

Bruno Gröning

Forradalom az orvostudományban

Egy félreismert rehabilitációja

A SZELLEMI ÚTON TÖRTÉNŐ GYÓGYULÁS
ORVOSI DOKUMENTÁCIÓJA

Dr. med. Matthias Kamp

Forradalom az orvostudományban

Bruno Gröning

Forradalom az orvostudományban

Egy félreismert rehabilitációja

SZELLEMI ÚTON TÖRTÉNŐ GYÓGYULÁS
ORVOSI DOKUMENTÁCIÓJA

DR. MED. MATTHIAS KAMP

Bruno Gröning Baráti Kör

Ez a könyv a Bruno Gröning Baráti Körtől önkéntes adomány alapján kapott, kereskedelmi forgalomba nem hozható példány.

1. kiadás 2008

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing
Németország

Internet: www.bruno-groening.org/magyar

A szerzői jog a mű egészére és minden részére fenntartva. A felhasználás minden formája a Leiki és szellemi segítséget keresők egyesületének (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) írásbeli beleegyezése nélkül tilos. Ez különösen vonatkozik sokszorosításra, idegen nyelvre fordításra, mikrofilmen való rögzítésre, valamint elektronikus rendszereken való tárolásra és feldolgozásra.

ISBN 978-3-86769-086-7 ungarisch

A német eredeti kiadás:
Bruno Gröning – Revolution in der Medizin
ISBN 978-3-933344-69-4 deutsch

Ich bin nichts, der Herrgott ist alles.
Ich will weder Geld noch Gold,
was ich will und kann allen
Menschen helfen und heilen.
Wer den Herrgott verkennt
ist es nicht wert gehalten
zu werden.
Der größte Arzt aller Menschen
ist und bleibt unser Herrgott.

Gräfelfing, den 8. Febr. 49.

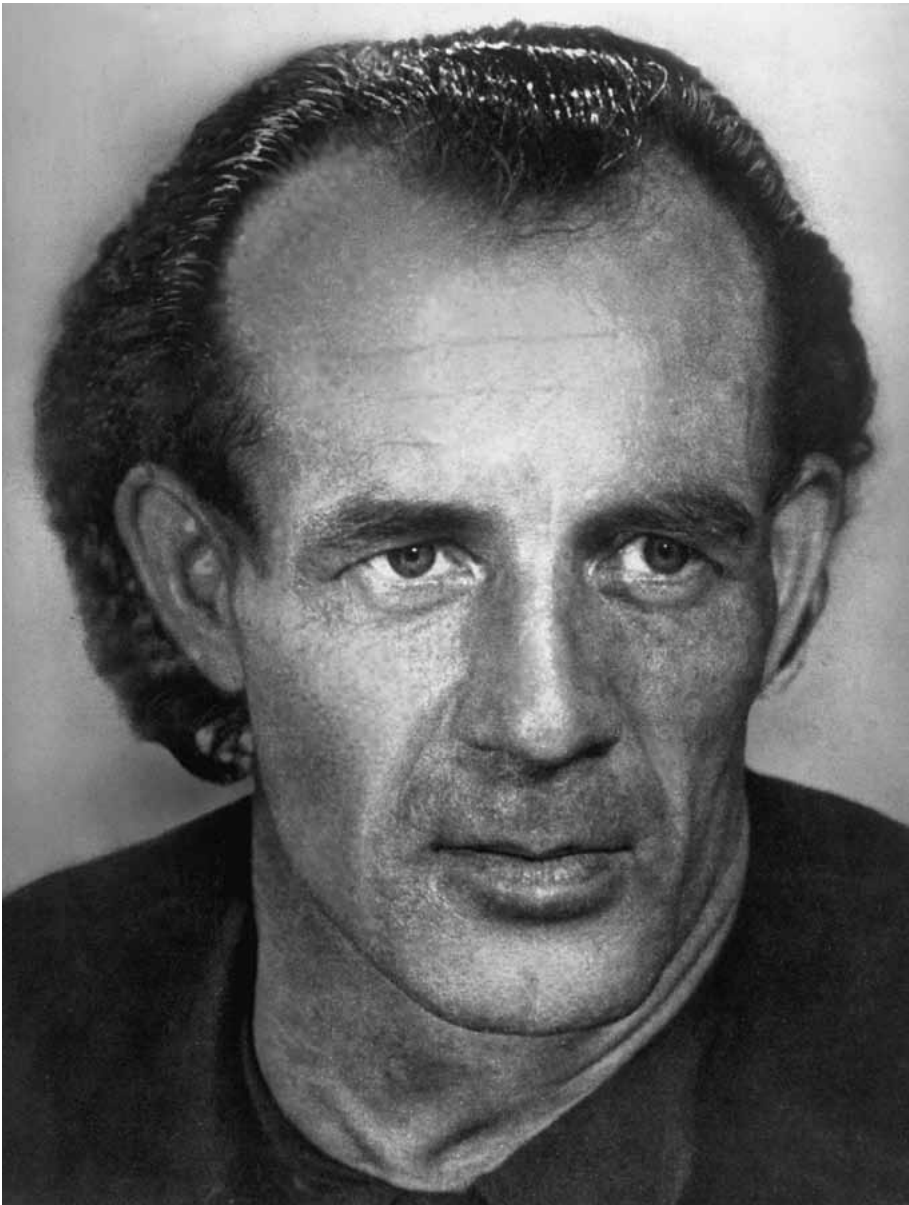
Gröning

Bruno Gröning kézírása

Én semmi vagyok, az Úristen minden.
nem akarok sem pénzt sem aranyat,
amit akarok és tudok, minden
embert segíteni és gyógyítani.
Aki az Úristent tagadja,
nem érdemli meg, hogy
segítsenek rajta.
Minden ember legnagyobb orvosa
az Úristen, s az is marad

Gröning

Gräfelfing, 1949. VII. 8

Bruno Gröning (1906-1959)

Tartalomjegyzék

Előszó	13
Bruno Gröning beszéde 1949. aug. 31-én a Rosenheim melletti Traberhofon	16
1. A félreismert	19
Nincsen gyógyíthatatlan	19
A herfordi csoda	24
2. Bruno Gröning személye	27
Szokatlan gyermek	27
Sokoldalú munkásság	32
Keserű házasság	33
Háború és fogság	35
„Én csak Isten egyszerű szolgája vagyok“	37
A szenvedők tömege	40
„Igazi istenszerető ember volt“	47
„Nem vagyok más csak egy természetesnek megmaradt ember“	49
Szakértő orvosok véleményei	53
Erkölcsei bizonyítvány Bruno Gröningről	58
3. Bruno Gröning tanítása	61
A tudomány felfedi Bruno Gröning titkát?	61
Bruno Gröning: „Isten léte tény“	62
A teremtő erő felvétele	64
A Heilstrom: szuggesztió vagy gyógyterápia? – Az „X“ faktor Bruno Gröning működésében	65
A „Regelung“ - a test tisztulása?	69
A gondolatok fontossága a „Regelungban“	75
A gondolatok hatalma	76
A betegségről való beszéd – nagy veszélyt jelent a gyógyulás számára	81
Részvét, szánalom helyett együttérzés	84
„Hagyjátok abba a pletykálkodást!“	86
A gondolat fegyelmesség -kapu az isteni fény felé	88

Az ember helyett Istenre hallgassunk – Az érzésekhez visszavezető út	90
Bruno Gröning tanítása - az Istenhez vezető út?	99
Összefoglalás	102
A jó és a rossz - szent küzdelem az emberi lélekben	103
Az idő	117
„Higgyél és bízzál, segít és gyógyít az isteni erő“	119
A szeretet az élet alaptörvénye	126
4. Bruno Gröning tevékenysége	129
Herford és Traberhof - ezekre hatott a gyógyítás	131
A szervezett működéshez vezető út	138
A tevékenység határai	141
Hogyan jönnek létre a gyógyulások?	148
A távgyógyítások	156
A szellem félreismert nagysága	163
Az emberi lét magasabb szintjei	170
Feltöltött tárgyak	184
5. Ellenállás és ellenerők	191
A gyógyítási tilalom	191
A gyógyítási engedélyért vívott harc	199
Az „önzetlen“ munkatársak	216
Az egykori menedzserek bosszúja	226
Soltikow gróf „leleplezései“	249
Ártatlanul ítélték el	255
6. A modern orvostudomány tévútja	259
A zsákutcába vezető út	260
Állatkísérletek – milliószoros szenvedés az egészség szolgálatában	273
A géntechnika – a romlásba vezető lépés	282
A szellem elnyomatása	296
Bruno Gröning az orvostudomány látókörében	307
Forradalom az orvostudományban	314

7. A fel nem ismert szenvedés – egy félreismert ember kálváriája	319
Az emberiség esélye	319
Egy keserves küldetés	327
Nincs halál	350
8. Bruno Gröning műve napjainkban	357
A Bruno Gröning Baráti Kör – a felebaráti szeretet műve	358
9. Dokumentált gyógyulási beszámolók	369
Gyógyulás agykárosodás következményeiből Susanne Weidig (26)	369
Gyógyulás krónikus sokízületi gyulladásból Dagmar de Meester (34)	377
Gyógyulás veleszületett bélbetegségből Raimund Schreiber (1)	382
Gyógyulás nagyothallásból Jürgen Böhlendorf (54)	386
Tüdőasztmából és allergiákból való gyógyulás Anne-Marie Schwabe (49)	389
Függelék	
Bruno Gröning előadása (1957)	395

A le nem fordított német szavak magyarázata

Heilstrom: így nevezte Bruno Gröning azt a szellemi erőt, amely a gyógyulást előidézi. Ezenkívül erre a gyógyhullám és az isteni erő kifejezéseket is használta.

Einstellen: az ember ráhangolódik az isteni erőre, magába fogadja azt.

Regelung (tsz.: Regelungen): a Heilstrom beáramlásán keresztül a testben tisztító folyamat kezdődik el, amely gyakran fájdalmakban mutatkozik meg. A testet megtisztítja a betegségtől. Ezt nevezte Bruno Gröning Regelungnak.

Előszó

Egyre nő azoknak az embereknek a száma, akik a hagyományos orvostudománytól nem remélhetnek gyógyulást, és ezért más utakat keresnek, hogy egészségüket visszanyerjék. Ezzel összefüggésben nem csupán a természetgyógyászat iránt lehet növekvő érdeklődést megfigyelni. A szellemi úton történő gyógyítás is, amely hosszú éveken keresztül tabutéma volt a nyilvánosság előtt, nagy érdeklődéssel találkozunk. Másfelől az újságokban mindig találkozunk újabb elutasító, negatív megnyilvánulásokkal ezzel a témával kapcsolatban, amelyek legtöbbször egyoldalúan és differenciálatlanul, egyes esetek alapján a szellemi úton történő gyógyulást megkérdőjelezzik.

A vélemények sokfélesége, amely legtöbb esetben a szakterület alapos ismerete nélkül és gyakran polemizáló formában lát napvilágot, sürgősen tárgyilagos megvilágítást tesz szükségessé. Éppen a modern egészségügyi rendszerben állandóan élesedő krízis, amelynek költségei az utóbbi évtizedekben a gyorsan növekvő betegszámmal egyidejűleg robbanásszerűen megnövekedtek, nem hagy helyet világnézeti vitának, hanem a betegek érdekében sürgős tennivalót igényel a felelősök részéről.

„Az, aki gyógyít, annak igaza van“ alapelv alapján Nagy-Britanniában már az ötvenes években, a Nemzeti Egészségügyi Szolgálat 200 kórházában nyitottak utat a szellemi úton történő gyógyításnak, ma már több mint 1800 kórházban folyik szellemi úton történő gyógyítás. Az angol orvosi kamara már évtizedekkel ezelőtt beismerte, hogy „a szellemi úton történő gyógyításon keresztül az egészség olyan helyreállítása vált lehetségessé, amelyet az orvostudomány nem tud megmagyarázni“.

Az angliai helyzettel ellentétben úgy látszik, hogy Németország a szellemi úton történő gyógyítást illetően a kormány és a hivatalos tudomány részéről még mindig „elmaradott“ országgént jön számításba. A szellemi úton történő gyógyítás fogalma meg sem jelenik a német törvényhozásban. A szellemi gyógyító mint olyan nem kerül jogilag elismerésre. Még az együttműködés az orvos és természetgyógyász, valamint az orvos és a szellemi gyógyító között is tiltva van a Német Szövetségi Köztársaságban a munkajog rendelkezései szerint. Az orvostudományi körök képviselői részére Egy láthatatlan gyógyító erő hatása az emberi szervezetre az orvostudományi körök szemében a megértés határain túl van, a hivatalos tudomány szűk korlátain túlra látni nehéz.

Ha még a 90-es években is, különösen Németországban nagy ellenállással, előítéletekkel és hibás tájékoztatással kell a szellemi úton történő gyógyítással

kapcsolatban harcolni, úgy élénken elképzelhető, milyen nagy nehézségeket kellett Bruno Gröningnek (1906-1959) leküzdenie, akinek az ötvenes években bámulatos gyógyítások sikerültek.

Tudatlanság, irigység, világnézeti előítéletek és ijesztően felszínes vizsgálatok alapján olyan képet rajzoltak a médiákban erről az emberről, amely otromba ellentmondásban áll számos kortárs tanú beszámolójával, a szakvéleményekkel és a gyógyulásokról szóló beszámolókkal, melyek számomra e könyv írásakor hozzáférhetőek voltak. Ezen kívül kortárs tanúkkal még sok személyes beszélgetésre nyílt lehetőségem.

Vizsgálódásaim folyamán nemcsak mély megértésre találtam a szellemi gyógyítással kapcsolatban, hanem egyre inkább megmutatkozott az egész ellenállás háttere a társadalom begyöppedett intézményei részéről ezzel az ősrégi és elsődleges gyógymóddal szemben. Megértettem, hogy egy olyan ember, mint Bruno Gröning, aki következetesen képviselte az elnyomott korábbi tudást a szellem hatalmáról és költségek nélkül ezeket vezetett el a gyógyuláshoz, akiket a meggyökeresedett rendszer gyógyíthatatlannak nyilvánított, veszélyt jelent az olyan társadalmi erők számára, akik hatalmukat a lakosság tudatlanságára és szenvedésére alapozták.

Az orvostudomány végzetes szövetkezése a gyógyszeriparral, az állami intézményekkel, valamint az egyházzal, megvilágítja ezeknek a felelősségét azokért a szenvedésekért, amelyeket még napjainkban is el kell tűrni.

Ezen könyv írásának indítéka végül is az a tény volt, hogy nem csak abban az időben történtek ilyen szellemi gyógyítások, amikor Bruno Gröning élt, hanem még napjainkban is több gyógyulás történik ennek az elvnek a segítségével olyan esetekben is, amelyek súlyos szervi megbetegedésen alapszanak. A Bruno Gröning idejéből származó gyógyulási jelentések mellett sikerült több mint 1000 napjainkban történt gyógyulásról és segítségről szóló beszámolót összegyűjteni. Néhány esetben ezeknél a bámulatos gyógyulásoknál orvosi bizonyítékok is léteznek.

Orvosként meggyőződhettem róla, amit korábban lehetetlennek tartottam volna, hogy Bruno Gröning tanítása igazán „nehéz időben“ utat nyit a gyógyuláshoz. Maguk a betegek, akiket a hagyományos orvostudomány gyógyíthatatlannak bélyegzett meg, megtalálták az utat a gyógygyerőhöz, amely gyógyíthatatlant nem ismer.

Ezen emberek iránti felelősségtudatból orvosként írtam meg ezt a könyvet. De felszólítom kollegáimat is, hogy pácienseik iránt érzett felelősségből tudatosan nyissák meg magukat egy igazi továbbképzés előtt. Felhívom őket, hogy szabaddítsák ki magukat a hagyományos medicina egyoldalú, a csak testileg történő tájékozódás dogmatikus határaiból és forduljanak a szellemi úton történő gyógyításhoz is. Csak ha megtanulnak már nem az emberiség legnagyobb orvosa ellen, hanem annak segítségével dolgozni, akit Bruno Gröning Úristennek nevezett, akkor megszabadulhatnak az orvostudomány árnyoldalaitól és igazi orvosává válhatnak.

Azoknak az orvosoknak a sikerei, akik meg merték tenni ezt a lépést, félre nem érthető nyelven beszélnek.

Dr. med. Matthias Kamp

„Azt hiszem, hogy a nem anyagi, hanem szellemi úton történő gyógyításnak nem sejtett lehetőségei vannak a jövőben. És abban is hiszek, hogy hatásterülete lassacskán túl fog nőni azon, amit ma - joggal vagy jogtalanul - funkcionálisnak nevezünk, és minden organikus át fog fogni. Látom egy olyan korszaknak a virradatát, amikor például belső burjánzásokon végzett bizonyos sebészeti beavatkozásokat csupán fércmunkának tekinthetünk, s rémület tölthet el bennünket, hogy egyáltalán valaha olyan korlátozott tudás uralkodott a gyógyításban. Akkor már nem lesz helye a hagyományos gyógyszereknek. Távol áll tőlem, hogy a modern orvostudományt és a sebészetet lebecsüljem, ellenkezőleg, csodálattal adózom mind a kettőnek. De nekem módomban állt óriási energiákat megismerni, melyek a személyiségben találhatók és olyanokat is, amelyek külső forrásokból táplálkoznak, s bizonyos feltételek esetén keresztáramlanak a személyiségen, és ezeket nem lehet másnak, csak isteni energiának nevezni. Erők, amelyek nemcsak funkcionális zavarokat tudnak gyógyítani, hanem organikus eredetűeket is, amelyek lelki-szellemi zavarok pusztá kísérő jelenségeiként mutatkoznak.“

Prof. Dr. Carl Gustav Jung

Bruno Gröning beszéde

1949. aug. 31-én a Rosenheim melletti Traberhofon

„Kedves Embertársaim! Testvéreim!

Önök mindannyian már évek óta segítséget keresnek. Mindannyian már évek óta szeretnék visszanyerni egészségüket, melyet már évekkal ezelőtt elveszítettek. Tudom, hogy itt és mindenütt vannak ilyen emberek, bárhova megyek, bárhol vagyok, mindenütt ugyanaz a kép fogad. Minden egyes ember keresi a segítséget, minden egyes ember keresi a gyógyulást. Ezzel nem azt akartam mondani, hogy az orvosok – akik talán mindent arra tettek fel, hogy gyógyítsanak – rosszak lennének, mert nem voltak abban a helyzetben, hogy segítsenek. Nem. Az orvos a maga legjavát nyújtotta, hogy segíthessen. Nekik nem adatott meg az, amit elvárnak tőlük, hogy mindenkin segítsenek.

Egyet azonban meg kell mondanom, hogy az egyetlen orvos, minden ember egyedüli orvosa, a mi Úristenünk.

Az ember évezredekkel ezelőtt elhagyta a természetes utat, elhagyta Istenben való hitét. Mindenki azt hitte, meg tudja állni egyedül is a helyét. „Most itt vagyunk ezen a Földön, s berendezkedünk, ahogy akarunk, s segíteni is tudni fogunk magunkon“, gondolták. De tudomásukra hozom, senkin sem lehet segíteni a mi Úristenünk nélkül. Ő egyedül a mi Atyánk, s az is marad, Ő egyedül minden ember legnagyobb orvosa, s az is marad!

És aki azt hiszi, hogy magát a természet alól kivonhatja, melyet az Úristen nekünk, embereknek olyan jól megteremtett, az menjen, ahova akar. Azt gondolták, egyikük különbözhet a másiktól azáltal, hogy hátrat fordít a természetnek és a kultúra lépcsőfokait megmássza. Ebben rejlik a hiba, ebben rejlik minden. Ez az, ami az embernek hiányzik: a természet. Vissza a természethez! Vissza a mi Úristenünkhöz, vissza az emberi jóságban való hithez.

Én magam nem kérdezem, hogy az egyes ember melyik valláshoz, melyik nemzethez tartozik. Fő, hogy szívében hordozza a mi Úristenünket. Aki azonban elvesztette a hitet és Isten segítségét akarja, annak vissza kell találnia az útra, amelyik az Istenben való hithez vezet. Aki megtalálta az utat és elkötelezettnek érzi magát, hogy e hitet pontosan kövesse, annak legyen része segítségben.

Újra és újra tudomására hoztam minden embernek: Aki megtalálta hozzám az utat, az hagyja otthon a félelmet és mindenek előtt a pénzt [...]. Kérem Önöket, tartózkodjanak attól, hogy szenvedéseiket részletesen felsorolják [...]

Egyet azonban be kell vallanom és ebben Önök is igazolni fognak: Régebben a kórházaknak csak egy része volt tele betegekkel. Ma már nem lehet különbséget tenni kórházak és lakóházak között, ma már csak kórházak vannak. Mert minden lakóházban, ahol az emberek azt hiszik, hogy jól érezhetik magukat, betegek vannak. Ennek egyszer vége kell lennie, ezért a legeslegjobb úton vagyunk ahhoz, hogy segítsünk ezen. Közlöm Önökkel, hogy sok orvos már kinyilvánította, hogy e nagy isteni művön együtt dolgozik velünk.

És üdvözlém, ha magukat maradéktalanul rendelkezésre bocsátanák, hogy az embereknek segíteni lehessen, s meg lehessen őket gyógyítani. Akkor nem csak egy nép, hanem minden nép, minden ember nyomorúsága véget ér.

Az egoista szót mindenki ismeri. Egoista csak egyszer legyen az ember életében, amikor az elvesztett értéket, az egészséget újra visszakapja. [...]

Egyikőjük se tartsa fogva betegségét, ne gondoljon rá erősen, engedje el könnyedén. Kérdezze meg: Mi történik a testemben [...]?

Én semmit nem tudok tenni mindezért, amennyiben Önök érintettnek érzik magukat, amennyiben jogukban áll Isten segítségét elfogadni, úgy történjék ez Isten nevében.“

1. fejezet

A félreismert

Nincsen gyógyíthatatlan

Alig akadt a háború utáni Németországban olyan ember, akiről olyan sokat írtak volna mint Bruno Gröningről. Röviddel az után, hogy 1949 márciusában az első gyógyulások a westfáliai Herfordban ismertté váltak, közszájon forgott a neve. Emberek ezreit vonzotta, a háború testi és lelki sérültjeit, akiről a ha gyománys orvoslás lemondott, s akik benne látták utolsó reményüket. Istenről, mint a legnagyobb orvosról beszélt nekik, nemcsak a rosenheimi Traberhofban, hanem Németországban sok helyen, és „bibliai jelenetek“ váltak valóra, ahogy erről egy újság tudósított.

Az értelem gyorsan kész egy ilyen történetet mesének tekinteni, mert az a jelenlegi képzeink között nem helyezhető el, és mégis a tények mást mondanak. Nemcsak akkor, hanem még ma is, több mint 30 évvel Bruno Gröning halála után, tanítása követése által történnek orvosilag megmagyarázhatatlan gyógyulások.

A mai egészségügy katasztrofális helyzetét tekintve egyre sürgetőbbé válik e jelenséget előítéletektől mentesen megvizsgálni. Aki személyes kényelmét, hiúságát és saját pénztárcáját előtérbe helyezi és az évezredes elv „Amit nem szabad, az nem is lehetséges“ alapján a szellemi úton való gyógyítás csodálatos lehetőségeit tagadja, az felelőtlenül cselekszik.

Ugyanakkor égetően szükség van világos differenciálásra a szellemi úton történő gyógyítás szinte már átláthatatlannak tűnő területén, hogy a pelyvát a búzától meg tudjuk különböztetni. A negatív tapasztalatok alapján történő általánosítások, amelyek mindent átfogó elutasításban jelennek meg, hiányos következtetések jelei. Mindenütt találkozhat az ember sarlatánokkal, akik embertársaik szenvedéséből hasznot akarnak húzni. Ettől nem véd meg sem az orvosi vizsga, sem a gyógyító tevékenység folytatásához adott állami engedély. Itt nincs helye hiszékenységnek, mely éppen a beteg emberekre nézve súlyos következményekkel járhat. A hagyományos gondolkodáson túlmutató, szakszerű tájékoztatás szükséges.

Ezért túltettem magam minden szokványos előítéleten és utánajártam azoknak a bámulatba ejtő beszámolóknak, amelyek Bruno Gröning máig tartó hatásáról

szólnak. Vizsgálataim eredményéről a következő oldalakon számolok be. Akinek minden bizonyíték ellenére nehéz az elmondottakban hinnie, azt emlékeztetem Shakespeare szavaira:

„Több dolgok vannak földön és egen,
mintsem bölcselmetek álmodni képes.“*

Egyértelműnek tűnik, hogy e vizsgálódást egy gyógyulásról szóló beszámolóval kezdjem, amely élő bizonyítéka a gyógyító erő létezésének, hogy az, Bruno Gröning szavai által, ma is hat.

Az A.-ból származó Margarethe Mast asszony lábában több mint öt éve voltak súlyos vénás vérkeringési zavarok (krónikus vénás elégtelenség, CVI), amelyek nagy szenvedést okoztak neki.

Elmondta nekem:

„A vér nem áramlott kielégítő módon a szív felé, hanem visszafolyt, így pangás alakult ki mindkét lábamban. Egy pillanatig sem tudtam állni a nélkül az érzés nélkül, hogy lábaim szétrepednek. Meleg nyári napokon különösen rossz volt, hőségben pedig elviselhetetlen. Felkerestem panaszaimmel a körzeti orvost, aki a fent leírt állapotot megállapította és erősen szorító gumiharisnyát rendelt. Ezt mindennap viseltem. Ha leültem, a szorító harisnyanadrág ellenére, lábaimat azonnal egy széken kellett pihentetnem. Az utóbbi két évben nem volt elég már a szék, hogy fájdalmamat enyhítse. Magas asztalra helyezett párnára volt szükségem. Házi orvosom kijelentette, hogy e betegség nem gyógyítható, megkísérelheti különféle módszerekkel és otthoni praktikákkal (váltó fürdő, lábaim kefézése, egészségügyi cipők viselése), hogy állapotom ne rosszabbodjék.“

Mindazonáltal 25 év óta lábikragörcsben szenvedett, amely főleg éjszaka jelentkezett és minden orvosi kezelésnek ellenállt.

Továbbá 20 éve krónikus bőrgyulladás volt az arcán, amely minden kenőcs és tinktúra ellenére (Volunimat 20 gr., Acidum salicicum 0,25, Glycerin 7,5, Eucerin cum aquosum ad 50,0, Unguentum emulsificans aquosum 50,0, Lotio Alab Aquos AA 50,0, Liniolital Emulsion, Aknefug-tej) ez idő alatt nem akart megszűnni.

Több mint 30 éven át állandóan hátfájások gyötörték, ami a Bruno Gröning tanításába való bevezetését megelőző 10 évben lehetetlenné tette, hogy egy normális, fából készült széken üljön. Fel kellett hagynia hivatása gyakorlásával és férje egy speciális heverőt készített neki, úgy hogy az ülőpárnák alá egy masszív

* Hamlet, 1. felvonás, 5. szín (Arany János fordítása)

deszkát helyezett, s a fekvőhely háttámaszát állítani lehetett: így Mast asszony ülve félig fekvő helyzetbe kerülhetett.

A vérellátási zavarok miatt lábait továbbra is magasra kellett raknia.

Az orvosok súlyos osteochondrozist, L 4/5 és L 5/S 1, állapítottak meg nála. Nyugdíjaztatásáról is szó volt, melyet orthopédiai részről is támogattak.

A betegség által kiváltott mindennapos nagy korlátozottság depresszióhoz vezetett, amely mély szomorúsággal, bátortalansággal és az egyre növekvő kilátástalanság érzetével járt együtt. Elöntötte a családdal szembeni büntudat és az az állandó érzés, hogy kudarcot vallott az életben.

Mast asszony:

„Nem csoda, ha ez a kényszer a családomra is átragadt, és a gyerekeknek ugyanaz a szomorú arckifejezésük volt, mint nekem. Ezek az érzések, amelyeket akkor magától értetődőnek tekinttem, éveken keresztül kínoztak. Nagyon szerettem volna jó anya lenni, s ez nem sikerült. Ez a több mint két évtizedig tartó baj most természetesen csak jelzésszerűen írható le. Oly annyira igyekeztem, hogy a dolgokat jóra fordítsam, s ez soha sem sikerült, egyik bajhoz társult a másik, egyik szerencsétlenséget követte a másik.

Egyik orvos sem tudott segíteni rajtam, akikkel ezekben az években konzultáltam.“

Mast asszony 1988 januárjában ismerte meg Bruno Gröning tanítását. Röviddel azután jelentkeztek az első gyógyulások.

„Bruno Gröning tanításába való bevezetésem után, rövid meg szakításoktól eltekintve, áramlást éreztem lábaimban. Ez az áramlás különösen finom és gyengéd volt. Melegítő bizsergés öntötte el combom alsó részét, majd áterjedt a felső régiókba is, végül az egész combomon átfolyt. Négy hónappal a bevezetésem után már levehettem a gumiharisnyát. Azóta perlonharisnyát hordok, mint régen és a szokásos cipőmet. Hosszú ideig tudok panasz nélkül állni. Nem jelentkeznek már a fájdalmak. Gyógyulásom óta már nem kell magasra helyeznem lábaimat.“

Kérésemre Mast asszony még ugyanabban az évben megvizsgáltatta magát szakmailag tapasztalt kollégákkal. 1991-ben dopplerszonográfós vizsgálat történt.

A kolléga a leletben a következőket írta:

„A vizsgálatra a lábak krónikus vénás elégtelenségének gyanúja miatt került sor. A kétoldali doplersonographos vizsgálat nem mutatott ki CVI-re (krónikus vénás elégtelenség) utaló jelet. Semmilyen külső varicosis nem ismerhető fel, a nyomáspontok és a trombózisra mutató jelek vizsgálata negatív eredménnyel zárult.“

Bruno Gröning tanításába történt bevezetése óta meg szűnt a három évtizede tartó kínzó hátfájása is. Órákig tudott újra kemény széken ülni. Így naponta 8-10 órát ült rendes, fából készült széken. Háziasszonyként és anyaként újból eleget tudott tenni minden kötelezettségének. Hét hónappal a bevezetése után megszűntek a 25 éve fennálló éjszakai lábikragörcsök.

A bőrgyulladás is tartósan elmúlt fél évvel azután, hogy először felvette a Heilstromot*. Nincs szüksége már kenőcsökre és tinktúrákra.

Hasonlóan történt ez a depresszióval is:

„Amióta a Bruno Gröning Barátok közösségében vagyok, már nincs depresszióm. Életszerető ember lett belőlem. Családi kapcsolatainkban öröm és egy egészen más tudat uralkodik. Belsőleg nyugodt és bizakodó lettem. Örülök az újra ajándékba kapott élet minden napjának. Minden szempontból megtapasztaljuk a segítséget. Ezzel kapcsolatban naponta tudnék bizonyítékokkal szolgálni.

Nem tudok eléggé köszönetet mondani ezért az újra nekem ajándékozott életért.“

Hogyan lehetséges mindez egy elhunyt tanítása alapján? Biztosan nem beképzelésről van szó. Az orvosi leletek hozzáférhetőek voltak. Margarethe Mast asszony évtizedes szenvedéseit meggyőzően bizonyítják a szomszédságában élők esküvel felérő elbeszélései. Személyesen találkozhattam gyógyultakkal, akik évtizedekig tartó szenvedés után, Bruno Gröning tanítása alapján rátaláltak a gyógyulásra, s magam is meggyőződhettem jó egészségi állapotukról.

Tényleg kapcsolat van a napjainkban történtek és a között az ember között, aki 1949-ben a Rosenheim melletti Traberhofban 30 000 ember előtt Istenről, mint a legnagyobb orvosról beszélt?

Amikor néhány évvel ezelőtt először hallottam Bruno Gröningről, különösen a következő szavaira figyeltem fel:

„Nincsen gyógyíthatatlan, Isten a legnagyobb orvos.“

A klinikán ennek naponta az ellenkezőjét tapasztaltam. Gyakran láttam, hogy a páciensek az olyan orvosi kijelentések miatt, mint például „Ezzel együtt kell élnie“ vagy „Már csak egy fél évet adok Önnek“ bensőleg megtörtén hagyták el az intézetet és reménytelenül tekintettek hátralévő életük elé. Ha a kollegákat megkérdeztem, hogyan jutottak el idáig, hogy ilyen jóslatokba bocsátkozzanak, a statisztikára és saját tapasztalataikra hivatkoztak. Becsületesek akartak lenni betegeikkel szemben, s nem akartak alaptalan reményeket táplálni bennük. Elfogadható-e ez a hozzáállás?

* *Heilstrom*: magyarázat a 12 oldalon

Lehet-e statisztika alapján az egyes ember sorsára vonatkozó kijelentéseket tenni? Képviselhető-e az az álláspont, hogy az orvos, mert nem akar betegeiben alaptalan reményeket kelteni, ehelyett alaptalan reménytelenséget ébreszt bennük?

Hol van hát az igazság? Kinek van igaza? Annak az orvosnak, aki saját tapasztalatából a "gyógyíthatatlanságot" mint életutat kínálja fel betegének, vagy annak az ismeretlen embernek, aki egyetemi végzettség nélkül, pusztán népiskolai végzettséggel a nyilvánosság előtt merte állítani, hogy nincs gyógyíthatatlan?

Évszázadok óta orvosok milliói becsületesen igyekeznek, hogy az embereket betegségük rabságából kiszabadítsák. A modern államokban, nem sajnálják sem a pénzt, sem a fáradságot, hogy kórházak ezreiben a betegeken segítsenek. Másrésről kézenfekvően bizonyítható, hogy a tradicionális medicina lehetőségei korlátozottak. A statisztikák érthető nyelven beszélnek. Milliárdos ráfordítások ellenére a megbetegedések számának kifejezett növekedése figyelhető meg. Többek között a keringési zavarok és a szívbetegségek, a reuma, az allergiák, a tumorok továbbra is az élen vannak.

Dr. Scheiner, müncheni orvos ezt írja erről:

A Bad Godesbergi Általános Helyi Betegsegélyező Pénztár betegségfajtákról szóló 1988-as statisztikája megjegyzi, hogy a megbetegedések gyakorisága tovább nő. [...] A betegsegélyző statisztikája összehasonlítja az 1980-ban kórházban kezelt esetek számát az 1988-as évi adatokkal. Minden területen tekintélyes növekedés állapítható meg. A pszichiátriai megbetegedések 50, az idegrendszeri és érzékszervi betegségek 70, a váz, izom és kötőszöveti megbetegedések már 90, a tumorok 30, a keringési betegségek előfordulási gyakorisága 35 %-kal nőtt. Ugyanakkor országunk történetében soha nem volt ilyen magas éves viszonylatban az egy főre jutó orvosi szolgáltatások igénybevételének a száma: A német orvosok évente 500 millió receptet írnak fel - egymásra fektetve ezeket, a Kölni Dómnál kétszázszor magasabb tornyot kapnánk."

Az orvostudomány válságban van. Az akut betegségek elleni harcban vitathatatlan sikereket ért el, a betegek nagyobb részénél jóllehet javulást tudott elérni, azonban meggyógyítani őket már nem tudta.

Másrésről beszámolóik ezrei fekszenek előttem az utóbbi évek Bruno Gröning tanításának követése által bekövetkezett segítségekről és gyógyulásokról. Miből adódik ez a különbség? Talán az az oka, hogy a modern medicina Egyvalakiről megfélemedezett? - akit Bruno Gröning beszédeiben újra és újra tevékenysége középpontjába állított:

„Minden ember legnagyobb orvosa az Úristen, s az is marad.“

Hogy ezekről a kérdésekről pontosabb tájékoztatást kapjunk, a következőkben szeretném közelebbről megvizsgálni Bruno Gröning életét és a vele kapcsolatos eseményeket.

A herfordi csoda

Bruno Gröninggel elválaszthatatlanul összekapcsolódnak azok a herfordi események, amelyek 1949 márciusában történtek. Akkor a kilencéves Dieter Hülsmann sikeres gyógyulása, aki előrehaladott izomsorvadásban szenvedett (gyógyíthatatlan betegség, mely során az izomzat egyre gyengébb lesz, s néhány esetben a halál már egészen fiatal korban bekövetkezik), kezdete lett Bruno Gröning mai napig is tartó nyilvános tevékenységének.

Dr. phil. Kaul így számol be erről *A herfordi csoda* c. könyvében:

„Betegek és szenvedők ezrei jönnek a westfáliai városkába, mely falai között a csodadoktort rejti. Autóbuszokkal, teherautók kal, személygépkocsikkal és gyalog, lovaskocsikkal, kézzel húzott kocsikon és mentőautókon, - éjjel és nappal emberek tömegei érkeznek Herfordba, a Wilhem térre [...] a 7-es számú házhoz, ahol Bruno Gröning egy általa meggyógyított gyermek szüleinél szállást talált. Megrázó és határtalan az emberi nyomorúság, ami itt megnyilatkozik. [...] Németország minden részéről özönlének ide, [...] minden társadalmi rendből és rétegből, amerikaiak, angolok, belgák, svájciak, svédek, magyarok, lengyelek, még cigányok is, akik egy néma cigánygyerek sikeres felgyógyulása után, csapatokban találnak ide.“

A továbbiakban ezt írja:

„Beszámolóm megfelel a valóságnak és csak arra támaszkodik, amit a saját szememmel is láttam. A híreszteléseknek is utánajártam és beszélgettem gyógyulattal. Magam is a gyógyulást keresők tömegében álltam Herfordban, a Wilhelm tér 7. sz. ház előtt. Egy éjszakát töltöttem a csodadoktor házában, s közvetlen közletről figyelemmel kísértem, ami ott történt. Beszéltem lelkészekkel és orvosokkal. [...] Három napot és három éjszakát töltöttem Herfordban, dolgoztam, kutattam és megpróbáltam választ találni a ma már emberek millióit foglalkoztató kérdésre, a herfordi misztériumra.“

Végül Dr. Kaul az eredményeket a következőkben foglalja össze:

„Senki sem tagadhatja, hogy Bruno Gröning már sok beteget meggyógyított, akiket addig gyógyíthatatlannak tartottak. A tudomány sebtében azzal a magyarázattal hozakodik elő, hogy ez nem szokatlan, amennyiben lelki eredetű betegségekről

van szó. Arról azonban nem beszélnek, hogy a hagyományos orvostudománynak miért volt ezen a téren oly kevés sikere. Vagy a sikerek olyan ritkák, hogy inkább hallgatnak róluk? A herfordi „új gyógymód“ mindenestre joggal kelt feltűnést.“

Az állami hatóságok nem osztották ezt a lelkesedést. A helyi egészségügyi hivatal legjobb esetben Bruno Gröningnek a lelki szenvedésekre gyakorolt hatását ismerte el.

Röviddel azután, hogy Herfordban nyilvános működését elkezdte, megtiltották neki a gyógyítást. A tilalom alapja az „engedély nélkül, hivatásszerűen végzett gyógyításról szóló törvény“, röviden a „gyógyító tevékenységgel foglalkozókról szóló törvény“. Ennek ellenére továbbra is érkeztek a gyógyulást keresők Herfordba, s napokig táboroztak a ház előtt, ahol Bruno Gröning tartózkodott. Időnként 5000 ember is volt ott, s Bruno Gröning ebben az időszakban kb. 80 000 levelet kapott. Az események nyomására a hatóságok néha engedékenyebbek mutatkoztak. Végül Bruno Gröningnek 1949 június elején el kellett hagynia Herfordot, s egy meghívásra Hamburgba utazott. De ott sem adtak neki működési engedélyt, mert a hatóságok nyilvánvalóan a betegek tömeges ostromától féltek.

S ekkor a *Revue c.* folyóirat vette fel vele a kapcsolatot és felajánlotta, hogy fedezi a költségeket, amennyiben tevékenységét a Heidelbergi Egyetemi Klinikán tudományosan felülvizsgálják. Ez egyengette volna az utat a betegekhez. A pszichoszomatika területén dolgozó híres orvos, V. Weizsäcker professzor osztályán végzett vizsgálat jó eredménnyel zárult. A tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy „Bruno Gröning nem sarlatán, nem hypnotizőr, nem csodadoktor, hanem egy tehetséges, nem orvosi képzettségű pszichoterapeuta (lélekgyógyász).“

Gyógyításait igazolták. Ennek ellenére nem adtak ki szakvéleményt; a gyógyításhoz vezető út szabaddá tétele, amit megígértek neki, elmaradt. Mivel eközben Heidelbergben ismét nagy embertömeg csődült össze, Bruno Gröning elfogadott egy meghívást a Rosenheim melletti Traberhofba. A földbirtokos, Harwart úr, béna sógornője gyógyulását remélte és ehhez Bruno Gröningnek nyugodt helyet akart rendelkezésére bocsátani. Az újságokban megjelent közlemények hatására, hamarosan több mint 30 000 ember gyűlt össze Traberhofban. Innen is sok gyógyulásról számoltak be (lásd 4. fej.). A bajor kormány eleinte jó szándékúan viselkedett, de aztán a „természetgyógyász-törvény“-re való hivatkozással megtiltotta Bruno Gröning működését.

Ekkor új lehetőségek után nézett, hogy eljuthasson a segítséget keresőkhöz. Célja, egy olyan gyógyhely létrehozása, ahol orvosokkal együttműködve dolgozhat, a hatóságok ellenállása miatt megghiúsult. Ezt követően egy ideig együtt dolgozott

egy nem orvosi végzettségű gyógyítóval, annak München melletti praxisában, de hamarosan sor került az első perre (1952.). Jóllehet az állam ügyészség fellebbezett, felmentették az alól a vád alól, mely szerint a „természetgyógyász-törvény“ ellen vétett. A bíróság belátta, hogy a jogi helyzet nem volt elég egyértelmű a bajor hatóságok ellentmondásos viselkedése miatt, amely eleinte engedélyezte a gyógyítást. Ennek ellenére megerősítették a gyógyítástól való eltiltását, mivel tevékenységét a „természetgyógyász-törvény“ hatálya alá vonták, s ezáltal egy külön hatósági engedélytől tették függővé (lásd 5. fejezet).

Ekkor Bruno Gröning azon fáradozott, hogy a Stuttgarti Egészségügyi Hivataltól engedélyt szerezzen, s „gyógyító tevékenységgel foglalkozóként“ dolgozhasson tovább (1953). Kérelmét azonban átlátszó indokokkal elutasították (lásd 5. fejezet).

Más utak után kutatott, hogy a gyógyulást keresőknek a hatóságok szembenállása ellenére a szükséges segítséget eljuttassa.

1953-ban megalakult a *Gröning-Szövetség*, amely működésének törvényes alapot adott volna. Így Bruno Gröning a szövetség különböző közösségein belül (helyi csoportok) beszélt a gyógyulást keresőkhöz, Németországban és Ausztriában.

Mínt hogy újabb gyógyulások történtek, 1955-ben megint bírósági pereskedésre került sor. A döntő tárgyalás előkészületei egészen 1957 közepéig elhúzódtak. Végleges ítélet nem volt, mert Bruno Gröning a per lezárása előtt, 1959. január 26-án meghalt.

Sok segítséget remélő feladta. Következésképpen kisebbek lettek a közösségek. De ekkor megtörtént a hihetetlen: továbbra is voltak gyógyulások, ahogyan ezt Bruno Gröning előre megjósolta. Hosszú időszak után, a 80-as évek elejétől a közösségek ismét nőni kezdtek Grete Häusler vezetése alatt, aki maga is Bruno Gröning által kapta meg a gyógyulást. 1992 óta több mint 170 közösség van egész Közép-Európában. Egyre több szokatlan gyógyulásról számolnak be. Egyes esetekben alkalmam volt ezek alapos ellenőrzésére, melynek révén az orvosi szempontból felfoghatatlan történést igazolni tudtam.

Amióta meggyőződtem róla, hogy a mai időben fellépő gyógyulások tényeken nyugszanak, egyre többet akartam Bruno Gröningről, személyéről, jelleméről megtudni. A sok korabeli szemtanú elmondása révén, akikkel részben személyesen beszélgethettem, továbbá Bruno Gröning írásai és magnetofonra felvett előadásai által élő képet kaptam személyéről. De ez legyen a következő fejezet témája.

2. fejezet

Bruno Gröning személye

Szokatlan gyermek

Bruno Gröning hét testvér közül negyedik gyermekként született 1906. május 30-án. Életrajzában ezt írja gyermekkoráról:

„Gyermek- és ifjúkoromban egyre több különleges képességet fedeztem fel magamban, melyek arra készítettek, hogy emberekre és állatokra megnyugtató vagy gyógyító hatást gyakoroljak. Még kisgyermek voltam, amikor jelenlétemben beteg emberek meg szabadultak panaszuktól, és a gyerekek - ahogy a felnőttek is - ha idegesek voltak vagy veszekedtek, néhány mondatom után teljesen nyugodtak lettek. Gyermekként azt is megállapíthattam, hogy az olyan állatok, amelyek egyébként félénkek voltak vagy vadnak számítottak, velem szemben jóindulatúan és szelíden viselkedtek. Ennélfogva furcsa és feszült viszonyom volt a családommal. Hamarosan teljes önállóságra törekedtem, hogy a családi környezettől, a „félreértettségtől“ megszabaduljak“

Már születése pillanatában szokatlan dolgok történtek Bruno körül. Anyjának mindig nehéz szülései voltak, de Bruno meglepően könnyen jött világra. Az anya már röviddel a szülés után elindult az erdőbe, hogy az ott tartózkodó meglepődött apával fia születését közölje.

Szülei szigorúan hithű katolikusok voltak. Egyetlenegy templomba menetelt sem mulasztottak el, és ha az anya vagy apa még oly fáradtan is tértek haza a munkából, sohasem feledkeztek meg az ágy előtt térdepelve este imádkozni. Bruno Gröning apja, ahogy E. A. Schmidt írja, kemény, egyszerű ember volt. Kőművesként dolgozott, s mint jó szakmunkást becsülték és keresték.

Fiútestvére, Kurt, a kis Brunoval kapcsolatos emlékei közül egy szokatlan eseményt tudott elmesélni. Egyik reggel neki kellett megterítenie az asztalt, de a játék elvonta a szülői kérés teljesítésétől. Testvére, Bruno, helyette teljesítette a kért feladatot anélkül, hogy erre megkérték volna, és ennek megfelelően a szülők meg is dicsérték.

Kurt Gröning a következőket mesélte erről:

Az anya: Margarete Gröning

Az apa: August Gröning

A gyermek Bruno Gröning (balról a 2.)

„Akkor nagyon elkapott a düh, mert Brunot mindig mint jó gyereket dicsőítették, és hogy már nem tudtam a dolgokon változtatni, megragadtam a kávéskannát és a forró kávévet Bruno fejére öntöttem. Mindenki szörnyülködött gonosz tettemen, ő azonban teljesen nyugodt maradt. És ismét egy szokatlan dolog történt, sem Bruno arcán, sem testén nem keletkeztek égési sebek.“

1949. 09. 04-én a *Revue c.* folyóirat ezt írta Bruno Gröning gyermekkoráról:

„Még beszélni alig tudó gyermek volt, amikor már megtanult egyedül lenni. Gyakran elcsatangolt otthonról, és a szomszédban játszott a háziállatokkal, úgy tűnt neki, hogy azok közelebb állnak hozzá, mint saját testvérei. Amikor már jobban tudott járni, felfedezte a bérkaszárnya közelében fekvő nagyerdőt. Elmerült benne, mint egy hatalmas, titokzatos világban. Egy dolgot tanult meg az anyjától: az imádkozást! S az egyszerű gyermeki hitet a Szűzanyában és a teremtésben magával vitte az erdőbe, amely feltárulkozott előtte. A kicsiből külön lett, amilyent még a Ludolfinger utcai munkásgyerekek között soha nem láttak. Naphosszat eltűnt otthonról. Hogy mit evett, azt senki sem tudta. A szülői házban az a szigorú szabály uralkodott, hogy aki túl későn érkezett az étkezéshez, az vagy nem kapott már semmit, vagy csak azt, ami megmaradt. Bruno naphosszat éhezett. Néha látták őt az ismerősök egy bokor alatt feküdni, s a füveket és leveleket figyelni. Alkalmanként azt is látták, hogy különösen közeli viszonyba került a mókusokkal és más állatokkal. Néha a temetőben találtak rá, amint ott időzött teljesen egyedül. Olykor imádkozni is látták ott. [...] Egyszer egy férfi figyelt fel rá, hogy tűnődve egy sántító kutya után ment. Játszott az állattal. Simogatta. És ez így folyt több napon át, s végül a kutya nem sántított többé. [...] Sok állat követte. Ha azok betegesen feküdtek, felálltak, s vele együtt elmentek az erdőbe.“

Gyakran bukkantak rá emberek az erdőben, s hazavitték a szüleihez. Ilyenkor többnyire megverték és bezárták egy szobába.

Egyszer ezt írta erről:

„A verés miatt soha nem tudtam sírni, mivel az ütéseknel nem éreztem fájdalmat, jöllehet a testemet kékre-zöldre verték. Mindenesetre nem tartott sokáig a szülői házban való fogság, mivel nagyon gyorsan és gyakran kiszabadítottam magam. Az erdő és a barátaim, az állatok, olyan erősek voltak, hogy újra és újra magukhoz vonzottak.“

Megjósolta az első világháború kezdetét, amit az apja egy csat tanós pofonnal jutalmazott, és mégis a jóslat hajszálpontosan bevált. Apja eskü alatt ezt nyilatkozta erről 1949. június 26-án a westfáliai Löhne-ben:

„Én, Bruno Gröning apja, esküszöm, hogy már e gyermek születésekor kiderült, hogy különleges tulajdonságokkal fog rendelkezni. Ez később be is bizo-

nyosodott. Sok hozzátartozó és ismerős megerősíti ezt a rendkívüliséget. Már gyermekkorában nem mindennapi események történtek, ha különleges tulajdonságait az állatokon kipróbálta. Többek között kezei közé vett egy órát, amelyet az órásmester már nem tudott rendbe hozni, s az óra rögtön újra járni kezdett. Sőt rendkívüli eseményeket meg tudott előre jósolni: az 1914-18-as háború kezdetét és végét. Saját anyjának halálát is előre látta éppen úgy, ahogy az 1939-45 közötti második világháború kezdetét. És azt is, hogy apjának és testvéreinek a kapituláció után el kell hagynia otthonát és hazáját, ahol majd csak hosszú bolyongás után fognak ismét letelepedni. Mindent előre látott és megjósolt. És idetartozik még egy tulajdonsága, amely lehetővé tette, hogy embereket gyógyítson meg betegségeikből és szenvedéseikből.“

Ernst Kohn, Bruno Gröning egykori szomszédja Danzigban, eskü alatt számolt be arról, hogy

„Bruno Gröning úr 1939-ben, a második világháború kitörésekor Danzig-Langfuhrban, a Magdeburg utca 77. sz. alatt lévő lakásomban a következő kijelentést tette: „Ernst, a háború hosszú ideig el fog húzódni, Lengyelországot leigázzák, majd ugyanolyan gyorsan Franciaországot is. Németország hódításai által nem nagyobb, hanem kisebb lesz. Fel fogják osztani.“ Aztán rámutatott a zónahatárookra, ahol azok ma ténylegesen húzódnak. [...] Bruno Gröning gyógyerejének hatását már szomszédságunk éveit alatt éreztem. Gyakran megsabadított a fájdalomtól. Ezt a feleségem is, Frieda Kohn, lánykori nevén Pettke, tanúsíthatja, aki esküvőnk után, 1940-ben ismerte meg Bruno Gröninget.“

Jellemző maradt a fiatal Brunora, hogy újra és újra elhivatottságot érzett a beteg emberek iránt. Már két és fél éves korában megfigyelhető volt ez a sajátossága.

Később gyermekkorára való visszaemlékezéseiben ezt írja erről:

„Egyes állatok testéből eltűntek a betegségek, amikor hangosan magam elé mondtam: „Kedves kis állat, hamarosan megint egészséges tested lesz.“ És aztán így is történt. Az embereknél sem volt ez másképpen. [...] Így hát folyton hívtak a betegek [...], akiknek mindig azt mondtam: „Hiszen már nem vagy beteg.“ Vagy ha egyesek azt mondták valakire: „Meg fog halni.“ Ekkor csak röviden annyit mondtam: „Sokáig nem fog még meghalni, egészségesen fog élni!“

Később észrevette, hogy képes volt egyszerre nem csupán egy, hanem több betegre is segíteni. S ez csodálatos módon nem je lentett nehézséget számára, s többnyire eredménnyel is járt. Tevékenysége azonban a háborús zűrzavar miatt csak az emberek egy kis csoportjára korlátozódott.

Játszó társainak szemet szúrta, hogy akárhányszor megtámadták, soha nem ütött vissza. Néha idősebb testvérei sem tudták másként megemészteni szokatlan visel-

kedését, csak úgy, hogy e feletti dühükben jól elagyabugyálták. A két fiútestvér egyike még az orrcsontját is kettétörte. A fivérek ilyen viselkedése addig tartott, amíg valami szokatlan nem történt.

Testvére, Kurt így számolt be erről 1954-ben:

„A fiúk odakint birkóztak, és amikor látták, hogy Bruno ott áll mellettük és a gonosz játékban nem vesz részt, akkor egyiküket elkapta a düh, s pofon vágta Brunot csak azért, mert az soha nem ütött vissza, és így afféle különcnek számított. Bruno mint mindig, most sem adta az ütést vissza. Felindulás nélkül, nyugodtan állt és várt. A fiúnak azonban, akár akart, akár nem, haza kellett mennie. A lakásban aztán elkezdte saját magát pofozni. Abbahagyni pedig nem tudta. Minden fiú utánament és figyelte különös viselkedését. A fiú a lakásban ordítani kezdett: „Bruno, segíts már!” Bruno bement, és a fiú megnyugodott, a verésnek végeszakadt.“

Ez után az élmény után a testvérei és a szomszéd fiúk békén hagyták, s nem verték meg többet.

Fiútestvére még egy adottságára emlékszik, ami határozottan jellemzi a fiatal Brunot. Elmesélte, hogy az első világháború alatti éhínségben a Gröning család felélte élelmiszertartalékait, és nem lehetett tudni, hol lehet valami ennivalót felhajtani. A kis Bruno elindult kerékpárjával, és csodálatos módon parasztoktól szerzett néhány zsák jobb minőségű krumplit, amit aztán a testvérei hazacipelhettek. Ebben az időben a közös családi étkezéseken csak akkor vett részt, ha a többiek már jóllaktak. Bár így gyakran na gyon kevés vagy egyáltalán semmi ennivalóhoz nem jutott, mégis bámulatos testi teljesítőképessége volt.

Népiskolába járt, és nem volt rossz tanuló, de nem is tűnt különösen jónak. Gyakran fejtörést okozott tanárainak. Előfordult például, hogy befejezte a mondatokat, amelyeket a tanár éppen csak elkezdett a táblára írni. A tanítás után gyakran elindult a közelben fekvő erdőbe, ahol sokáig, egészen az estebe nyúló órákig tartózkodott. Az erdőben közel tudott kerülni Istenhez, akire egész vá gyakorzása irányult. Ahogy ezt maga is kifejezte, ott megtapasztalta Isten jelenlétét minden bokorban, minden állatban, sőt még a kövekben is. Órák hosszat tudott ott ülni és gondolkodni, és ilyenkor úgy tűnt neki, mintha élete a végtelenségbe nyúlna.

Egyszer elmesélte, hogy gyermekkorában gyakran elmenekült az emberektől, mert az itteni életet szörnyen sötétnek és szeretetlenségnek érezte. Ebben az időben, a bajban gyakran kérte Istent, vigye el őt innen, e sötét Földről. Az erdőben aztán, ahogy mondta, a belső imádság által nyilvánvalóvá vált, mi is az ő feladata ebben az életben. Csak amikor ezt felismerte, akkor tudta az életét elfogadni.

Mindenki, aki szellemi úton jár és teljes szívéből Istent keresi, meg tudja érteni ezt a fiút, aki lelke mélységes vágyának engedelmességgel, ott kereste Istent, ahol az a legtisztábban jelen van: a magányban és a természet békéjében.

Egy ilyen korai, tudatos vágy egy magasabb rendű szellem után a lélek érettségét mutatja. Az ilyen embereket gyakran értetlenség és megvetés veszi körül környezetükben, melyben megközelíthetetlen e magasabb rendű érzékelés és vágy. Mint egy különös vizsga, mint a lélek iskolája, úgy telepszik rá ezeknek az embereknek az életére egyfajta keménység, hogy aztán fölké szítse őket egy későbbi feladatára.

1915-ben, 9 éves korában, Bruno Gröning életveszélyesen megbetegedett vérhasban. Nagyon lefogyott és hetekig lázasan feküdt. Makacsul ragaszkodott hozzá, hogy nem fekszik ágyba, és hónapokig mezítelenül a padlón hevert. Az orvos, Dr. Klinge, aki gyakran járt a szüleihez, menthetetlennek tartotta, és így Bruno már az utolsó kenetet is megkapta. Senki nem gondolta, hogy a sorvadt, lázas gyermek mindebből élve kikerül. És mégis legyőzte a betegséget és egy csoda révén ismét egészséges lett.

Sokoldalú munkásság

A népiskola befejezése után Bruno Gröning kereskedőtanoncnak ment. Apja, aki szakmunkás volt, kezdetől fogva nem nézte jó szemmel fia választását és végül hatalmi szóval döntött.

Erről ezt írja Bruno Gröning önéletrajzában:

„Az inassággal apám követelésére fel kellett hagynom, mert az volt a kívánsága, hogy építőipari szakmát tanuljak. Engedelmeskedtem apám óhajának és kitapultam az ácsmesterséget. Mesterlevelet azonban nem szereztem, mert akkoriban Danzigban nagy munkanélküliség volt. Ezért egy negyedéssel tanulmányaim befejezése előtt, záróvizsga nélkül fel kellett hagynom a tanoncsággal, mert a céget, amelynél tanultam, megrendelések hiányában be kellett zárni.“

1925-ben, 19 évesen, sikerült neki egy épület- és bútorasztalos műhelyt berendeznie és önállóvá válnia. Az üzemet csak két évig tudta fenntartani, a Danzigban uralkodó nehéz gazdasági helyzet miatt arra kényszerült, hogy átmenetileg egy lakk- és ládagyárban, valamint más területeken dolgozzon. Biztosan sok szorgalom és tudás kellett ahhoz, hogy Danzigban a két világháború közötti nehéz időben, fiatalemberként, szerény pénzeszközökkel önállóvá tudjon válni, még akkor is, ha két év után más kereseti források után kellett néznie. Ha értékesítési nehézségek voltak, a szükség rövid idejű munkaszerződéseket és gyors elbo-

csátásokat eredményezett. Így Bruno Gröninget is már egy év után, mint az új alkalmazottak egyikét, a termelés korlátozása miatt, ismét elbocsátották az egyik lakkgyárból.

Önéletrajzában beszámol róla, hogy 1933. után még nehezebben lehetett munkát találni, mert a gazdasági viszonyok Danzigban rosszabbak voltak, mint a „Birodalomban“, a cégek nagyrészt lengyelek voltak, úgy hogy németként nem volt könnyű elhelyezkedni. (Danzigot az első világháború után a Német Birodalomtól izolálták. Az összeköttetés a Birodalommal csak lengyel területen keresztül volt lehetséges.) Bruno Gröning időlegesen egy csokoládégyárban, egy kikötőben és a danzigi postahivatalban talált állást. 1943-ig, a Wehrmachtba való bevonulásáig több éven át a Siemensnél és a Halskenél dolgozott gyengeáramú-szerelőként.

Munkatársainak újra és újra feltűnt, hogy valamennyi területen szokatlanul ügyes volt, sőt gyakran a szakmunkásokat is felülmúlta. Sok munkatársa tanúsítja, hogy megmagyarázhatatlan módon, egyszerűen minden sikerült neki, amibe belefogott, ha órát, vagy rádiót javított, ha lakatosként dolgozott. A technikai dolgok különösen jól mentek neki. Ő maga - ahogy mondta - rendkívül nagy súlyt fektetett arra, hogy minden munkát érdeklődéssel és szeretettel végezzen. A sok tevékenységben, amelyet végzett, élettapasztalatot, tanulást és a későbbi feladatára való felkészülést látta. Hangsúlyozta, hogy fontos az embereket a legkülönfélébb tevékenységek közben és élethelyzetekben megismerni.

Keserű házasság

21 éves korában nősült meg. Házassága Gertruddal nem tudott otthont és megértést nyújtani neki, melyre már a szülői házban is hiába vágyakozott. Ő és felesége teljesen különböző lények voltak. A munkásélet elkezdődésével a gyermekkori visszahúzódást egyre inkább elnyomta az kényszer, hogy embereknek akarjon segíteni. Kortársak számolnak be arról, hogy Bruno Gröning nagyvonalú, segítőkész vendéglátó volt, és gyakran sok barátot hívott meg házába, miközben felesége legszívesebben senkit sem engedett volna be a lakásba. Ha egy munkatársa vagy egy másik ismerőse lelki vagy testi bajával hozzáfordult, akkor gyakran elfeledkezett saját fontos dolgairól. Ilyenkor kora reggelig beszélgetett a vendéggel és igyekezett vele közösen megtalálni a kiutat a nehéz helyzetekből. A társasági élet egyéb szokásos formáiban (mozilátogatás, vendéglők, kártyázás) nem lelte örömet.

Egy tanú ebből az időből a következőt nyilatkozta:

„Ezennel szeretnék itt valamit írásban leszögezni. Bruno Gröning úrról van szó. Gröning urat 1928 óta Danzigból ismerem, mely a szülővárosom. Gröning úr már akkoriban érdeklődött a szellemi dolgok iránt és embereken segített, s gyógyított. Előtte körülbelül 20 olyan eset ismeretes, amelyben sikere volt. [...] Több bizonyítékkal is szolgálhatok, amikor Gröning úr gyerekeknek segített, pl. bénulásoknál és[olyanoknál, akik nem láttak és nem hallottak. Minden esetben sikeresen. Mi magunk és az emberek, akiken segített, még ma is rejtély előtt állunk. Korábban állandóan azon törtük a fejünket, hogyan lehetséges ez. Gröning úr azon kívül más dologgal is foglalkozott, amelyek talán egyáltalán nem tartoznak ide. Ennek ellenére szeretném megemlíteni, hogy pl. rádiókészülékekkel és autókkal is foglalkozott. Még csak meg sem érintette a készüléket, és az kívánságára kikapcsolt. Olyan rádiócsöveket, amelyek valóban tönkrementek, ismét működőképessé tett.“

1931-ből rendelkezésünkre áll E. A. Schmidt eskü hatályával bíró vallomása egy gyógyulásról. Bruno Gröning ebben az esetben képes volt meggyógyítani egy diftériában súlyosan megbetegedett asszonyt, akiről az orvosok már lemondtak. Schmidt így beszél erről: „Ha ő [Bruno Gröning] erről az esetről beszél, melyre különösen jól emlékszik, akkor igazi nagy öröm árad belőle, amikor azt mondja: Ezt az asszonyt a halálos ágyából hoztam vissza! És ekkor előveszi levéltárcájából a fiatalasszony képét, és boldog elégedettséggel mutatja azt.“

Max Bruhn úr Danzigból egy másík különös élményről számolt be, melyet Bruno Gröning nővére mesélt el neki.

„Ismertem Gröning úr nővérét. Kórházba utalták be, operációra. A mellét le kell venni, rákja van. A kórházba menetele előtti utolsó napon Maria elment Brunohoz. Nagyon csodálkozott, hogy a saját testvére hitt és bízott benne, rövid ideig nézte őt, és aztán azt mondta: Nyugodtan menj el a kórházba, már semmi gonoszat nem találok benned! El is ment, és az orvosok a vizsgálat során nem találtak rákot. A műtét fölöslegessé vált.“

Felesége ezeket a képességeit „bogarasságnak“ tartotta. Bruno életének alapvető készítése, hogy másoknak segítsen és gyógyítsa, a felesége számára felfoghatatlan maradt. Semmitől sem félt jobban, minthogy férje feltűnést kelt és nevetségessé válik. Így nagyon kellemetlen volt neki, hogy férje más embereknek szentelte magát. Magának akarta kisajátítani őt. Bruno Gröning életének egyik legnehezebb próbája volt, hogy a felesége a saját gyermekeiket, akiket Bruno mélységesen szeretett, kivonta gyógyerejének hatása alól. Nem akarta az ő „varázslásának“ kiszolgáltatni őket, minden eszközzel megvédte őket tőle és tudta nélkül kórházba küldte őket. Az idősebbik fiú, Harald kilenc éves korában szívbillentyűhiba miatt meghalt egy danzigi kórházban, a fiatalabbik, Günther

szintén kilenc évesen halt meg 1949-ben vizenyős mellhártyagyulladásban a Marburgi Egyetemi Klinikán.

Grete Häusler, egy kortárs tanú Hennef/Sieg-ből, aki Bruno Gröninget 1950 óta ismerte, arról számolt be, hogy Bruno csak 1955-ben volt képes arra, hogy gyermekei sorsáról beszéljen. Amikor közeli barátainak erről mesélt, könnyek folytak végig az arcán.

Amikor Bruno Gröning 1949-ben nyilvános működését megkezdte, el kellett hagynia feleségét, mert az férje tevékenységével szembeni elutasító hozzáállásán nem változtatott, sőt még a gyógyítást is meg akarta tiltani neki. A házasságot 1955 májusában felbontották.

Háború és fogság

1943-ban, 37 éves korában hívták be Bruno Gröninget a Wehrmachthoz. Mély vallásos érzületben gyökerező hozzáállása miatt, hogy ő soha nem üt vissza és nem öl meg senkit, surlódásokra került sor, sőt még hadbíróssággal is fenyegették. Végül aztán mégis a frontra került. Nyomon követhető, hogy a második világháborút illetően a saját sorsát meglehetősen pontossággal megjósolta.

A keleti front közepső és északkeleti szárnyában vetették be, s első alkalommal 1943 decemberében gránátzilánkoktól felületi sérülést szerzett a bal combján. Másodszorra 1944 februárjában sebesült meg a jobb combján. Felgyógyulása után újra bevetésre került, és 1945 március 5-én Hammersteinban (Pomeránia) orosz hadifogságba került. 1945 májusában Petrozavodszkba egy táborba szállították. Az orosz táborokban sikerült neki rejtélyes módon sok fogolytársán segíteni, akik vízkórban szenvedtek. Az erős belső szükséglet, hogy másokon segítsen, itt is konfliktusokhoz vezetett. A tábor vezetőségével szemben nem tett lakatot a szájára, hogy jobb életfeltételekről gondoskodjon, és ezért az oroszok, mint lázongót ismerték. Éppen csak hogy megmenekült a haláltól, de csak azért, mert néhány orosz tiszt a pártját fogta, s megmentette őt a főbelövéstől. 1945 végén elengedték.

A túlzásfolt marhavagonokban való hazaszállítás a kiszabadult katonák utolsó erejét is igénybe vette. Egy hazatérő később arról számolt be, hogy az emberiség minden köteléke szétszakadt, s a katonák közötti bajtársiasságnak a pusztá létért folyó harc vetett véget. Hazaszállításakor ismerte meg Bruno Gröninget és egy ideig együtt volt vele. Bruno Gröning rögtön feltűnt neki a többi katona között, mert egészen másképp viselkedett. E nyomorúság és összeomlás közepette megőrizte megmagyarázhatatlan nyugalalmát és higgadtságát, s minden

körülmény ellenére ember maradt. Ezért felajánlotta neki, hogy kísérje el őt bajorországi szülőföldjére. Bruno Gröning azonban először családját szeretne volna északnyugaton megkeresni. Nyilvánvalóan már tudott valamit arról, hogy útja a következő években a nyilvánosság elé viszi, mert 1945-ben a búcsúzásakor azt mondta bajtársainak, hogy keressék meg őt, ha majd sokat olvasnak róla az újságokban.

A háború utáni nehéz időszak következett. Bruno Gröning egy fogolytársával együtt a Dill körzetében lévő Haigerselbachba ment. Ott bajtársával együtt a polgármester révén kapott egy kis szállást, és azon fáradozott, hogy a község és a környező falvak parasztjainál különféle munkákkal a túléléshez szükségeset megkeresse. Szerény viselkedése miatt, hogy semmit nem követel és mindennel elégedett, valamint a munkában megmutatkozó nagy ügyessége miatt hamarosan megkedvelték a környéken. Munkája révén sok honfitársával került kapcsolatba. Az ínség csillapítására más menekült társával együtt életre hívta a „Elűzöttek Segélyszolgálatát“. Céltudatosan dolgozott az ügy érdekében, és így helyi képviselők is kiépülhettek. Ez a munka gyakran szólította őt Dillenburghba. Ott nem sokkal később még egy feladatot kapott a körzeti lakásbizottságban, és igyekezett segíteni, ahol csak tudott. Egy kis idővel később megtalálta feleségét, s vele együtt a Dill körzetében lévő menekülttáborba ment. Aztán beköltözött egy menekültszállásra, egy szükségből szálláshelynek kialakított padlásra, Dillenburghban.

Erich K., ma természetgyógyász S.-ben, ebben az időben ismerte meg Bruno Gröninget. Az emlékeiről így számolt be:

„Ez az ember egyszerűen lenyűgözött. Olyan dolgokat lehetett vele megbeszélni, amit mással nem. Mindig volt benne valami különös. Jóllehet semmije nem volt, mindenki, aki hozzá elment, kapott egy tányér levest - ez jellemző volt. Bár a levest valamilyen egészen egyszerű gabonából készítették, hiszen semmi más nem volt, alig volt elegendő ennivaló kenyereünk, és nagyon rosszul ment nekünk, de az jellemző volt, hogy mindenki, aki odament - máris kapott egy tányér levest.“

Bruno Gröning tevékenysége révén sok emberrel találkozott, és ismét gyógyulások történtek. Mindig újabb betegek hívták. Házról házra kérték, míg 1949. március 14-én a Hülsmann család kérésére Herfordba érkezett. Az izomsorvadásban szenvedő, ágyban fekvő fiúnak, Dieter Hülsmann-nak sikeres gyógyulását apja terjesztette el, és hamarosan egyre több szenvedő érkezett a Hülsmann ház elé, a Wilhelm tér 7-hez. Bruno Gröning Istenről beszélt az embertömegnek, és szavai csodát eredményeztek: A fájdalmak eltűntek, a vakok visszanyerték szemük világát, a bénák felemelkedtek tolokocsijaikból vagy eldobták mankóikat és ismét úgy jártak, mint az egészségesek. Hamarosan nemcsak a közeli

környékről jöttek emberek, hanem Németország más vidékeiről és külföldről is, abban a reményben, hogy ennek az embernek a segítségével ismét visszakapják egészségüket.

„Én csak Isten egyszerű szolgálja vagyok“

Bruno Gröning olyan ember volt, aki teljesen a bensőjéből élt. Nem olvasott könyveket, tudása magasabb forrásból származott. Mindenben, amit tett, az érzéseire hagyatkozott. Már a háborúban gyakran megtapasztalta, hogy arra a helyre - melyet érzéseit követve elhagyott - gyakran gránát csapódott be. Ez a szellemi magatartás jellemezte egész életét. Ő sohasem engedelmeskedett emberi parancsnak, hanem feltétel nélkül alárendelte magát egy felsőbb vezérlésnek, mely mély közvetlen vallásos érzésből vagy sugalmazásból adódott. A gyógyulások, melyek általa történtek, elválaszthatatlanok az istenhít felé való fordulástól és a gyógyultak belső átalakulásától. (ld. 3. fejezet) Elsősorban nem gyógyítónak tekintette magát, hanem felvilágosítani szerette volna a szenvedőket Isten törvényeiről és visszavezetni őket az Istenben, minden ember lagnagyobb orvosában való hithez. A gyógyulás fő feltétele volt a megtérésre való hajlam, a jó akarása és az a kívánság, hogy az emberek újra felvegyék az istenhitet. Egyidejűleg vissza-utasította az emberi akarat szabadságának mindenféle befolyásoltságát:

„Segíthetek az embereknek, hogy megtalálják a jóra vezető utat, de nem dönthetek helyettük és nem is kényszeríthetem őket a jóra. Mindenkinek saját magának kell megtalálnia az utat.“

Éppen ezért idegenkedett a szuggesztiótól és a hipnózistól.

Beszédeit lényéből fakadó egyszerűség jellemezte. Hallgatóinak kevés szóval hatásos módon tudta megmagyarázni az egészség és a betegség alapvető szellemi törvényeit. Szavainak nem volt szüksége retorikai díszítésre, olyan erő volt bennük, mely nem tévesztett célt. Ezt bizonyítja a gyógyulási beszámolók nagy száma. Előadásában érezni lehet, hogy mindaz, amiről beszél, személyes élményen alapul. Amikor 43 évesen Herfordban a nyilvánosság elé lépett, belső harcainak tapasztalataiból tudott meríteni, ami már gyermekkorában az Isten utáni olthatatlan vágyban elkezdődött. Nem úgy beszélt, mint egy egyetemet végzett ember, de úgy, mint valaki, aki sok mindent tud.

A korabeli sajtó nagyon ellentmondásos képet festett Bruno Gröningről. Egyesek Isten küldöttét látták benne, míg mások sarlatánt. E. A. Schmidt, aki a személyes találkozás kapcsán világos képet akart róla szerezni, nem sokkal a nyilvánosságra lépése után kereste fel Herfordban a Wilhem-tér 7. szám alatt.

Az első találkozást a következőképpen írja le:

„A tömegem át utat törtünk magunknak a hátsó ajtóhoz, mely nem volt bezárva. Ott álltunk az ajtó előtt. Benn ajtók csapódtak, emberek jártak szobáról szobára. Csak a harmadik csengetésre nyitottak ajtót. Bruno Gröning maga volt az, aki előttem állt. Erős, zömök testalkatú férfi volt, kb. 1,70 m magas, nagyon egyszerűen volt öltözve, felöltő nélkül, sötétkék ingben és sötétkék hosszú nadrágban. Barnára sült, mélyen barázdált arc, hullámos haj. Ebbe az arcba a sors mélyen berajzolta barázdáit: ez a férfi minden völgyet bejárt. Teljesen nyitott volt, szakáll sem adott neki idegen vagy misztikus kinézetet, amiről az újságok beszámoltak. Tiszta tekintettel nézett rám, szemei jóságot és mély emberi megértést tükröztek.“

Dr. phil. Kault hasonló motívumok vezették a Wilhelm-tér 7. számú házhoz. A sokrétű sajtóbeszámolók felkeltették érdeklődését és a helyszínen akart meggyőződni a hallottakról.

Bruno Gröningről a következőket írta:

„Annak, aki először találkozik ezzel a férfival, nincsen idegenség érzése. Ellenkezőleg azonnal kapcsolatot tud teremteni ezzel a különös emberrel. [...] A keskeny barna arc, mely az energikus barázdák ellenére jóságot sugároz, visszafojtott szomorúságot tükröz. Gyakran láttam, amint betegekkel beszélget, és mindig az volt a benyomásom, hogy belülről sír az emberi nyomorúság láttán. Bruno Gröning a nép egyszerű embere. A hiúság éppen olyan messze áll tőle, mint a pózolás. Hírneve, mely nevét rövid időn belül Németországban és külföldön ismertté tette, nem volt képes arra, hogy őt egy sztár vagy egy prominens személy szerepébe kényszerítse. Az a különleges alkalom adódott számomra, hogy több órán át időzhettem a közelében és ennek a hallgatag embernek az életéből sok mindent megtudtam. Nem szereti, ha kérdésekkel zaklatják, hagyni kell. Úgy tűnik, hogy gyakran ismeri a szemben ülő gondolatait, és beszédével arra utal, amit éppen az előbb gondolt az ember. Aztán magában beszél, mintha elfelejtette volna partnerét. Szemei ilyenkor a távolba révednek. Bruno Gröningnek a cigarettán és az erős babkávén kívül alig vannak személyes szükségletei. Ruházata szerényen egyszerű. Azoknak a szülőknek a házában él, akiknek a fiát, aki most a kertben játszik, meggyógyította. Gondoskodnak is róla, és Hülsmann asszonynak nagyon rá kell beszélnie, ha enni hívja. „Majdnem semmit sem eszik és már szinte három hónapja alig alszik valamit.“ [...] Az egész ház bizonyította nekem ezt a tényt. Én pedig meggyőződhettem, hogy Bruno Gröning a gyógyításokért nem kért pénzt, de nem is fogadott el semmit. A postás naponta több mint 2000 levelet, több száz ajánlott levelet, több mint 300 táviratot és csomagok százait hozza. Munkatársainak szigorú utasítást adott, hogy a levelekben lévő pénzt és a kibontatlan csomagokat küldjék vissza.“

A korabeli tanuk megfigyelései világossá teszik, hogy Bruno Gröning a nyilvánosság fényében is megmaradt annak, aki volt. Semmi szín alatt nem akart a csodadoktor szerepében tetszelegni, vagy bármilyen más módon kitűnni. A szenzációt hajhászó lapok emez felületes jellemzése taszította.

Újra és újra hangsúlyozta: „Nem szabad magamat előtérbe helyeznem, de elhivatottságomnak kell engedelmeskednem, bárhová is vezet engem.“

Az a törekvés, hogy másoknak segítsen, a herfordi időkben éjt nappalá téve készítette munkálkodásra. „Isten egyszerű szolgálójának“ tekintette magát és szavai által a gyógyító isteni erőt akarta közvetíteni az embereknek. Eközben közvetítőnek vagy ezen erők csatornájának érezte magát. Mindig hangsúlyozta, hogy nem ő gyógyít, hanem az isteni erő hozza létre a gyógyulásokat. Minél nagyobb volt a segítséget keresők köre, minél többet tudott ebből a gyógyító erőből továbbadni, annál jobban és annál boldogabbnak érezte magát. Ha zavartalanul tudott gyógyítani, akkor ezek az erők olyan mértékben feltöltötték őt - ahogyan ezt mesélte - hogy nem érzett sem fáradságot, sem éhséget. Ezt különböző oldalról újra és újra bizonyították nekem az emberek.

Vallásos alapbeállítottsága megtiltotta neki, hogy a gyógyulásokért anyagi ellenszolgáltatást fogadjon el. Azt mondta, el is veszíthetné az erejét, ha visszaélne vele, azaz ha saját előnyére fordítaná. A gyógyítást Isten ajándékának, kegyének tekintette, amely nem fizetséget feltételez, hanem sokkal inkább a hithez való megtérést és szeretetet. Azt a keveset, amire szüksége volt, barátaitól kapta, de még annak a felét is elajándékozta. Mindenütt nyitott házakra talált, versengtek érte az emberek, hogy befogadhassák.

A herfordi egyházközösség szuperinterdense, Kunst úr állást foglalt személyével kapcsolatban, miután személyesen is megismerte őt.

Ime egy részlet:

„[...] Nincs okom azt hinni, hogy Gröning úr adottsága révén személyes anyagi haszonra törekedett volna. Nekem többször is bizonyította, hogy szegény akar maradni. Megbízható források beszámoltak róla, hogy nagy összegeket kínáltak neki, hogy egy-egy gazdag betegnek gyógyulást hozzon. Arról is tudomásom van, hogy ezeket az ajánlatokat mindig elutasította.“

A nagy visszhang ellenére vagy amiatt, amit Bruno Gröning működése a nyilvánosságban kiváltott, bizonyos körökben nőtt az ellenállás vele szemben. Feltűnése Herfordban százezreket hozott mozgásba, több mint egymillió levelet kapott kézhez működésének első éveiben, a kor nyomorúsága megsemmisítő méreteket öltött.

Sokan megpróbálták a közelébe férközni, hogy pénzt húzzanak ebből a helyzetből. Nevével saját céljaik elérése érdekében olyan személyek éltek vissza, akik a legközelebbi környezetébe férkőztek. A mélyben gyökerező értetlenség és a szellemi gyógymód elfogult visszautasítása sok egyetemi végzettnél, különösen befolyásos orvosi körökben megtette a magáét, hogy Bruno Gröning működését gátolják. Heves harc kezdődött, mely mindenekelőtt a sajtó irányított beszámolóiban és a perekben mutatkozott meg. Minden eszközzel megpróbálták ezt a férfit és gyógyításait a nyilvánosság előtt diszkriminálni. Kezdetben megelégedtek azzal, hogy működését szuggesztióknak tudják be, habár ezek a szervi gyógyulások, pl. háborús rokkantaknál szemmel láthatóak voltak. Később egyre gyakrabban személyes feljelen tésekre került sor, melyeket sok újság a nyilvánosság előtt terjedelmesen tárgyalt, úgy hogy a segítséget kérő számára, aki nem ismerte személyesen Bruno Gröninget, nagyon nehéz volt bízni benne.

Újra és újra meglepő, milyen hatalommal tudnak a médiák a nyilvánosságon keresztül egyes emberek fájdalmait és jólétét illetően dönteni. A beszámolás, mely nem állt meg az alávaló kijelentéseknél és a gúnyos távolságtartásnál, egyidejűleg az uralkodó korszellem felkiáltásának hangzik. Ez a korszellem az istentelen és szellemlétküli anyagiasság csaló képével a társadalmat elválasztotta a belső életforrás mindent gyógyító kapcsolatától. Bruno Gröning meggyőző szava Istenről, mint minden ember legnagyobb orvosáról gyógyító tevékenysége révén ennek a hamis világgépnek az érzékeny pontját érintette.

A szenvedők tömege

Aki Bruno Gröning közéleti útját pontosabban figyelemmel kíséri, annak feltűnik cselekedeteinek lenyűgöző következetessége. Minden ellenállás ellenére tántoríthatatlanul igyekezett egy harmonikus rend szilárd bázisát felépíteni. Abban látta feladatát, hogy olyan teherbíró alapot alkosson, mely halála után is lehetővé teszi, hogy Isten gyógyító erejéhez az emberek egyszerű módon hozzájussanak. Mégis a szenzációéhes sajtó és a merev hivatali apparátus nagyon megnehezítette e cél elérését.

Bruno Gröning a hatóságok megfelelő segítsége nélkül állta a tömegek ostromát. Herfordban 1949 márciusától júniusig 5000 gyógyulást kereső fordult meg, akik segítséget remélve naponta érkeztek a Wilhelm tér 7-be. Valamivel később, 1949 augusztus végétől szeptember közepéig, létszámuk meghatszorosodott Trauberhofban, egy Rosenheim melletti mentelepen, melyet tulajdonosa Bruno Gröning rendelkezésére bocsátott.

Kérések gyógyulásra Herfordban

Gyógyulástkeresők a herfordi időkbén

De ez még nem minden: Bruno Gröning Herfordban gyakran kapott segélykérő hívásokat a Rajna-vidékről és a környező településekről. Többször beszélt a Viersenben összegyűltek tömegei előtt is. Ezenkívül felkeresett olyan embe-
reket, akik bajukban az ő segítő szaváért imádkoztak. Nem volt ez másképp a
Rosenheim melletti Traberhofban sem, ahonnan a segélykérők hívására többször
Észak-Németországba utazott.

A szemtanúkat mindig megindította az a bensőséges istenhit, amely a gyógy-
ulást keresők ezreiben Bruno Gröning közvetítésével ismét megsokszorozódott.
Sokan hosszú idő után, ekkor kezdtek el újra először imádkozni, gyakran ez az újra
felébresztett hit átjárta az egész tömeget, s spontán még korálok is énekeltek.

Az orvosok és a hatóságok viselkedése ezzel élesen ellentétes volt.

Tevékenységének kezdete óta Bruno Gröning az illetékes hatóságokkal való
együttműködésen fáradozott. Néhány beszélgetéstől eltekintve, mégsem került
Herfordban közeledésre sor, 1949 május elején betiltották Bruno Gröning műkö-
dését.

Kunst, a már említett helyi egyházközség superintendense, ebben az időben a
Herfordban kialakult viszonyokról így nyilatkozott:

„Amikor Bruno Gröning úr 1949-ben Herfordba érkezett, rövid idő eltelte
után az egész város tele volt a gyógyítási sikereiről szóló híresztelésekkel. A helyi
lapokban részletes cikkek jelentek meg. A sajtó képviselői hoztak össze engem
Bruno Gröninggel - akkoriban a helyi egyházközség superintendense voltam.
Bruno Gröning többször járt nálam beszélgetésen. A helyzet hétről hétre egyre
nyomasztóbb lett. Emberek ezrei jöttek a Szövetségi Köztársaságból és külföldről,
hogy Bruno Gröningnél segítséget találjanak. Amikor a herfordi városi főigazgató
be akarta tiltani Bruno Gröning tevékenységét, fennállt az a veszély, hogy a feliz-
gatott több ezer fős tömeg megostromolja a városházát. Felállítottak egy vizsgáló
bizottságot, amelyben Meister, a herford-városi főigazgató, Schorsch professzor
úr Bethelből és a dethmoldi kormányzat illetékes orvosi tanácsosai voltak. Egy
ideig én voltam e bizottság elnöke. A vizsgáló bizottság annyira komolyan vette
munkáját, hogy tárgyalásokat folytatott Gröning úrral és engedte, hogy a meggyó-
gyítottak bemutatkozzanak. A tárgyalások azért maradtak szinte teljesen ered-
ménytelenek, mert az orvosok Gröning urat a hivatalos orvoslás kategóriáival és
nyelvezetén szólították meg. Kiderült, hogy Gröning úr a hozzáérkező gyógyulást
keresők közül senkit nem vizsgált meg. Nem tudok olyan esetről, amikor Bruno
Gröning páciensét testileg megérintette volna. Soha nem próbált meg egyetlen
beteget sem arra készíteni, hogy a szakorvosok segítségéről lemondjon.“

Bruno Gröning harca a gyógyítási engedélyért még majdnem tíz évig, életének utolsó napjáig tartott. Ő, akinek ténykedése jobban hasonlított egy lelkészéhez, mint egy orvoséhoz vagy természetgyógyászához, minden lehetőt megtett azért, hogy a rendőrségtől és a bíróságtól háborítatlanul segíthessen a betegeknek.

Heidelbergben rendelkezésére állt egy orvosokból álló bizottságnak, amely az általa elért gyógyulásokat felülvizsgálta és ennek során pozitív eredményre jutott, de mégsem adott tevékenységéhez szabad utat. Éveken át azon fáradozott, hogy gyógyhelyeket hozzon létre azért, hogy az orvosokkal együttműködve kivizsgálások és kontrollvizsgálatok révén a gyógyulások hivatalos, tudományos felülvizsgálatát elérje. Ez azonban üzleti érdekek és a hatóságok ellenállása miatt megfelelt. Jóllehet Bruno Gröning meg volt győződve arról, hogy tevő kenysége semmi más szokásos gyógyító tevékenységgel nem mutat közös vonásokat, mégis kész volt, hogy megfeleljen a természetgyógyászok számára törvényben előírt rendelkezéseknek, ebben azonban meggátolták. Ritka akaratereje volt szüksége ahhoz, hogy ebben az útban ne kételkedjen.

Ráadásul alig talált támogatásra a sajtóban. Ellenkezőleg, csak kevés újságíró volt, aki eltekintve a mértékadó sajtóorgánumok nagyrészt elutasító tudósításaitól és a hivatalos orvosi szervezetek, továbbá egyházi körök negatív hozzáállásától, hajlandó volt személyes ellenőrzés révén olvasóinak objektív képet alkotni Bruno Gröningről. A legtöbb esetben egymástól átvették a negatív cikkeket. Ezáltal elkerülték a konfliktusokat a mértékadó társadalmi körökkel. Érdekes azonban megfigyelni, hogy azok az újságírók, akik személyes kapcsolat által saját maguk alkottak képet Bruno Gröningről, alapvetően más szemszögből látták a dolgokat. Erre példa a *Das offene Wort* c. folyóirat tudósítása (a tolerancia és más időszerű kérdések független lapja) az 50-es évek elején.

Az újságíró a cikknek, melyben saját benyomásairól ír, a következő címet adta:

„Gröning [...] mint amilyen valójában!”

Felismerte Bruno Gröning igyekezetét és nehézségeit azon az úton, melyet tevékenységének szabad gyakorlása érdekében tett, és nagyra tartotta állhatatosságát, hogy számos, külföldről érkező jövedelmező ajánlatot elutasított, hogy minden nehézség ellenére Németországban maradjon, ahol a háború által megnyomorított embereknek nagy szükségük volt az ő segítségére. A szerző számára tiszteletreméltó, egyenes és határozott, belülről vezérelt ember volt, jóllehet „hitvány cikkek és tudatos mesterkedések jelennek meg róla a sajtóban“, és „állami tiltásokkal“ próbálják tevékenységét akadályozni. „Nagyon jóságos és az emberek gyógyítása iránt elhivatott, nagy áldozatkészséget mutató“ emberként jellemezte őt. Felfogása szerint Bruno Gröning az eddigi tapasztalati tudás határát túllépte.

Célja, hogy „segítsen az embereknek és őket a belső megújulás útjára vezesse“. Összefoglalva, az elméletet ősidóktól fogva „először kinevetik, aztán harcolnak érte, és csak ezután válik magától értetődővé“.

„A tapasztalat tanít minket,“ írta befejezésként, mert úgy áll a dolog, hogy mi, emberek, örökké türelmetlenek vagyunk, és holtunkig tanulunk“.

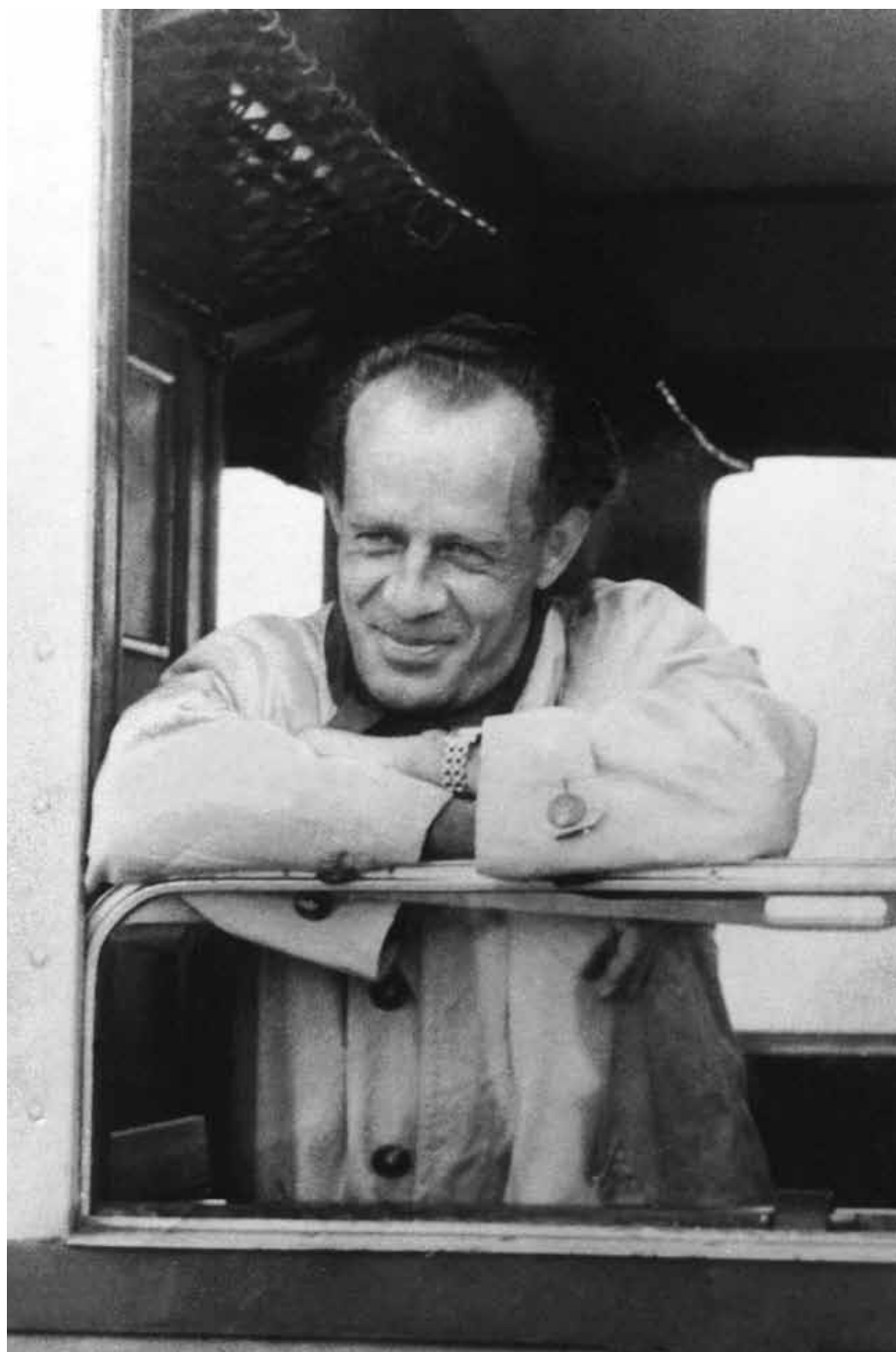
Bruno Gröning minden nehézség ellenére kitartott amellett, hogy alapvetően nem fogad el pénzt, másrésztől viszont összes idejét és erejét egész Németországban és Ausztriában, a gyógyulást keresőkre fordította, ezért nem tudott keresőtevékenységet folytatni. Rá volt utalva mások vendégszeretetére és önkéntes segítségére. Az ellene folyó perek ebből kifolyólag anyagi válságba sodorták.

Intuitív cselekedetei gyakran a józan, tisztán a logika törvényei szerint dolgozó intellektus számára megmagyarázhatatlanok voltak. Néhányszor egészen közel engedett magához olyan embereket, akik a segíteni akarás ürügyével mellé álltak, de valójában rajta keresztül csak jó üzletet akartak csinálni. Részben, bizonyos mértékben kimondottan kiszolgáltatta magát nekik és egy ideig engedékeny volt velük szemben. Ha azonban azok nem a jó felé fordultak, haszonleső terveiket nem vetették el, és a közelükben lejátszódó megrázó események láttán belsőleg nem tértek meg, akkor Gröning felfedte cselekedeteiket, s ilyenkor gyakran hosszadalmas perek következtek. Az egykori munkatársak megkeseredett ellenségekké váltak, akik, ahogy mondják, többszörös „leleplezéssel“ személyét rossz fényben akarták feltüntetni. Ha azonban néhány haszonleső segítőtje a legnehezebb helyzetekbe sodorta, akkor sem lehetett tőle egy becsmérő szót sem hallani az illetőkről. Ellenkezőleg, néha nyuknak saját kérésükre újabb lehetőséget adott, hogy bebizonyítsák, hogy mellette állnak. (lásd 5. fejezet)

Ez az értelem számára valóban szokatlan magatartás érthetővé válik, ha annak tudatában vagyunk, hogy a szellemi úton történő gyógyulás nagyon érzékeny folyamat, melyet ellentétes szellemi kisugárzások könnyen megzavarhatnak. Így csupán egy nagyon negatív beállítottságú ember szavakkal ki sem fejezett negatív beállítottsága és sok más zavaró közjáték akadályozhatja érzékelhetően a gyógyerő hatását. Bruno Gröning számára a jelenlévő emberek majdnem mindig javarészben ismeretlenek voltak, az ő reakciója egyedül szokatlan szellemi megérző képességéből eredt.

Ugyanígy megalkuvás nélkül elutasította, ha a segítséget keresők pénzért akarták megvenni a gyógyulást.

E. A. Schmidt könyvében egy ilyen esetről ír:

„Idetarozik, minthogy az már többször megtörtént, hogy egy jómódú segítségkérő odalépett hozzá, rimánkodva segítségét kérve, s hogy késznek mutatkozna neki 5000 márkát, sőt még többet is fizetni. Ebben a pillanatban Gröning megsértődik, s ez világosan érezhető és látható nemcsak a körülötte lévők, hanem a kívül állók számára is. A kapcsolat kialudt, és aztán elhárító gesztussal azt mondja: „Egészséget nem árusítok.“ Elfordul, s nekünk, a munkatársainak jut az a nem éppen örömteljes feladat, hogy az ilyen segítségkérőket udvariasan távozásra szólítsuk fel. Az egyik ilyen esetben a következőt tapasztaltam: Gröning leült az érintettel szemben és valami ilyesmit mondott: „Tudom, hogy Ön gazdag ember. De azt is tudom, hogy a vagyonát nem tisztességes módon szerezte. Ön a munkásait és az alkalmazottait kihasználta, a vagyont és a pénzt összeharácsolta. Nem jó dolgot művelt, s vagyonát nem tiszta úton szerezte.“ Az így megszólított nyugtalan lett és idegesen csúszkált ide-oda a székén. Elpirult, hogy szégyen vagy düh volt-e az arcán, azt nem lehetett felismerni, s némán elhagyta a termet.“

Hasonló dolgot figyelhetett meg Dr. Kurt Trampler is:

„Több alkalommal láttam, amint segítséget keresőket ridegen visszautasított, mert azok pénzt akartak neki felajánlani.“

Az összes már említett ellenállás ellenére Bruno Gröning el tudta érni kitűzött célját. 1953-ban megalakította a Gröning-Szövetséget, hogy egy egyesület védelme alatt különböző városokban előadásokat tarthasson a segítséget keresőknek. Ezekben a helyeken „közösségek“ keletkeztek, melyekben a meggyógyultak anyagi ellenszolgáltatás nélkül, hálából az elnyert gyógyulásért, Bruno Gröning távollétében támogatták az újabb segítségkérőket a gyógyulás útján. Ő maga gyakran hangsúlyozta, hogy a gyógyulások érdekében személyes jelenléte nem szükséges:

„Minden meggyógyított tovább tudja adni a gyógyulást“, mondta, és a közösségekből érkező számos beszámoló, mely a távollétében történt gyógyulásokról szól, hatásosan bizonyítja ezt.

1955-ben újra megnősült, miután minden fáradozása ellenére feleségével nem tudta helyreállítani a kapcsolatát. Második felesége Josette, egy francia nő, összes erejét összeszedve igyekezett, hogy segítsen neki további közösségeket felépíteni.

Röviddel a Gröning-Szövetség megalapítása után azonban megindították ellene a „nagy pert“. E per segítségével véglegesen véget akartak vetni tevékenységének. Életének legnehezebb időszaka következett. A sajtó támadásai ebben az időben a legmagasabbra csaptak. Sokaknak, akik Németországban és Ausztriában felajánlották, hogy az újabb segítségkeresőket pártfogolják, rendőrségi kihallgatásoknak

kellett alávetniük magukat, s azzal próbálták megfélemlíteni őket, hogy az „engedély nélkül gyakorolt gyógyítás“ miatt bíróság elé állíthatják őket. Erre sohasem került sor, mégis néhányukban nyomot hagytak ezek a fenyegetések.

Bruno Gröning a perre való alapos felkészüléssel párhuzamosan, fáradhatatlanul igyekezett ezekben az években a nyilvános támadásoktól fenyegetett fiatal közösségeket megszilárdítani. Azonban munkáját a pénzügyi nehézségek nagyon korlátozták.

Egy kortárs tanú lenyűgözően számolt be arról, hogy Bruno Gröning a legnagyobb kihívások idején is megőrizte nyugalját, higgadtságát és a rá annyira jellemző humort. Mindezt, bármilyen nehéz is volt számára, megfigyelhette a bírósági tárgyalások alatt is, egészen az utolsó perig. Az egyik szünetben odalépett hozzá, s akkor Bruno Gröning csak sokatmondóan rámosolygott, s célzást tett arra, hogy köztudott, hogy nem eszik olyan forrón a kását, mint ahogyan főzik.

1959 januárjában meghalt Bruno Gröning. A pert megszünteték anélkül, hogy végleges ítéletet hoztak volna. Utólag kiderült, hogy mennyire igaza volt, mikor azon fáradozott, hogy olyan teherbíró alapot hozzon létre, amely - az ő földi jelenlétének is túl - lehetőséget ad a segítséget keresőknek a gyógyulásra: Halála után, továbbra is történnek gyógyulások.

„Igazi istenszerető ember volt“

Bruno Gröning nyilvános tevékenységének kezdete előtt, a belső vívódás évtizedeiben magáévá tett egy tulajdonságot, amely a legtöbb emberből manapság hiányzik.

Katharina Dichtl, természetgyógyász M.-ből, Bruno Gröninget tevékenységének kezdetekor néhány hónapig egész közelről megfigyelhette és e karaktervonalát a következő rövid mondattal jellemezte:

„... igazi istenszerető ember volt.“

Ez az istenszeretet táplálta benne a mai, érzelmileg rideg korunk számára oly szokatlan emberszeretetet. Dichtl asszony újra és újra megfigyelhette, mennyire szeretetteljesen fordult Bruno Gröning a segítséget keresőkhöz, különösen gyerekek esetében volt ez feltűnő. Nagyon szerette őket, és Dichtl asszony tanúja lehetett a gyermekek spontán gyógyulásainak.

Inge Thiede F.-ből, személyesen mesélt nekem hasonló dolgokat róla. Ő éveken át kapcsolatban volt Bruno Gröninggel és elmesélte, hogy sugárzott

belőle valami, amit más embernél soha újra nem tapasztalt. S ezt a valamit nagyon nehéz jellemezni, nagyon sok szeretetet és mély együttérzést lehetett nála érezni, különösen a beteg emberekkel szemben. Az általa kisugárzott szeretetet önkéntelenül felvettük, hiszen egyszerűen nem lehetett őt nem szeretni.

„Ez azonban“, így mesélte Inge Thiede asszony, „másfajta szeretet volt, mint amilyen férfi és nő között szokásos. Lelki szeretetnek lehetne nevezni.“ És aztán rögtön hozzátette: „Ez egy olyan érzés, amely a lélek legmélyére hatol, erős boldogságérzetet és mélyeséges békét sugall, mely szavakkal le sem írható. Ezt a szeretetet nem csak én éreztem Bruno Gröning jelenlétében, hanem sokan mások is, férfiak is, nők is.“

Hasonlóan nyilatkozott róla Christa és Werner Hasse S.-ből. Ők is erős szeretet- és békességérzésről számoltak be és egy olyan erőről, mellyel feltöltődtek, ha Bruno Gröninggel együtt voltak, aki gyakran meglátogatta őket. Valamiféle sugárzó ragyogás áradt belőle. Azt is megfigyelhették, hogyha több napig nála tartózkodtak, nem voltak fáradtak, jóllehet kevés alkalom nyílt alvásra, és bámulatos módon éhséget sem éreztek.

Szintén lelki szeretetként jellemezte Christa Pohl (55) G.-ből azt a szeretetet, amelyet ő és mások is Bruno Gröning közelében éreztek. A Springei Közösségben tartott előadásokon, melyeket Christa Pohl gyakran látogatott, Bruno Gröning nagyon sokszor mesélt az emberek, növények, és állatok iránti szeretetről. Az volt a benyomása, hogy Bruno Gröning számára a szeretet volt a legeslegfontosabb. Az előadások alatt nyugalmat, békét és valami nagyon jó érzés fogta el, amelyet nem lehet szavakba önteni.

„Bizonyára magunknak kell ezt az érzést átélnünk,“ mondta Pohl asszony, „hogy egy ilyen leírhatatlan dolgot utólag megért hessünk“.

Azok az emberek, akik Bruno Gröning életében Husunban, Hamelnben, Herfordban, a Bodeni-tónál, Münchenben vagy Németország és Ausztria más helyein vele hosszabb ideig kapcsolatban álltak, s lehetőségük volt őt, mint embert közelebről megismerni, leplezetlen tisztelettel beszélnek róla, ahogy arról magam is meggyőződhettem. A korabeli tanúk mindig megemlítik, hogy valami egészen különös dolgot tapasztaltak nála, anélkül hogy ennek az érzésnek az okát ismernék. A fent említett fogalmakon kívül beszéltek még fényről és nagy erőről, néhányan úgy érezték, hogy ez belőle sugárzik ki, mások ismét egy megmagyarázhatatlan jó érzésről számoltak be, szokatlan könnyedséget és örömet éltek át, ha vele együtt voltak.

„Nem vagyok más csak egy természetesnek megmaradt ember“

A gyermekkorból eredő természet iránti kötődését Bruno Gröning egész élete során megőrizte. A tenger és a hegyek teljes erővel vonzották, és ő gyakran hosszú ideig ült ott mozdulatlanul, mialatt az élményeket magába szívta. Óvatosan fordult a növények és az állatok felé, nem volt szíve akárcsak egy virágot is le szakítani. Több kortárs tanúval való beszélgetés alapján az volt a benyomásom, hogy az élet iránt ősi tisztelet élt benne, mert mindenben Istent érezte. Eközben hiányzott belőle mindenféle rítus, magatartása nem volt mesterkéltné, érezni lehetett, hogy ez a viselkedés lényéből ered.

Felnőtt emberként is megőrzött magában néhány gyermeki jellemvonást, amely félreérthetetlenül egyszerű, nagyon nyílt viselkedésében és abban a kifejezett adottságában nyilvánult meg, hogy hinni tudott.

Bruno Gröning azt mondta egyszer erről:

„Gyermek vagyok és az is maradok, ...], nem fogok megváltozni, nem, és Önök mindnyájan és minden egyes ember hihet azt, amit akar. Gyermek vagyok és az is maradok, csak Isten gyermeke vagyok, több nem; semmit nem képezlek be magamnak, nem, nem is vagyok gyáva, hogy megmondjam, mert tudom, hogy csak egy gyermek vagyok. De sokan már nem gyermekek, mert felnőtt tek.“

Úgy tudott az élet apró dolgainak örülni, mint egy gyermek. Például egy krumplilevessel nagy örömet lehetett szerezni neki, amelyet kifejezetten szívesen fogyasztott. A vele való érintkezés során nem volt olyan benyomása az embernek, hogy egy világtól elrugaszkodotról van szó, ellenkezőleg, egészen normálisan lehetett vele beszélgetni, ahogy minden más emberrel is. Eközben nagy súlyt fektetett a humorra és szívből tudott nevetni, habár többnyire inkább komoly és hallgató ember volt.

Közvetlenül előadásai után gyakran leült még privát körben beszélgetni a vele bizalmas emberekkel. Beszéde által a jelenlévők sokat tudtak meg egy túlvilági hatalom létezéséről, és a jelenlévők néhány csendes kérdése Istenről és az élet titkairól is válasza talált. Ez az együttlét gyakran reggelig tartott.

Christa Pohl többször részt vett Springében, a kora reggeli óráig tartó beszélgetéseken, és egy ilyen estéhez kapcsolódó különös élményéről számolt be:

Reggel hat óráig együtt voltunk, aztán munkába kellett mennem Hannoverbe. Bruno Gröning azt mondta a búcsúzáskor, nyugodtan mehet dolgozni, jól fogja bírni a napot. S így is történt 15.00 óráig. Aztán hirtelen erős fáradtság lépett föl.

Elszakíthatatlan kapcsolat állatokkal...

Gondolatban Bruno Gröninghez fordult és emlékeztette őt ígéretére. Abban a pillanatban teljesen ébren lett. A szolgálat befejezése után ismét Springébe ment. Bruno Gröning fogadta. Mielőtt valamit szólhatott volna, Gröning mosolyogva azt mondta: „Nos, mi volt ma délután 15.00 órakor?“ Nyilvánvalóan tudta, mire gondolt Pohl asszony ebben az időpontban, a távoli Hannoverben.

Egy másik kortárs tanú, aki éveken át kapcsolatban állt Bruno Gröninggel, egy újabb személyes élményt mesélt el vele kapcsolatban:

„Az ausztriai Klagenfurtban, a Loy úrnál tartott egyik összejövetelre az este folyamán még az S. házaspár is megérkezett. Gröning úr ismerte az asszonyt, de a férje teljesen ismeretlen volt számára. Azt vettem észre, hogy Gröning úr egy idő után a férfihez fordult és hajókról kezdett vele beszélgetni. A beszélgetés során egyre jobban belementek a részletekbe. Bruno Gröning úgy beszélt ezzel az emberrel, mint aki a dologban teljesen kiismeri magát. Egy kis idő múltán S. úr értetlenül azt mondta:

„Gröning úr, hiszen ezek olyan részletek, amelyekről Ön egyáltalán nem tudhat! Gröning úr mosolygott és viccesen azt mondta: „Hát igen, én bizony egy öreg tengeri medve vagyok.“ Ekkor S. úr előtt világossá vált, hogy ez a tudás bizonyára magasabb forrásból származik, mint ahogy erről később nekem beszámolt. S. úr, erről Bruno Gröning nem tudhatott, a hajóépítés specialistája volt, és a háború alatt vezető állást töltött be. Megrendítette, hogy Bruno Gröning olyan dolgokat is tudott, amelyeket S. úr beosztása alapján hadititokként ismert.“

Hasonló történt Essenben, a Weber családnál. Bruno Gröning hirtelen egy jelenlévő riporterrel a repülőgépgyártásról kezdett beszélni. Rövid idő múlva a riporter azon csodálkozott, hogy honnan tudja Bruno Gröning mindezt. A riporter, amiről senki nem tudott, a háborúban magas pozícióban a légierőnél szolgált és nagyon tájékozott volt a repülőgépgyártásban.

Käthe Tams B.-ből egy igazán szokatlan eseményről számolt be, melyről Loy úrtól hallott. Loy úr Bruno Gröning társaságában sétálni ment, és a közös beszélgetés közben Bruno Gröning hirtelen eltűnt. Loy úr legjobb akarata ellenére sem tudta őt megtalálni. Öt perc eltelte után Bruno Gröning megint előtte állt és csak ennyit kérdezett: „Megijedt, hogy elszöktem?“ Loy úr nem tudott erre mit felelni, mert nem tudta felfogni, hogyan válhat egyszerűen láthatatlanná egy ember.

Egy másik történetre is emlékezett. Bruno Gröning szoros barátságban volt Preuel úrral. Egy napon együtt kirándultak. Útközben Bruno Gröning fejét a kormányra fektette, mintha aludna. Az autó azonban továbbhaladt anélkül, hogy az úttestről letért volna. Ekkor Preuel úr nagyon nyugtalan lett. Amikor Bruno

Gröning ezt észrevette, odafordult hozzá és azt kérdezte, hogy gondolt-e arra, hogy valaminek nekimegy. Preuel úr bevallotta félelmét. Erre Bruno Gröning csak azt felelte: „Nem, hiszen tudok vezetni.“

Grete Häusler Hennef/Sieg-ből, aki 1950-ben történt gyógyulása óta ismerte Bruno Gröninget, a következő történetet írta le: Petz úrral és a rosenheimi Baway házaspárral ment Bruno Grönighez, Augsburgba. Késő éjszaka akartak onnan visszajönni, de az autó stopplámpája nem működött. Petz úr mindent átvizsgált, de a hibát nem tudta megtalálni. Hát kérte Bruno Gröning segítségét. Anélkül, hogy a stopp lámpát ellenőrizte volna, hátra kulcsolt kézzel a felnyitott motorháztető elé állt és belenézett. Abban a pillanatban kigyulladt újra a lámpa.

Grete Häusler *Az üdvösséget megtapasztalni, ez az igazság* c. könyvében még egy esetről ír. 1952. május 25-én az ő házában tartott előadást Bruno Gröning néhány segítségkereső előtt. Közöttük volt a 73 éves Kulle asszony is, aki súlyos szívbeteg volt és még azon az estén megkapta a gyógyulást. Egyszerre csak ismét olyan gyakorlatokat tudott elvégezni, ami korábban súlyos panaszai miatt nem volt lehetséges.

Grete Häusler így írja le a történeteket:

„Meg kellett ismételnie a gyakorlatokat és magán kívül volt az örömtől, mert nem gondolta, hogy ezeket még egyszer az életben meg tudja csinálni. Sugárzott a boldogságtól. Gröning úr ekkor kedvesen azt mondta: ‚Az Ön fia is örül ennek.‘ Az asszony elhárította a választ és így felelt: ‚Gröning úr, nekem nincs fiam.‘ Én azt gondoltam magamban: ‚Lám, mindent ő sem tud. Kínos.‘ Gröning úr azonban biztos volt a dolgában és tovább kérdezgette: ‚Nem is volt fia?‘ ‚Volt,‘ felelte Kulle asszony, ‚de harminc évvel ezelőtt. Csecsemőkorában meghalt.‘ ‚Tehát mégis csak van fial!‘ mondta Bruno Gröning mosolyogva. ‚Ő látja most mindezt, és magával együtt örül! Csak most más ruhát visel.‘“

Míndez misztikus titkolódzás nélkül történt. A hétköznapi ember számára hihetetlen képességeivel Bruno Gröning teljesen természetesen bánt. Neki ezek éppen olyanok voltak, mint a gyógyulások és néhány más szokatlan történés, tehát nem csodák, hanem egy mélyen a természettel és Istennel való összetartozás állapotának kifejeződései.

Ebből a szemszögből nézve érthetővé válik az, amit Bruno Gröning magáról mondott: „Nem vagyok más, csak egy egészen természetesnek megmaradt ember.“

Lényének természetessége, mesterkéletlensége világosan megmutatkozott előadásában is. A felkészülés nála abból állt, hogy visszavonult, elmélyedt, össze-

szedte magát. Írásban soha nem készített magának vázlatot. Szabadon beszélt. Az elő adásmódja nagyon szokatlan volt. Gyakran félbeszakította mondandóját és kérdést intézett egyesekhez a jelenlevők közül, s aztán néha rövid beszélgetésbe kezdett velük. Olykor látszólag összefüggéstelen betoldások voltak előadása közepén, amelyekkel azokra a kérdésekre válaszolt, amelyet néhány hallgató csak gondolatban tett fel neki. Christa Pohl, a kortárs tanú is meg tudta ezt erősíteni. Emlékezett rá, milyen gyakorta átélhette, hogy ő vagy más csak gondolatban kérdezett, és Bruno Gröning spontán választ adott rá beszédében, egy kívül álló számára ez összefüggéstelennek tűnt. Ő maga ismerte fel hirtelen az egyik előadás alatt, ki áll előtte Bruno Gröning személyében, s mihelyt ez a gondolata támadt, Bruno Gröning megszakította előadását, odafordult hozzá és azt mondta: „Amire éppen most gondolt, tartsa meg magának.“

Mindenféle dogmatizmus idegen volt számára. Nem is lehetett észrevenni, ahogy más embereknek valamilyen módon megtiltott valamit. Abban látta feladatát, hogy tanácsokat továbbítson az embereknek, néha életbölcseseknek nevezte ezeket. Soha nem mondta, hogy ezt vagy azt kell tenni, s távol állt tőle, hogy valamit megtiltson. Christa és Werner Hasse ezt világosan megfigyelhették, amikor egyszer karácsony táján nála voltak vendégségben. Egyesek a vendégek közül bőlét ittak. Bruno Gröning határozott ellensége volt az alkoholnak, de soha sem tiltotta, magának sem ezen alkalommal.

Szakértő orvosok véleményei

Hogyan ítélik meg az orvosok Bruno Gröninget, aki a gyógyulás és az egészség tisztán hagyományos orvosi látószögének korlátain túl hinni tudott egy magasabb rendű hatalom erejében, mely az ő közvetítésével hat? Mi volt ő azok számára, akik a materialista korszak előítéleteitől megszabadulva, józanul tekintettek tevékenységére.

Hella Emrich, orvosnő és a *Neues Europa* c. folyóirat társkiadója, férjével együtt éveken át kapcsolatban állt Bruno Gröninggel. Bruno Gröning gyakran felkereste a házaspárt badeni lakásukon, és szívélyes barátság alakult ki közöttük. Egy velem való beszélgetés során, Hella Emrich egyszerű, de intelligens embernek jellemezte Bruno Gröninget.

„Lényéből nagy melegség áradt“, mesélte nekem. „Egyszerűen jól éreztük magunkat a közelében. Gyakran, ha a feleségével együtt meglátogattunk minket, egyszerűen csak hallgatagon együtt üldögéltünk. Nem volt szükség sok beszédre, már csak a jelenléte is nagyon sok erőt közvetített nekünk.“

A csodagyógyulások titkai, avagy kísérlet a gyógyítás vitatott problémáinak objektív ábrázolására c. könyvében beszámol több gyógyító körében végzett hosszantartó kutatómunkájának eredményeiről.

Az egyik fejezetben a „Bruno Gröning jelenséget“ taglalja:

„Ahogy ismeretes, Bruno Gröning a herfordi tömeges összejöveleken számos sikeres gyógyítást hajtott végre, a világ összes országából özönlöttek hozzá a betegek. [...] Ennek eredménye az lett, hogy az orvostársadalom is buzgón foglalkozott az üggyel, de nem a jóakarátú felülvizsgálat szándékával, hanem visszataszítóan és felháborodással. Minden eszközzel megpróbálták az „ellenséget“ ártalmatlanná tenni. [...] Csoportok alakultak, melyek szenvedélyesen Bruno Gröningért vagy ellene harcoltak. Zavaros dolgok alakultak ki ebből, melynek következtében üzletelésre rátermett menedzserek tűntek fel, akiknek a társaságairól Bruno Gröningnek fogalma sem volt. [...]

Lehetetlennek tartja az ember - ha csak sajtócikkeket tekintjük -, hogy Gröning számára a pénz, a rang és a cím olyan sokat jelentettek.

„Az istenhithez akarom visszavezetni az embereket. Az fogja őket meggyógyítani“ - hangzott tanításának a lényege. [...]

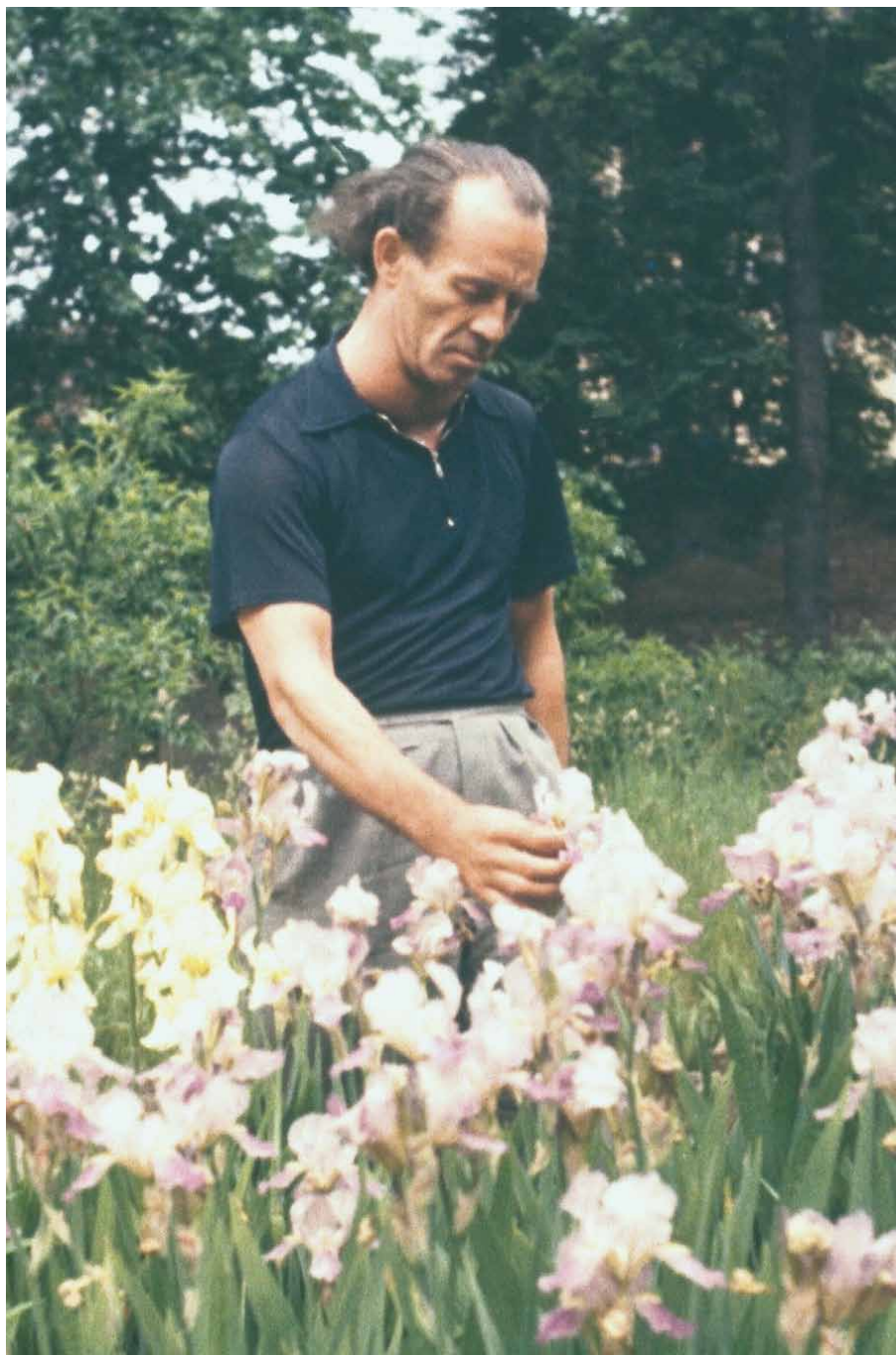
Ha Bruno Gröninget bizonyos körök félreismerték és megrágalmazták, ez nem utolsósorban azért is volt, mert kortársai előtt egyoldalúan csodadoktornak tüntették fel. [...] Ezzel elkendőzték valódi és nagyon differenciált lényét: a keresztényt, a hírvivőt és a terjesztőt. Életének és törekvésének a lényege csak kevesek előtt volt ismert, túlságosan kevesek előtt.“

Dr. Beyer, orvos, aki évtizedeken keresztül a szellemi úton való gyógyítás mibenlétével foglalkozott, az 1955-59-es nagy perben szakértői véleményt adott Bruno Gröning szellemi úton történő gyógyításra való alkalmasságáról. Szakvéleményében, melyben egy Bruno Gröninggel folytatott eszmecsereből indul ki, átmeneti állomásnak, vezetéknek, „a nagy, az egész világmindenségen átáramló alkotóerő“ közvetítőjének tekinti a szellemi gyógyítással foglalkozót, és ebben határozza meg feladatát is, s aztán áttér a Bruno Gröninggel kapcsolatos benyomásaira:

„Teljesen ilyennek érzékeli Bruno Gröning is tevékenységét és ezt ki is fejezi, miközben azt állítja:

„Nem én gyógyítok, hanem az isteni erő.“

Ez a tudatosság, hogy nem saját erejéből hat, hanem egy magasabb rendű hatalom eszköze, tiszta vallásosság. Ennek az adottságnak az ennyire kivételes

... és növényekkel jellemezték

hangsúlyozása, ahogy az Bruno Gröningnél jelentkezett, érthető módon nagy feltűnést kelt, ahogy azt az események is eléggé megmutatták. Olyan óriási volt a segítséget keresők rohama, hogy lehetetlen volt, hogy egyedül a megrohmozott gyógyító személye tegyen eleget a vele szemben támasztott követelményeknek. És a hatóságok, amelyektől segítséget kértek, nem nőttek fel ekkora váratlan elementáris rohamhoz. Így nagyon zavaros helyzet állt elő, amely nemcsak a tartatatlan külső körülmények miatt okozott a tömegeknek bosszúságot, hanem a Gröning környezetében lévő nem tisztességes embereket is annyira megkísértette önző céljaik követésében és azok megvalósításában, hogy az egész történet háttéréhez még a becstelenség szégyenfoltja is tapadt. Eközben Bruno Gröning személyének a kellemetlen eseményekben való bűnrészes közreműködés nem róható fel. [...]

Három és fél évtizede saját tapasztalatból jól ismerem a szellemi úton történő gyógyítás területét és bárki másnál, aki ezen a területen még tapasztalatlan s tudatlan, vagy legalább is bizonytalan, sokkal elfogulatlanabbul viszonyulok Bruno Gröning személyéhez. Róla alkotott véleményem nem csupán a sajtóban megjelent egymásnak ellentmondó tudósításokon alapul, hanem személyesen is többször találkoztam vele. Túlságosan is tiszta szándékú, jóakarátú embernek ismertem meg[...]. Ezek alapján szakmai oldalról nem vagyok ellene, hogy képességeit sok beteg ember javára, akiken valóban segíteni tud, gyümölcsöztesse.“

Dr. Gemassmer, egy másik orvos, aki a szellemi úton való gyógyításban sokéves tapasztalatokkal rendelkezik, többek között a következőket nyilatkozta a bíróság előtt 1955. április. 17-én:

„1954 januárjának első napjaiban ismertem meg és látogattam meg Bruno Gröninget a München közelében lévő lakásán. Beszélgetésünk folyamán arra kértem, hogy mesélje el a gyógyítással kapcsolatos egyik élményét. Erre azt felelte: „Mondja el nekem, mi játszódik le Önben“. Eközben tőlem körülbelül négy méter távolságban tovább beszélgetett egy másik úrral és látszólag nem is figyelt rám.

Már néhány perc eltelte után nagyon erősen éreztem az áramot, amely mindkét talpam felől az alsó lábszáraimon át húzódott felfelé. Ez az érzés az egyik lábamban heves fájdalmat váltott ki, mely azonban néhány perc múlva ismét elmúlt. Egyre jobban és jobban kellemes nyugalom vett erőt rajtam. [...] Egyre jobban és jobban erős jóérzés töltött el. A nyugalomérzet, amely elfogott, annyira erőssé vált, hogy magam szakítottam félbe a kezelést és megköszöntem Gröningnek. [...] Rendkívül jól éreztem magam. Utazásom miatt már a második napon hagytam el a délutáni alvást, amely nélkül nagyon érzékeny vagyok. Mivel

Gröning úrtól csak éjfél után távoztam, ezért csak hajnali két órakor kerültem ágyba. Olyan csodálatosan friss voltam, hogy azt gondoltam, el sem tudok aludni. Ám már néhány perc múlva elaludtam és másnap mindössze négyórányi alvás után teljesen kipihenten keltem fel. Starnbergben laktam, 25 percnyire a pályaudvartól. Szerencsétlenségemre nem sikerült taxit kapnom és ezért a pálya udvarig gyalog kellett rohannom, hogy a vonatot le ne kés sem. Ez tőlem nagy teljesítmény volt, amire egyébként nem lettem volna képes. Ezzel az élménnyel számomra valósággá vált Bruno Gröning csodálatos lényéből áradó gyógyerő.“

Dr. Gemassmer a következőkben hangsúlyozta, hogy egy ilyen erő, amely Bruno Gröning esetében nyilvánvalóvá vált, arra kötelezi hordozóját, hogy használja is. A nyilvánosság erkölcsi kötelességének tartotta, „ha egy csodálatos ember ilyen erővel rendelkezik, meg kell adni neki a lehetőséget, hogy azt az egészség érdekében megfelelően használhassa“. Ezt a harmonikus hatást azonban az egészségügyi törvényhozás Bruno Gröning nyilvánvaló készséges hozzáállása ellenére megakadályozta.

Dr. Gemassmer azt írta ezzel kapcsolatban:

„Mivel az orvosokra a hivatalos irányító szervezet erkölcsi nyomást gyakorol annak érdekében, hogy Gröninggel ne dolgozzanak együtt, sőt tevékenységének gyakorlását természetgyógyászként is megtiltották, így éppen maga az egészségügyi törvényhozás akadályozta meg Gröning harmonikus működését.“

Bruno Gröningben belső erők törtek fel, vélekedett Dr. Gemassmer, melyek nemcsak kifelé hatnak nagy energiával, hanem saját magára is. Ha a gyógyítás iránti elhivatottságának nem tenne eleget, szétszaggatná őt belsőleg ez az erő, melyet egy magasabb rendű hatalomtól kapott.

Így folytatja tovább:

„Ha egy ember számára nem teszik lehetővé, hogy ősi forrásból táplálkozó ereje, melynek gyógyító képessége ezerszer bebizonyosodott, harmonikus módon hathasson, olyan felelősség, mely felett a szellem törvénye ítélkezik.“

Erkölcsi bizonyítvány Bruno Gröningről

Végezetül szeretnék még egy erkölcsi bizonyítványt közreadni, amelyet az akták között találtam. Erich Pelz, üzemgazdász R.-ből, foglalta össze ebben Bruno Gröningről nyolc éves ismeretség után alkotott véleményét. 1958 januárjában írta, személyes vallomás formájában, röviddel azután, hogy a müncheni nagy perben a fellebbezési tárgyalás befejeződött.

„A személye körüli harc és Bruno Gröning küzdelme, az éppen csak befejezett per és egy biztosan várható revízió révén, jelen tős állomásához érkezik. Mivel ezt a pert és a megelőzőt a helyszínen, a bírósági teremben, részletesen figyelemmel kísértem, halaszthatatlan, hogy a közreadható részletek alapján Önöknek a következő visszavonhatatlan nyilatkozatot tegyem:

Első alkalommal, 1949-ben kerültem vele a Rosenheim melletti Traberhofban kapcsolatba. [...] Mivel körülbelül már 40 éve na gyon sokat foglalkoztam indiai, kínai és tibeti bölcsességekkel, világossá vált számomra, miután Bruno Gröning a herfordi események alapján a nyilvánosság vakító fényébe került és ismert lett, hogy Ő[...] egyike azoknak a Keleten ismert, de Nyugaton ismeretlen, rendkívül ritka, nagy, emberi alakot öltő felismerő szellemeknek, akiknek az erőt a Mindenható adta, s ez az úgynevezett exakt tudomány mai eszközeivel egyszerűen megmagyarázhatatlan. Ezek az isteni erők ennek ellenére léteznek, és nem lehet nem tudomást venni róluk. Ezért nálunk évszázadok óta az ilyen embereket üldözik és megkövezik. Világos volt számomra, hogy Önnek[...] ugyanezt az utat kell bejárnia. A fejlemények eddig sajnos engem igazoltak. Önnek is osztályrészül jutott az emberek úgynevezett véleménye. [...] Eközben senki nem került kapcsolatba Önnel és nem győződött meg az Ön tevékenységéről. Mivel ezzel tisztában voltam, ezért kezdettől fogva megpróbáltam figyelmesen követni az Ön útját, és közelebbi kapcsolatba kerülni Önnel. Ez először egy csodával kezdődött Traberhofban. 1939 óta egy jobb oldali bénulás utóhatásaitól szenvedtem. [...] Egy kiel szakklinikán végzett nyolc hónapos intenzív kezelés ellenére jobb vállam mozgásában korlátozott maradt, s ehhez az állapothoz a következő tíz évben hozzászoktam. Jóllehet Traberhofban nagyon messze álltam Öntől – körülbelül 20 000 ember mögött –, egy szempillantás alatt megszabadultam ettől a terheléstől! És azóta is mentes vagyok tőle.“

Hogy véleményét hitelessé tegye, leírta aztán, hogy az évek folyamán Bruno Gröning úrral sok közösséget felkereshetett Németországban és Ausztriában, s elismételte, hogy Plochingenben nála vendégeskedvén képet tudott alkotni privát életéről is. Aztán így folytatta:

„Tehát elmondhatom, hogy hosszú időm és elegendő alkalmam volt Önt és az Ön körüli eseményeket megfigyelni. Ennek alapján nem vagyok rest a következőt kijelenteni:

- Ön, véleményem szerint, a közvetítők egyike, akinek egyszerű emberként Németországban kell élnie, és teljesítenie kell magasabb rendű feladatát. [...]
- Jelenlétemben Ön még soha nem mondott valótlant.

- Ön nem tesz semmi olyat, ami egy orvos vagy természetgyógyász kezelésére hasonlítana. Alapvetően megtiltotta az embereknek, hogy betegségekkel kapcsolatos kijelentéseket tegyenek. Ezt 1949-től máig, újra és újra megállapítottam. És újra mindig azt tapasztaltam, hogy ennek ellenére az emberek Önt állandóan efféle elbeszélésekkel terhelték. [...]
- Ön nem érinti meg az embert, nem vizsgálja meg és nem tanácsolja el az orvostól. Ellenkezőleg, Ön mindig az orvosukhoz küldi őket. [...]
- Ahogy egy orvos ellen sem mondott semmit, az előadásában sem áll szemben egyetleneg hittanítással sem. [...]
- Az üdvösséget, amely Önből sugárzik, megtapasztaltam saját testemen és a feleségemnél is. Számptalan embert láttam meg gyógyulni az Ön közelében és a közösségekben az Ön jelenléte nélkül, vagy olvastam az eskü alatt tett nyilatkozataikat. Magam beszélgettem egy Délamerikából származó úrral hallatlan élményeiről, és ezáltal frappánsan meggyőződhettem róla, hogy az erő, amely Önben működik, nincs térbeli korlátozásnak alárendelve.
- Nyomatékosan le kell szögezmem, hogy az Ön előadásai tisztán vallásos [...] természetűek. Semmi esetre nem emlékeztetnek a természetgyógyászatra [...]. Hogy az Ön előadása révén keletkező tisztán szellemi új irányultsággal összefüggésben testi szabályozás is bekövetkezett, ez az, amit a hagyományos orvoslás csak most kezd az évezredek tudástörmelékéből kiásni.

Ezért számomra is érthető, hogy miért üldözték Önt olyan becs telen módon anélkül, hogy egyszer is ténylegesen meggyőződtek volna az Ön tevékenységéről.“

Ezzel a fejezettel az a célom, hogy Bruno Gröning környezetéből való szemtanúk élménybeszámolói és véleményei alapján ennek a nem mindennapi férfinak a lényét és jellemét megsejtes sem Önökkel. Az a tény, hogy gyerekkorától haláláig, különböző személyek egymástól függetlenül hasonló véleményre jutottak, meggyőző bizonyíték a tanúvallomások igazságtartalma mellett.

3. fejezet

Bruno Gröning tanítása

A tudomány felfedi Bruno Gröning titkát?

Az újságokban Bruno Gröninget gyakran egyoldalúan és szemmel láthatóan ironikus hangnemben „csodadoktornak“ nevezték. Bruno Gröning tanításáról nem volt szó. Így aztán lehetségessé vált az orvostudomány ellenségei számára, hogy személyének jelentőségét lejárassák, hiszen a köztudatban egyoldalúan gyógyítónak és csodadoktornak mutatták be.

A gyógyulásokat kizárólag lelki bajoknál elért sikereknek könyvelték el. Azokat a beszámolókat, hogy szemmel láthatóan na gyobb sikerei is vannak, egyszerűen vitatták, vagy tömegpszichózis következményének tudták be, itt ugyanis olyan sikerekről volt szó, melyet más orvosok is elértek. A korabeli dokumentumokból azt az értesülést szereztem, hogy a nyilvánosság felé azon fáradoztak, hogy az orvostudomány Bruno Gröning működését na gyon is be tudja sorolni és, hogy számára a sokak számára csodálatosnak tűnő történéseknek okai világosak. Erről a felfogásról lehetett olvasni 1949 októberében a *Revue* c. újság címlapján:

„A tudomány felfedi Bruno Gröning titkát“

Bruno Gröning működésének a szokásos orvosi gondolatsémába való látszólag problémamentes besorolása széles körben szükségtelenné tette, hogy a körülötte lévő történéseket behatóbban megvizsgálják, mert mi újat adhatott, ha egyszer a tudomány átlát rajta?

Egy kívülálló megfigyelő számára, aki ezt a besorolást figyelmen kívül hagyja, és a Bruno Gröning körüli eseményekkel foglalkozik, hamarosan kiderül, hogy az orvosi szókincs távolról sem elegendő ahhoz, hogy kielégítő magyarázatot találjanak e férfiú körüli történésekre. Azok a gyógyulási beszámolók, amelyek biztonsággal kizárhatják a szuggesztív befolyásoltsággal való összefüggést és Bruno Gröning szokatlan szellemi képességeinek sokrétű bizonyítékai, egy olyan erő nyilvánvaló jelenlétét bizonyítják, melyet eddig a tudomány kitartóan tagadott.

Bruno Gröning előadásainak pontosabb figyelembevételénél érthetővé válik egy olyan tudás, amely az egészség és betegség okairól szól, és amely egyetlen

orvosi tankönyvben sem szerepel. Ez a tudás, mely kompromisszumok nélkül és világosan kimondja a dolgokat, botrányt kelt, mivel egész társadalmunk világnézetének jelentős részeit kérdőjelezi meg. Bruno Gröning kijelentéseiben teljes világossággal felismerhető tanítása, úgy hogy számomra fontosnak tűnik a következőkben „Bruno Gröning tanításáról“ beszélnem.

Bruno Gröning: „Isten léte tény“

Bruno Gröning tanításának következő leírása eredeti forrásokból (Bruno Gröning előadásaiból), korabeli írásokból és információkból származik, melyeket a korabeli tanúkkal folytatott beszélgetésekből nyerhettem. Azon fáradoztam, hogy kijelentéseinek szellemét a lehető legjobban megközelítsem.

A legtöbb ember azt hiszi, hogy a külsőleg látható testében felismerheti önmagát. Ezzel szemben Bruno Gröning az ember testét csak eszköznek tekinti annak érdekében, hogy az anyagi teremtésben közreműködhessen. Az volt a meggyőződése, hogy az ember valójában egy szellem, van lelke, mely a földi életre egy anyagi testhez kapcsolódik. Félreérthetetlenül egy magasabb szellemi valóságra utal ezzel. A lét szellemi síkjai számára nem elméletet, hanem élő valóságot jelentettek. Ezeket megtapasztalta önmagában, és ebből a megtapasztalásból jött létre meggyőző ereje, valamint a betegség és az egészség mélyebb összefüggéseinek ismerete. Kifejezetten hangsúlyozta, ez a tudás nem új, hanem egy olyan ősi tudás része, melyhez manapság az emberiség legnagyobb része már elvesztette a bejutás lehetőségét.

A springei közösség számára tartott előadásában azt mondta: „Nem sokat tudok, csak azt tudom, amit az emberek ma már nem tudnak. Éppen ezért kötelességemnek tekintem [...] hogy minden embert messzemenően arra tanítsak, kihez tartozik, milyen teremtmény is ő, és hogyan tudja magába fogadni a teremtő erőt, ahhoz, hogy úrrá tudjon lenni testén“

Isten léte Bruno Gröning számára tény volt. Ebből a belső bizonyosságból növekedett a Mindenhatóba vetett őszinte hitvallása, Benne már sokan nem tudtak hinni:

„Kötelességemnek tekintem az emberek felvilágosítását.“ [...] És, ha valaki közületek, azt akarja mondani, hogy nincsen Isten, darabokra téphetnek engem, de nem engedek ebből.“

Bruno esetében azonban nemcsak jámbor szavakról volt szó, hanem ő az emberiséget oda akarta elvezetni, ahol újra meg lehet tapasztalni, hogy ez az idegenné vált Isten segíteni akar és tud, ha hagyják. Ezért működésének első

A passiójátékokon Oberammergauban

feladatát abban látta, hogy a segítséget kérő számára újra megnyissa a mindent átfogó gyógyító erőhöz, a teremtő erőhöz való tudatos eljutást. Ezt a teremtő erőt Bruno Heilstromnak is nevezte.

A teremtő erő felvétele

Bruno Gröning előadásai előtt legtöbbször egy segítő beszélt a segítségkérőkhöz és utalt azokra a feltételekre, melyek a gyógy erő felvételéhez szükségesek. A jelenlévőknek nem volt szabad kezeiket, lábaikat keresztezniük, valami szépre kellett gondolniuk és figyelniük kellett testükre.

Bruno Gröning saját maga ezt a kérést a következőképpen fogalmazta meg:

„Ha Önök most rátérnek arra, hogy igazából jó akaratlan gondoljanak testükre. Minden embertársamnak azt tanácsolom, hogy testét ne hanyagolja el, és lábát ne keresztezze, hiszen Isten nem arra teremtette, mert itt a legértékesebbet kaphatja meg, ha nyitott kézzel ül ott, ha van szívből jövő kívánsága, és kéri Istent, hogy azt adja meg neki, amire valójában szüksége van. Ha ezt megteszik, Barátaim, nemcsak azt kapják meg, amire testüknek szüksége van, hanem érzik is, hogy ezt megkapták.“

A különböző gyógyítókkal folytatott beszélgetéseimben megfigyelhettem, hogy ők is hasonló módon járnak el. Egy brémai gyógyító azt mondta nekem, magától rájött arra, hogy a gyógyerő jobban áramlik, ha az ember nem keresztezi kezét és lábát. Egy gyógyító nő beszámolt nekem arról, hogy nem tud dolgozni, ha a segítséget keresőnek a keze keresztbe van. Ilyenkor az az érzése, hogy valami elakad benne.

Bruno Gröning egyszerű szavakkal írta le az alapvető folyamatokat. Isten gyógyító erejét Heilstromnak nevezte. Érdekes módon a legtöbb személy, aki ezt az erőt Bruno Gröning utasítása szerint magába fogadta, újra és újra arról számolt be, hogy bizsergést és erős melegséget érez, sokan pedig ezt az új érzést a testen átfolyó kellemes áramlással hasonlították össze. Gröning hallgatóit arra szólította fel, hogy karukat és lábukat áramvezetők ként képzeljék el. Technikai hasonlattal élve, két nem szigetelt áramvezető összeérintése rövidzárlathoz vezet. Hasonló a helyzet a testben: a karok és lábak kereszttezése annyira az energia elakadásához vezet, hogy ezek a finom energiák a testben nem áramolhatnak. Így az ember elzárja magát a gyógyító erőtől. Ha az ember megfelelő érzékenységgel rendelkezik, akkor ezt észreveszi testén. Néhány általam kikérdezett személy a fellépő érzést kellemetlennek nevezte, nyomást érzett, vagy mintha ott valami el lenne dugulva. A legtöbb ember számára ez a testébe lejátszódó energetikai történés

nem közelíthető meg igazán tudatosan. Megfigyelhettem, hogy például egy nyilvános rendezvényen az emberek 91 %-a karját és lábát keresztelte. Némelyek még arra is képesek, hogy lábukat kétszer kereszteljék. Ezt a tartást normálisnak és kényelmesnek érzik. Nem hiányoljuk a hiányzó energiát, mert nem is ismerjük azt. Mivel ez az állapot nem állandó (legkésőbb járás közben megszűnik), egy bizonyos kiegyenlítődést mindig el lehet érni, s a zavarok legtöbbször csak hosszú lappangási idő után lépnek fel.

A Heilstrom: szuggesztió vagy gyógyerő? – Az „X” faktor Bruno Gröning működésében

De térjünk vissza Bruno Gröning tanításához. Bruno Gröning szerint a nyitott testtartás szükséges ahhoz, hogy a teremtő erőt magukba fogadassuk. A test mellett azonban a lelkünket is „nyitnunk” kell azáltal, hogy a negatív gondolatoktól, a betegségekre vagy bajra való gondolkodástól megszabaduljunk, valami szépre gondoljunk és megfigyeljük, mi történik testünkben. Bruno Gröning ezt a belső és külső tartást „beállítás“-nak azaz „Einstellennek*“ nevezte. A jobb megértés érdekében itt is technikai hasonlattal élt. A Einstellenel tudatosan nyitja magát az ember a gyógyerőre, a teremtő erőre, s ahogy mondta, fogja a gyógyhullámot, Isten adását. Bruno Gröning az ember testét rádióadóhoz hasonlította. A rádióknak is szüksége van egy bizonyos beállításra, azaz ráhangolódásra, hogy a kívánt adót foghassa.

Ha a feltételek megteremtődtek, az ember foghatja a gyógyhullámot (a gyógyerőt). Legtöbbször a már leírt érzések lépnek fel. Ezekről az érzésekről érdekes módon nemcsak azok számoltak be, akik Bruno Gröniget annak idején hallgatták, hanem ma is hasonlókat lehet hallani azoktól a segítséget keresőktől, akik a gyógyerőt magukba fogadják.

De ezek nemcsak érzések, melyek gyenge áramhoz hasonló tanak, hanem gyakran az erő és könnyebbség, valamint a boldogság érzéséről is beszámolnak. Mások viszont semmit sem éreznek. Az erő beáramlása azonban nem függ a tudatos érzelmi észleléstől. Ezt az a megfigyelés bizonyítja, hogy azok a segítséget keresők, akik nem érzik tudatosan a Heilstromot, szintén gyógyulást kapnak.

Hogy kerül sor ezekre az érzésekre? Ezt a kérdést tették fel 1949-ben Heidelbergben annak a bizottságnak a tudósai, akik Bruno Gröning gyógyhatását klinikai körülmények között kutatni akarták. Hasonlóságot fedeztek fel az 1921-ben J. H. Schultz professzor, a híres berlini terapeuta által megalapított autogén

* *Einstellen*: magyarázat a 12 oldalon

tréninggel, melyet a hipnózissal folytatott tapasztalataiból merített. Felületes megfigyelésnél észre lehet venni egy ilyen hasonlóságot. Az ún. kocsistartás az autogén tréningnél nyitott ülés tartást tételez fel. A kart és a lábat nem szabad keresztezni, a hát szabadon marad, a kéz a combon nyugszik. Közelebbi megfigyelésnél a különbségek azonban rövidesen világossá válnak. Schultz az autogén tréninget mindig is „az önhipnózishoz vezető és gyakorló útnak“ nevezte, s ezzel az elnevezéssel nem tudta megtagadni a hipnózissal való kapcsolatot. Bruno Gröning számára az ember akarata szabad, ezért a hipnózist és a szug gesztiót elutasította.

Schultz ugyanúgy, mint Gröning utal arra, hogy az emberek testi érzéseikre összpontosítsanak, csak az autogén tréningnél az önszugesztio hozza létre ezeket az érzéseket. Ez azt jelenti, hogy a pácienseket felszólítják bizonyos formulák, vagy képek koncentrált ismétlésére, míg ezek érezhetővé válnak. Ilyen formulák például:

„A jobb (a bal) karom egészen nehéz“, „egészen nyugodt vagyok“, „a szívem nyugodtan és erősen ver“ stb.

A gyakorlónak ezeket a formulákat bensőjében képszerűen kell elképzelnie. Az ismételt önszugesztio által el lehet érni, hogy az ember akaratának megfelelően az egyébként nem hozzáférhető vegetatív idegrendszer befolyás alá kerüljön, és például az izom és a véredény lazuljon. Ellentétben az autogén tréninggel az Einstellennél nincsen szükség bizonyos elképzelési minták önszugesztiojára. Az, aki az autogén tréningnél aktívan megpróbál testében változásokat előidézni, Bruno Gröning tanítása szerint a Einstellennél a vevő, a magába fogadó. Nem ő hat önmagában, miközben tudatára bizonyos gondolati mintákat kényszerít, hanem az isteni erő hat benne. Az ember megengedi, hogy az az erő hasson és dolgozzék benne és figyeli ennek hatását testében, testén és lelkén.

Az L.-ből származó Peter Drittlér (31 éves) megtanulta egy orvosnál az autogén tréninget és hosszabb időn át gyakorolta. Azután megismerkedett Bruno Gröning tanításával és elkezdett ráhangolódni a Heilstromra.

Személyes tapasztalatából véleményem igazolást nyert, a következőkről számolt be:

„Egy korábbi barátnőm levelében felhívta figyelmemet Bruno Gröning tanítására. Miután elolvastam a levelet, hirtelen hullám szerűen a fejem búbjától a talpamig, hullámszerűen átjárt az áram, melyet azonnal Heilstromnak fogadtam el, és nagyon jó felszabadító érzés töltött el, mintha egy belső tisztulás történe. Hasonlót tapasztalok azóta is, ha ráhangolódom a Heilstromra. Jelentős különbségeket tudtam észrevenni az autogén tréninghez képest. Az autogén tréningnél a testrészeimre, vagy azokra az állapotokra koncentrálok, melyeket el szeretnék érni.

A Heilstromra való Einstellennél pozitív érzelmekre összpontosítok, szép élményekre, például egy naplementére. Eközben megfigyelem testemet és észlelem az áramlást pozitív hatásában. Bruno Gröning által megkaptam a kapcsolatot ehhez a gyógyító életáramhoz, amely még orvosilag gyógyíthatatlannak mondott bajok gyógyulását is elő tudja segíteni. Az autogén tréning erre nem képes. Ezért abbahagytam az autogén tréninget, melyet már nagyon jól tudtam, hi szen az csak nagyon keveset, rövid ideig tartót és felületest nyújtott számomra. A Heilstrom által bennem olyan dolgok működtek, melyeket az autogén tréning által nem tudtam elérni. A dohányzás, az alkohol és a pénzautomaták elvesztették fölöttem hatalmukat, s elhagytam az öngyilkossági szándékot, élettől és vizsgától való félelmet, mely engem régebben nagyon gyakran kínozott, ezentúl egy olyan életöröm töltött el, melyet eddig még nem éreztem. Ez egy olyan érzés, mintha ez az erő fényt gyújtott volna bennem, mintha a Heilstrom által ‚az élet árama‘ folyta belém. Az ilyen mélyreható élmények által újra megtaláltam Istenbe vetett hitemet, melyet évekkel ezelőtt elvesztettem.“

Világossá válik, hogy egy orvosi kérdésfeltevésből az érzéseket illetően hamarosan világnézeti probléma lesz. Bruno Gröning magyarázata ennek a magasabb erőnek a hatásáról, melyet ő isteni gyógyáramként ismert fel, megrengette annak az orvostudomány világnézetét, amely az anyagi kor lélektelen fogalmaihoz kapcsolódott. Bruno Gröning valami újat mutatott, mely átgondolást tett szükségessé. A történelem sok példát ismer, melyekben annak az újnak az elismerése, amely ellentmond a fennálló világnézetnek, csődöt mondott. Ha az ember végiggondolja, az első 1943-ban pszichoszomatikus orvostudományról megjelent tan könyv az új felismerések ellenére is még sok orvosnak nehezebbre esik, hogy elfogadja a szellem hatalmát a test történései fölött, el lehet képzelni, milyen nehéz volt 1949-ben Bruno Gröning számára, hogy tanításának lényegét a tudományos személyiségek kel irányt mutatóan megértesse.

A heidelbergi tudósok azon fáradoztak, hogy a Heilstromnak ezen hatásait gondolkodási rendszerükbe besorolják.

Fischer professzor, a heidelbergi vizsgálódásokat lezáró interjúban a következőképpen foglalja össze benyomásait:

„Gröning nem egy ilyenfajta önszuggesztíót ér el, (mint az autogén tréningnél) hanem egy erős várakozási feszültséget teremt azáltal, hogy a pácienseket önmegfigyelésre, szerveik megfigyelésére kéri. Ezek az érzések aztán a legtöbb esetben várakozási feszültség által maguktól létrejönnek.“

A történések nagyon nem kielégítő magyarázata ez. A tovább biakban Fischer professzor még inkább érthetővé teszi a nehézségeket, melyek Bruno Gröning

működését szokásos formákba kényszerítik. Egy „közbeeső lépcső” definiál, mely nagyon kérdésesnek tűnik:

„Ő [Gröning] ösztönszerűleg valami újat, az autogén tréning és a szuggesztió közötti lépcsőfokot fejlesztette ki.”

Egy magasabb erő működését tagadták, az érzéseket pedig Bruno Gröning szuggesztiója különleges formájának fogták fel, és a nyilvánosság előtt nyugodt lelkiismerettel állíthatták:

„A tudomány felfedte Gröning titkát”

A nyilvános vitán fölül állt évekkel később Dr. G. R. Heyer ismert pszihoterapeuta őszinte beismerése, aki azt állította, hogy Bruno Gröning működése túlhalad a „pszichoterápia szuggesztiós hatásán”, és csak távoli hasonlóságban áll annak alapjaival. „Hangsúlyozta, hogy a gyakran túl magasra épített tudomány fellegrárból nem szabad felülni annak a tévedésnek, hogy a gyógyhatást pontos ismeretek nélkül vitassák, hogy abba a régi és veszélyes hibába essenek, mely büszkén kijelenti: ‚ilyenmi nincsen [...]!’ vagy pedig ‚azt már mindig tudtuk [...]!’” Feltételezte, hogy van még egy ismeretlen nagyság, mely Bruno Gröning működésében a hordozó tényező, ezt nevezte el „X” nagyságnak.

Bruno Gröning a nyilvánosság előtt ezt az ismeretlen nagyságot, melyet a tudomány nagy része még ma is tagad, újra és újra megnevezte, ha megkérdezték tőle, hogyan lehet magyarázni a körülötte folyó eseményeket:

„Nem ‚én’ gyógyítok, hanem az isteni erő vezeti el az embert hittanításom által az üdvösséghez”, s „Ne nekem mondjanak köszönetet, hanem Istennek.”

Egyik előadásában így írta le ennek működését:

„Hajlandó vagyok Önökkel közölni, hogyan adatott meg nekem az erő, mely nem embertől való, hanem az Atyaistentől, mégpedig azért, hogy embereknek segíthessek és gyógyíthassak. Sohase mondják azt, hogy én gyógyítottam meg Önöket. Nem! Az istenhit, az Istennel való kapcsolat, a gyógyhullám volt az, melyet kaptak, s mely a testen átmegegy, s mely által mindez történt. Én csak egy kis közvetítő vagyok, egy transzformátor vagyok, semmi több. Tőlem kaphatják az áramot, és Önökön múlik, hogyan fogadják azt magukba.”

Ezek a szavak személyes alázatról és a magasabb törvények felismeréséről tanúskodnak.

Ez az isteni erő, Isten gyógyító ereje volt az új, s ugyanakkor az ősi is tanításában. Ezt kellett az emberekben tudatosítania, ebben látta feladatát.

Bruno Gröningtől függetlenül ma nagyon sok gyógyító ugyan ezeket vagy hasonló szavakat fogalmaz meg, ha működésére magyarázatot keresnek. Margarethe Rauer, egy wup pertali gyógyító Anita Höhne *Mai szellemgyógyászok* c. könyvében azt mondja, hogy ő maga nem tud segíteni, erre csak Jézus Krisztus képes, ő csak az isteni gyógyerő csatornája. Akárcsak Bruno Gröning, ő is elutasítja ennek az erőnek „csodaként” való elnevezését.

Anita Stark, egy svájci gyógyító ugyanebben a könyvben a következőket írja:

„Magam is érzem, amint valami átáramlik rajtam [...], olyan érzés ez, mintha egy hangyabolyban ülnék [...], néha hideget, néha meleget érzek.”

Egy másik svájci gyógyító, Erika Blöchinger is hangsúlyozza, hogy ez az erő nem tőle származik. Sok segítséget kereső ezt az erőt fénynek látja:

„Energiaáramlást érzek, mely fénysugárként éri őket [...], meleget érzek, s aztán szabadnak és nagyon jól érzik magukat.”

Angliában a gyógyítók szövetségeket hoztak létre. Az egyik ilyen szövetség a *National Federation of Spiritual Healers* nevű, melyben Anglia kb. 20 000 gyógyítójából 4000 vesznek részt. Ha megkérdezik Nagy-Britannia szellemi gyógyítóit, honnan származik a gyógyerő, általában mind azt mondják, hogy nem ők azok, akik gyógyítanak, hanem ők csak Isten erőfolyamának közvetítői, s ez az erő az egész kozmoszban áramlik.

A „Regelung*“ - a test tisztulása?

Amikor Bruno Gröning előadásai után megkérdezte a jelenlévőket, hogy éreztek-e valamit testükben, gyakran fájdalomról számoltak be, mely részben az előadás alatt lényegében erősebben lépett fel mint egyébként. Bruno Gröning ilyenkor azt lehetett látni, hogy örült az ilyen kijelentéseknek, sokszor a gyógyulást keresők ezen csodálkoztak, hiszen azért jöttek, hogy meggyógyuljanak, és az egyre erősödő fájdalomban semmi jót sem véltek felismerni. Bruno Gröning ezt a reakciót, melyet a beáramló gyógyerő váltott ki, és amely megerősödött ill. megváltozott panasz, vagy fájdalom formájában jelentkezett, „Regelungnak” nevezte.

Erről a jelenségről a következőket mondta:

„A szabályozó fájdalomnak lennie kell. Az emberek gyakran attól tartanak, ha a szabályozó fájdalom elkezdődik, hogy visszaesés következett be. [...] Egyesek szavait kifordították és azt mondták: „Ahelyett, hogy meggyógyítana, megbete-

* *Regelung* magyarázat a 12 oldalon

gíti az embereket.‘ – Ezért arra figyelmeztetem Önöket, hogy ha jön a szabályozó fájdalom, viseljék el azt. Semmi rossz nem történik, csak az, hogy az ember meggyógyul.“

Bruno Gröning a Regelungban tisztulási folyamatot látott, olyan reakciót, mely akkor lép fel, ha a Heilstrom a test és a lélek olyan területeit keresi fel, ahol a zavar (betegség) volt jelen. A Regelungban fel lehet ismerni a megzavart testi és lelki funkciók „újra rendeződését“ vagy az átállási folyamat külső jelét. A Regelung gyakran fájdalom formájában jelentkezik, vagy a betegség fennálló szimptomái erősödnek, gyengülnek vagy éppen változatlan formában lesznek érezhetőek a gyógyulást kereső számára. De más reakció is felléphet, pl. hasmenés, hányás, láz, általános levertség, gyengeség, vagy egyéb. Ha Regelung lép fel, az jó jel, hiszen nyilvánvalóvá válik, hogy az ember reagál a gyógyerőre és megkezdődött testében a tisztulási folyamat.

Anna K. (59) W.-ből 13 éven keresztül szenvedett baloldali bénulásban, mely a jobb agyféltekében bekövetkezett agyvérzés következménye volt. Amikor először fogadta testébe a Heilstromot, a jobb(!) fejrészen érzett bizsergést és fájdalmat. Ahhoz, hogy az ember ezt megértse, figyelembe kell vennie a test anatómiai adottságait. Ha baloldali bénulás lép fel, akkor a jobboldali agysejtek sérülnek, hiszen az idegpályák az agytörzsben a másik oldalon úgy kereszteződnek, hogy a baloldali izmokat a jobboldali agysejtek látják el. Csodálatos pontossággal ott lépett fel a szabályozó fájdalom, ahol 13 évvel ezelőtt az agysejtek sérülése agyvérzéshez vezetett.

Legalább ezen a helyen kell az olvasónak rádöbbenie arra, hogy helytelen, ha a Heilstrom hatását működésében beképzelés, vagy szuggesztió következményének tudjuk be. Orvosi szemmel nézve, az agyi sejtek nem regenerálódnak. Egy olyan szervi idegbénulás néhány nap alatti elmúlása, mely több mint egy évtizeden keresztül fennállt, nem magyarázható meg. Itt mutatkozik meg a gyógyító erő hatása, amely a testben saját törvényszerűségei szerint működik és még szervi károsodás gyógyulását is elő tudja idézni.

Christa Leiendecker (33) K.-ből beszámolt nekem gyógyulásairól: Gyermekkora óta asztmában szenvedett, 12 éves kora óta szénanáthában és éveken keresztül allergiás volt dióra, ezenkívül éjjelente lábgörcsei is voltak. Amikor 1981 májusában először hallott Bruno Gröningről és ráhangolódott a Heilstromra, erős légzési problémákkal küszködött. Ez után az este után meggyógyult az asztmából. A gyógyulás továbbra is fennállt. Még 12 évvel később is panaszmentes.

Néhány nappal később átélte a második gyógyulását. Egy séta alatt hirtelen erős könnyezés és viszketés lépett fel csak a jobb szemén, a szénanátha tipikus

tünetei. Ilyet még sohasem tapasztalt, hiszen eddig mindkét szeme érintve volt és folyt az orra. Hitte, hogy az évek óta fennálló szénanátha távozik most testéből a Regelung által. Jobb szemének viszketése és a könnyezés a tisztulási folyamatnak csak a külső jelei voltak. Másnapra jobb szeme rendben volt és a szénanátha azóta sem lépett fel. Most már panasz nélkül járhat a virágzó mezőkön és réteken.

Az allergiából való gyógyulás csak 1981 őszén következett be. Hirtelen az volt az érzése, hogy most már bírja a diót. Az első falatnál – nagy csodálkozására – elmaradt a test reakciója. Az elkövetkező napokban további kis mennyiségben fogyasztott diót. A másodiknál a szokásos tünetek léptek fel: viszketés az egész testén, a nyálkahártya reakciója és láz. Leiendecker asszony újra bizonyos volt abban, hogy ez a jelenség a tisztuláshoz tartozik, hitt a Regelungban.

Saját maga így számol be erről:

„A negyedik darabnál olyan erős Regelungom volt, hogy az volt az érzésem, a fejem sokkal nagyobb, mint egyébként. Forróságot éreztem, de ugyanakkor hideget is. Mivel tudtam, hogy ez az utolsó tisztulás, nem használtam kenőcsöt. Ez az állapot néhány órán át tartott az este folyamán. Másnap reggelre minden elmúlt. Azóta ettől a terhelésemről is megszabadultam és gondtalanul ehetek mindent.“

Ma is, 12 évvel később még mindig panaszmentes.

Az éjszakai lábgörcsök 1981 júliusában tűntek el. Akkoriban az egyik közösségi órán, a Heilstromra való Einstellen után hirtelen görcs lépett fel a lábában (napközben!), mely aztán megsza kításokkal estig tartott. Christa Leiendecker itt is abban a hitben volt, hogy ez a jelenség a tisztulási-átállási folyamathoz tartozik, és igaza lett: Azóta nem lépnek fel éjszakai görcsök a lábában.

A belső „tisztulási“ folyamatnak nagyon sok külső látható jele lehet. A Regelung lehet olyan, mint a betegség szimptomái, mint pl. az asztmánál, vagy nem tipikus, mint a szénanáthából való gyógyulásnál és a lábgörcsökénél volt. A nem tipikus folyamatok megkönnyítik, hogy az ember bizakodjék, kívárja a történést, mely egyértelműen gyógyulási reakcióként jelentkezik. Ahogy nekem sok gyógyult beszámolt, gyakran még egy megmagyarázhatatlan belső bizonyosság is fennáll, egy ösztönös tudás, hogy a fellépő reakciók a Regelunghoz ill. a gyógyulási folyamathoz tartoznak.

Ferdinand Duwe (44) 16 éves kora óta szenvedett gyomorbántalmakban, a gyomor nyálkahártyája volt gyulladásban és mindig visszatért a gyomor- és nyombélfekélye. Ezért nem kellett katonai szolgálatot sem teljesítenie. Megfelelő gyomorvédő-preparátumokat kapott, melyeket naponta szedett, de ezek csak a

fájdalmat csökkentették valamennyire. Duwe úr sokszor éjjel a fájdalomra ébredt. Többször volt kórházban is, de nem tudtak rajta segíteni. A műtétet elutasította. Az orvosi leletek alapján nála krónikus ill. krónikusan reciváló gyomor- és nyombélpanaszokról volt szó. Ennek a krónikus zavarnak a következményeit közeli hozzátartozói sorsában lehetett látni. Édesapjának és fivérének hasonló megbetegedés miatt kilyukadt a gyomra. A legfiatalabb fivérének hasonló panaszai voltak és nagybátyjai is ebben betegedtek meg. Egyik nagybátyánál e célból gyomrának nagy részét eltávolították (2/3 resectio), egy másik pedig belehalt ebbe a betegségbe.

1988-ban hallott egyik munkatársától a szellemi úton történő gyógyulásról Bruno Gröning tanítása révén. Duwe úr maga akart erről meggyőződni és ezért munkatársa megmagyarázta neki 1988 szeptemberében a tanítást és megmutatta, hogyan hangolódhat rá a Heilstromra. Duwe úr azonnal tudta testében érezni a Heilstromot. Attól kezdve este és reggel ráhangolódott a Heilstromra. El tudta hinni, hogy a fájdalom már nem a betegséghez tartozik, hanem szabályozó fájdalom. Az elkövetkező napokban volt fájdalma, de ez másfajta volt és nem tartott olyan sokáig mint az eredeti. Most erősebb(!) fájdalma volt, de csak időközönként lépett fel, míg régebben állandó fájdalom gyötörte. A fájdalom jellegének megváltozása a Heilstrom felvételével kapcsolatban megkönnyítette Duwe úr számára, hogy a megváltozott fájdalomban a belső átállás külső jelét, mely a gyógyuláshoz vezet, ismerje fel.

1988. október 10-15-ig Duwe úr mindennap érezte a szabályozó fájdalmat, mely egyre erősebb lett és egyre rövidebb időközökben lépett fel.

Saját maga így számolt be gyógyulásáról:

„Ezen a héten a szombat reggel volt különösen rossz. Három órakor kellett felkelnem, mert négykor kezdődött a műszakom. A szabályozó fájdalom újra megjelent és nagyon heves volt. A legszívesebben kiírtam volna magam, de hol és kinél ilyen hajnali órán? Beraktam a táskámba az *Ez az igazság Bruno Gröningről* c. könyvet és elindultam munkába. Mikor odaérkeztem, azonnal elkezdtem olvasni ezt a könyvet, már amennyire a munkám ezt megengedte. Kb. hét óra lehetett, amikor még mindig nagy szabályozó fájdalmam volt és csak néhány oldalt olvastam végig, s először csak enyhén, majd egyre erősebben éreztem a bizsergést a fejemtől le a lábamig. Ez a bizsergés nagyon kellemes és csodálatos érzés volt. S amikor a bizsergés elmúlt, megszűnt a fájdalom is. Olyan volt, mintha zuhany alatt álltam volna, és a víz lemosta volna a fájdalmamat. Eltartott egy ideig, amíg tudatosult bennem, mi is történt, mit is éltem át. Ettől az órától kezdve teljesen elmúlt a fájdalom.

Nem sokkal később készült egy röntgenfelvétel, amely már nem tudta kimutatni a fekélyt. Évtizedekkel később még mindig fájdalommentes vagyok. Teljesen egészséges és boldog vagyok, és köszönetet mondok Bruno Gröningnek és mindenkinek, aki segített nekem abban, hogy Istenben és az isteni erőben hinni tudjak.

Paracelsus, a híres orvos már a XVI. század elején tudott a tisztulási-(szabályozási)-fájdalom jelenségéről. Írásaiban a következőt lehet olvasni:

„Aki egészséges akar lenni, annak arra kell gondolnia, hogy ez fájdalom nélkül nem történhet meg, [...] s ahogyan verejtékezve szerezzük meg az élelmet, ugyanúgy van itt is: verejtékezve és fájdalommal gyógyulhatunk meg betegségeinkből.“

A homeopátiából ismert az elsődleges rosszabbodás fogalma. A gyógyszer adása után gyakran megfigyelhető, hogy a betegség szimptomái először erősödnek, mielőtt fellép a gyógyulás.

Friedrich Brechbrühl, egy svájci gyógyító a gyógyulásban „olyan erők aktivizálását látja, melyek először gyakran védelmet, betegségjelenséget váltanak ki.“ Ezt ő gyógyulási krízisnek, az egészség szülési fájdalmának nevezi. Ezek számára annak a bizonyítékai, hogy a betegnek segíteni lehet.

Gyógyítókkal folytatott beszélgetésekből további bizonyosságot nyertem. A természetgyógyász Hossenfelder D.-ből beszámolt nekem megfigyeléseiről, hogy a paciensek 80 %-nál a kezelés során a fájdalom erősödik. Gyakran jó sokáig eltartott ez a látszólagos rosszabbodás, hogy aztán hirtelen eltűnjön.

Erika Petz, gyógyító M.-ből természetesnek találja annál az embernél állapotának kezdeti rosszabbodását, akire a gyógyerő hatott. Erika Petz szerint csak az mutatkozik meg, hogy a paciens reagál a gyógyerőre. A kezdeti rosszabbodás azonban nem kötelező jellegű, a gyógyulás bekövetkezhet ilyenfajta reakciók nélkül is.

Rudolf Thetter a *Magnetizmus – Az ősi gyógyító szer* c. könyvében beszámol gyógyítóként tett tapasztalatairól. A nehézséget abban látja, hogy az őt felkereső pacienseknek megmagyarázza, hogy a gyógyuláshoz „krízis“ átvészélése szükséges. A következőkről számol be:

„Ilyen krízisekre nem lehet elég nyomatékosan felhívni a figyelmet, hiszen az ember gyakran hallja a krízis felléptekor: „Mielőtt a kezelésre jöttem, beteg voltam, de most aztán igazán beteg vagyok [...]“. Az ilyen krízisek gyakran hevesen képnek fel. Hozhatnak hasmenést, heves diarrhoeát, fokozott vizelést, szédülést és fáradtságot, verejtékezést, kellemetlen érzést, ideges ingerlékenységet, ármeneti álmatlanságot, erősebb, vagy gyengébb menstruációt [...]. Mindenek előtt

azok a szimptomák lépnek fel erősebben, melyek a betegségre jellemzők, és meg lehet érteni, ha ilyenkor a beteg elveszti bizalmát, hiszen a kezelés látszólag még jobban megbetegíti.“

Thetternek az a véleménye, hogy a „krízisek a gyógyulási folyamat természetes velejárói, ártalmatlanok és szükségesek a gyógyulás érdekében“. Ezekben a krízisekben az isteni tudattalan „bölcs működése“ mutatkozik meg. Így nem lehet előre meghatározni, mikor és milyen módon és hogy egyáltalán fellép-e a krízis. A „krízis“ okát abban látja, hogy a szervezetbe a kezelés során erősítő erők jutnak. A megbetegedett szervezet számára „segítőcsapatok“ állnak a rendelkezésre. A gyógyulást kereső jobban és erősebbnek érzi magát, egész szervezete feléled, míg a benne lévő erők „annyira megerősödnek, hogy újra felvehetik a harcot a betegség ellen.“ A megerősödött szervezet új harca elkezdődik, és beáll a krízis. Különösen gyakran figyelte ezt meg krónikus betegségeknel. A krízis során a zavar újra akuttá válik, a betegség eltávozik a testből.

„Ha a krízis után még megmarad a betegség, még ha gyengébb formában is, akkor egy újabb krízis lép fel az életerők újabb juttatása révén. Ezek a krízisek egyre ritkábban és egyre gyengébb formában ismétlődnek [...], míg a végleges győzelem, azaz a gyógyulás be nem áll.“

Thetter aláhúzza, hogy másrészt helytelen ettől a krízistől félni:

„Nagyon sok betegségnél alig észrevehető formában, mint a normális egészségkép gyenge hangsúlyozása lépnek fel ezek a krízisek, néha pedig egyáltalán nem, és mégis bekövetkezik a gyógyulás.“

Ennél a folyamatnál nem helyénvaló a dogmatikus nézet, hiszen Thetter szerint „az életben szemben állunk annak saját, az értelmünk számára átláthatatlan törvényeivel.“

Mary Ehlen(44) asszonynál B.-ből minden Regelung nélkül következett be a gyógyulás. 1991 júniusa óta a jobb karjában lévő fájdalmas kar-váll-szindrómától szenvedett, mely a nyugalmi állapot ellenére sem tűnt el. Ezenkívül évtizedek óta hátfájás (krónikus lumbago) kínozza. Reggelente alig tudott a fájdalomtól felkelni. A fizioterápia, mint a masszáz és izzappakolás csak csökkentette a fájdalmat, anélkül hogy a krónikus panasz újra fellépését megakadályozta volna. 1991 óta voltak gyomor panaszai, mely háziórvosa szerint reflux eredménye. 1992. január 31-én este hallott Ehlen asszony Bruno Gröning tanításáról. Még aznap este eltűnt az összes fájdalom. Spontán gyógyulása óta panaszmentes. Már nincsen szüksége gyógyszerre, és fájdalom nélkül tud mozogni.

A gondolatok fontossága a „Regelungban“

Bruno Gröning rámutat a gondolatok fontosságára a gyógyulás eme átmeneti szakaszában. A szellemi erő hat a Regelungra és éppen ezért nagymértékben függ az egyes emberek gondolatától. Az előbbieken már utaltam arra, hogy a Heilstrom felvételéhez nemcsak egy nyitott testtartás szükséges, hanem nagy jelentősége van a „nyitott“ léleknek is. Ha az embernek negatív gondolatai vannak, pl. aggódik, vagy a betegségre gondol, akkor elzárja magát az erőnek a beáramlásától, amit mindenki könnyen megfigyelhet saját magán. Mivel a Regelung a beáramló erő eredménye, ennek a tisztulási folyamatnak a lefolyása függ a Heilstrom megszakítás nélküli áramlásától. Ezért könnyű belátni azt, hogy Bruno Gröning újra és újra arra figyelmeztet minket, hogy különösen az átállási időszakban ügyeljünk arra, milyen emberek vesznek minket körül.

Friedrich Retlow a következőket írta erről az átállási időszakról *Bruno Gröning Heilstroma - annak természete és hatása* című írásában:

„Ebben az átmeneti állapotban és időszakban, míg szilárdan kezünkben nem tartjuk a gyógyulást, nagyon fontos, hogy mit gondolunk. Különösen a Bruno Gröningi erő általi gyógyulásnál nagy a veszélye annak, hogy az emberre mocskos gondolatok és rossz akaratú ítéletek hatnak és ezáltal szétrombolják Gröning tudásába, valamint saját maga gyógyulásába vetett hitét. Az anyagi világ hitetlenül és visszautasítva szemléli Bruno Gröninget. Érthető, hogy ez a káros befolyás, ha ezt a beteg magába fogadja, akkor az állandóan ható és újra beáramló Heilstromot elnyomja és megsemmisíti. Ilyen negatív gondolatok romboló hatására vezet hető vissza, hogy egyesek visszaesnek korábbi betegségükbe. A gondolatok olyan erők, amelyeknek speciális rezgésük és kisugárzásuk van. Mint ahogyan a kályha jóleső meleget, vagy mérgező széndioxidot sugározhat, úgy küldi az ember a gondolatai által állandóan vagy az egészséges felemelő erőket, ha jót gondol, vagy az egészségtelen, lealacsonyítókat, ha a rossz gondolatok hoz ragaszkodik.

Éppen ezért, ha a beteg, akinél megtörténik a gyógyulás, a jó, segítőkész, bizakodó emberek harmonikus környezetéből a kételkedők, a gúnyolódók és a hitetlenkedők körébe kerül, és ott kell maradnia, akkor a fenti okokból kifolyólag visszaesés következik be, melynek okai külsőleg nem ismerhetők fel.

A józan ész éppen ezért azt parancsolja, hogy egy ilyen környezeti változásnál és a szkeptikusokkal és a tudatlanokkal való kapcsolat esetén lehetőleg hallgasson a már megkezdett gyógyulásról, melyet e Heilstrom indított el. Csak akkor beszéljünk erről szabadon, ha az átmeneti szakasznak vége van és egészségi állapotunk megszilárdult.“

Rr. Thetter gyógyító hasonló tapasztalatokról számol be könyvében:

„A segítővel szemben támasztott legnagyobb követelményt az okozza, ha a páciens gyakran már az első ‚krízisnél‘ kétkedni kezd. [...] Ismerősök, „okosabbak“ egész köre hozzát teszi még a magáét [...]. Ez megnehezíti a gyógyuló életét, [...] és a gyógyulási folyamatban is kedvezőtlen következmények lehetnek. Az a legjobb, ha a [...] kezelt senkivel nem beszél erről.“

A gondolatok hatalma

Bruno Gröning tanításának fontos része az a tudás, mely a gondolatok hatalmáról szól. Ahogy már az előbb a Regelungnál utaltam rá, a gyógyulás szempontjából nagy jelentőségű az emberek gondolkodásmódja. Ez világossá válik, ha belegondolunk, hogy Bruno Gröning a gondolatokban olyan hatásos erőket lát, melyek nem maradnak következmény nélkül az ember egészségi állapotát illetően. A negatív gondolatok gyengítik az embert és hosszabb befolyás esetén olyan zavarokat okoznak a lélekben és a testben, melyek előbb vagy utóbb látható betegség formájában jelentkeznek. A jó gondolatok építik az embert, erőt adnak neki, elősegítik és stabilizálják egészségét. Bruno Gröning mindig arra szólította fel hallgatóit, hogy figyeljenek gondolataikra és a negatívakat ne engedjék be magukba. Tudta ugyanis, hogy a negatív gondolatok szemben állnak az építő, jó erők áramlásával és elszakítják az embert Istentől.

Egyik előadásában ez az intés világossá válik:

„Óvakodjanak minden gonosz gondolattól! [...] Utasítsák vissza, és felőlem akár ki is mondhatják magukban [...]:

„Semmi közöm ehhez a gonosz gondolathoz, most egy jó gondolatot akarok!“

Ezután tereljék el figyelmüket, nézzenek ki az ablakon, oda nézzenek, ahol a jó, az igazán isteni található. Önök azt mondanák, kinéznek a természetre, odanéznek, ahogyan most tavasszal minden nőni kezd, ahogy élet költözik mindenhová, ahogy szemünk előtt minden zöldell [...]. S ahogy így a természetet szemlélik, érezni fogják, hamarosan észreveszik, hogy már megszabadultak ezektől a gonosz gondolatoktól. Ezzel a nézelődéssel már fel is vették a kapcsolatot Istennel.“

Bruno Gröning tudatában volt annak, hogy a legtöbb ember megszokásból negatívan gondolkodik, anélkül, hogy világossá válna számára, milyen káros ez. Ezek nemcsak a félelem, a gyűlölet, az irigység, a düh gondolatai, amelyek az ember lelkére károsan hatnak és ezért ezeket Bruno Gröning „gonosz“ gondolatoknak nevezte, amelyekhez ő még azokat a gondolatokat is hozzávette, melyek elveszik az

embertől az örömet, a békét és a jót. Éppen ezért leépítően és rombolóan hatnak a lélekre az aggodás és a gyász gondolatai, valamint az önmagában való kételkedés, az elégedetlenség csúszó mérreg, de ugyanúgy a hiúság, az egoizmus és bármi rosszra való gondolás függetlenül attól, hogy ez a saját életünkben, vagy mások életében történt. Bruno Gröning abban látja minden egyes embernek a kötelességét - aki a betegség és a baj gyökere ellen harcol - hogy ezeket a gondolatokat elutasítsa magától, miközben tudatosan a jó felé, azaz a jó gondolatok felé fordul.

Azon emberek, akik állandóan betegségekre gondolnak, rossz szokásuk által akadályozzák gyógyulásukat.

Bruno Gröning ezt egy egyszerű példán mutatta be:

„Vegyenek egy tálat, amely tele van, teljesen mindegy, hogy mivel, felőlem gyümölcssel, amely napokon át ott volt, senki sem törődött vele, senki sem foglalkozott vele és így megromlott. Ezt a gyümölcsöt már nem élvezhetik. S most jön valaki, aki Önnek friss egészséges gyümölcsöt ad. Nagy butaság lenne, ha az ember a jó, friss egészséges gyümölcsöt erre a romlottra tenné rá, mert akkor az is olyan állapotba kerülne, mint a romlott. Ha egészséges gyümölcsöt akar, akkor Önnek először el kell távolítania a rossz, romlott, már nem élvezhető gyümölcsöt, de nemcsak ezt kell tennie, hanem a tálat meg is kell tisztítania, hogy abba az egészséges gyümölcsöt beletehesse. Hasonlítsa össze a tálat a testével és a gyümölcsöt a beteg szerveivel, és az egészség az, amiben reménykedik. De ez lehetetlen addig, amíg a rosszat el nem dobja magától, azaz ebben az esetben, amíg a betegségével foglalkozik.“

Minden negatív gondolat, a betegségre való gondolás ellenáll annak, hogy a gyógyító erő az emberbe áramolhasson. A bajra való gondolás, mint „kőd“ úgy fogja körül, hogy a fényes, felépítő és tisztító, isteni erők ne tudjanak beleáramolni. Az embernek belsőleg először is „ki kell ürítenie“ magát és meg kell szabadulnia negatív elképzeléseitől, gondolatban el kell engednie azokat, ha a jót akarja magába fogadni. A test negatív energiáktól való tisztulása a beáramló jó erők által tud bekövetkezni, amelyeket az ember nagy mértékben a Heilstrom által tud magába fogadni.

De nagyon sok ember állandóan a betegségére gondol és ezeket a gondolatokat normálisnak fogadja el. Gondolatai mindig az orvos szavai körül forognak, állapotának minden változását nagy aggodalommal figyeli és a rosszabbodás előjelének tulajdonítja. A betegségre való gondolás ezeket az embereket olyan hatalommal tölti el, hogy gyakran alig lehet velük más beszédtemát találni. Mit sem sejtve - gondolataik által pont ahhoz kapcsolódnak, amit rossznak éreznek és amitől pont meg akarnak szabadulni, s tudatukat állandóan a betegségkép és álla-

potuk rosszabbodása befolyásolja. A test teremtő erejének minden a gyógyulás irányában kifejtett hatása ezáltal gátlás alá kerül. Ezek az emberek öntudatlanul is fáradhatatlanul azon dolgoznak, hogy az a rossz valósuljon meg, amitől féltek. Gyakran ezért súlyosbodik bajuk a terápiák ellenére. De csak a legkevesebben ismerik fel, keresik magukban az okát. Érthetetlen, hogy még az orvosok sem fogják fel ezeket az összefüggéseket, mivel csak egyoldalúan a testre gondolnak. Így felmentik az embert az alól a felelőség alól, melyet gondolataival veszélyes irányban vált ki.

Azonban a tudomány részei foglalkoznak ezzel a fontos témakörrel. A pszichoszomatika után néhány évvel ezelőtt az orvostudományban egy új irányzat jött létre, a pszichoneuroimmunológia. Ezen a szakterületen az ember gondolatainak és érzéseinek az immunrendszerre tett hatását vizsgálják. Bebi zonyosodott, hogy a negatív gondolatok és érzések károsan hatnak az immunrendszerre.

És ez a tudás mégsem új. Már Paracelsus (1494-1541), a kezdődő újkor legnagyobb orvosa beszélt az emberben lévő „belső orvosról“, aki „belső gyógyítóként“ az egész szervezet mellett áll, mint a test gyógyítója és helyreállítója. Ez az ember tudattalanjának van alárendelve és hatásában a gondolatok által nagyon könnyen befolyásolható. A negatív gondolatok gátlón hatnak, míg a pozitív gondolatok a rendező és építő erőket erősítik.

Diana Craig, ismert angol szellemgyógyász, aki Anglia leghíresebb szellemgyógyászával, Harry Edwards-szal dolgozott együtt, felhívja betegei figyelmét a gondolatok hatalmára, mind pozitív, mind negatív értelemben. Meg van arról győződve, hogy mindenki saját maga okozza betegségét ezáltal, hogy romboló gondolatai vannak, melyek diszharmóniához és kiegyensúlyozatlansághoz vezetnek. A gyógyulás érdekében minden egyes embernek azon kell fáradoznia, hogy „gondolati sémáját megváltoztassa, azaz a negatív gondolatokat pozitívvá alakítsa.“

A francia gyógyszerész Emil Coué (1857-1926) felismerte, hogy olyan biztató kifejezésekkel, mint: „Ez egy kiváló gyógyszer - ezzel Ön nemsokára jobban lesz - az orvos nem is rendelhetett volna jobbat és hasonlókat“, az adott szerek jobb hatásúak. Ebből a felismerésből fejlesztette ki a tudatos önszugesztio módszerét. Feltételezte, hogy az emberben vannak alkotó és teremtő erők, melyeket „a leghűségesebb és legjobb szolgálóknak nevezett.“ Mások, akik hasonló felismerésekre jutottak, „a bennünk rejlő titokzatos segítőkről“, vagy „belső orvosról“ beszélnek, aki tevékenységében messzemenően függ gondolkodásunktól.

Emil Coué rámutat a negatív gondolatok veszélyére, amelyek ezen belső erőket megbénítják. Az embereknek ún. pozitív ön szugesztio, mondatsorokat adott,

melyeket újra és újra meg kell ismételnünk és hatásukban lehetőség szerint jól elképzelnünk. A legismertebb formula így hangzik:

„Napról napra jobban és jobban leszek“.

Coué végül is a gondolatok megvalósításának törvényéről beszélt: „Minden gondolat, mely minket betölt, minden erővel arra törekszik, hogy megvalósuljon - amennyiben ez a természet törvényein belül lehetséges.“

Az osztrák orvostanácsos dr. med. Erich Rauch átvette Coué módszerét és a következőket írja *Önszuggesztio és gyógyulás* c. könyvében:

„Fogalmunk sincs arról, milyen hatalmas erők szunnyadnak minden emberben! Erők, melyek képesek nagyot alkotni, ha az ember tévedhetetlen magában való hite és lehetőségei által fel éleszti ezt és a helyes mederbe tereli! Éppen ezért már egy belső érző, szilárdan hitt gondolatnak sorsdöntő szerepe lehet, egy olyan szerep, mely mindennél fontosabb, amit mi felsőbb énünk kel kívánunk, vagy kívánni gondolunk [...]. Nem az történik, amit mi akarunk, hanem csak az, amit mi hiszünk.“

Dr. Rauch nyomatékosan, óva int minket attól, hogy más emberekkel betegségről beszéljünk, és a negatív gondolkodásban és beszédben „a belső orvos elleni halálos vétket látja.“

„A fájdalmas kifejezések csak a negatív hatalmát erősítik bennünk és megnehezítik számunkra a bajtól és a szenvedéstől való megszabadulást.“

Dr. Rauch a továbbiakban a következőket írja:

„Még a legsúlyosabb betegséglefolyások, mint a rák is nagymértékben függhetnek a beteg (gondolati) önbefolyásolásától. Ez érvényes akut és krónikus betegségekre is, valamint fertőzésekre, amit nemrég a prominens tudós V. E. Frankl professzor Bécsben az orvos társaságban elhangzott előadásában hangsúlyozott:

„Az ember immunhelyzete nagymértékben érzelmi állapotától függ!“

Még a látszólag, a szellemitől távol levő bajok is, mint baleseti következmények, sérülések és csonttörések, amiről az ismert klinikai professzor A. Jores ír, gyógyulási folyamatait illetően nagymértékben függhetnek a sérült belső beállítottságától és ezáltal a gondolati önbefolyásoltságától .“

Az amerikai orvos, dr. Simonton a gondolatok hatalmát felvette dolgozatába. Tapasztalatai annak a módszernek a kifejlesztéséhez vezettek, amelyek évezredek folyamán orvosok és sámánok által a gyógyuláshoz vezető útra emlékeztettek, habár doktor Simonton ezt a régi tudást nem ismerte.

Munkájára jellemző a vizualizálás technikája (vagy képi megjelenítés a kívánt állapot elképzelése, a gondolatok ilyen irányú tudatos vezetése által, pl. az egészséget illetően).

Arra oktatja betegeit, hogy a hagyományos rákterápia mellett képzeletben lássák magukat egészségesnek, és képzeljék el a rák feletti győzelmüket. 1974-től 1981-ig egy tanulmányt készített forradalmi eredményekkel. Ebben be tudta bizonyítani, hogy azok a betegek, akik terápiáját elfogadták, kétszer olyan sokáig éltek, mint azok a rákbetegek, akik a legjobb orvosi központokban kaptak szokásos kezelést.

Beszámolnak arról, hogy terápiája által meg tudott menteni és részben meggyógyítani olyan rákbetegeket, akikről másutt már lemondtak az orvosok.

Simonton azt is kitalálta, hogy mindenképp az emberben lévő romboló érzelmek, mint például az elfojtott düh, félelem és reménytelenség teremtenek olyan feltételeket, hogy rákbetegség lépjen fel.

Éppen ezért kezelési célját elsősorban abban látja, hogy betegeit gondolatainak megváltoztatására (!) készítse. Arra tanítja őket, hogy a rák legyőzésénél ők maguk és az önmagukba vetett hitük a legfontosabb.

Egy interjúban munkájával kapcsolatosan a következőket mondta:

„Egész munkásságom mély spirituális változásból ered, amely velem történt. Abban a hitben nőttem fel, hogy természettől fogva rossz vagyok. Amikor elkezdtem ezt a munkát felfedezni, akkor egy meditáció alatt az az információ jutott el hozzám, hogy nem csak ez a felfogás jutott el hozzám, hogy természettől fogva rossz vagyok, hanem az is, hogy természettől fogva senki sem lehet rossz; hogy mindenki természeténél fogva jó, ugyanabból az isteni anyagból való. Ez egy mély megtapasztalás volt számomra. Ez 1971-ben történt, mielőtt új módon kezeltém volna pacienseimet és mielőtt megértettem volna, hogy testünk vegyi háztartását megváltoztatjuk, ha viselkedésünket megváltoztatjuk [...].Azóta rendszeresen medítálok.“

Az a tény, hogy a szellem hatalma a gondolatok által megváltozik már évezredekkel ezelőtt megtalálható volt a különböző népek bölcseinek tanításában. Legyenek ezek India, vagy Kína, vagy más népeknek a tudósai, mind felismerték, hogy gondolataik irányítása és uralása a belső erőhöz, az egészség és a szellemi fejlődéshez volt kulcs. Állítólag Buddha mondta:

„A gondolatok feletti hatalom - hatalom a test, az élet és a sors felett.“

Manapság a tudományos felfedezések és az új technika korában már elfelejtettük azt a hatalmat, mely bennünk, emberekben rejlik. De a törvények nem

vesztik el hatályukat azáltal, hogy nem ismerjük őket. Azok a következmények, melyek a szellemi törvények figyelmen kívül hagyásából erednek, riasztó egyértelműségként jelentkeznek.

Másrésről egyre több ember gondol magára - a szükség és a belső üresség nyomásának hatására - és ismeri fel szellemének mind a jóban, mind a rosszban sorsszerű hatalmát. A gondolatok hatalma számos írásban részben olyan szerzők, mint R.W.Trine, Sheldon Leavitt Dale Carnegie, Jiseph Murphy, Normann Vincent Peale, a német nyelvterületen pedig különösen K.O. Schmidt és mások több millió példányszámban megjelent kiadásban olvasható. Sokan életsegítségként és hálásan fogadják el a gondolatok képzésének ősi törvényét, a pozitív gondolkodást.

A betegségről való beszéd – nagy veszélyt jelent a gyógyulás számára

Ami érvényes a gondolatokra, az még jobban érvényes a kimondott szóra. Bruno Gröning egyik előadásában erről szól:

„Kedves Barátaim, nem hiszem, hogy azért jöttünk ma itt össze, hogy minden bajukat és bánatukat felsorolják. Önök panaszkodnának, aggasztó szavakat vennének ajkukra, hogy azok által a legközelebbi embertársuknál, lehetőség szerint az összes embertársuknál részvétet keltsenek, hiszen tudom, Önök hozzászoktak ahhoz, hogy arról beszélnek, ami Önöket nyomasztja, amit saját testükön rossznak találnak, amit látnak, amit hallanak, amit szagolnak, amit ízlelnek és amit éreznek. Sok minden az Önök kárára vált, de nem tudatosult Önökben, hogy elsősorban Önök a hibásak abban, hogy Önök, azaz a testük beteg lett.“

Mennyire félreismerték az emberek a kimondott szó hatalmát. Hiszen, ha minden gondolat nagy erővel rendelkezik, milyen erősen hathat a kimondott szó!

Paramahansa Yogananda, indiai jogi önéletrajzában beszámol gyerekkorának egy jelentős élményéről, amely a szavak hatalmát bizonyítja:

„Egy másik gyerekkori élmény szintén figyelemre méltó, sőt a szó szoros értelemben az, mert mind a mai napig egy hegesezés van rajtam. Egyik reggel Uma nővéremmel kertünk cédrusfája alatt ültünk Gorakhpurban. [...] Uma arról panaszkodott, hogy furunkulus van a lábán és hozott egy doboz kenőcsöt. Én is kentem abból a karomra.

„Miért kened be az egészséges karodat?“

„Mert az az érzésem, mintha holnap nekem is lenne majd furunkulus a karomon. Kenőcsödöt azon a helyen próbálom majd ki, ahol ki fog jönni a furunkulusom.“

„Te kis hazudós!”

„Uma, ne hívj engem hazudósnak, hanem várd meg a holnapot!” - mondtam felháborodottan. De testvéremre nem tettem nagy benyomást, és még legalább háromszor ingerkedett velem. Erre lassan és a legnagyobb határozottsággal, azt válaszoltam:

„Akaratom ereje által kijelentem neked, hogy holnap ezen a helyen egy meglehetősen nagy furunkulusom lesz. A te furunkulusod pedig kétszer olyan nagy lesz!”

Másnap reggel tényleg egy nagy furunkulus éktelenkedett azon a helyen és Umáé pedig kétszer olyan nagyra nőtt. Nagy kiáltás sal sietett nővérem anyámhoz. „Mukunda [Yogananda gyerekkori neve] varázsló lett!” Édesanyám komolyan figyelmeztetett arra, hogy soha többé ne használjam a szó hatalmát azért, hogy másoknak kárt okozzak. Nagyon megszívleltem tanácsát, és attól kezdve mindig megfogadtam azt.

Furunkulusomat a sebész kezelte és látható heg maradt utána. Így a jobb karomon van egy állandó figyelmeztető jel, amely engem az emberi szó erejére emlékeztet.

Azok az egyszerű és látszólag ártatlan mondatok, melyeket erősen koncentrálnak testvéremnek címeztem, annyi rejtett erővel rendelkeztek, hogy lövésként hatottak és igazi bajt okoztak. Később felismertem, hogy a szavak robbanó, rezgési energiáját bölcsen úgy lehet irányítani, hogy az akadályok mindenféle formáját le lehet győzni, ami az embernek sem heget, sem szemrehányást nem okoz.“

A legtöbb embernek azonban szokásává vált, hogy ne ügyeljen szavaira, s csak úgy beszéljen, ami eszébe jut. Mivel a legtöbben gondolatilag rendszerint ragaszkodnak betegségükhöz és bajuk hoz, szinte minden embertársuknak elmondják betegségük és szenvedésük történetét, vagy azokról a gondokról és bajokról beszélnek, mely lelküket nyomasztja.

Dr. Med. Rauch *Önszuggesztió és gyógyulás* c. könyvében a következőket írja erről:

„Kedvezőtlenül hat, ha betegségről, műtétéről, kezelésről vagy a kedvenc témáról: betegségtörténetről beszélünk. A távolkeleten nagy hibának számított, ha az ember saját bajáról beszélt. Nálunk azonban megrázó, milyen kitartással, s

gyakran milyen tolakodóan beszélünk a legnagyobb nyilvánosság előtt bajainkról. Sokakat szinte elfog a beteges vágy, hogy állandóan bajukkal foglalkozzanak, s azt elemezzék és tovább mesélgék.“

Az embernek tudatosítani kell magában, hogy a betegségről illetve a gondokról való beszéd által, valamint az ezekre való gondolással ezeket szellemileg újra magához vonzza, azaz tudatában ahhoz kapcsolódik. Az az ember, aki hittel és bizalommal megszabadult gondjaitól és bajaitól, hogy meggyógyulhasson, a negatív szavak által újra a betegséghez láncolja magát, melyet előzőleg már gondolatban eldobott magától, és így a betegség nem tud eltűnni.

Ezért Bruno Gröning egyik előadásában hangsúlyozta:

„Aki a betegséggel foglalkozik, fogva tartja azt, és elzárja az isteni erő elől az utat.“

Ha az ember újra visszaemlékezik arra, hogy minden negatív gondolat erő, mely ellenáll a gyógyító erő beáramlásának, megdöbbenő módon világossá válik számunkra, mennyi negatív energiával veszik magukat körül az emberek, akik a rosszat éljükben újra és újra megfogalmazzák. Állandóan azon dolgoznak, hogy saját maguk és más emberek bajait felnagyítsák. A gondolatok és a szavak által ragaszkodnak bajaikhoz, és nagy figyelmet szentelnek azoknak. Szinte kényszer alatt újra és újra megfigyelésük középpontjába állítják saját betegségtörténetüket.

Mások gondolatban állandóan múltuk kedvezőtlen eseményeihez kapcsolódnak és újra és újra felidézik szavaikkal a bajt és a bánatot. Mintha egy mágikus varázslat tartaná sokukat fogva, szavaikkal a negatívumoknál kötnek ki, például panasz, jajveszékélés és keserűség minden rosszal kapcsolatban, amit hallottak, láttak vagy tapasztaltak, s ez mint egy vörös fonalként vonul végig beszélgetésükön.

Bruno Gröning ismerte a testről és a lélekről szóló beszédek vészterhes hatalmát. Felismerte, hogy minden negatív megnyilvánulás visszahat az emberre, gyengíti és lealacsonyítja őt. Tudta, hogy a negatívumok hatalmának szavai erősen hatnak az emberre és egyre inkább a baj és a nyomor kötelékébe húzzák.

Ezért arra figyelmeztet:

„Csak a jóra gondoljon, csak jót mondjon, csak jót cselekedjék!“

„Gondoljon át minden szót, minden mondatot, amit mond, minden gondolatot, amit végiggondol, hogy méltó-e a végiggondolásra! S gondolja végig minden tettét, jól csinálta-e! Szólítsa fel magát minden nap a rendre, azaz Istenre! Bírálja meg saját magát!“

„Az az ember, aki ismeri a szavak hatalmát, gondosan ügyel a beszédére.“

Sok ember azonban nagyon gyenge ahhoz, például egy negatív történet miatt, hogy gondolatait és szavait azonnal a jó felé fordítsa. Ilyen pillanatokban az embernek nem szabad egyedül maradnia. Pillanatok alatt elkapja őt bensőleg a negatív gondolatok hatalma és arra kényszeríti, hogy gondatlanul szavakba foglalja másoknak gondjait, melyek a részvét és a rossz gondolatok által meggyorsítják szellemi leépítését. Bruno Gröning előadásaiban utal arra, hogy ilyen helyzetekben az ember olyan felebarátjához fordulhat, akinek erős a hite és akinek kiöntheti szívét, s leadhatja egész terhét. Akkor ezzel az illetővel együtt magába fogadhatja az isteni erőt, megszabadulhat minden negatív dologtól és ezt bizalmasan Istennek adhatja. Míg minden rendbe nem jön, ez a felebarát jó tanácsal és tettekkel, és mindenek előtt hitének erejével állhat mellette. Így könnyebb lesz annak az embernek, aki megtapasztalta a negatívot, a jóhoz való gondolati kapcsolatot fenntartani.

Ha magasabbról vár segítséget, tartózkodnia kell attól, hogy a továbbiakban a bajokat gondolatokba és szavakba foglalja, ha már egyszer szívét kiöntötte.

Alapvetően minden embernek az tanácsolható, hogy óvakodjék olyat mondani, melyről nem akarja, hogy valóra váljék. Paramahansa Yogananda jógi az előzőekben említett gyermek kori élménye legyen mindenki számára figyelmeztetés.

Részvét, szánalom helyett együttérzés

Legtöbb emberre jellemző, hogy saját baját és betegségét nagyon sok felebarátjának elmeséli, s ezáltal részvétet kelt másokban.

Bruno Gröning ezzel kapcsolatban a következőket jegyezte meg:

„Elegendő bizonyítékot lehet szolgáltatni arra, hogy ha az egyes betegeknek a környezete nem volt kifogástalan, vagy ha ennek az embernek már vérévé vált, hogy sajnáltassa magát, akkor nem lehet neki segíteni, nem lehet őt a jó, az egészséges útra terelni. Tehát éppen ezért nem az a kérdés, mit tudok gyógyítani, hanem kit tudok gyógyítani. Én úgy szeretném hozzásegíteni az embert a gyógyuláshoz, hogy megmutatom neki a jó, az isteni utat.“

Bruno Gröning különbséget tesz a szánalom és az együttérzés között.

Ahogy maga a szó is mondja együtt szenvedek a másikkal, befogadom a másiknak lehangoló szavait, gondolatban a bajával foglalkozom és nemsokára én is ugyanolyan nyomottnak és szomorúnak fogom magam érezni. Ilyenkor az

ember magába fogadta felebarátjának negatív gondolatait, és ezáltal megengedte, hogy lelkében a leépítő erő hasson. Ilyenkor már nem lehet semmit nyújtani. A kimondott vigasztaló szavak üressé és erőtlenné válnak. Az ember már nem tud abban hinni, amit a másíknak mond.

Bruno Gröning előadásaiban újra és újra rámutatott ezekre az összefüggésekre. Óva intette hallgatóit attól, hogy szánakozzanak, ha a másík embernek segíteni akarnak. Hiszen a másíknak csak azt adhatja, amit magába fogadott. Az ember felebarátjának bátorságot és vigaszt nem nyújthat akkor, ha a panaszkodó és lehangeló szavaknak szívét megnyitotta.

Bruno Gröning azt ajánlotta hallgatóinak, hogy a szánalom helyett érezzenek együtt felebarátjukkal.

A szánalom és az együttérzés közötti különbséget legjobban annak az anyának a cselekedetén keresztül lehet felismerni, akihez gyereke fordult, amikor valamije fáj. A gyerek először kiönti szívét és mondja, hol fáj. De édesanyja szeretetteljesen eltereli gondolatait a fájdalomról, és jó szavakat mond ki, valami szépet mesél és talán még együtt érzően karjába is veszi gyermekét.

Az anya azt fogja mondani gyermekének:

„Majd minden jó lesz, hidd csak el, nézd csak, emlékszel még arra a szépre, amit tegnap csináltunk.“

A gyerek anyja szavaira nyitja magát és magába fogadja azokat. Gondolatai elterelődtek a rosszról, a jóra és a szépre irányultak. Ezáltal a jóhoz kapcsolódott, és a jó gondolatok építő és élénkítő ereje nemsokára észrevehető lesz. Az anya megtartja erejét, mert nem foglalkozik a bajjal, s így szavaival a gyermek szellemét az építő erőkkel köti össze.

Ez a példa érzékelhetővé teszi a szánalom és az együttérzés közötti különbséget. Aki magának és másoknak akar segíteni, annak a saját és a másíknak a gondolatait és szavait csak a jóhoz szabad vezetnie, s nem szabad a bajon és a betegségen rágódnia. Ha nem szánjuk a másíkat, ez még nem jelenti azt, hogy közömbösek vagyunk bajával szemben, hanem éppen azt, hogy sok szeretetet és együttérzést mutatunk, törődünk vele, erősítjük életkedvét és bizalmát, más szóval segítünk neki abban, hogy újra a jóhoz, azaz Istenhez kapcsolódjék.

„Hagyjátok abba a pletykálkodást!”

„A gondolatok szabadok”, éneklik az egyik ismert német népdalban. Azok valóban szabadok, de ez a tény senkit sem ment fel a saját felelőssége alól. Az ember csalódik, ha azt hiszi, hogy minden megfontolás nélkül rosszat gondolhat más emberekről, ha ezeket a gondolatokat nem mondja ki. Tudományos vizsgálatokkal sokszorosan kimutatták, hogy a gondolatokat emberek küldhetik embereknek és a fogadónál érezhető testi hatásokat idézhetnek elő (ld. 4. fej.). Minden gondolat szellemi erő, és ha már kigondolták, akkor a kigondolás erejének megfelelően, tartalmának megfelelően, azonnal hatni kezd. Egy másik ember felé irányuló rossz gondolat nem csak a saját közérzetére lesz hatással, hanem bizonyossággal eléri azt is, akire gondoltunk. Az illető észlelni fogja magában ezt a gondolatot, vagy hirtelen látszólag erőtlennek fogja magát érezni.

R.W. Trine *Harmóniában a végtelennel* c. könyvében a következőket írja:

„Nem elég, hogy saját magunk számára olyan gondolatokat vonzzunk, amitől félünk, még ahhoz is hozzájárulunk, hogy másoknál lépjenek fel olyan dolgok, amelyek miatt mi aggódunk. S mindez a mi gondolataink erősségének és érzékenységünknek arányától függ, aszerint, hogy milyen finoman vagyunk hangolva és ezért a gondolatok által könnyen vagyunk befolyásolhatók. Ezen az a körülmény sem változtat, ha ezek a gondolatok, akár magunknál, akár másoknál, akikért aggódunk, a tudatalattiban marad. [...] Számos esetet ismerek, amikor valaki folyton-folyvást aggódott egy gyermekért és éppen azt hozta a gyermek közelébe, amitől félt, miközben az aggódás nélkül valószínűleg nem következett volna be. Nagyon gyakran nincs is elegendő ok az aggódásra, de ha lenne is, akkor sokkal jobb az ezzel éppen ellenkező szellemi tartást felvenni: így a szóban forgó erőket hatástalanítjuk. Azután okos és erős gondolatokkal kell körülvennünk a gyermeket, amelyek által alkalmassá válik arra, hogy a bajjal szembenézzen s ahelyett, hogy kényszerítve érezné magát tőle, úrrá lesz rajta.

Csak néhány nappal ezelőtt mesélte el egyik barátom az élete során e téren szerzett tapasztalatát. Egy bizonyos szokásától kellett volna megszabadulnia: ha sikerül, akkor feleségül veheti menyasszonyát. Mialatt ő rossz szokásával küszködött, az anyja és a menyasszonya állandóan annyira félve gondoltak rá, hogy a nagyon érzékeny férfi szünet nélkül érezte a félelemmel teli gondolataik elnyomó és gyengítő hatását. Mindig egészen pontosan meg tudta mondani, hogyan éreztek iránta, mert félelmük, bizalmatlanságuk folyamatosan befolyásolta és gyengítette őt. Következésképpen saját erejében való bizalma egyre jobban eltűnt és egyre bátortalanabb lett. Ahelyett, hogy erő és bátorság költözött volna belé, egyre jobban tudatosodott benne saját gyengesége és harcának terméketlensége.

A két ember, akik őt gyengéden szerették, s mindent megtettek volna, hogy győzelemre segítsék, semmit sem tudtak a csendes, ellenséges, a mindig működőképes és mindenütt vereséget hozó gondolatok erejéről, ahelyett, hogy bátorságát és erejét erősítették volna, elrabolták tőle azt és belső gyengeségét még kívülről is fokozták. Ezáltal számára ez a harc háromszor nehezebb lett.

Ezen a példán jól látható, milyen negatív hatása van a rosszul értelmezett aggodásnak, még akkor is, ha ez a tudatalattiban történik és az illető nem akarja. Hasonló töménységgel hatnak azok a gondolatok, melyeket másokról alkotunk, mert azt hisszük, igazunk van. Ez legtöbbször bosszúságból, dühből, vagy irigységgel történik. Öntudatlanul is az ember hibás lesz abban, ami miatt embertársát elítéli. Ehhez hasonlóan a mások felé küldött jó gondolatok viszont jótékony és segítő hatást gyakorolnak.

Ezáltal az ember a felebarátját jó, vagy rossz irányban befolyásolja aszerint, hogy jót vagy rosszat gondol róla.

A másokra tett pozitív és negatív hatást azáltal is sokszorosán erősíthetjük, ha a másikról kigondoltakat kimondjuk és ilyen módon terjesztjük. Ez gyakran ahhoz vezethet, hogy sok ember hasonlóan gondolkodik egy bizonyos személyről, ami törvényszerűen hat saját életére és egészségére, valamint arra a személyre.

Ilyen szemszögből vizsgálva jól láthatóvá válik az „üres beszéd és a jajveszékés” áldatlan hatása. Bruno Gröning ismerte sok kortársának azon zavaró szokását, hogy idejüket és erejüket nem kímélték, hogy másokról a szívesen olvasott újságok és folyóiratok stílusában, rosszakat ne közöljenek.

Éppen ezért egyik előadásában figyelmeztetően a következő szavakkal fordult hallgatóihoz:

„Az ember elpazarolja az idejét, amikor szomszédairól, rokonairól, ismerőseiről beszél, hogyan él egyikük, másikuk. Kedves Barátom, azt mondom, kérdezd meg önmagadat, Te hogyan élsz! Törődj először a saját életteddel! Gondoskodjál elsőként Te arról, hogy újra isteni vezetés alá kerülj! Ha beszélni akarsz róluk, ha bírálni akarod őket, az már maga a Gonosz. [...] Röviden összefoglalva, Barátaim, hagyjátok abba a pletykálkodást!”

Meg lehet figyelni, hogy mindaz, amit az ember gondolatban, szóban és tetteivel felebarátjának megtesz, az visszaüt rá. Az az ember, aki sok jót sugároz ki, s aki által az ember elfogadhatóvá és megértővé válik, felebarátjában újra jó gondolatokat fog kelteni, mely visszahat rá és növeli benne a jóra való erőt. Hasonlóképpen, ha az ember felebarátjának csak negatív gondolatokat és szavakat közöl és aszerint cselekszik, akkor az visszahat rá. Így mindaz a jó vagy rossz, amit az ember a másikról gondolt, beszélt, vagy megtett, előbb vagy utóbb önmagára üt vissza.

Hasonlóképpen nyilatkozott erről Bruno Gröning egyik előadásában:

„Ki mint vet, úgy arat. Ez azt jelenti: minden, amit szavakkal és tettekkel sugárunk, visszatér hozzánk: azt kapja az ember, amit ad.“

Mindenki vizsgálja meg önmagát, milyen könnyelműen fogadja magába a gondolatokat és minden meggondolás nélkül mondja ki azt és váltja tettekre.

Egy további Bruno Gröning idézet:

„Hogyan vannak Önök az életben? Mit tettek? Mit mondtak? Milyen gondolatokat fogadtak be? Ne mutassanak nagy érdeklődést a Gonoszra való hallgatásban, azaz milyen szenzációs is volt, legalább volt miről beszélni, hogy el ne aludjunk egészen, hogy ne lehessen ellazulni, hiszen annyi minden érdekes volt. Annyi hallani- és olvasnivaló van, annyi rosszat látni. De az emberiség nagy része mindig itt van és volt, mert ehhez van hozzászova.“

Korunk szomorú jelensége, hogy szinte majdnem minden sajtó, rádió és TV az embernek ezt a viselkedési mintáját támogatja. A figyelmes szemlélő a programok bővítésével is csak ritkán fog olyan filmterméket találni, amely a nézővel valami jót, építőt akarna közölni. Minden személyiség fejlődéséhez azonban szükség van a jóhoz való gondolati vezérlésre. Ennek a fejlődésnek egy alapvető építőköve a jó példa, amely azonban már ma nagyon ritka. A legtöbb ember számára az is hiányzik, hogy a gondolatok hatalmáról felvilágosítsák őt. Így ki van szolgáltatva a megszokásoknak és ezeket anélkül, hogy akarnák - a rossz példakép által - a gyerekeiknek továbbadják, akiktől a negatív képek és elképzelési minták özönében mindenfajta szellemi-lelki stabilitást elrabolnak.

A gondolat fegyelmezettsége - kapu az isteni fény felé

Sok ember semmi többet nem lát a pozitív gondolkodásban, csak egy olyan technikát, melynek segítségével saját magát szellemileg bizonyos gondolati tartalmak tudatos „bevésése“ révén tetszőlegesen „átprogramozza“. Gyakran ezt már a gazdasági célok eléréséhez szükséges sikerkoncepcióknak tartják a menedzserképzésben is. Biztos, hogy a gondolkodásban benne van a leghatalmasabb szellemi törvények egyike, s nagyon áldásos, ha az ember újra emlékezik a gondolatok elfeledett hatalmára, mégis a gondolatok tudatos irányítása a jó felé lényegesen több, mint a szellem átprogramozásának technikája a szükségleteknek megfelelően.

Bruno Gröning meg volt győződve arról, hogy minden jó gondolat és észlelés Istentől jön. Az ember, ha egy jó, hittel teli gondolatot vesz fel, összeköti magát

általa a minden Jó forrásával. Ezek az összefüggések már a gyógyerő felvételének megfigyelésekor nyilvánvalóvá válnak. A jó gondolatok azonnal kaput nyitnak az ember szíve felé az isteni gyógyerőnek. Így az is világossá válik, mi az oka annak, hogy egy jó, segítő szóból vagy egy jó gondolatból ilyenfajta erő tud kiindulni. Amíg az ember a jó gondolatot hittel meg tudja magában tartani, addig marad fenn ez az életadó kapcsolat. Ha azonban a kétely tolakodó gondolatainak szenteli hitét, akkor bezárja lelkét és ezáltal a kaput is szívében az isteni fény előtt. Gondolatban a jóhoz, vagyis Istenhez való odafordulás minden gyógyulás és szellemi fejlődés legfontosabb feltétele.

Egyik előadásában azt mondta erről Bruno Gröning:

„Követniük kell, követniük kell a Jót, amit mindnyájunknak követniük kell, amihez tartozunk. Ezt kell tennünk! Ezzel mindenki tartozik önmagának. Aki egyszerűen nem engedelmeskedik: annak nem lehet tanácsot adni, azon nem lehet segíteni.“

„Isten minden jót megad nekünk, csak fel kell vennünk mindent, amit küld nekünk. Tehát - gyétek ezt!“

Magán az emberen múlik, hogy az első lépést az Istenhez visszavezető úton, saját magában a jó felé megtegye, miközben akaratát és gondolatait a jó irányába fordítja és ezáltal létrehozza a minden jó forrásával a gyógyító és életadó kapcsolat szellemi feltételét.

Úgy gondolom, megkapóan világos, milyen hallatlan nagy je lentőséggel bír a gondolatok fegyelmezettsége az ember testi, lelki és szellemi egészségére. Érthetetlen, hogy állami és egyházi oldalról alig fektetnek súlyt erre az ember erkölcsi és szellemi érettségéhez alapvetően szükséges feltételre. Ezzel elmulasztják azt a nagy lehetőséget, hogy már korán közvetítsék az ember számára az Isten gyógyító erejével való személyesen megtapasztalható összeköttetést.

Másrésről ugyanakkor sajnálatos, hogy néhány ezoterikus körben a pozitív gondolkodást az emberi önmegváltás lehetőségének tartják. Megváltani és gyógyítani csak Egyvalaki tud, s az egyedül Isten. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a jó, hívő gondolatok mindig csak kaput jelentenek a szív felé, melyet az embernek szabad akaratából, a negatív dolgokkal való szakítással meg kell nyitnia, hogy saját magában lehetőséget adjon Isten határtalan működésének. Minden gyógyulás és szellemi fejlődés, mely erre a belső tartásra következik be, mindig Isten kegyelme és ajándék.

Az ember helyett Istenre hallgassunk - Az érzésekhez visszavezető út

Mivel az ember szellemi élete nem lebecsülendő jelentőségű az egyetemes emberi lét egészét tekintve, jogos a kérdés, milyen módon tud az ember a jó és a rossz gondolat között különbséget tenni. Minden emberi társadalomban a jóval és a rosszal kapcsolatos elképzelések az évszázadok folyamán jelentős változásokon mentek keresztül, ezért csak feltételekhez kötve lehetnek irány adóak a különbségtételhez. Azonkívül a gőg, a szeretetnélküliség, az irigység gondolatai olykor-olykor nehezen felismerhetőek, s a kételkedés gondolatai néha túlságosan logikusnak tűnnek az emberi elme számára. Ha az ember csak egyszer is hitet ad valamely gondolatnak, akkor összeköti magát vele, aztán nehéz ezt a kapcsolatot újra feloldani. A „kis ajtórés“, melyet szívünkben nyitottunk, hamar nagyobb lesz, ha azonos természetű egyéb gondolataink jönnek, s ha a jóban való hit, az öröm és a béke a kínzó nyugtalanság és a lelki nyomás elől kitérnek, akkor gyakran észrevesszük, milyen természetű gondolat is volt az, melyet kezdetben magunkhoz engedtünk. Azonban hogyan tudja az ember már előre felismerni a gondolat természetét, hogy szívét becsukhas sa, mielőtt az áldatlan szellemi kapcsolat létrejöhetne?

Bruno Gröning azt mondta egyik előadásában:

„Amit Önök nem látnak, azt érzik, ezért van az Önök testében több érzék-szerv, de ezeket ismerniük és használniuk kell.“

Meg volt győződve, hogy az embernek megadatott a belső érzék ahhoz, hogy a lét szellemi területeit felismerje. Egy jó gondolat, ahogy egy negatív gondolat is, bizonyos szellemi erővel telítődik, mely az emberi hit erejével kapcsolatba lépve segítő vagy káros hatást fejt ki. Ugyanúgy, ahogy a szem a fényt, a fül a hangot érzékeli, úgy az emberi érzék számára a gondolat is - sajátos kisugárzása révén - jellegzetes módon érzékelhető. Ez egy egyszerű példán nyomon követhető. Ha érzelmileg megnyitjuk magunkat a következő gondolatsor előtt:

„Ezt tudom, ezt meg fogom csinálni“

s aztán az ellenkezőjét is hatni hagyjuk magunkra:

„ezt nem tudom, ezt nem tudom megcsinálni“,

akkor mindenki számára, aki valamelyest is fejlett érzékelő képességekkel rendelkezik, különböző, mondhatjuk, ellentétes kisugárzás válik érezhetővé. Az első gondolatsor kellemes érzést közvetít, míg a második kellemetlent, sőt néme-lyek lelki fájdalomként érzékelik azt.

Ez más gondolatoknál is érzékelhető, jóllehet nem mindig ilyen kifejezetten. Ha minden gondolat mögött valamilyen érzékelhető szellemi kisugárzás van, akkor ez érvényes szavainkra és tetteinkre is, minden olyan megnyilvánulási formára és jelenségre, melynek materiális alapja a gondolat.

Kit nem készített megérzése még egyszer sem arra, hogy másik embertársa hízelkedő, kedves szavait nagyon óvatosan fogadja? Az értelmünkkel felfogható tények ellenére gyakran az az érzésünk, hogy a mosolygó ábrázat mögött gonosz szándék rejtőzik. Mások ismételten arról számoltak be, hogy amikor egy bizonyos tervük kivitelezésére gondoltak, kellemetlen érzésük támadt, s néhányan pusztán annak köszönhetik életüket, hogy érzéseikre hallgattak.

Egy ismerősöm arról számolt be, hogy amikor egyik reggel anyja munkába akart menni, egészen rossz érzése támadt, amikor arra gondolt, hogy bizonyára kocsival fog menni. Ezért kérlelte, hogy ma hagyja otthon az autót, az anya megfogadta lánya tanácsát és vonattal ment. S ezen a reggelen, azon az úton, amelyen az anyja munkába szokott járni, súlyos baleset történt, azon a helyen, ahol körülbelül a baleset időpontjában éppen elhaladt volna.

Kurt Allgeier Dr. Leonhard Hochenegg, az ismert innsbrucki orvos és gyógyító egy hasonló élményéről ír:

„A csernobili atomerőműben történt robbanást követő napon [...], Hochenegg asszony a gyerekeivel feltétlenül húsvéti túrát akart tenni. A férje azonban nagyon határozottan ódzkodott tőle. „Nem, ma nem!“ ellenkezett vele nagyon határozottan. „Valami fenyegető dolog van a levegőben. Nem szabad a hegyekbe mennünk, itthon kell maradnunk.“ Hochenegg asszony ismerte a férjét, s tudta, hogy semmi értelme nem lett volna őt a dologra rábeszélni. Sőt a férje jóval többet tudott. Egy nappal később tudomást szerzett arról, amit a férje már tudott vagy megérezett: a radioaktivitásról, mely a felrobbant atomreaktorból származott.“

Sok ember tud hasonló élményekről beszámolni. Úgy tűnik, mintha az ember számára érzései segítségével lehetővé válna egy olyanfajta megismerés megközelítése, mely a tanulással szerzett ismeretet és a külső érzékszervek lehetőségeit túllépi. Különösen az emberekkel való kapcsolatainkban kellene az érzésünkre ügyelnünk. Bruno Gröning felhívta a figyelmet arra, tegyük fel magunknak belül a kérdést: „Szimpatikus, vagy nem?“, eközben szenteljünk figyelmet saját érzésünknek, s adott esetben csukjuk be magunkat belül, s megfelelő óvatossággal figyeljünk tovább. Különösen azoknak az embereknek kellene ügyelniük arra, hogy kikkel veszik körül magukat, kinek nyitják meg szívüket, akik a gyógyulás útján vannak. Bruno Gröning meg volt győződve arról, hogy az ember számára

az az érzés — amit „igazi emberi ösztönnek“ is nevezett — Isten által adatott meg, hogy az életélmények sokaságában, az emberi vélemények és tanítások sokféleségének harcában megbízható tanácsadóval, a jóhoz és az igazhoz vezető belső irányítóval rendelkezék.

Egyszer azt mondta:

„Hagyták, hogy lecsússzon az ember, eközben elvesztette emberi ösztönét, ez nem ma és tegnap történt, hanem generációkkal lehetne visszamenni az időben, s lassanként az ember odáig jutott, ahol ma is van. Röviden szólva, ma ott tart, hogy nincs tovább.“

Bruno Gröning nélkülözhetetlen alapfeltételnek tartotta, hogy ezt a bizonyos megérzést a hétköznapi gondolatainak és érzéseinek zűrzavarában ismét felismerjük és kövessük, hogy visszatérhessünk Istenhez és az egészségünkhöz. Aki megtanulja ezt az érzést saját magában az érzékelés eredeti világosságáig fejleszteni, az hozzáférhet ahhoz a bensőnkben rejlő lényeghez, mely az emberi vélemények földhözragadsága alól felszabadíthat. Mert az emberi megérzésében, mely által lehetséges, hogy életkörülményeink hátterébe nem szokványos módon betekintsünk, sokkal több rejlik, mint egy érzékelő képességben. Az ember segítségért fordulhat ehhez az emberi bensőben rejlő lényeghez, s megtapasztalhatja, hogy a feltett kérdéseire adott válasz érezhetővé válik. Úgy tűnik, mintha az ember érzései révén összeköttetésben állna egy tanácsadóval vagy segítővel, aki nem evilági. Gyakran közvetlenül is érezhető egy figyelmeztetés vagy utalás, anélkül hogy azt tudatosan kerestük volna. Bruno Gröning belső vezérléséről beszélt, Isten vezetéséről, mely az ember számára megérzése által válik érzékelhetővé. Nézete szerint minden ember előtt nyitva áll a lehetőség, miképp az isteni erőt is érzi testében, ugyanúgy Isten akarata szerint, az élet valamennyi kérdésére adott választ is érezze. Minden olvasó számára világossá válik, milyen nagy jelentőséggel bír az ember irányítása e fajta tökéletes érzékelés felé, nemcsak személyes sorsa, hanem az egész társadalom szempontjából. Mennyi fájdalom és baj eredt csupán abból, hogy az emberből hiányzott a készség és a képesség, hogy döntéseihez alázatosan választ kérjen a Mindenhatótól.

Erről a következőket mondta Bruno Gröning:

„Ő [az ember] azonban, röviden szólva, elvesztette valódi emberi ösztönét; már nem lehet őt vezetni, távolból irányítani. Az Úristen, mert az emberek sokat tettek ezért, elvesztette irányító szerepét és mondá: 'Vacakoljatok csak.' Tudom, hogy kötelességem ezt útravalóul adni az embernek, hogy rögtön kapcsoljon, hogy újra visszanyerje valódi emberi ösztönét. [...] Én nem engedtem rossz irányban képezni magam. Mennyire félműveltek az emberek! Az a sok könyv!

És az egész nincs szilárdan a helyén. Az egyik ember ezt írja a témáról, a másik meg azt. Mi a helyes? Zúrzavar van. Mi emberek tanulhatunk az állatoktól, vissza kell találnunk, nem azért, hogy állattá váljunk, nem, hanem azért, hogy az igazi emberi ösztönt újra felvegyük.“

A legtöbb ember már nincs abban a helyzetben, hogy megértse és kövesse ezt a finom leheletnyi, halk belső érintést, mely őt szeretettel vezetni akarja. Sokszorosan hiányzik az erő és a hit, gyakran egyszerűen az akarat is, hogy az ember ehhez az érzéshez, tulajdonképpen önmagához és ezáltal Istenhez hű legyen. Többszörre más emberek véleményei vagy értelmezései erősebbek, a megbékélés látszata szívünk hűségével szemben előnyben részesül.

R. W. Trine erről a következőket írja a *Harmóniában a végtelennel* c. könyvében:

„Hogy önmagad légy, ez az egyetlen hozzád méltó, az egyetlen, ami megelégedettséggel tölthet el. De talán nem lenne előnyös politika, néha uralkodni hagyni magunkon a környezetünket?‘ Az egyetlen előnyös politika számodra először és utoljára, mind örökké, ha önmagad leszel.

„Mindenek fölött légy hű magadhoz:

így, mint napra éj, következik hogy ál máshoz se léssz.‘ (Hamlet)

Ha csak a Magasságosnak engedjük meg, hogy vezessen minket és életünket ez az alaptétel irányítja, akkor nem ural el ben nünket sem a nyilvánosság véleményétől, sem a mások megvetésétől való félelem s biztosak lehetünk abban, hogy a Magasságos a mi oldalunkon áll. Ha megpróbálunk igazságot tenni másokkal, soha nem leszünk igazságosak: minél jobban próbálkozunk, annál értelmetlenebb igényeket támasztanak velünk szemben. A saját életed irányítása csak rád és Istenre tartozik, s ha engeded magad más oldalról befolyásolni és bizonyos irányba fordítani, akkor rossz úton haladsz.“

Sok ember az önmagával szembeni hűséget egoizmussal cseréli fel. Az emberek előtti elismertség és a személyes hiúság fontosabb, mint a szívhez való hűség törvénye.

Az ember tudatát minél inkább önző célokkal köti össze, annál inkább engedi magát külső kívánalmak által irányítani, annál inkább elveszíti önmagával a kapcsolatot. Mindennek figyelmet szentel, a modern hírközlőrendszerek naponta szállítják hozzá az információkat a világ minden részéről, de figyelmen kívül hagyja azokat, amelyeket az isteni világosságból saját testével kellene éreznie. Hogy önmagának figyelmet szenteljen, erre nincs ideje, ehelyett évtizedeken át értelmetlen célok után lótt-fut, anélkül hogy önön szívét csak egyszer is megkér-

dezné, hogy tettének értelme van-e. A gondolatok serege, melyeket magunkba engedünk nagyon sok érzelmet kelt bennünk. Észrevétlenül torkollik az egész egy nagyobb szellemi szolgátságba. A testnek gyakran véget kell vetnie az önpusztító magatartásnak, sokakat csak a fájdalom és a betegség juttat el odáig, hogy ismét magukra találjanak.

Mégis a legtöbben csak az általános tudatlanságnak és az élet idegen nevelésnek az áldozatai, értelmüket és az érzékelésüket gyerekkortól fogva többnyire csak a külső érzékszerveiken keresztül fejlesztették. Iskoláink és egyetemeink külső holt tudományokkal halmozzák el az embert, ahelyett hogy a belső vezetéshez és tudáshoz terelnék. A személyes megérzést hibás szubjektivitásnak ítélik, s az embereknek hitüket tekintve alá kell rendelődniük a technikai segédeszközök objektivitásának.

Egy olyan fejlődés, amit már a természetkutató és költő Johann Wolfgang Goethe a *Maximen und Reflexionen zur Wissenschaftslehre* (Alapelvek és elmélkedések a tudományelmélethez) című művében elítélt.

„Az ember önmagában, amennyiben egészséges érzékeit használja, a legnagyobb és legh pontosabb fizikai szerkezet, melyet Isten adni tud; és az újabb fizika tudományában éppen az a legrosszabb, hogy a kísérleteket magától az embertől elkülönítet ték, s csupán abban, amit a mesterséges szerkezetek mutatnak, ismerik fel a természetet, ezáltal a fizika korlátozni és bizonyítani akar, hiszen ez az amit nyújtani tud.

Ez a fejlemény vezetett az emberek egyre nagyobb szellemi önállótlanágához. Mert a belső érzékük, hogy a jót és a rosszat, az igazat és a hamisat egy magasabb tudás fényében megkülönböztessék, tönkrement, ezért az emberek egyre nagyobb mértékben befolyásolhatóvá és függővé váltak más emberek véleményétől. A válaszokat, melyeket saját magukban már nem találtak meg, most más embereknél keresték. Sokan megengedték, hogy az általánosan elfogadott nézetektől egy irányba kényszerítsék őket. A jó és a rossz jogosultsága manapság többnyire nem a személyes megérzésből adódik, hanem a tömeg vagy egyes csoportok magatartásából. A tömeg pedig könnyen manipulálható a társadalmi tekintélyek által és a médiákon keresztül.

Ez nagyon jó talaj a tévtanok terjedéséhez, melyek az értelemnek és a külső érzékszerveknek bizonyára tetszetősnek tűn nek, de helytelen gondolkodáshoz és életmódhoz vezetnek, s az életerő beáramlásával szemben egyre több akadályt állítanak fel. E sorsszerű folyamat következményei világosan felismerhetők a környezet tönkretételében és a sokféle földi szenvedésben.

Egyik előadásában Bruno Gröning így szólt erről:

„Önöket is, kedves Barátaim, félrevezették. Önöknek nem mondták el az igazságot [...]. Önöknek nem kell elhinniük azt, amit én mondok. [...] Önöknek az a kötelességük: [...] hogy önmagukon, azaz, saját testükön keresztül [...] győződjenek meg róla. Fontos, hogy ennek figyelmet szenteljenek. Akkor meg fogják tapasztalni a valóságot, akkor hinni fognak. Akkor már nem hiszékenyek, hanem meggyőződöttek lesznek. Győződjenek meg saját maguk róla! Ez az Önök kötelessége. Én meg vagyok győződve. Vagy azt gondolják, hogy Önök meg tudnak engem győzni. Nem! Hiszen én nem hallgatok az emberekre! Tényleg nem hallgattam az édes szüleimre, amikor megmondták, hogy ezt vagy azt tegyem. Ha igazágtalanok voltak, azt mondtam: Nem, ezt nem teszem meg. Természetesen megpofoztak! Nem tesz semmit, mindig ellenálltam, és még ma is ellenállok, s mindig ezt fogom tenni. Soha nem teszem azt, amit az emberek akarnak [...] Mert hiszen én egyáltalán nem hallgatok az emberekre, hanem Istenre! Többé már nem. És meg is akarom ezért nyerni Önöket, Barátaim, hogy Istenre hallgassanak, s a hi székenységükből kigyógyuljanak, hogy ne higgyenek minden hókuszpókuszbán, s hogy ne essenek többet kísértésbe.“

Aztán így folytatta:

„Isten, a mi Atyánk, oly sok mindent adott nekünk. Minden megvan bennünk. Bennem még megvan, nem engedtem, hogy megfosszanak a természetestől, az istenitől. Ezért nem fogadok szót senkinek, ezért nem hallgatok egyetlen emberre sem. Pedig Isten mindent megadott minden egyes gyermekének. [...]. De a szülők megfosztották őket ettől és átnevelték őket. Ne higgyék, kedves Barátaim, hogy Istennek nem fáj, hogy megfosztották az embert az akaratától, melyet Isten minden élőlénynek megadott! Isten egyetlen élőlényt sem akar megfosztani akaratától. De a szülők megtették ezt. Isten egyetlen élőlényt sem foszt meg az akaratától. De a szülők megtették ezt, az Önök szülei megtették ezt Önökkel, Önök átvették tőlük, hogy az emberre hallgatnak. Önök ezt ismét átadták gyermekeiknek. És az Önök gyermekei is át fogják adni gyermekeiknek, s ez így megy tovább generációról generációra. Mikor ér ez véget? Mikor szűnik meg a baj és a nyomorúság? Mikor csökken a betegségáradat? Mikor lesz „megállj“? Igen, kedves Barátaim, mennyire hozzászokott ehhez az ember, nem, erről a szokásról le kell mondania, meg kell térnie, és valóban annak kell lennie és azt kell tennie, amit Isten határozott meg számára, semmi mást, Istenre kell hallgatnia. Isteni vezérlés alá kell kerülnie, e nélkül nincs élet.“

Mégis hogyan lehet ezt a belső isteni vezetés által nyújtott segítséget a hétköznapokban megfoghatóvá tenni? A legfontosabb ilyenkor, hogy semmi esetre se járjunk el dogmatikusan, ne higgyünk vakon megérzéseinkben, ahhoz hasonlóan, mint azt korábban tettük, amikor más emberek véleményére és az értelmünkre

hallgattunk. Ugyanígy kevésbé célszerű dolog, ha egoista elképzeléseinket az érzelmek szintjén akarjuk igazolni vagy lát szólagos előírásokban, hogy kiéljük magunkat és alsóbb rendű érzelmeinknek önmagunkban kritika nélkül teret engedjünk. Aki ezalatt az önmagához való hűséget érti, aki azt gondolja, hogy ezen a módon belsőleg egy magasabb rendű szellemi lényt követ, az nem értette meg, miről van szó, amikor Bruno Gröning arról beszélt, hogy az embernek „Istenre kell hallgatnia“. Nem ok nélkül figyelmeztetett ismételtel mindenkit arra, aki szellemi úton akart járni, hogy újra és újra győződjék meg annak helyességéről. Aki ezen az úton átélte a gyógyulást, az élet törvényeinek igazságát gondosan megvizsgálta és megtapasztalta, melyekre Bruno Gröning rámutatott, azt arra figyelmeztette, hogy a továbbiakban is győződjön meg az igazságról. Az élet a lehetőségek sokaságát kínálja ahhoz, hogy a magasabb rendű törvényszerűségeket a legkülönbözőbb helyzetekben újra és újra megvizsgáljuk.

Ugyanígy a valódi érzéshez, az isteni akarat tiszta megérezéséhez vezető út egyben utat jelent önmagunk kritikus vizsgálatához és az önmagunkkal szembeni kíméletlen őszinteséghez. Aki „saját szívének hangjait“ csak egyszer is megismerte, hamarosan megtapasztalja, hogy ez nem mindig egyezik a személyes akarral, sőt néha szemben áll azzal.

Dr. Hochenegg az említett példában biztos örült volna egy hegyi túrának, mégis „szíve hangjával“ a hosszú évek során szerzett tapasztalata arra ösztökölte, hogy az értelem és felesége érveivel szembe szálljon és érzéseire hallgasson.

Minél inkább képes az ember arra, hogy bensőjét saját akaratától kiűritse, annál jobban tudja Isten akaratát megérezni. Aki lelke legmélyén, de inkább csak rövidlátó elképzeléseket és kívánságokat követ, az gyorsan odáig jut, hogy csak azt érzi, amit érezni akar. Amíg az ember nem hajlandó meghajolni és saját akaratát a Legmagasabbnak alárendelni, addig újra és újra véteni fog saját észbeli tudásának tökéletlensége miatt a legmagasabb rendű törvény ellen, és saját magának és másoknak fájdalmat fog okozni. Neki aztán „vacakolnia“ kell, ahogy Bruno Gröning mondta, egé szen addig, amíg rá nem jön, hogy már nincsen tovább. Aki azonban már ott tart, hogy a másik úton jár, hamarosan fel fogja ismerni, hogy a legmagasabb Szellem előtt azok az összefüggések és azok a lehetőségek kézenfekvőek, melyek az emberi értelem számára felfoghatatlannak tűnnek.

Kérésemre, hogy ezzel a témával kapcsolatban írja meg nekem tapasztalatát, Birgit Häusler (29) R.-ből a következőket válaszolta:

„Bruno Gröning egyik előadása révén figyeltem fel az Istenre ill. az emberre hallgatás kérdésére. Természetesen határozottan el utasítottam magamtól azt, hogy emberre hallgassak. De önkritikusan megkérdeztem magamat, hogyan

birkózzam meg a hétköznapi gondokkal és más hasonló dolgokkal. Ha problémám volt, akkor pro és kontra mérlegettem a dolgot, hogy megoldást találjak. Aztán beszéltem más emberekkel is, akiknek a tanácsai gyakran nagyon is befolyásoltak. Ma már tudom, hogy alapvetően nem az ilyenfajta magatartás a rossz, hanem az, hogy a bennem rejlő lényegről, melynek döntéshozatalkor mérvadónak kellene lennie, a tanácsok és a részben egymásnak ellentmondó nézőpontok sokaságának közepette megfeledeztem valamiről: mégpedig arról, hogy belső megvilágosodást kérjek Egyvalakitől, aki többet tud, mint amennyit én hosszú beszélgetések során az emberek taná csaí által megismerhetek.

De hogy tudnám Isten hangját önmagamban meghallani? Hogy váljak Istenre hallgató emberré?

A Heilstrom rendszeres felvétele révén egyre inkább sikerült érzéseim közvetítésével felfogni az isteni hangot, a belső hangot. Észrevettem, hogyha elmémmel a legjózanabbbul is mérlegettem, önmagában ez nem tudta azt a választ és megvilágosodást megadni, melyet kerestem, de a Heilstromra való segítségkérő Einstellen és az összes gondolatomtól való meg szabadulás által megtapasztaltam, mennyire képes volt ,a belső', gyakran halk hang az igazi választ megadni, ami utólag mindig be is igazolódott.

Annak idején éppen érettségiztem. Mivel időhiány miatt már nem tudtam a vizsgára az egész tananyagot megtanulni, azzal a kéréssel nyitottam meg magamat a Heilstrom előtt, hogy szeretném megtudni, milyen témákból fognak vizsgáztatni. Gondolatban megjelentek nekem a vizsga témái, és teljes bizalommal már csak ezekből készültem. És tényleg a vizsgán a feladatok kizárólag csak az általam megtanult anyagrészekkel voltak kapcsolatosak.

A szóbeli vizsgán egy általam ismeretlen témából kérdeztek. Rögtön ráhangolódtam az isteni erőre, és rövid idő után - tájékozatlanságom ellenére - megválasztoltam a kérdést. Sőt nekem lett a legjobb eredményem a szóbeli vizsgán.

Ez elegendő bizonyíték volt ahhoz, hogy az értelem hangjaival ellentétben a belső hang mindent tud és jobb, ha arra építék.

Az ilyen és ehhez hasonló tapasztalatok miatt egyre erősebben bízom a belső hangomban. Amikor ismét vizsga előtt álltam, azt gondoltam: ,Hogyhogymindent meg kell tanulnom?' Önkényesen kiragadtam néhány témát, amire felkészültem. A visszakapott vizsgadolgozatom alatt ,elégséges' állt. Először Bruno Gröningre voltam dühös és csalódott voltam az isteni hang miatt, amelyik nekem ezt az osztályzatot kifőzte, de később mégis magamba szálltam és felismertem hibámat: ,Nem szabad követelni, hanem el kell nyerni' [idézet Bruno Gröningtől]. A gőgös gondolatok akadályoznak minket belső vezetőnkhez fűzött kapcsolatunkban.

Felső fokú tanulmányaim során a vizsgák alatt is megtapasztaltam, hogy az isteni erőre való alázatos Einstellen milyen nagy segítséget jelent: tudományteli könyvek és mappák álltak előttem, s a Einstellennek köszönhetően én ismét megtudhattam, mely témákból kell készülnöm. Így minimális ráfordítással kaptam meg a kívánt diplomákat.

Azonban hangsúlyozni szeretném, hogy az érzésekhez visszavezető útnak, a belső hang felismerésének, mely minden embert saját akarata szerint elvezeti a jóhoz, semmi köze az érzelmi mámorossághoz vagy kedvhez, hogy érzelmei szerint éljen vagy azokat kiélje, hanem a belső harccal, az isteni vezérlés kérésével és a felismeréssel kapcsolatos. Ebben volt és van is nagy segítségemre Bruno Gröning tanítása.“

Más beszámolók is tanúsítják, hogy a belső vezérlés érzéseinken keresztül értékes segítséget nyújt a hivatásban és a társas kapcsolatokban. Milyen értékes lenne a legtöbb ember számára, ha foglalkozása vagy házastársa megválasztásakor képesek lennének magukba szállni és szívükben Istentől komolyan megvilágosodást kérni. Többnyire még a külső benyomás dönt, az érzelmek rövid mámora vagy az ész, sokszor a megszokás és a félelem, hogy az ember önmaga legyen. Mennyi ember mennyi szenvedést takaríthatna meg/Személyesen rám is nagy benyomást tett, hogy sok ember Bruno Gröning tanítása által megszabadult kínzó határozatlanságától és az érzéseivel szerzett tapasztalatával újra felszabadító belső biztonságra lelt. Mivel önmaguk vezetését, az isteni vezérlést, bensőjükben tudatosan megtapasztalhatták, újra rátaláltak a régóta vágyott öntudatra. Ráadásul néhány beszélgetésből megtudhattam, hogy tudatukból eltűnt a feljebbjárókkal és orvosokkal szembeni kiszolgáltatottság azon érzése, hogy maguk felelősek testükért és életükért.

Ezek az emberek ismét Istent helyezték szívük trónjára, melyet korábban a tudományban való hit, az értelem és az emberek véleménye foglalt el.

Már C. G. Jung is, a híres pszichoanalitikus, beszélt a belső hangról, a belső törvényről, amelyet követnünk kellene, ha teljes, boldog életet szeretnénk. Ebben látta az emberi személyiségfejlődés egyik alapvető feltételét:

„Akinak elrendeltetett, hogy hallja a belső hangot, az a kiválasztott.“

Mínél inkább elmerül az ember a tömegben és a konvenciókban, annál gyengébb lesz a belső hangja, véli Jung. A félreképzett kultúremler többnyire teljesen képtelen magát a belső vezérléssel összekötni és az üzenetet felismerni. Sok ember tragikus sorsa bizonyítja ezt:

„Olyan mértékben mulasztja el az ember élete értelmét, amennyiben saját belső törvényéhez hűtlen lesz.“

Bruno Gröning tanítása - az Istenhez vezető út?

Bruno Gröning azt mondta egyik előadásában:

„Ami rosszat az elődök tettek, azt Önök ma újra jóvátehetik. Azokat félrevezették, és aki hagyta magát eltéríteni, a mögött felrobbantották az Istenhez vezető hidat, s ma tévúton jár az ember. Már nem tudja, mi a jó és mi a rossz. [...] És én elsősorban ezért állok ma útjelzőként a szegény s a beteg emberek előtt, hogy az igazi, isteni útra őket visszavezessem.“

Vizsgálataim során újra és újra rábukkantam olyan emberekre, akik bizonyítani tudták, hogy Bruno Gröning tanítása és a Heilstrom rendszeres felvétele által meglelték hitüket, illetve azt je lentősen el tudták mélyíteni.

Mások arról számoltak be, hogy belső „megvilágosodást“ és erőt kaptak ahhoz, hogy életüket maguktól megváltoztassák. Manfred B., az egyik iskola igazgatója K.-ban, kérésemre írásban foglalta össze, amit Bruno Gröning tanítása révén megtapasztalt.

Íme a beszámolója:

„1990 februárja óta meggyőződhettem arról, hogy Bruno Gröning tanítása mennyire felszabadítóan és jótékonyan hat az emberre s vissza tudja adni a testi és lelki egészséget, ha az ember hajlandó magát a szellemi erő előtt megnyitni és Bruno Gröning életbölcsségeit megfogadni. Bruno Gröning kijelentései hitemnek - keresztény katolikus voltam s máig is az vagyok - új dimenziót adtak. Istenbe vetett bizalmam, az Ő mindenhatóságába való hitem és a szent Szellem működése testemben és életemben mélyebb értelmet nyert. Világossá vált, hogy eddig még túlságosan is csak a szokásoknak élő keresztény voltam.

Mind a két, tizenegy és tizenkét éves gyermekem is, a gyerek közösségek óráin való rendszeres részvételük által, életkorukhoz képest szokatlan szellemi tudásra és a legnagyobb orvosban, Istenben való bizalomra tettek szert. Megtanultak lelkiismeretesen hozzáállni valamennyi feladatukhoz. Az ima (az Einstellen) örvendetesen nagyon értékes helyet kapott életükben.

Egy katolikus elemi iskola igazgatójaként, a gyermekekkel való munkámban újra és újra megtapasztaltam, milyen keveset foglalkoztak a legtöbb családban a szellemiekkel. Ha erősen anyagias beállítottságúak voltak, Isten csak alárendelt szerepet játszott - ha volt egyáltalán valamilyen szerepe. Amit a vallásoktatás nyújtani tudott, az mindezidáig csak a számon kérhető iskolai ismeretek szintjén maradt. Minden vallásos nevelés első rendű feladata érezhetővé tenni, mily üdvözítően tud hatni Isten minden egyes ember életére, ha az ember hajlandó szívét

kitérni és az isteni vezetésre hagyatkozni. Ehhez nagyon értékes segítséget nyújtott nekem az, amit a Bruno Gröning Baráti Körben Bruno Gröningről és általa megtapasztaltam.“

Bruno Gröningtől mindenféle kényszer és minden dogma idegen volt. Számára a legfontosabb az ember szabad akarata volt. Hallgatóságát megismertette azzal a valósággal, amit saját magában és az életében megismert. Ugyanakkor azt is akarta, hogy szavainak az emberek csak alapos vizsgálat után higgyenek.

Rolf Z. G.-ből levélbeli megkeresésem után a Heilstrommal kap csolatos tapasztalatairól a következőképpen foglalt röviden állást:

„Bruno Gröning számomra az az ember, aki megnyitotta nekem az utat Isten megtapasztalásához. Mint a marxizmushoz nagyon közelálló ateista megszoktam, hogy minden dolgot, amivel kap csolatba kerülök, nagyon kritikusan megvizsgáljak - vallási kérdéseket még kritikusan. A keresztény hittanításban bizonyos következetességet fedeztem fel, mégis rejtve maradt a vallás elfogadásához szükséges alapvető feltételnek, vagyis Isten létezésének, bármiféle bizonyítási lehetősége. Sem vallásos ember, sem teológus nem tudott arra rábírní, hogy Isten több egy pusztán gondolati teremtménynél, mely arra szolgál, hogy a hívőknek bizonyos lelki stabilitást kölcsönözzön az életben azáltal, hogy Istent magasabb szellemi lénynek tartja. Csak a Bruno Gröning által közvetített Heilstrom megtapasztalása által kezdtem először gyökeresen másként gondolkozni. Ebben különösen sokat segített nekem Gröning felszólítása, hogy ne legyünk hiszékenyek, hanem győződjünk meg arról, amit ő mond. A meggyőződés lehetősége a Heilstromra való Einstellen által megadatott. A gyakorlati tapasztalat elméletben nem vezethető le, de átélhető.“

Különösen a fiatalok számolnak be gyakran arról, hogy Bruno Gröning tanítása által, maguktól, anélkül hogy mondták volna nekik, eljutottak sok olyan erkölcsi érték szellemi jelentőségének alapos felismeréséhez, melyeket korábban „megvetettek“. Gyakran hallottam, hogy a Heilstromra való Einstellen által többek között a drogtól, az alkoholtól való függőség eltűnt és azok az emberek, akik szociálisan lecsúsztak, ismét erőre kaptak, és bensőjükben megéreztek, hogy szükségük van az önálló munkára, és a sors szerencsés akarata szerint ismét munkát találtak. Más fiatalok hosszú évek múltán először éreztek vágyat a családalapításhoz, ami korábban elképzelhetetlen lett volna számukra. Különösen jellemző a belső változásra - a fiataloknál is -, hogy újra és újra egy újonnan létrejövő mély vallássosságról számolnak be.

Thomas Eich (26 éves) W.-ből rockzenét játszott egy együttesben, mielőtt Bruno Gröningről tudomást szerzett volna, és lelkes kemény rock és heavy metal rajongó volt.

Saját maga így jellemezte korábbi viselkedését: fellépését:

„Kifelé higgadt, sőt jéghideg voltam, megközelíthetetlen. Egy menő rockzenész ábrázata mögött egy önbizalom nélküli ember voltam, semennyire sem bíztam magamban, azt azonban senki nem vehette észre, hogy miközben kifelé erős, bensőmben gyenge voltam. Követtem a kor szellemét, amely oly sok elfajzott dolgot tud felmutatni, erősen dohányoztam, nagyon sok alkoholt ittam és mértéktelenül sokat játszottam a játékautomatáknál. Nagyon hallgatag voltam, páratlanul szarkasztikusan, ironikus, nevetséges és bántó formában fejeztem ki magam. 1984-ben kezdtem el a keresztény szellemi örökséggel foglalkozni. Krisztus tanítása nagyon lebilincsel, s ekkor azt kívántam, hogy e szerint kellene élnem is. Egyre inkább felismertem, hogy sok minden rossz volt az életemben, de nem volt erőm ahhoz, hogy ezek ellen védekezzem. És minél inkább felismertem ezt és minél jobban megismertem Jézus tanítását, annál nagyobb lett bennem kétségbeesésem.

Amikor aztán hallottam Bruno Gröning tanításáról, nagyon szkeptikusan fogadtam azt, s mielőtt eldöntöttem volna, hogy bevezessenek-e engem Bruno Gröning tanításába, egyik napról a másikra abba tudtam hagyni a dohányzást és az ivást. A bevezetés után [itt mutatták meg neki, hogyan veheti fel a Heilstromot, lásd 9. fejezet] megtapasztaltam, hogyan ment végbe bennem a változás. És hirtelen erőt kaptam életem megváltoztatásához, amit már jó ideje akartam, de soha nem sikerült. S ekkor átéltem a „Miatyánk” szavának igazát: „Tiéd a hatalom (erő).” Bruno Gröning tanítása által megtudtam és megtapasztaltam, hogy az isteni erő létezik, és a Heilstrom felvétele által tényleg erőt kaptam ahhoz, hogy életemet Krisztus tanítása szerint rendezzem be.“

Lassacskán megszabadult kínzó tulajdonságaitól. Most egy általa soha nem ismert belső békét érez és újra meglelte önbizalmát. Családot alapított s három gyermek apja, ami korábban elképzelhetetlen lett volna számára. Alkoholt már nem fogyaszt, s a cigarettát sem kívánja. Már nem uralkodnak rajta a játékautomaták. Megtalálta az erőt, hogy szavait jó irányba fordítsa. Testi gyógyulást is átélhetett Thomas Eich. Tíz év óta +3,5 dioptriás szemüveget viselt mindkét szemén. Nem sokkal azután, hogy elkezdte felvenni a Heilstromot, mindkét szemén megtapasztalta a gyógyulást. Ma már nincs szüksége szemüvegre. A legfontosabb számára azonban, hogy ismét rátalált az Istenbe vetett hitre:

„Soha nem tudtam elképzelni, hogy az ember ezt a felfoghatatlan, látszólag távoli szellemet annyira közvetlenül és jótékonyan megtapasztalhatja magában, amennyire ez számomra Bruno Gröning és a Heilstrom felvétele által lehetségessé vált. Ha korábban nekem valaki ilyesmit mesélt volna, csak gúnyos mosoly-

lyal intéztem volna el. Most másképpen van. Szerető Atyának érzem Istent. Ő egyszerűen fény és szeretet. Ezt nem lehet szavakba önteni, ezt meg kell tapasztalni. Teljes szívemből hálás vagyok Bruno Gröningnek, hogy közvetítésével nemcsak meggyógyultam, hanem újra meglelhettem magamban a legmagasabb Fénnyel való élő kapcsolatot.“

Összefoglalás

Ezen a helyen szeretném röviden összefoglalni az eddig mondottakat.

Bruno Gröning tanításának alapja megmutatkozik következő kijelentésében:

„Segíthetek az egyes embernek, hogy a jóhoz vezető utat megtalálja, helyette azonban se nem dönthetek, se nem kényszerít hetem a jóra. Mindenkinek magának kell megtalálnia az útját.“

Bruno Gröning megmutatta a gyógyulást keresőknek, hogyan vehetik fel újra az univerzális gyógyerőt. De ezt mindenkinek magának kell megtennie. Felvilágosította az embereket a szellemi törvények és a gondolatok hatalmáról, mélységesen óvott minden negatív gondolattól és utalást tett a hallgatóinak arra, hogyan tudják testükön és érzéseiken keresztül a gondolatok fajtáit megkülönböztetni. Az egyes ember feladata az maradt, hogy tettekre váltsa Bruno Gröning tanácsait.

Azt mondta:

„Önöknek követniük kell, a jót kell követniük, azaz a Jó után kell menniük, akit mindnyájunknak követnünk kell, akihez tartozunk. Ezt kell tennünk! Ezzel tartozik az ember önmagának. Ha valaki nem követi a jót, akkor annak nincs mit tanácsolni, azon nem lehet segíteni.“

Újra és újra az egyes emberen múlik, hogy megtérjen, vagy legalábbis akarja a megtérést, akkor Bruno Gröning közvetítése által fel tudja venni az isteni erőt. Ettől megnő az ereje ahhoz, hogy Istenhez való megtérését valóra váltsa és gondolatilag magát minden rossztól megszabadítsa. A bekövetkező Regelungok révén teste és lelke megszabadul a negatív dolgoktól, amelyeket gondolataival felvett, s amelyek lelkét gúzsba kötötték, és a zavart okozták, ahogy Bruno Gröning a betegséget nevezte. Ha a gyógyulás bekövetkezik, megtettük az első lépést. A gyógyultnak a továbbiakban ügyelnie kell gondolatvilágára, hogy a gyógyulást megtartsa. A gyógyulás nem mechanikus folyamat, az ember nem mentesülhet az alól, hogy Istent arra kérje, hogy a negatív erő testi és lelki következményeitől szabadítsa meg őt. A gyógyulás végső soron Bruno Gröning nézete szerint mindig Isten kegyelme marad.

Az az ember, aki Bruno Gröning tanítását követi, nemcsak a gyógyulást, hanem a segítséget is megtapasztalja. Saját testén és saját életén keresztül győződhet meg Isten mindenhatóságáról. Következésképpen növekszik benne a jóba, mindinkább Istenbe vetett hite. Mivel a jót fogadja magába, egyre nagyobb mértékben tölti el a béke, a szeretet, az öröm és az elégedettség. Kétségbeesésnek, félelemnek, nyugtalanságnak, a negatív gondolatok gyümölcseinek távoznuk kell. Az ember lelkileg és testileg ismét felépül.

Bruno Gröning:

„Lelkileg felépülni azt jelenti, hogy az ember a lelkén keresztül, melyet Isten az emberi testbe teremtett, az isteni adást venni tudja.“

A test és az érzés egyre nyilvánvalóbban megmutatják a jót és a rosszat, és megtanuljuk magunkat a negatív gondolatok és érzések elől lezárni. És elkezdődik a belső út, lassan, de biztosan az egyes ember tudatában lesz annak, hogy miért is él itt ezen a Földön. Felismeri, hogy sokkal többről van szó, minthogy teste szükségleteit kielégítse. Egyre világosabbá válik számára mindaz, amit gondolatai, mindenek előtt döntései és cselekedetei által kezében tart. A mindennapi ember szűk tudata kitágul, s kozmikus mértékkel mérhető történések között találja magát. Szelleme ébredezni kezd.

A jó és a rossz - szent küzdelem az emberi lélekben

Az előző fejtegetésekből elég nyilvánvalóvá vált, hogy a gondolatok működő szellemi erők. Nos, gondolatból nagyon sok van. Az emberre kifejtett specifikus hatásuk pontosabb megfigyelésekor megkülönböztethetünk építő és romboló hatást. Ezért beszélünk pozitív és negatív gondolatokról.

Következésképpen nyilvánvaló összefüggés mutatható ki az ember negatív gondolatai és betegségei között. Ugyanígy beszélhetünk a pozitív gondolatok egészséget támogató, gyógyító hatásáról.

Miért hat egy negatív gondolat károsan az emberre, egy pozitív pedig ellenkezőleg? Ez bizonyára a gondolatok alapjául szolgáló szellemi erő következménye. Ezért érdemes pozitív, életet adó szellemi erőkről és negatív, bénító, pusztító szellemi erőkről beszélni.

Sok tudós azon elképzelése, mely szerint a gondolatok elektrokémiai folyamatok következményei, tarthatatlan. Ezzel szemben áll az a bizonyított tény, hogy a gondolatok egyik embertől a másikig küldhetők, és olyan körülmények

között, melyek az ismert sugárzások minden törvényszerűségeinek ellentmondanak.(lásd 4. fej.)

Aki egyszer az emberi test változását közvetlenül a halál előtt és után megismerte, annak az a feltételezés, hogy az ember több mint test, bizonyossá válik. Az a kifejezett érzésünk van, mintha a halál által valami eltávozott volna az emberi testből, ami a lényéből fakadt. A visszamaradt test inkább egy hüvelyhez hasonlít, amelytől valami magasabb rendű dolog a „halál által“ megvált volna.

Ha az emberi lét lényegéhez közelebb akarunk kerülni, felmerül annak a szükségessége, hogy a test mellett még egy további szintet is feltételezzünk, amely a gondolatok, az élet, az érzelmek és a tulajdonképpeni emberi lényeg hordozója.

Bruno Gröning ezt így látta:

„Az ember szellem, melynek lelke van és földi élete idejére testben lakik.“

Bruno Gröning a testet eszköznek tekintette, amellyel az anyagi világban az ember tevékenykedni tud. Ez az eszköz Isten ajándéka, de szüksége van a lélekkel és a szellemmel való kapcsolatra ahhoz, hogy az ember látható külső formájában létezni tudjon. A halállal megválnak az ember ettől az eszközétől. Ez az eszköz alkotó részeire szétesik, miután eltűnik belőle a formaadó, éltető erő.

A halálban világosan és félreérthetetlenül megnyilatkozik a testnek a szellemtől és a lélektől való nagyfokú függősége, s az ezektől való megválás következménye, a test szétesése. Ugyanígy megfigyelhető életünk folyamán ez a függőségi viszony a pozitív és a negatív gondolatoknak a szervezetre gyakorolt hatásában.

Nos, honnan jönnek a nyilvánvalóan különböző erővel telítődött a gondolatok, melyek az embernek kárt okoznak vagy hasznára válnak? Az ember szelleméből erednek, tehát az emberi szellem magából alkotja azokat, vagy egy magasabb rendű forrásból áramlanak hozzá?

Ebből a szempontból vizsgáljuk meg egyszer közelebbről a gondolatok emberre gyakorolt hatását. Figyelmes megfigyelésükkor feltűnik, hogy a negatív és a pozitív gondolatok is egészen határozott jellemzőket mutatnak fel, melyek egymással ellentétes lények jellemvonásaira emlékeztetnek.

A negatív gondolatok gyakran szabályszerűen megtámadják az ember kedélyét és a kudarc különböző képeivel kínozzák, mintha a lelket arra szeretnék kényszeríteni, hogy bebocsátást nyerjenek, hogy aztán a lelket félelemmel, gonddal vagy gyűlölettel stb. töltsék el.

Normális esetben az ember nem tudatosan vonzza ezeket a gondolatokat magához, hanem azok egyszerűen itt vannak és tartalmukat tekintve gyakran

szemben állnak az egyéni célokkal és kívánságokkal, néha mindenfajta személyes boldogságot meghiúsítanak. Sőt sokszor tervszerű hatást lehet felismerni, mely kitartóan arra irányul, hogy bizonyos gondolatok által, több bek között az irigység, a féltékenység, a harag, a hatalom, vagy a pénzhétség érzését ébresszék fel, hogy az emberi kapcsolatokat, a bizalmat és a szeretetet szétrombolják.

Ki akarja szívesen ezeket a gondolatokat magában hordozni? Mégis számos ilyen gondolat jön, s ha az ember a hitén keresztül csak a kisujját nyújtja nekik, megragadják az egész kezét és kedvüket lelik a megkínzott lelki fájdalomában. Némely emberben annyira erősek lesznek, hogy megfosztják őt a szabad döntéshez szükséges mindenféle lehetőségtől, a személyiségét szétrombolják és az ember egész szellemi életét, minden erejét magukhoz láncolják. Ezt aztán szenvedélynek szoktuk nevezni.

Egészen másképp jelentkeznek a pozitív gondolatok. Ezek soha nem akaszkodnak rá lelkünkre, inkább olyanok, mint egy finom lehelet, mint egy segítő kéz. Felszabadító, jó érzést okoznak, respektálják szabad akaratumkat, s igyekeznünk kell, hogy megartsuk őket, különben elillannak lelkünkéből.

Gyakran bensőséges szeretettel töltik el az embert, a legna gyobb bajban váratlan békességgel ajándékoznak meg és megmutatják a válaszokat és a megoldásokat, amelyeket az ember kereső szelleme magától nem lelt volna meg.

Sokan sugallatról beszélnek, mások intuíciónak nevezik, történés, melyről minden ember be tud számolni, ha pl. összekuszált tényállások, gyakran az álomból felébredve, hirtelen közvetítés nélkül érthetővé válnak. A kívánt tudás, a sokáig hiányzó ismeret az ember számára egyszerre csak gondolatban könnyen hozzáférhető lesz, látszólag ismeretlen forrásból hozzá áramlott.

Kurt Allgeier *A csodadoktor* c. könyvében azt írja:

„Hiszen tényleg sok tudós, technikus, de sok művész és író is azt mondja, hogy egy probléma megoldása, mellyel kínozza magát, álmában vagy félálomban jutott el hozzá. S nem ritkán az is megtörténik, hogy egy találmány vagy egy tudományos felismerés a Föld különböző helyein egyidejűleg születik meg.“

Már Sokrates is tanította:

„Arra a következtetésre jutottam, hogy az írók műveiket nem a bölcsességüknek, hanem egy különleges természeti erőnek és inspirációnak köszönhetően írják, ahogy a jósok és a próféták, akik néha sok szép dolgot mondanak, de nem értik, amit kimondanak.“

Johann Wolfgang Goethe beismerte:

„Éjjeli vándorként írtam dolgaimat. A költemények alkottak engem, nem én őket.“

Wolfgang Amadeus Mozart mesélte:

„Képzeletemben nem egymás után hallottam a zene részeit, hanem az egészet egyszerre. Milyen nagy öröm ez, azt egyáltalán nem tudom leírni. Ha jól vagyok, ha kikocsizom, vagy sétálok, vagy azon az éjszakán, amikor nem tudok aludni, áramlani kezdenek hozzám a gondolatok. Hogy honnan és hogyan, ez több mint, amennyit én mondani tudok.““

Kevésbé bölcs dolog azt feltételezni, hogy a gondolatok az emberi tudatból erednek. Goethe és Mozart az értelem szintjén hosszabb töprengése nélkül „jutott hozzá“ sok nagyszerű művéhez. Nyilvánvalóan hozzáfértek egy olyan tudáshoz, mely több volt, mint a személyes tapasztalatok összessége. Egymástól függetlenül adtak hangot annak a meggyőződésüknek, hogy alkotásaik nem belőlük erednek.

A figyelemmel kísért összefüggések érthetővé válnak, ha a gondolatok forrását az individuális emberi szellemen kívül keressük. Ahogy bizonyíthatóan lehetséges a gondolatátvitel az egyik emberről a másikra, hasonló módon elképzeltük a lét magasabb szintjéről a gondolatok közvetítését, melyet aztán sokszor emberi sugallatként érzékelünk.

A gondolatok azonban mindig szellemi eredetűek. Ebből a tényből kiindulva, szükséges, hogy feltételezzünk egy létező szellemet, mely magától gondolatokat képes alkotni, ez olyan forrás, amelyből az emberek olyan gondolatokat és tudást merítenek, melyek személyes ismereteiket és tudásukat messze meghaladják.

Bruno Gröning felismerte ezeket az összefüggéseket és képes volt egyszerű szavakkal hallgatóit megismertetni velük. Felvilágosította őket, hogy az ember magától nem tud gondolatokat létrehozni, csak csupán arra képes, hogy akarata által gondolatokat fogadjon magába. Az embernek küldik a gondolatokat, ő a vevő (készülék), de azonnal újra adó is, mert a befogadott gondolatokon (el) gondolkozhat és képes azokat továbbküldeni. A gondolatokat azonban a rendelkezésére álló erő segítségével nem csak felveheti, hanem szavakba is öntheti, leírhatja azokat, vagy más kivitelezheti.

Goethe versei szóban és írásban terjednek, más emberek befogadhatják azokat, s ismét szavakba ültethetik át, vagy éppen egy kívülről is látható cselekedet indítékául szolgálnak. Mindenki azt gondolja, hogy a csodálatos vers, vagy zene Goethe, vagy Mozart műve, s nincsen vele tisztában, hogy ők maguk vallották be, hogy művüket ismeretlen forrásból kapták.

Képszerűen világossá válik a német nyelvben néhány tipikus beszédfordulat által az emberi gondolkodás háttere, mint például: „Jött egy gondolatom“ vagy „Elgondolkodom rajta“.

Hadd jegyezzem itt meg, hogy egyáltalán nem véletlen, ki az, aki bizonyos magasabb rendű gondolatokat befogad, s ki az, aki nem. A magas színvonalú műalkotásoknak jóllehet szükségük van az isteni gondolatvilágból származó irányító impulzusokra, de ugyanúgy szükségük van egy ennek megfelelő emberi karakterre, mely be tudja fogadni azokat, és jellegüknek megfelelő kifejezési formát kölcsönöz nekik. Az ember nem Isten bábfigurája, hanem az anyagi világban saját egyéni jellemének megfelelően tükrözi vissza az isteni fényt.

Ha abból indulhatunk ki, hogy a gondolatokat az embernek egy magasabb forrásból küldik, akkor nagyon fontos volna többet megtudni ennek a magasabb rendű forrásnak a természetéről.

Bruno Gröning felsőfokú tanulmányok nélkül jutott el felismeréseihez, csupán mély vallásossága tette lehetővé számára az emberi lét szellemi területeinek megközelítését.

Meg volt győződve arról, hogy az ember két hatalom között áll. Az egyik oldalon Isten van, minden Jó forrása, az Élet forrása; a másik oldalon Isten szellemi ellenpólusa, a „Gonosz“ vagy a Sátán van. Isten, minden jó hatalom csúcsa, vallja megalkuvás nélkül Bruno Gröning, ugyanúgy, ahogy a „Gonosz“, egy konkrét lény, a negatív hatalom csúcsa. Az ember fejlődése e két egymással küzdő szellemi erő feszültség mezejében megy végbe ahol, majd később érthetővé válik, a Gonosz saját szándékai ellenére Isten céljainak szolgálatában áll.

Az isteni gondolatvilágból, tehát az isteni forrásból származik minden jó gondolat és érzékelés. Ez a forrás szünet nélkül küldi az embereknek a gondolatokat. Hasonlóképpen hat Isten ellenlábasa az emberi szellemre. Szellemlényként a test érzékszervei számára láthatatlanok maradnak. A szellem nyelvét a gondolatok alkotják, s ezeket érzékeli az ember magában, rendsze rint anélkül, hogy forrásukat láthatná.

Bruno Gröning említette egyik előadásában:

„Isten szépnek, jónak és egészségesnek teremtette az embert. S ilyenek is akarja őt látni. Eredetileg az emberek szorosán kötődtek Istenhez: szeretet volt, harmónia és egészség, minden egységes volt. Mióta azonban az első ember egy másik hangra, a Gonoszra kezdett hallgatni, aki kívül állt ezen az egységességen, s azt tette, amit az mondott neki, megszakadt ez a kötelék, s azóta Isten itt áll, az emberek pedig ott. Isten és az emberek között hatalmas szakadék nyílt. Nincs

kapcsolat. Az ember, magára hagyatva, ha mégoly hívő is és sokat imádkozik, élete során találkozik a Gonosszal, aki lehúzza a mélybe. Önök is eljutottak ide életük során. Önök is átélik a szerencsétlenséget, a fájdalmat, a gyógyíthatatlan bajokat. Azt mondom: Ne menjenek még mélyebbre, én Önöket a nagy megtérésre szólítom fel! Jöjjenek fel, s én hidat építék a szakadék felett! Térjenek át a fájdalom útjáról az isteni útra! Itt nincs szerencsétlenség, nincsen fájdalom, nincs gyógyíthatatlan; itt minden jó. Ez az út visszavezet Istenhez!“

A pozitív és a negatív gondolatok összeütközése a lélekben Bruno Gröning tanítása szerint Isten és a „Gonosz“ az emberért vívott küzdelmévé válik. Minden ember egyedül maga határozza meg gondolatainak milyenségével, hogy Istennel, vagy a negatívval köti össze magát.

Isten természetét mutatják meg a pozitív gondolatok már korábban taglalt jellegzetességei. Ő nem erőszakoskodik, inkább csendesesen kopogtat az ember szívének ajtaján, remélve, hogy az Ő szavainak hiszünk.

A „Gonosz“ hangja, mely Isten és az ember egységén kívüli, a negatív gondolatokban válik az ember számára a mai napig is „hallhatóvá“, s gondolataival többnyire megtámadja az ember lelkét, és ki akarja kényszeríteni belőle a hitet.

Gondolatai által a külvilág jelenségeihez akarja kötni az embert, s gondterhes gondolatok özönével és a létezés tisztán látható síkjára korlátozott kívánságokkal el akarja feledtetni vele magasabb rendű eredetét és feladatát. Az ember minden jó, hívő gondolatával a kételkedő gondolatok sokaságát állítja fáradszaktól szembe, és mindent elkövet, hogy az ember jóban való hitét megtörje, s az isteni gondolati forrással való összeköttetést megszüntesse.

Bruno Gröning ezzel kapcsolatban a következőket mondta előadásában:

„Az ember már nem tudja, hogy Isten őhöz szólt, hogy Isten oly sok dolgot elrendelt számára és ő ezt nem fogadta el, s ma már nincs is abban a helyzetben, hogy elfogadja, mert maga zárkózik el ezelőtt, és mert újra és újra a Gonosszal foglalkozik. Újra és újra kapcsolatban áll a Gonosszal. Újra és újra megjelennek a gonosz gondolatok. Újra és újra az foglalkoztatja, amit a testében bajként érzékelte.“

Az ember minden pillanatban szellemi vezetés alatt áll. Gondolatain keresztül vagy a jó, vagy a negatív vezet.

Bruno Gröning ezt a következőképpen jellemezte:

„Nincs senki vezető nélkül. Két vezető van, tehát egy, aki félrevezet, s egy, aki vezet.“

Most is egy rádiókészülékkel kapcsolatos hasonlattal tette érthetővé Bruno Gröning a szellemi történetét. A rádiót egy bizonyos hullámhosszra beállítják, hogy a kívánt adás fogható legyen. Amíg a készülék erre az adóra marad beállítva, addig más adóállomás nem lesz hallható. Csak ha a készüléket más hullámhosszra állítják be, akkor lehet más adót hallgatni.

Hasonló módon képes az ember saját akarata szerint magát a jó gondolatoknak megnyitni, tehát Isten adására ráhangolódni, vagy a negatív szellem gondolatvilágával kapcsolatba kerülni. Aki tele van negatív gondolatokkal, tehát magát a negatív hatalom adásának megnyitotta, abban a pillanatban a jó gondolatok számára elérhetetlenné válik. Először akarata segítségével ki kell magát „ürítenie“, meg kell válnia a negatív gondolatoktól, hogy az isteni „adót“ ismét érzékelné tudja.

Bruno Gröning ezzel kapcsolatban azt mondta:

„Hazudjak Önöknek, mondjam, hogy mindez csak egy olyan emberen múlik, mint amilyen én vagyok? Nem, Barátaim, csak Önökön múlik, hogy magukba fogadják a jót! Mikor tudják azt magukba fogadni? Addig nem, amíg a Gonosztól meg nem szabadultak, hogy valóban semmi közük ne legyen hozzá. Előbb nem képesek a jó felvételére! Előbb nem lehetséges! Tehát nyissák meg szívüket, öntsenek ki belőle mindent! Félre minden gonddal és bajjal! A legtöbb ember semmit nem tud - ez is megszokás -, semmi mást nem tud tenni, mint új gondolatot fabrikálni.“

Minden az ember tetszésére van bízva, hogy önmaga és Isten közé szellemi falat épít, s minden negatív gondolat, minden negatív szavával és rossz cselekedetével ezt a falat erősíti. Isten nem áll az ember szabad akaratának útjába. Azt Ő soha nem fogja érinteni. Ha az ember a „másik hangnak“ ajándékozza hitét, akkor Ő visszavonul. Az a másik az, mely az embert az üdvösségtől megfosztja, ha az ember hozzáfordul.

Bruno Gröning tanításán keresztül a lehető legközelebb hozta az oly sok ember számára idegenné vált isteni művet, melyet gyakran a távoli mennyországba vetítenek ki. Isten ellenfelét sokszor úgy megmosolyogják, mint egy mesefigurát, de Bruno Gröning révén ismét egyértelműen megfogható ellenséggé vált.

A jó és a rossz háttéréről szerzett tudás az ember életében ősrégi. Sok nép intuitíven felismerte, hogy ezek mögött emberfeletti hatalom működik, s a keresztény hagyomány is ezt vallja. Az Új szövetségben Isten az emberek Atyjaként jelenik meg, konkrétan megszólítható személy képében. A negatív szellemet megszemélyesítve, a sötét, fenyegető erők vezéréként ábrázolják. A Biblia alkotói ellenséget és Isten ellenlábását látják benne, ő a kísértő, kezdettől fogva a gyilkos, a Sátán,

az ördög, ennek a világnak a fejedelme. A keresztény hagyományok a negatív szellemen az Istentől függő, tőle elrugaszkodott főangyal, Lucifert látják.

A 18. században, a felvilágosodás során megszabadult az ember a keresztény kinyilatkoztatás hagyományától. Minden dolog mércéje az „értelmes gondolkodás“ és az „egészséges emberi értelem“ lett, s a személyes negatív hatalom létezését középkori maradványként lekicsinylően elutasították.

Ez csak a történelemben való bepillantással válik érthetővé, mert amennyiben csak a boszorkányperek időszakára gondolunk, akkor e negatív szellem szolgált az üldözések és az ítéletek legitimációjául. Ártatlan emberek millióit kínozták meg és égették el az inkvizíció következtében.

Nagyon veszélyes egy olyan hatalmat megtagadni, mely napról napra riasztóbb méretekben bizonyítja létezését. Csak a mi év századunkban legyilkolt emberek millióinak és millióinak iszonyatos emléke figyelmeztet a negatív szellem pusztító tevékenységére, mely soha nem ismert mértékben embert emberrel állít szembe, s a hatalom, a pénz, a vallási vagy ideológiai fanatizmus csalóka ábrándjaival az embereket érzelm nélküli bestiákká változtatja.

Már Laotse is felismerte ezt 2500 évvel ezelőtt és a következőképpen fejezte ki:

„Az embernek kezében van sorsának alakítása, aszerint, hogy magatartásával az áldásos, vagy a romboló erőknek teszi ki magát.“

Minden gondolat, melyet az ember magába fogad, a benne rejlő szellemi erő szerint kihat az ember összes életkörülményére. A gondolatok szellemi magok, melyek abban a mértékben, a mennyire emberi hittel és meggyőződéssel telítettek, szerencseként vagy szerencsétlenségként, egészségként vagy betegségként válhatnak láthatóvá mindenek előtt az anyagi világban.

Így az ember Isten akarata szerint a számára kijelölt keretek között alkotóvá válik. Az ember képes a neki kölcsönadott élet- vagy alkotóerőt is arra használni, hogy erővel és léttel töltsen meg azokat a gondolatokat, melyek Istentől erednek, avagy Isten rendjével szemben állnak. Amennyiben szellemét a jó gondolatok által az isteni szférához köti, akkor ismét újra áramlik hozzá az isteni erő. Akkor olyan tóhoz hasonlít, melybe állandóan friss, tiszta víz folyik oly annyira, hogy áradásai által távoli földterületeket is el tud látni tiszta vízzel. Ennek a tónak a vize olyan tiszta, hogy az égbolt visszatükröződik benne.

A negatív gondolatok által elpazarolja az ember a neki adott erőt, és állandóan láncra veri magát, mely egykor fájdalmas rabsággá változik, s melyből saját erejéből már nem képes magát kiszabadítani. Egy gát elzárja a forrás vízének

bejutását a tóba, s ez elmoszarástítja a tavat, fenéke iszapos lesz és fekete, a víz zavaros lesz, az élet kipusztul benne.

Mit tegyen Isten, ha az ember tudatlanságból vagy rosszindulatból bezárkózik előle? Tétlenül kell néznie, hogy az ember az isteni vezetéstől eltávolodik és ezért addig már nem érti hívó szavát, amíg magatartásának fájdalomban és bajban érezhetővé váló következményei arra nem késztetik, hogy ismét saját maga kezdje hívni Istent. Gyakran csak a bajban képes arra, hogy vegye azt az üzenetet, melyet Isten egy ilyen helyzetben küld neki, pl. egy embertársának szavain keresztül és a segítő kezet megragadja.

Bruno Gröning hangsúlyozta:

„Ekkor magán az emberen múlik, hogy hogyan gondoskodik magáról és a testéről. Ha felveszi az isteni erőt, isteni vezetés alatt marad, akkor megkapja a védelmet. Ha azonban kikerül az isteni vezetés alól, akkor elveszti azt.“

„Nem úgy van, ahogy az emberek hiszik, hogy a betegség Isten büntetése. Ezt azzal lehet összehasonlítani, ha a gyermek elhagyja a szülői házát. Akkor a szülők már nem tudják rajta tartani szemüket, már nem tudják a gyereket megvédeni. Mi is így hagytuk el Atyánkat. Nem szabad elfelejtenünk, hogy mi csak Isten gyermekei vagyunk. Csak Ő tud nekünk segíteni! És Ő segíteni is fog nekünk, ha újra megtaláltuk hozzá az utat.“

Bruno Gröning a jó és a rossz háttérét megvilágító őszinte szavaival nem akart félelmet kelteni, vagy a vallási fanatizmus számára a talajt előkészíteni, számára csak az volt a fontos, hogy megmutassa a bajból és a szenvedésből kivezető segítség útját. A mai világ helyzete drámai világossággal mutatja meg, hogy az ember tudatlansága a negatív erővel kapcsolatban szörnyűsegebb következményekkel jár, mint a józan felvilágosítás.

És mégis ebben a felvilágosításban rejlik a mai idők legfontosabb feladata. Minden egyes ember belső életének „közéleti“ hatása is van. Minden materializálódott értékes alkotás a gondolatokból ered. Minden ház, minden fegyver, a technika minden vívmánya, minden először az ember szellemében, a gondolataiban találta meg láthatatlan formáját, mielőtt a megfelelő fizikai munka révén anyagi formát tudott volna öltetni. Az emberi szellem által kifejlesztett formák pozitívan vagy negatívan hatnak más emberek tudatára, s jó vagy rossz irányba segítik fejlődésüket. Ugyanez érvényes a kimondott vagy leírt szóra is. A legújabb német történelem és a médiák hatalmas világos példa arra vonatkozóan, hogy egyes emberek gondolatai széles társadalmi körök szellemi irányultságára hatnak. Negatív befolyásuknak széles tömegek többnyire védtelenül ki vannak szolgáltatva.

Aki nem tanult meg a dolgok mögé tekinteni, újra és újra az ígéretek és a hízélgő szavak csapdájába esik.

Nem csak Goethe Faustja, hanem más költői alkotások is tanúskodnak a negatív szellemnek az emberi társadalomra gyakorolt rejtett hatalmáról. Olyan művek, mint például Tankred Dorsttól a „Merlin vagy az elpusztult ország“ vagy Stefan Heymtól az „Ahasver“ megmutatják, hogy a negatív szellem nem csak az individuális élet ellensége, hanem azontúl is jelentős erő, mely rejtetten a legnagyobb befolyást gyakorolja az egész szociális valóságra.

Hogyan szabadíthatjuk ki magunkat a baj és a szenvedés szorításából?

Hogyan védhetjük meg magunkat a vést hozó, hatalmas negatív szellem hatásától?

„A Gonosz hatalmas, Isten azonban mindenható“

„Aki Isten szolgálatában áll, azt nemcsak támogatja Isten s az Ő ereje, hanem védi is. Az az ember Isten hatalma által le tudja győzni a Gonoszt.“

Ezekkel a szavakkal tette Bruno Gröning hallgatóinak félreért hetetlenül vilá-gossá azt a hatalmat, amely az embernek Istennel való élő kapcsolatából nő ki. Ez egy olyan hatalom, mely által lehetséges a negatív dolgok legyőzése. Felszólítja hallgatóit, hogy életük folyamán „álljanak mindig minden rossz felett“, és közös harcra szólítja fel őket minden élet ellenségével szemben:

„Közösen harcoljunk a gonoszság ellen, közös úton járjunk, mely minden embert valóban a Jóhoz vezet.“

„A rendre szólítom fel Önöket! Azt akarom, hogy Önök egészséges és szép életet éljenek, ahogy azt Isten elrendelte, s hogy Önök ezzel a szörnyel, a Gonosszal, már ne foglalkozzanak, ne törődjenek vele, ne is túrják meg, utasítsák vissza! Ha mindezt megteszik, akkor meg fognak győződni róla, hogy minden másképpen van, sokkal szebb, s akkor kezdődik csak igazán az élet, ez annyit jelent, hogy csak akkor kezd Isten hatni az emberben.“

Bruno Gröning saját szavain keresztül akarja megmutatni e szellemi harc játék-szabályait az embernek, melyet minden embernek meg kell vívnia. Ezek már jórészt fejtegetéseim alapját képezték, de ezen a helyen szeretném még egyszer összefoglalni őket:

- Az embernek mindenekelőtt bensőjében kellene megszabadulnia mindattól, amelyet életében bajként megtapasztalt, gondolatban ettől el kell fordulnia, s jó gondolatokat küldeni a dolog felé. Soha nem kellene a negatívval valami másik negatív dolgot szembe állítania sem gondolatban sem érzésekben.

- A harc alapvető feltétele, hogy magunkat tudatosan az isteni erőre ráhangoljuk azért, hogy rendelkezünk a szükséges energiákkal annak érdekében, hogy képesek legyünk a negatív gondolatokat magunktól elutasítani.
- Az embernek nem szabad soha semmit sem követelnie, de Isten akarata szerint minden elérhetővé válhat számára.
- Istenre kell hallgatnia és már nem szabad könnyelműen más emberek véleményére figyelnie. Ráadásul mindent, amit gondolatainkban és szavainkban összehordunk, érzéseinken keresztül ellenőriznünk kellene, és szívünkben Istent kellene kérdezzetnünk, s a kapott válaszokat és figyelmeztetéseket meg kellene tanulnunk érzéseink síkján felismerni, mert a negatív dolgok gyakran csak nagyon nehezen ismerhetők fel.

Aki az összefüggéseket felismeri, óvakodni fog attól, hogy valaha azért elítéljen egy embert, mert az nyilvánvalóan negatív dolgot tett. Mert világossá kellene válnia, hogy az emberi lény önmagában nem rossz, hanem mindig csak eszköze a negatív szellemi hatalomnak.

Bruno Gröning a következőképpen fogalmazta ezt meg:

„Az ember mindig isteni volt és az is lesz, sohasem [...] gonosz, csak [...] ha elhagyja Istent, ha elhanyagolja önmagát, akkor meghódíthatja a Gonosz. A Gonosz elkapja és szolgáltnia kell őt. De ez nem az ember, ezt a Gonosz teszi, ez a Gonosz.“

Következésképpen annak az embernek, akit felebarátja megtámad, első kötelessége szívét a negatív dolog előtt lezárni, mely előtt felebarátja nyilvánvalóan megnyitotta magát. Ha szidják, akkor ne tegye ugyanazt, hanem tudatosan kapcsolódjon a jó energiákhoz, hogy a negatív töltést kivédje, s akaratának minden bizonyos ságával nyugodtan szembesítse ellenfelét gondolatban és szóban a jóval. Ezen a módon megvédi saját magát és segít felebarátjának is megválni a negatív dologtól.

Ezzel kapcsolatban a következőket mondta Bruno Gröning:

„Senkire nem szabad haragudniuk, Barátaim! Mérgesnek lenni a Gonosz befogadását jelenti.“

„Nyugodtan idejöhettek és megpofozhatnak, ezért én nem haragszom meg. Örömmel mondom: „Most megmutatkozott a Gonosz, most kell közbelépnem, ebben a pillanatban kell jót adnom neki!“

„Szeretem az ellenségeimet. A Gonosz fennakad saját hálóján.“

Ha nem ütünk vissza és ugyanazt ugyanazzal nem toroljuk meg, akkor ezzel nem a gyengeség jeléről, hanem arról teszünk tanúbizonyságot, hogy a szellemi törvényszerűségekbe mélyen beelátunk és nagy önuralmunk van.

Hadd figyelmeztessem az olvasót arra, hogy az „F-séma“ szerinti cselekvési mód soha nem felelhet meg az élet szükségszerűsé geinek azon ember számára, aki egy sémát keres, melyet minden olyan szituációban alkalmazhat, amikor más emberek révén negatív dolgokkal konfrontálódik. Minden helyzet más és valószínűleg teljesen más reakciót követel. Az olyan embert, aki egyszerűen nem akar megváltozni és mindig csak negatív dolgokat beszél és cselekszik, el kell magunktól utasítanunk, hogy önmagunkat megvédjük. Néha helyes egy hangos szónak a kimondása, néha a hallgatás segít. Aki azonban ügyel arra, hogy szíve mentes legyen a negatív dolgoktól, s mindig nyugalommal, szeretettel és határozott sággal reagál, meg fogja tapasztalni, hogy szívében minden helyzetben tudni fogja, mi a helyes.

Ha egy ember negatívan gondolkozik, beszél és cselekszik, attól még nem rossz ember, ugyanígy nem szabad abba a hibába esnünk, hogy a beteg embert rossz embernek tekintsük. Az a feltételezés, hogy az ember negatív gondolatok és cselekedetek által saját életenergiáit rabolja el, és ezáltal előkészíti a talajt a testi és lelki szenvedésnek, alapvetően helyes, de soha nem vezethet odáig, hogy a beteg embert bármilyen formában elítéljünk, mert soha nem tudjuk, hogy ő miért engedett a negatív dolog támadásának; a legtöbb esetben ez öntudatlanul történik meg. A félelem, az aggodalom, a részvét, vagy hasonló dolgok bizonyos szituációkban elkerülhetetlennek tűnnek és a legtöbb ember szemében „természetes“ érzéssé is váltak, mert az ő számukra az Istenbe vetett bizalom, az ősi bizalom idegenné lett. Ettől eltekintve manapság még csak kevés embernek kizárólagossága, hogy a gondolatai feletti teljes uralomra legyen képes és ezáltal folyamatos kapcsolatban éljen Istennel. Az összes többi ember, amennyire a dolgok „tudójává“ vált, többé-kevésbé eljutott az úton odáig, hogy a negatív dolgokat legyőzze magában.

Bruno Gröningnek az volt a véleménye, hogy a magukat negatív dolgokkal összekötő emberek túlnyomó része ellentétes környezeti hatások és saját gyengesége áldozata, de szívében még hordozza a jó iránti vágyat. Mert a negatív erő időközben a Földön olyannyira megerősödött, hogy az ember mint tudatlan egyén ki van neki szolgáltatva. Sokan azok közül, akik a hagyományos orvostudomány álláspontja szerint egészségesnek számítanak, gondolataik, szavaik és tetteik által magukba fogadott, a test irányító rendszerének kifejezett zavarait okozó negatív energiákat hordoznak magukban, melyeknek gyakran csak egy kiváltó tényezőre van szükségük ahhoz, hogy a test sejteiben látható betegséggé nyilvánuljanak

meg. A szellemi, lelki és testi ellen állóképesség a gyakran már gyermekkortól kezdve szavakban és képekben megjelenő negatív hatások sokaságának következtében jelentősen csökken. Figyeljük csak meg, milyen gyorsan roppan össze sok gyerek és fiatal lelkileg, ha csak a legkisebb követelményeket is támasztják velük szembe, az öngyilkossági ráta világos nyelven beszél.

Sok embernek évtizedeken keresztül nem volt ereje ahhoz, hogy zsarnokoskodó közeli rokonával és családtagjával szemben érvényesüljön, s kisebbségi komplexusával, félelmeivel, s elfojtott dühével és gyűlöletével, anélkül hogy erről tudna, szívét megnyitja a negatív hatalomnak, amely a szenvedésből, a szerencsétlenségből és a bajból egyre szorosabb hálót fon élete köré. Másokat pedig rosszul értelmezett kötelességtudat köt házasságukhoz, melyből már mártíromság lett. Évről évre negatív energiáknak szolgáltatják ki magukat, s a változásokat semmiképp nem akaró házastárs kisugározza ezeket. Némelyek éveken át azért féltek például, mert az anyjuk és nagymamájuk szélütést kapott, s féltek, hogy ők is hasonló sorsra jutnak, s gondolataik erejével megvalósították életükben azt, amitől féltek.

Éppen az érzékeny emberek szenvednek, mert ők nemcsak a jóra érzékenyek nagyon, hanem a negatív dolgokra is. Ők rosszul értelmezett jólelkűségből megnyitják szívüket mindennek, s nehézségeik vannak azzal, hogy lezárják magukat, ha más emberek által előidézett negatív dolgokkal kerülnek szembe. Magukra veszik a hozzájuk közelálló szenvedését, mert mindenkinek segíteni akarnak, s újra és újra megértést tanúsítanak mások hosszú szenvedéstörténeteire. Legtöbbször nagy részvétet vált ki belőlük a segítségre szoruló felebarátjuk, de a saját egészségükre nézve ez szörnyű következményekkel jár. Bruno Gröning gyakran rámutatott arra, hogy rendelkeznie kell az embernek „egészséges életgozizmussal“ és nem szabad magáról elfelejtkeznie. Nem tudunk több erőt leadni, mint amennyit magunk is felvesszünk, különben „eladósodunk“, s eljön az az idő, amikor magunk is segítségre szorulunk.

Az érzékeny emberek között olyanokat is találunk, akik könnyen sérülékenyek és nagyon gyorsan „szívükre“ vesznek valamit. Ezek az emberek gyakran sokáig szenvednek egy rossz szótól, mely egy másik, nem érzékeny emberre semmilyen hatással sincs. Ezeknek az embereknek gyakran többszörös szenvedéseken kell átmenniük, mire a negatív dologgal szembeni keménységet megtanulják.

Megint mások nem képesek önmaguknak megbocsátani az elkövetett hibákat. Némelyek egy életen át kitartanak amellett, hogy szemrehányásokat tegyenek önmaguknak és szerfölött megterhelik magukat ezekkel a negatív élményekkel.

Vég nélkül lehetne folytatni e listát. Számtalan példa tanúsítja, hogy az emberek nem tudatosan a Gonosz hatalmi területére tévednek.

Az egoisták együttérzés nélkül gondolkoznak a felebarátjukat illetően, ők például csak az üzletre, a pénzre és a jólétre gondolnak. Ezek egész életükben hamis rögeszméhez kötődnének, ha nem szabadítaná meg őket a szenvedés tüze ettől a kötöttségtől. Gyakran csak a fájdalom által jutnak el a magasabb rendű szellemiséghez és a gyógyulás után képesek megváltoztatni egész életüket.

Habár az embernek a rosszal való kapcsolatából csak fájdalom, baj, szerencsétlenség származik, mégis e hatalom áldatlan hatásának van még egy rejtett értelme is. Fájdalom és baj által néhányan belső érettségre is szert tesznek, mely kiszakítja őket a sok anyagi kívánság csalóka ábrándjából és arra készteti őket, hogy keressék életük magasabb rendű értelmét. Más emberek, akiknek nem kellett végigjárniuk ezeket a stációkat, az élet anyagi kihívásaihoz láncolva, gyakran halálukig megmaradnak a szellemi lustaság állapotában. Hogy ezt a rejtett összefüggést nyilvánvalóvá tegye, Bruno Gröning megkérdezte egyszer hallgatóit, hogy mi vezette őket ide. Sok választ kapott, hogy többek között az újság, a rokonok, de egyik válasz sem tudta kielégíteni. S akkor ő adott erre választ és el is magyarázta, hogy a „Gonosz“ volt az, mely például betegség formájában az embereket őhozzá elvezette:

„A Gonosz ezáltal mindig a jóhoz vezet.“

Nem a fájdalom az, amely az embert elvezette odáig, hogy Istent keresse? Sok embernek éveken át orvostól orvosig kell futkosnia, amíg felismeri, hogy van Egyvalaki, akiről elfelejtkezett, aki „minden ember legnagyobb orvosa“, ahogy ezt Bruno Gröning mondta. Hasonló módon már Goethe is beszélt a *Faust*-ban a negatív hatalom működésének titkos értelméről.

„Ama erőnek része, mely mindig rosszat akar és mindig jót mível.“

Aki már megtapasztalta a fájdalmat, az tudja, mekkora érték az egészséges test. Keresni fogja az utat, hogy elvesztett egészségét újra meglelje. Gyakran csak ilyenkor kész arra, hogy magát a megrögzült előítéletektől eloldja, hogy érzékelje annak a lehetőségét, amelynek korábban az értelem önhittsége miatt ellenállt, hogy jó irányba változzék, Istent keresse és elfogadja.

Ha az embernek azt kell tapasztalnia, hogy például a betegséggel szemben teljesen tehetetlen, vagy másfajta bajjal kerül szembe, ha saját hatalmának korlátaiba ütközik, akkor bensőjében készen áll az alázatra, kész egy magasabb rendű hatalmat keresni és előtte meghajolni. Az ember gyakran csak az átélt szenvedések után képes hasonló helyzetbe került felebarátjával együtt érezni, s felebarátját egyáltalán szeretni.

A Bruno Gröning barátok jelenlegi köréből számolt be nekem egy gyógyult arról, hogy most a gyógyulás után hálás a szenvedéssel töltött évekért. Mert

soha nem érdeklődött volna meg benne Bruno Gröning és a szellemi úton való gyógyulás iránt a vágy, ha nem lett volna olyan nagy bajban. Így legyőzött minden előítéletet és kész volt meggyőződni róla. Egészséges lett és az egészségénél sokkal több dologra lelt rá: megtalálta az Istenhez vezető utat.

„Most már igazán meg tudom becsülni az egészségemet, miután Bruno Gröning segítségével visszakaptam“, mondta nekem, „az én gyógyulásom példája által már sok más ember is eljutott erre az útra, s megtapasztalhatta a gyógyulást, mint én. A beszámolómmal meggyőzte őket“.

Az az ember, akit a fájdalom űz, és akinek van bátorsága ahhoz, hogy saját szokásai és előítéletei árnyékán átlépjen, s meggyőződjön a Szellem hatalmáról, ezzel nemcsak magán segít, hanem másokon is, akik követik példáját, tekintettel az akkor már láthatóvá váló nagy testi változásra és az ember életében bekövetkező változásra. Néhány ember ezen a módon sok fájdalmat és bajt tud megtakarítani, mivel felebarátja példája arra készíteti, hogy idejében megtanulja követni az élet alapvető törvényeit, és így magára vállalja a szent harcot az üdvösség érdekében.

Az idő

Manapság nagyon elterjedt rossz szokás, amikor az ember az élet szükségleteire következőképpen reagál:

„Nincs időm.“

Minden fontosabbnak tűnik, a hivatásbeli feladatok, a szabadidő; csak arra nincsen idő, hogy az ember nyugodtan felvegye teste számára a jót, ez a nap 24 órájában nem lehetséges.

Bruno Gröning egyszer azt mondta:

„Az ember időben gondoskodhat arról - amennyiben az időt és az alkalmat saját maga és a teste számára kihasználja - hogy annyi erővel rendelkezzen, hogy ne kelljen a Gonosztól félnie, és hogy az erőtartékával nyugodtan harcolhat a Gonosz ellen. Ilyenkor az ember az isteni rendben él.“

Aki a gyógyulás útján jár és életében harcolni akar a rossz ellen, az csak akkor teheti ezt meg, ha ehhez a szükséges szellemi energiát magába fogadja.

Bruno Gröning a testet gyakran az elemmel hasonlítja össze és arra utal, hogy az ember gondolkodása, beszéde és cselekedete révén erőt ad le, melyet hosszú távon nem lehet csak alvással pótolni. Ezért kell az embernek időt szakítania arra, hogy naponta kétszer ráhangolódjon a gyógygyőre. Csendes helyet kell keresnie,

hogy ott tudja magába fogadni az isteni erőt. Néha tíz perc vagy negyedóra is elég ahhoz, hogy megkapja a szükséges energiát, hogy a napi feladatokkal megbirkózzék anélkül, hogy megengedné, hogy a nyugalmat, az örömet és a békét tőle elrabolják. Ajánlatos időnként másokkal együtt ráhangolódni erre az energiára, mivel ilyenkor az áramlás erősebb.

Ezzel kapcsolatban Bruno Gröning egyik előadásában a springei közösség előtt a következőket mondta 1958. október 5-én:

„Úgy hiszem, Barátaim, jobb, ha megmondom az igazságot, hogyan élnek le emberek az életüket, hiszen életükben alig éltek át valamit! A legtöbben leélik életüket és elpazarolják a szép időt. Az idő pedig a jó. [...] Nekünk mindig valami csodálatost és istenit kellene átélnünk. Ha az istenit átéljük, s ha az istenit magunkba fogadjuk, akkor jól fogjuk magunkat érezni, akkor szabadok leszünk, akkor úgy élünk, ahogy azt Isten számunkra elrendelte.

De mit is tesz a legtöbb ember? Igen, azt, amit már mondtam, és másrészt saját maguk számára sincs idejük. Ott az üzlet, a háztartás, az üzem, a munka, ott van Jancsika és a nagynéni, ott van a férj, ide kell mennem, oda kell mennem. Ó nem, azt igazán nem lehet kihagyni. Nem, nem, nincsen időm. Talán van időm, hogy jönni tudok... Ezt mindig megbánták az emberek, ha a Gonosz elragadta őket és nem távozik tőlük, ha a Gonosz testükbe befészkelte magát, akkor felismerésre tesznek szert, akkor van idejük. [...] Aki nem akar hallani, annak éreznie kell. S ilyen a legtöbb ember, akik nem akarnak hallani, azoknak érezniük kell. [...] Keresniük kell egy kis helyet, ha az égi, az isteni nyugalmat akarják újra magukba fogadni, hogy azáltal visszatérjen testükbe a rend. Testüknek figyelmet kell szentelniük. Már nem szabad a Gonoszhoz kapcsolódniuk, el kell tőle szakadniuk, ahogy már eddig is elszakadtak tőle, miközben azt mondták: „Itt van a kis kamrá, itt maradok, itt nem zavar engem senki sem!” Akkor mindent magukba fogadtak, az erőt is, hogy megszűnjön testükben a zavar.

Ha nem elég [...] egyszer, akkor kétszer, vagy többször kell megtenniük és naponta. De a legtöbb embernek ez már sok. [...] Barátaim, akinek nincsen saját maga számára ideje, az nem istenhívő, az elszakadt Istentől. Kell, hogy legyen ideje saját maga, saját teste számára.“

Egy igazán reálsan gondolkozó embernek tisztában kell lennie azzal, hogy élete számára nemcsak egy pozitív egyenleg szükséges a bankszámláján, hanem energiája egyenlegének is pozitívnak kell lennie. Ha hajlandó arra, hogy ilyen formában időt szakítson saját maga számára - szokásai és környezete ellenére is, akkor hamarosan felismeri, hogy nemcsak erőt, hanem időt is nyerhet. Mindig van arra alkalom és idő, hogy az ember visszavonuljon egy pillanatra, hogy „feltan-

koljon“, ha testén érzi, hogy a negatív hatás sal van rá. Saját magam élhettem át, milyen rövid ideig tartó Einstellen által az ember rendelkezésére áll a testének életet adó energia. Az időt az új energia által sokszorosan visszanyeri az ember. Újra helyes gondolatok jönnek, s az ember ismét meglepődik, milyen kis és nagy „véletlenek“ által érezhetővé válik a segítség a munkában, ha az ember nyitja magát erre az erőre.

Ezen túlmenően ez még a fontosság szempontjából is kérdés, hiszen első helyen Isten ajándékaként a testi és lelki egészségnek kellene állnia.

„Higgyél és bízzál, segít és gyógyít az isteni erő“

Bruno Gröning tanítása félreérthetetlenül megmutatja, hogy az emberi élet számára létezik egy magasabb rend. Ez Isten által elrendelt életrend, az „élet“ alaptörvényei vagy „játékszabályai“, ahogy Bruno Gröning nevezte, nem mások, mint az emberi lét természetes törvényszerűségei. Minden ember azonos módon alá van vetve nekik, mint ahogy a fizikai törvényeknek is.

Bruno Gröning egyszer így nyilatkozott erről:

„Istennek saját törvénye. Aki ezt nem ismeri, aki nem szívleli meg, aki nem követi, annak nem lesz sikere.“

Már most nyilvánvalóvá vált, ha az ember egy jó gondolatnak szenteli hitét, akkor felvette a kapcsolatot Istennel. Az Istenben való hit ezáltal nemcsak egy az ember fölé rendelt egzisztencia, egy mindenható lény igenlése, vagy vallásos szövegek értelmezésének a tudása, az istenhit az önmagunkban és más emberekben meglévő jóban való feltétlen bizalmat jelenti. Az Istenben való hit azt jelenti, hogy az embereknek, vagy bár mely élethelyzetnek hatalmat nem adományozunk, hanem szívünkben leszünk nagyobbak, tehát a jóságba és az üdvösségbe vetett hitünk lesz nagyobb.

Bruno Gröning mondta:

„Embernek lenni azt jelenti, jónak lenni, jónak lenni egymáshoz, minden gondolat jó, minden szó a jóhoz vezet, azaz tettekre vál tani, nemcsak ígéretni, nemcsak mondani.“

Egy ilyen ember „szünet nélkül imádkozik“, mert a belső hoz záállása által, a gondolatain keresztül szellemileg állandó kapcsolatban van Istennel és valóban őt szolgálja, hiszen példaképét, a jót, tehát Istent másokban is felkelti. Hasonló módon érvényes ez az egészségre és a betegségre.

Bruno Gröning:

„Aki hisz a saját egészségében, az hisz Istenben.“

Az ember azonban az orvosi diagnózis láttán a betegségben hisz és hacsak lehet, hitét szenteli annak a hazugságnak, hogy gyógyíthatatlan, ezáltal anélkül, hogy sejtene, feladta Istenben való hitét. Hiszen a betegség nem Istentől ered, hanem a negatív hatalom műve.

Nos, ha kifogásolnánk, hogy az orvosi diagnózis csak egy dolog és akkor tettetünk kellene, hogy különben sem veszünk róla tudomást. Az elfojtás azonban a félelem egyik következménye. Az az ember, aki az életében meglévő negatív körülményekről nem vesz tudomást, hitében még kötődik azokhoz, úgyhogy azok még hatással lehetnek rá.

De a „realista ember“ is, aki azt mondja, hogy a tényekkel szembe kell nézni, meg kell tanulni, együtt élni a betegséggel és a fájdalommal, ahogy ezt manapság sok önségítő csoportban szokták mondani, ez a „realista“ is ugyanúgy leteszi a fegyvert a negatív hatalom megnyilvánulása előtt, amely bajként és betegségként je lentkezik életében. Összeköti magát a negatívval és hibás hitével előidézi, hogy tudatában a negatív dolog még jobban meg tudjon szilárdulni. Abban gyakran a környezet is közreműködik romboló és gyengítő részvételével, hogy az érintett zásakutkába kerüljön.

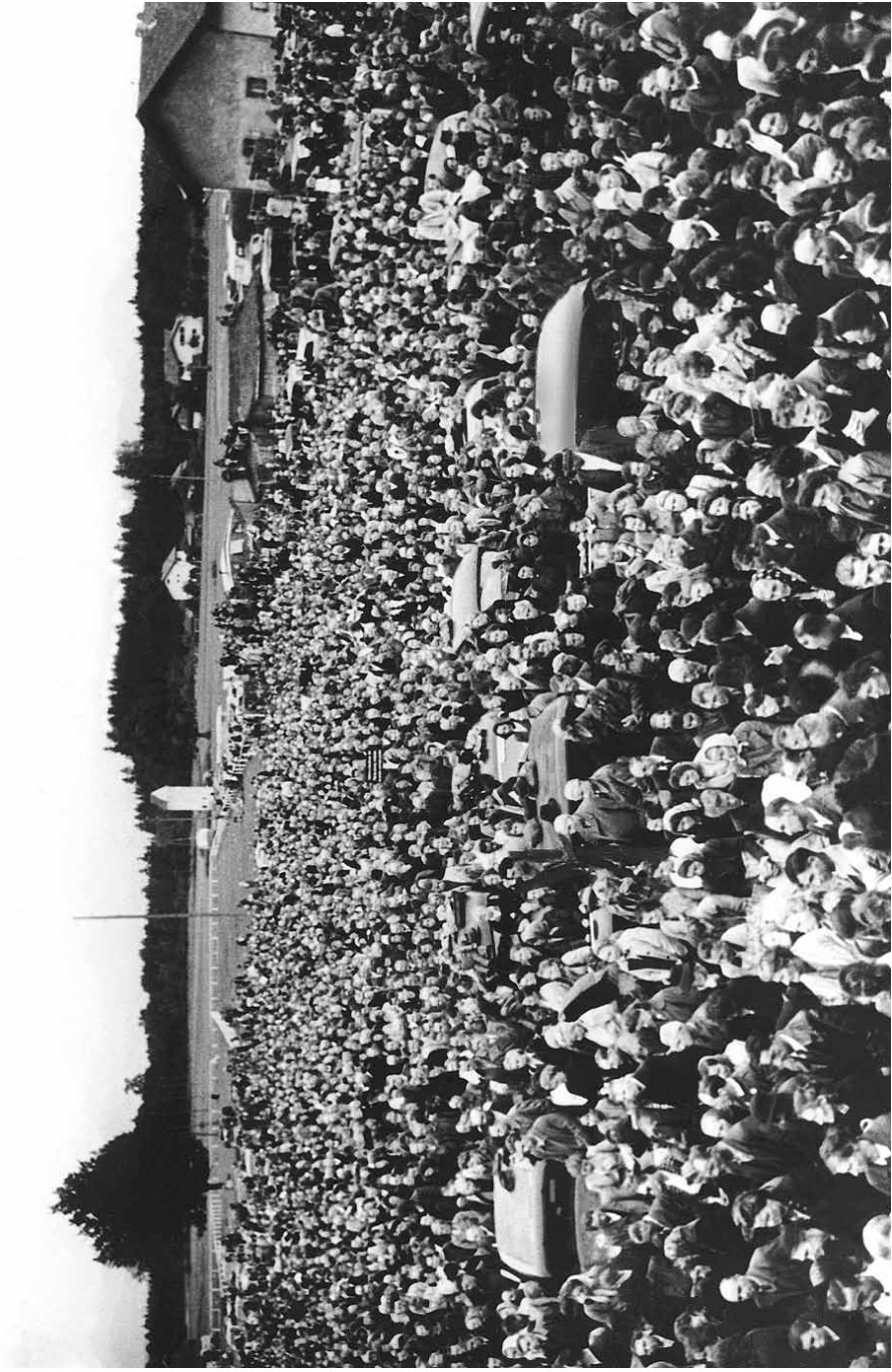
Sokszor jellegzetes ellentmondás alakul ki az ember lelkében. Sokan szóban istenhívőnek vallják magukat, de részben rend szeresen ritkán lehet velük találkozni a templomban, de annál a kérdésnél, hogy hisznek-e a reumából, az arthróziszból, a szívvelgyengülésből, vagy a szélütés következményeiből való gyógyulásban, ők az orvosuk kijelentéseire hivatkoznak, aki világossá tette számukra szenvedésük gyógyíthatatlanságát és állapotuk gyors rosszabbodását jövendőlte.

Bruno Gröning erről azt mondta:

„Valaminek a hatalmába kerültek, a megszokás hatalmába, úgyhogy a ‚hinni‘ szóval csak vigasztalódnak, de valójában nem tudnak hinni, mert még nem szívlelték meg a hinni szót. Még nem léptek a tettek mezejére.“

„Felhívom a figyelmüket arra, hogy csak azok tapasztalhatják meg a gyógyulást, akik magukban hordják Istenünk hitét, vagy legalábbis hajlandók felvenni ezt a hitet.“

Az az ember, aki Bruno Gröning tanítása alapján a gyógyító erőt testébe fogadja, teljesen ellenkezően cselekszik azzal, mint aki elnyomja magában a betegséget, vagy „együtt akar élni vele“. Az ilyen harcol az egészségéért. Az isteni

Gyógyulástkeresők Traberhofon 1949 szeptemberében

mindenhatóságba vetett hitből, mely a Heilstrom megtapasztalásával növekedni fog, lehetővé válik, hogy tudatában a bajtól elszakítsa magát, és erősen megtartsa hitét az üdvösségben. Ezzel szellemileg győzelmet aratott a negatív felett, mert nem engedte, hogy a baj tudatát hatalmába kerítse, s ezzel létrehozta testében és életében az üdvösség alapját. A panaszok „elnyomása, megszüntetése, tagadása“ a szokásos terápiában „igenléssé“ válik. A gyógyulást kereső egész tudata megnyitotta magát a gyógyulás előtt, a gyógyerő által gyakran erősödő tüneteket és fájdalmat átállási reakcióként fogadja el, de nem azért, hogy „vele éljen“, hanem azért, hogy általa egészséges legyen.

Bruno Gröning azt mondta erről:

„Én felkeltem az emberekben az önbizalmat, s a célba vetett hitet.“

„Ha hiszik, hogy megtapasztalják az üdvösséget, akkor már meg is vannak segítve. Higgyenek!“

Fontos, hogy a külsőleg látható üdvösséghez vezető úton hitüket minden külső és belső ellenállással szemben megőrizték, s a Regelung időszakát, a tisztulást kiállják.

Bruno Gröning egyik előadásában kijelentette:

„Aki szilárd, aki az igazi, isteni hitet megtartja magában, az győz.“

De az az ember sincs egyedül, aki a jóban már egyáltalán nem képes hinni. Tudok néhány gyógyultról, aki az életben szerzett sok negatív élménye alapján már egyáltalán nem tudta elképzelni, hogy újra visszanyerheti a jót, vagy hogy a jó valamilyen formában még hatalommal rendelkezik. Ma is lenyűgöző, hogyan nőtt ezekben az emberekben a Heilstrom rendszeres felvétele által a hit ereje annyira, hogy a gyógyulást is megtapasztalhatták.

Bruno Gröning így szólt ezekhez az emberekhez:

„Mivel ma még nem tudnak hinni, ezért akarom ezt ma megtenni Önökért, míg Önök is hinni fognak. S mivel még nem tudnak kérni és imádkozni, ezt is megteszem Önök helyett.“

Az embernek újra Isten mindenhatóságába vetett hit felé fordulása Bruno Gröning tanítása és a Heilstrom rendszeres felvétele által természetesen nem áll ellentétben azzal, hogy orvoshoz menjen. A legtöbb kolléga boldog volna, ha páciensei ilyen beállítottsággal mennének hozzá. Gyakran hamar, akadálytalanul hat a gyógyerő az emberben, s az orvosi kezelés fölöslegessé válik. Mások a gyógyszer mennyiségét lassanként csökkenthetik, míg a teljes gyógyulás be nem következik.

Magától értetődik azonban, hogy egy független orvossal kontrollvizsgálatot kellene végeztetni. Ez hatásos védelmet nyújt minden a rokonságból és az ismeretségi körből származó kétellyel szemben, és felbecsülhetetlen hitbéli segítség az új segítségkeresőnek.

Hans Rösch esete W.-ből példa arra, hogyan nyilvánul meg Isten lenyűgöző hatalma abban az emberben, aki Bruno Gröning tanácsa szerint hittel és bizalommal megnyitja magát az isteni hatás előtt. Ő 70 évesen ahhoz a korcsoporthoz tartozik, amelynek a mi társadalmunkban általában kevés esélyt adnak, ha betegségek gyengítik testét és lelkét. Sok emberben az a hibás nézet rögzült, hogy az öregkort a betegséggel és a fájdalommal kell kapcsolatba hozni. „Hát Ön bizony öreg, ez ellen semmit nem lehet tenni“, halljuk gyakran még az orvosok szájából is. Gyors terjedésük miatt nem lebecsülendő hatásúak az olyan szólások, mint amit nem régen hallottam például: „Aki 50 éves elmúlt és nem fáj semmije, az már nem él“.

Rösch úr évek óta szív táji fájdalomtól szenvedett, melyek balra, részben a karjába sugároztak ki és főleg testi terheléskor léptek fel. Állandóan egy üvegcsé „Nitrolingual“ nevű szívgyógyszert hordott magánál, melyet naponta többször használt, s mely a fájdalmat megszüntette; ezen kívül azonban még több szívtablettára is szüksége volt. Orvosi részről koszorúér-betegséget állapítottak meg, melyet egyértelműen igazolt egy terheléses EKG-vizsgálat. A vizsgálatot végző belgyógyász (H. város Városi Kórházának vezetőorvosa) által kiállított leletben a következő áll:

„Összefoglalva, a páciens által elmondott panaszok bizonyára a koszorúér-betegségben terhelésnél jelentkező koszorúér-elégtelenségre vezethetők vissza. Az elektrokardiográfus változások tipikusak.“

Hans Rösch erről a következőt mondta:

„A fájdalom főleg terheléskor és izgalomnál lépett fel. Ha erősebb fájdalom volt, akkor a bal karomba sugárzott ki. Az utóbbi években, mielőtt kapcsolatba kerültem volna Bruno Gröning tanításával, még félelemetnyit sem tudtam pihenés nélkül felmenni a lépcsőn anélkül, hogy menetközben meg ne álljak, mert légszomj és szív fájdalom jelentkezett.“

Elvesztette a hitet, hogy az ő korában lehetséges még gyógyulás és beletörődött élete egyre nagyobbá váló korlátozottságába.

Ezenkívül 25 éve fejfájása is kínozza, amelyet orvosi részről a nyaki gerincoszlop kopásos jelenségeire vezettek vissza. Ha a fájdalom különösen erős volt, akkor néha tíz darabot is bevett a „Prontopyrin“ nevű gyógyszerből, ami rövid időre

javulást idézett elő. Az évtizedek óta újra és újra jelentkező gennyes homloküreg gyulladások, melyek kétévente a homloküreg öblítését tették szükségessé, hozzájárultak a fejfájás erősödéséhez.

A betegségekből és fájdalomból font hálónak az embernek az életében egyre szorosabbá vált. A 70-es évek elején hátfájdalom is fellépett (orvosi diagnózis: krónikus lumbalgia).

Hans Rösch:

„A fájdalom a keresztcsonttól a jobb lábamba húzódott. Tartósan kellemetlen, fájdalmas érzés volt a hátamban. A fájdalom akkor erősödött, ha mozogtam, vagy különösen akkor, ha hajoltam, ha nehéz terhet cipeltem, vagy ha sokáig gyalogoltam. Ha heves fájdalom jelentkezett, akkor félbe kellett szakítanom a mozgást, olyankor mindkét kezemet a keresztcsontomra tettem, míg valamelyes idő után a fájdalom csillapodott. Sok fájdalomcsillapítót szedtem, többek között olyan erőset is, mint a Felden 20, vagy a Butazolidin. A gyógyszerek az izsappakolással, a masszázssal és a besugárással együtt enyhülést hoztak, de csak rövid időre, később a fájdalom ismét ugyanolyan erőssé vált. Az orvosok az ágyékcsigolya területén a porckorongok elhasználódását és a gerincoszlop kopását állapították meg. Terheléseim következtében másfél évvel a nyugdíjazásom előtt munkaképellennek nyilvánítottak. Szó sem volt gyógyulásról. Az ortopéd szakorvosom már évekkkel azelőtt azt mondta nekem: Ezzel kell élnie.“

Ehhez még más panaszok is társultak:

„1942-ben Sztálingrád alatt hirtelen tüzéségi és gránátámadást kaptunk. A bajtársam és én a bunkerben voltunk és egy teli találat betemetett minket. Itt többek között súlyos mellkasi zúzódást kaptam. A gránátbecsapódástól tüdőrepedésem lett. [...] Azóta mindig fájdalmat éreztem a tüdőmben. Aszerint, hogy milyen munkát végeztem, vagy hogyan mozogtam, vagy mennyire mélyen vettem a levegőt, erős szúrásokat éreztem a tüdőben. Gyakran mondtam ezt a háziornosnak, de azon a véleményen volt, hogy a háborús sérülés ellen nem lehet semmit sem tenni.“

Nem lehet csodálkozni azon, hogy Hans Röschnél a fenti betegségek következtében gyomornyálkahártya-gyulladás is kialakult, amely tíz éven át évente egy-két alkalommal kifejezett gyomorfájás formájában jelentkezett és diétázást követelt. Ilyen hát tér miatt érthetővé válnak az alvászavarok is, melyek körülbelül 1946 óta voltak észrevehetőek, s odáig vezettek, hogy gyakran éjjelente felébredt és aztán órákon át nem tudott elaludni.

1987 végén ismerkedett meg Bruno Gröning tanításával és elkezdett ráhangolódni a Heilstromra. Gondolatban elszakította magát orvosai összes negatív

prognózisától, az életében jelentkező minden bajtól és fájdalomtól, és hitt abban, hogy Isten a legnagyobb orvos, és szíve mélyén gyógyulást kért.

Lenyűgöző, milyen gyorsan tudott hatni a jóba vetett hit felé való belső irányultságon keresztül a gyógyerő:

Rövid idővel később a hosszú éveken át tartó szív tájéki fájdalomtól is megszabadult. Már nem volt szüksége „Nitrolingválra“ és más egyéb szívgyógyszerre. Most már képes folyamatosan több emeletre felmenni, ami éveken át elképzelhetetlen volt, s panaszmentesen még hosszú túrákat is tett a Feketeerdőben, sőt szívbéli kívánsága, hogy táncoljon, az ő korában újra lehetségessé vált.

A fejfájás és a rendszeres gennyes arcüreggyulladás is eltűnt, mióta felvette a Heilstromot, egyszerűen nem léptek fel többé.

A hátfájdalomból való gyógyulásáról a következőket mondta:

„A hátam fájdalommentes. Ismét tudok a kertben dolgozni, fájdalom nélkül le tudok hajolni. Már nincsenek nehézségeim azzal kapcsolatban, hogy az ágyból vagy a székről felálljak. Masszázsokra, iszappakolásokra, besugárzásokra és fájdalom csillapító injekciókra sincs már szükségem. Ettől a terhelésemről egyszerűen szabályozó fájdalom nélkül szabadultam meg.“

A tüdőben jelentkező fájdalom eltűnt, gyomorfájdalom sem lépett fel többé. Mindent tud enni és most már, ahogy írja, arra kell ügyelnie, hogy ne legyen túl kövér. Mivel minden fájdalom és félelem elmúlt, ismét „úgy tud aludni, mint egy mormota“.

Hans Rösch gyógyulásait orvosokkal is fölülvizsgáltatta. Egy újbóli terheléses EKG igazolta visszanyert teherbírásával kapcsolatos személyes megfigyeléseit. 125 wattos terhelés mellett „nem volt jele repolarizációs zavaroknak a koszorúér-megbetegedésben“.

Egy fájdalommal és betegségekkel sújtott idős emberből, akinek orvosa nem adhatta meg a gyógyulás reményét, jó erőben lévő, életvidám ember lett, aki újból meglelte egészségét és hitét. És ezt egyedül azáltal, hogy Bruno Gröning tanácsát követte, s a betegség és a fájdalom formájában megjelenő negatív hatalomtól elszakította magát és szívét ismét a jóban való hit, az üdvösség felé nyitotta meg.

„Amit akarsz, legyen a tiéd!“

mondta Bruno Gröning. Bizonyára a segítség legjobb formája, ha segítünk az embereknek, hogy magukon segítsenek, ha van bátorságunk az összes szokásos társadalmi gondolkodási modell ellenére segíteni, hogy szellemüket a rossz, szokásos hitbéli példáktól megszabadítsuk és teljes üdvösségre találjunk.

A szeretet az élet alaptörvénye

Bruno Gröning Isten életrendjének legfontosabb törvényét a szeretetben látta:

„Van olyan alapelv, mely szerint az ember életét berendezheti? Igen, a felebaráti szeretet.“

Személyes örömet érzett, ha azt érezte, hogy az ember az Isten- és felebaráti szeretet magas ideáljára törekedett és ezt tet tekkel is bizonyította. Aki közelebről ismerte Bruno Gröninget, az tudta, hogy a testi-szellemi gyógyulás mellett az embereket tanítása révén ehhez a magas, tiszta érzéshez szeretné elvezetni.

A szeretetet valami szent dolognak tartotta, az volt számára Isten lényének központja. Ezzel egy időben felismerte benne a rossz elleni harcnak leghatalmasabb fegyverét. Az az ember, aki a szeretetre nyitja magát, az isteni Szellem legmagasabb kiáramlásával kerül kapcsolatba. Éppen ezért a szeretet összes gondolatát az erősen építő, pozitív, éltető szellemi energia táplálja. Ez a szerető embernek sokszorosan a javára válik. Saját magát erősíti, védi magát a negatív gondolati energiáktól és embertársainál hasonló gondolatokat idéz elő, ha a szeretet gondolataival dolgozik, azaz tettekre váltja azt, s ami aztán visszahat rá. Aki felismerte a szeretetben a béke és a boldogság legnagyobb szellemi hatalmát, az nem fog azon csodálkozni, hogy a negatív szellem mindent megtett, hogy manapság ezt az érzést meghamisítsák és lábbal tiporják! Alig valaki foglalkozik ezzel a szellemi magatartással; már nem tűnik értelmesnek, hogy a modern teljesítmény-centrikus társadalomban a túlélési versenyfutásban szeressünk. A szeretet vagy érzelmi struktúrák, melyeket manapság ilyeneknek neveznek, csak a párkapcsolatokra, vagy a családra korlátozódnak; nagyon ritkán talál az ember igazi felebaráti- vagy Istenszeretetet. Bruno Gröning meg volt arról győződve, hogy még manapság is megvalósítható a jóakarató ember számára a felebaráti- és Istenszeretet. De itt is tudatosítania kell az embernek, hogy a szeretet – hasonlóan a gondolathoz – sohasem nőhet ki saját lényéből, hanem mindig a Fényből jövő szellemi adomány marad. Minden Jó egyik forrásából elapadhatatlanul árad ez, csak az emberen múlik, hogy erre nyissa magát, magába fogadja és növekedését megengedje.

Bruno Gröning:

„Istennek mindene megvan, amire az embernek szüksége van. De ezt az emberek teljesen elfelejtették.“

Ahogy az embernek az Istenhez való tudatos kapcsolatából a testi és lelki üdvösség osztályrészül jut, ugyanúgy születik ebből a kapcsolatból a régen elfelejt-

tett önzetlen szeretet. Ugyanaz az erő, mely a testet és a lelket tisztítja és segíti az embert abban, hogy a belső megtérést megvalósítja, feléleszti az ember szívében a szeretet tüzét.

Ahogy a mai Bruno Gröning Baráti Körhöz tartozó személyek elbeszéléseiből megtudtam, sokan megtapasztalták, hogy belső szeretetképességük növekedett, miután Bruno Gröning tanácsát követve megnyíltak a Heilstromra.

Régebben mindig arra törekedtem, hogy jót tegyek, de ez csak próbálkozás volt, le kellett győznom magamat, hiszen csak eszemnél fogva tettem azt, nem szívből“, számol be Franz K. (29) H.-ból. „Amikor Bruno Gröning tanítása szerint egyre jobban nyitottam magam az isteni erőre, éreztem, hogy valami megváltozott bennem. Eltűnt az a nehézség, amely mindig kínzó nyomásként nehezedett rám és mindenféle örömtől megfosztott engem. Amikor a Heilstromra ráhangolódtam, nemcsak meleget és bizsergést éreztem, olyan volt mintha fény hatolna lelkembe, mely a külső érzék szervek számára láthatatlan. Ez a fény lelkemet mély örömmel tölti el, boldogságot érzek, és azt érzem, hogy egyre jobban vagyok képes szeretni. Azóta nagyon erősen nő bennem a szeretet erősen kívánt érzése, másoknak szívből tudok segíteni, s még az is lehetséges, hogy olyanokkal szemben érezzek szeretetet, akiket régebben elítéltem. Ez az érzés annál jobban nő, minél jobban nyitom magam a Heilstromra, gyakran olyan mintha szívemben tűz égne. Különösen annak örülök, hogy nemcsak embertársaimmal szemben érzem a szeretetet, hanem Istennel szemben is, habár nem láthatom Őt. Hálás vagyok Gröning úrnak azért, hogy a nagy ellenállás ellenére volt bátorsága a belső felismerést embertársainak továbbadni. Nélküle nem találtam volna meg a szeretethez és az Istenhez vezető utat.“

A gyógyulás legmagasabb formája az, hogy az emberben újra felélesszék az önzetlen szeretetet. Aki szeretni tud, az olyan erős szellemi köteléket hozott létre saját maga és a minden Jó forrása között, amely által fogékony lesz az isteni Szellem vezérlésére. Az embert a Szellem minden igaz útja elvezeti a szeretethez, hiszen Isten maga a Szeretet. A negatív hatalom számára idegen ez, hi szen ahol az emberben, vagy a társadalomban fellép, ott eltűnik a szeretet. S ahol a szeretet növekszik, onnan eltűnik a rossz befolyása.

Bruno Gröning szavai által - a szellemi zűrzavar korában - megnyílik a segítséghez és a gyógyuláshoz vezető világos és egy szerű út. Csak az emberen múlik, hogy megfogja ezt a segítő kezet és saját testén és életében meggyőződjék az elmondottak igazságáról.

4. fejezet

Bruno Gröning tevékenysége

Bruno Gröning gyógyító képessége már gyermekkorában megmutatkozott. Édesapja, August Gröning egy eskü alatt tett nyilatkozatában beszámolt róla, hogy neki már gyermekkorában feltűnt fiának egy tulajdonsága, amely „lehetővé tette számára, hogy embereket betegségből és szenvedésből kigyógyítson.“

August Gröning a saját testén győződhetett meg a fiának eme képességéről.

„Egy súlyos baj támadott meg, úgyhogy az orvosok már lemondtak rólam. A fiamnak egy rövid kezelés elég volt, hogy újra meggyógyítson.“

Bruno Gröning kortárs tanúi a rákövetkező időből származó több élménybeszámolóban újfent tanúsítják ezt a gyógyító képességet.

Dr. Trampler, jogász és újságíró írja Bruno Gröning tevékenységéről:

„1949-ben alig volt olyan esemény Németországban, amely az emberek oly nagy figyelmére és mély belső érdeklődésére talált, mint a Bruno Gröning körül történtek. Ennek az embernek a fellépését nem lehet a materialista világképbe beleilleszteni. Bizonyára ez is a mélyebb oka időnként a vélemények elkeseredett harcának, amely a személye és a gyógyításai körül tört ki. Aki annyira rabja lett a materialista gondolkodásnak, hogy már csak azt tudja elhinni, amit kézzel meg tud fogni, vagy készülékekkel mérni és bizonyítani tud, az a megfoghatatlannal, ami Gröning tevékenysége által történik, megértés nélkül és nagyon gyakran intoleránsan fog szemben állni. De aki az ismeretlennel, istenivel szembeni tiszteletet megőrizte magában, és nem egyedül az értelemre hagyja az élet végső nagy kérdéseinek a megválaszolását, az legalábbis felelősségteljes komolysággal törekedni fog arra, hogy kiderítse, Gröning gyógyító ereje vajon abból az örök forrásból ered-e, amely meghaladja a racionális felfogást. Az ilyen ember ezenkívül kész lesz arra, hogy a jelenségeket, amelyeket pontosan megfigyelt, akkor is elhiggye, ha ahhoz az ismert, a tudományosan vizsgált területről mindennemű magyarázat hiányzik.

Így kényszeríti Bruno Gröning fellépése – teljesen függetlenül attól, hogy milyen lesz az ő és munkássága végső megítélése – az embereket két táborba: azokra, akik belsőleg készek arra, hogy az ismeretlent is, mint élő valóságot ismerjék el, és azokra, akik megtagadják az abba vetett hitet.“

Egy gyógyult

Herford és Traberhof - ezrekre hatott a gyógyítás

„Soha azelőtt nem tódultak még annyian egy gyógyítóhoz, mint Bruno Gröninghez. Még soha senki sem volt nagyobb mértékben vita tárgya. Senki sem váltott ki annyi érzelmet, mint az az ember, aki a sztaniolgolyóival vált ismertté. Újra meg újra megtiltották neki, hogy gyógyítson.“

Kurt Allgeier Bruno Gröningről *A Csodadoktor* c. könyvében

Mit tett Bruno Gröning, hogy így fel tudta kavarni a kedélyeket?

Felületesen nézve abban állt a tevékenysége, hogy beszélt az emberekhez. A hallgatóit arra hívta fel, hogy váljanak meg a betegségtől és a bajtól, és újra vegyék fel a hitet Istenben, mint a legnagyobb orvosban.

Dr. Trampler 1949. augusztus 27-én érkezett Traberhofra. Így írta le az első benyomásait:

„Végtelen nyugalom árad abból az emberből, aki halk, szívhez szóló hangon szól a lábainál álló segítségkeresőkhöz. Olyan csend van, hogy még a leghátul állók is megértik minden szavát. [...] Gröning nem szónokol. [...] Először az útmutatását halljuk, hogy valljuk meg az Istenben való hitünket – ez az első feltétele annak, hogy elnyerjük a gyógyulást. Azután azt az utasítást adja, hogy kapcsoljuk ki a betegségre vonatkozó gondolatot, hunyjuk be a szemünket, és pontosan figyeljük meg, hogy mi megy végbe a testünkben. [...] Ebben a pillanatban egy gyenge bizsergést érzünk a tenyerünkben, egy gyenge áramütéshez hasonlót. Egy jó idő után, mialatt némán, a legnagyobb koncentráció arckifejezésével végigtekint a szenvedőkön, azt mondja Gröning, hogy ő megadta nekik, amit adni tud nekik. Hagyják hatni magukban az erőt és higgyenek a gyógyulásban, akkor is, ha az nem azonnal következne be.“

Egy olyan ember, akinek semmi köze sincs a szellemi úton kifejtett tevékenységekhez, értetlenül fog szemben állni egy ilyen eseménnyel.

Nem váránk-e inkább egy lángoló beszédet, amely lebilincseli az embereket, és így gyümölcsöző talaja lehetne egy tömegszuggesztiónak?

És a fenti leírás mégis nagyon találóan jellemzi Bruno Gröning munkásságát.

Ő maga megmondta:

„Én soha nem úgy adom, ahogyan azt az ember akarja, mert én úgy adom, ahogyan én kapom, és nem emberektől, ezt kihangsúlyozhatom és ki is hangsúlyozom, vagy ki is emelem, ahogyan azt Istentől magától kapom, én ezen semmit nem tudok változtatni, és nem is változtatok semmit.“

Amit ő ad, az szellemi természetű, ő, ahogy mondja, közvetíti az isteni erőt az embereknek, akik – megfelelően előkészülve – fel tudják azt venni magukba, és meg tudnak gyógyulni.

A láthatatlan adás a hallgatás perceiben legtöbbször rövid idő múlva szinte felfoghatatlan hatást fejt ki a gyógyuláskeresőik között.

Dr. Trampler így írt erről:

„Aránylag ritka, hogy egy ilyen összejövetel résztvevője semmit se érezzen a gyógyhullámból. Nagyon sokan már ott helyben megszabadulnak akut fájdalomaitól. Ezzel szemben másoknál az erő, ha azt hittel megőrzik magukban, folyamatosan tovább működik, és még nagyon hosszú távú szervi változásokat is eredményez. Sok esetben azonnali gyógyhatások lépnek fel, amelyek közül természetesen elsősorban olyanok válnak ismertté, amelyek közvetlenül láthatók a körülállók számára is. Majdnem minden tömeggyógyítás alkalmával néhány, sőt gyakran egészen sok bénát is olyan intenzíven befolyásol az „áram”, hogy felállnak a betegszállító kocsiból, vagy el tudják hajítani a mankójukat. Egyes esetekben még vakok is hirtelen újra láttak. Másrészt ezek a spontán gyógyulások rendkívüli jelentőségűek azon gyógyuláskeresőik számára, akiknél a hatás csak lassan alakul ki. A hitük, hogy segítséget találnak, megszilárdul és megerősödik a hitetlen kételkedők minden támadásával szemben.“

Megtaláltam a gyógyulások egy listáját, amelyeket Bruno Gröning egy, a Traberhofon tartott előadása után egy érdeklődő a tömegből meg tudott állapítani. A következőkben ebből közlök egy válogatást:

- Josef Fritz M.-ből - rövidlátó volt, szemüveget visel, hirtelen újra élesen lát.
- Ludwig Suding B.-ből - 1918 óta baloldali súlyos bénulás sebesülés miatt - elmúlt.
- Waltraud Geiger W.-ből - balkar gyermekbénulásból eredően béna - most 1/3 magasságra fel tudja emelni a karját.
- Anneliese Berger R.-ből - 1937 óta spinális gyermekbénulás (altest, lábak bénultak) - bizsergést, húzást érez, és mindenhol melegséget.
- Kurt Kunze A.-ből - 1943-ban sebesülés miatt a karja könyökben behajolva megmerevedett- 1949. augusztus 27-e óta a karja egyenes és laza.
- Maria Siegel M.-ből - egy év óta ízületi gyulladás a könyökben, orvosi kezelés eredménytelen - most minden rendben és már nincsenek fájdalmai.
- Martha Roth E.-ből - 73 éves, 29 éve járászavarok és fájdalmak a végtagokban - ma gyógyult, bot nélkül jár.

- Else Romminger T.-ből - spinális gyermekbénulás 1922 óta, mindkét lába béna volt, járni csak fáradságosan, bottal volt képes – most bot nélkül tud járni.
- Hans Schonauer M.-ből - kb. 11 éve volt szklerózis multiplexe; a bal láb a csípőig béna volt, később a jobb láb is, különböző orvosoknál eredménytelenül kezelték, többek között az Egyetemi Idegklinikán, az esetet gyógyíthatatlannak nyilvánították. 1949. szeptember 7-én érkezett Traberhofra Gröning távollétében, a hatás csütörtökön következett be - most nehézség nélkül, bot nélkül jár, a bal láb egészen rendben van, a jobb még nem egészen.
- Andreas Gruber W.-ből - 1945-ben tüdőgyulladás utáni embólia következtében lebénult, nem tudott menni – feláll és jár.

E. A. Schmidt hasonlóról számol be Bruno Gröning munkásságával kapcsolatban Herfordban. Megfigyelhette, hogy beszédhibás emberek hirtelen beszélni kezdtek. Sokan elkezdték az addig bénult és merev végtagjaikat mozgatni, egy súlyos hadirokkant pl. újra tudta mozgatni a karját, amely könyökben egy lövés miatti csonttörés következtében merev volt.

Egy mutatványos feleségének hét éve merev volt a jobb térde, és kezdeti rövid ellenállás után képes volt a térdét egészen – és fájdalommentesen – behajlítani és rendesen járni, úgy, mint hét évvel azelőtt.

Willi Horstmann S.-ből, aki a bal szemére vak volt, „hirtelen meg tudott különböztetni világot és sötétet, és kevéssel később teljesen normálisan látott.“

Ismeretessé vált a gyakorlatilag vak egykori zenésznél, Weiland úrnál elért gyógyítási siker, aki 1949-ben hallott Bruno Gröning herfordi gyógyításairól, és ezért eljött Weszfáliába. Egy 1941-ben kapott paratífusz-védőoltás következtében tönkrement a látóidege, amely a normális látóerő 1/25-öd részére csökkent látóképességhez vezetett. A Drezdai Közegészségügyi Hivatal orvosi szakvéleménye 90 %-ban csökkent munkaképességet állapított meg nála. A Richard Wagner Kórház Szemklinikája Drezdában kihangsúlyozta, hogy Weiland úr gyakorlatilag vak. 1949. június 16-ára virradó éjjel lépett kapcsolatba Bruno Gröninggel, és azóta hónapról hónapra javult az állapota.

A *Revue* egyik tudósítója találkozhatott Weiland úrral Rosenheimben, és meggyőződhetett annak az újonnan elnyert látóképességéről.

Így számolt be róla:

„Rosenheimben Weiland úr már 500 méteres távolságból felismerte a vonatokat, a járókelők ruházatát pedig 100 méteres távolságból. Egy karórát egy méteres távolságból kifogástalanul fel tudott ismerni.“

Sok gyógyult írásban köszönte meg a gyógyulásokat, amelyek gyakran még Bruno Gröning távollétében is megtörténtek. Elisabeth Schwerdt B.-ből néhány nappal Bruno Gröning látogatása után komoly gyógyulást ért meg.

1949.05.12-én írta:

„Kedves Gröning Úr! Szükségét érzem, hogy írjak önnek. [...] Ön kilenc nappal ezelőtt nálunk volt. A beszélgetésünk alatt egészen mellékesen meséltem önnek a két komoly füloperációmról, illetve vésésekről, melyek következtében a jobb fülemre teljesen elvesztettem a hallásomat. Az orvos egy hallójárat-tükrözésnél egy négy milliméter hosszú hasadást fedezett fel a hallójáratban, és azt a számomra nagyon szomorú hírt közölte velem, hogy a hallás visszatérése teljesen ki van zárva. Most csodálkozni fog:

Kedd este 19 órakor a szüleim és magam legnagyobb örömeire megállapítottam, hogy 20 év után újra képes vagyok rá, hogy halljak az operált fülemmel. Ezt egyedül önnek köszönhetem, kedves Gröning úr. Hogy ezért milyen hálás vagyok önnek, azt egyáltalán nem tudom szavakkal kifejezni.“

Dr. Trampler, jogász és újságíró a Bruno Gröninggel a Traberhofon való találkozása alkalmával a saját testén győződhetett meg a Heilstrom hatásáról.

Ő maga, ahogyan *A nagy megtérés* című könyvében leírta, azzal a céllal jött a Traberhofra, hogy egy beszámolót írjon az eseményekről. De egyetlen pillanatig sem gondolt rá, hogy Bruno Gröning képes volna rá, hogy őt magát meggyógyítsa.

Dr. Tramplernek – mint azt az Országos Társadalombiztosító Hivatal orvosi vizsgálata megállapította, – egy 1947. május 9-i hadisebesülésből származó jobboldali lábtőcsont- és lábszárcsonttörés következtében deformált artrózisa (ízületi betegsége) volt. A törések jelentős deformációval forrottak össze, a láb minden mozdulata rendkívüli fájdalommal járt, a fájdalmak még nyugalmi helyzetben sem szűntek meg teljesen:

„Jelentősen járás- és állás-korlátozott‘ hivatkozással a kettes hadirokkant kategóriába soroltak be (50 %-ban csökkent munkaképesség). Megszoktam, hogy ezeket a panaszokat, mint elkerülhetetlen háborús következményt fogadjam el, és az orvosok sem keltettek soha reményt bennem az állapotom jelentős javulását illetően.“

Különösen meggyőző bizonyítékkal szolgál az alábbiakban leírt beszámoló a gyógyerő hatásáról – amely a saját törvényei alapján fejtí ki hatását az ember testében. Dr. Trampler 1949. augusztus 27-én késő este még a gyógyuláskereső kis csoportjával a Traberhof helyiségeiben tartózkodott. Csak meg akarta figyelni,

ami ott történik, hogy összeállítsa a beszámolóját, így nem gondolt a betegségre, és a tömegben átélt gyógyulások hatására lélekben nyitott volt ahhoz, hogy ez vele is megtörténhessen. Bruno Gröning csak egyszer pillantott rá, mialatt még más segítségkeresőkkel foglalkozott. Trampler úr ugyanabban a pillanatban egy világosan kivehető hatást érzett a testén. Hirtelen erős fájdalom lépett fel a jobb vállában, amely rövidebb később „bizsergő forróság-érzésbe ment át“, amely azután „a test egész jobboldalát elöntötte.“

Nyomban azután a sebesült jobb lábát egészen elárasztotta a forróság, és Dr. Tramplernek az volt az érzése, mintha dolgozna benne valami:

„Az volt a benyomásom, mintha a vér hevesebben pumpálódna át a lábamon. Az erek lüktettek. Ez olyan érzés volt, amit hat évig nem éreztem.[...] A forróság érzése és a bizsergés még eltartott egy ideig. De a lábam még erősen fájt. Miközben a hazatérésem után néhány órát aludtam [...], teljesen fájdalommentes voltam. Még néhány napig izomlázam volt a lábszárizmokban, azután ezek a szabályozó jelenségek is eltűntek.“

Dr. Trampler valamivel később újra ugyanúgy tudta használni a lábát, mint a sebesülés előtt. Már nem volt szüksége botra. „Még az erőteljes felugrásnak sem volt semmi fájdalmas következménye.“ A gyógyulás továbbra is tartós volt. Végeztetett a kezelőorvosával, Dr. Hermann R.-rel Münchenből, egy utóvizsgálatot, amely után az orvos megállapította, hogy „az addig súlyosan nyomorék jobb lábának a mozgathatósága az egészséges ballábbal szemben már csak egy árnyalattal kisebb, és hogy ezek a jelentéktelen különbségek még ki fognak egyenlítődni a rendszeres igénybevétel következtében.“

Az orvosa nem tudott neki erre magyarázatot adni.

Egy másik esetben az Ahlen-be való Huneke asszonyról számoltak be, aki 15 éve szenvedett szklerózis multiplexben.

Dr. Jens Bergfeldt így foglalta össze a történeteket:

„Ezt a beteget már tolószékben hozták, az egész alteste le volt benuva, az arca már el volt torzulva a féloldalra görcsösen elhúzódtott szája miatt, a szemének látóképesége olyan mértékben lecsökkent, hogy az embereket és a tárgyakat egyméteres távolságból már csak nagyon gyengén, körvonalakban tudta felismerni, és azon túl pedig már egyáltalán nem. A hallása is károsodott volt.“

A férje elhozta Herfordba, ahol óráról órára türelmesen kitarzott a várakozók tömegében, amíg azután Bruno Gröning délután megjelent az erkélyen, és beszélt a tömeghez.

A továbbiakban ez áll a beszámolóban:

„(B. G.) nyomatékosan rámutatott arra, hogy őt a tilalom akadályozza abban, hogy a gyógyerejét működésbe hozza. „De ha ennek ellenére mégis megtörténik valami, és ha az emberek mégis meggyógyulnak, így fejezte ki magát, „akkor én nem tehetek róla.“ – Közvetlenül ezek után a szavak után, így számolt be erről ennek a betegnek a férje, a felesége arcán egy különös változás hívta fel magára a figyelmet: hirtelen felragyogott az arca, az elhúzott szájszeglet az egykori normális helyzetbe húzódott vissza, a szeméről eltűnt a fátyolos tekintet. Gröning gyógyereje működésbe lépett. Az asszony világosan felismerte a közvetlen környezetét, és percről percre a távolabbt is. Felállt, és elkezdett szinte segítség nélkül járni. A csodálkozásának és az örömének most már teljesen normális beszéddel adott kifejezést. A boldog férjbe karolva lépkedett az az asszony a tömegben, aki majdnem 15 év óta nem tudott mások segítségével közlekedni.

Több nappal később újra megjelent a férj Bruno Gröning szállásán, hogy leadja a beszámolóját. Szerényen és egyszerűen hangzott: fokozódó javulás. A néhány nappal azelőtt még gyógyíthatatlan beteg már elkezdte újra teljesíteni háziasszonyi kötelességeit. „Nekem úgy tűnik,“ nyilatkozott Huneke, a férj, „mintha a feleségemet új emberként kaptam volna vissza“.

„Mióta Herfordból visszajöttünk,“ mondta továbbá, „nem szakad vége a látogatásoknak a lakásunkban. Még az öreg háziorvosunk sem hagyta ki, hogy tiszteletét tegye a feleségemnél, és szívből gratuláljon a sikeréhez.“

A gyógyulások, amelyek Bruno Gröning távollétében lépnek fel, egy olyan felsőbbrendű erő hatásának a különösen világos jelei, amelyhez az emberek Bruno Gröning szavai által újra nagymértékben hozzájutnak. Ez a következő leírásban is megmutatkozik:

Alfred Muscate – egy szemtanú a Traberhofon – orvosnő feleségével jött a Traberhofra, hogy a saját szemével alkosson magának képet a csodálatos eseményekről.

A beszámolójában, amelyet egy folyóiratnak adott át, hogy hozzák nyilvánosságra, azt írta:

„Mindazon jelentések után, amelyeket az utóbbi napokban Gröningről nyilvánosságra hoztak, saját magam akartam mindenről meggyőződni, és Rosenheimbe utaztam.[...] A hely felett ünnepélyes, majdnem áhítatos csend honol. Bár Bruno Gröning egy órával azelőtt Münchenbe utazott, a tömeg nyugodt várakozással tart ki. Mialatt a szép, fehérre meszelt kúriát szemléljük, [...] mozgolódás támad a tömegben és mindenki egy béna tolokocsija körül tolong. Egy kb. 45 éves férfi,

Gyógyultak Herfordban

aki nyolc éve nem tudott járni, hirtelen feláll, elhagyja a tolókocsit, újra visszamegy és a hozzátartozóinak a karjaiba borul. [...] A férfi nyolc nappal azelőtt jött Hamburgból, és éppen most érezte az első gyógyulást.[...] Egy másik béna ugyancsak hirtelen feláll, és átmegegy a birtok kapuján, hogy mint gyógyultat bejegyeztesse magát. Közben egy egyszerű idősebb asszony fehér kendővel így szól: „Újra látok!” Állítólag teljesen vak volt. [...] Ennél néhányan a „Téged dicsőítünk, hatalmas Isten”-t kezdik énekelni, amelybe mindenki bekapcsolódik. Mély meghatottság ül ki minden arcra, sokan sírnak, az ember még mint pártatlan megfigyelő sem tudja kivonni magát ez alól a hangulat alól.

Egy fiatal jugoszláv orvostanhallgatónővel beszédbe elegyedünk. Két napja tartózkodott a helyszínen, és mindent megfigyelt. Körülbelül 200 gyógyításról beszél, amelyet Bruno Gröning a Traberhofon való tartózkodása óta véghezvitt; főként bénák, de vakok is, és még gyengeelméjűek is meggyógyultak. Órákig volt együtt egy idősebb asszonnal, aki vízkórban szenvedett, és az egész testén duzzanatok voltak. Ennél az asszonynál hirtelen beállt a gyógyulás. A beteg arca, amely azelőtt fel volt puffadva, szemlátomást formát öltött, és rövid idő múlva normális lett. Az asszony boldogan járkált fel-alá, és azt mondta, hogy nagyon jól érzi magát. [...] Mi magunk másfél órán belül öt gyógyulást láttunk.“

Azt hiszem, hogy az olvasó is át tudja érezni, hogy az embereknek milyen érzéseik lehettek ilyen események láttán. Az ember nem tudja némely tudósítótól zokon venni, ha az ilyen gyógyítások átélése után „bibliai jelenetekről” beszél. Maga a bajor miniszterelnök, dr. Erhard nyilvánosan közölte, hogy ő Bruno Gröningben egy „rendkívüli jelenséget” lát, és nem szabad hagyni, hogy egy ilyen ember tevékenysége a paragrafusok miatt zátonyra fusson. A müncheni rendőrfőkapitányra, Pitzerre olyan hatással voltak a Traberhofon megélt gyógyulások, hogy „a ház verandájáról mondott köszönetet a várakozóknak, és annak a reményének adott kifejezést, hogy Bruno Gröning meg fogja kapni a gyógyítási engedélyt.“

A szervezett működéshez vezető út

Az elkövetkező években Bruno Gröning arra törekedett, hogy a rendezett működéshez állandó, szilárd kereteket teremtsen. Egy, Mittenwaldban létesítendő szanatóriumra vonatkozó tervei 1950 elején a hatóságok ellenállása következtében meghiúsultak. Bajorországban is gyógyítási tilalom alá helyezték. Hozzákezdett, hogy a tanítását előadásokon, szűkebb keretek között adja tovább.

Annny Ebner von Eschenbach bárónő Bad Tölzből így számolt be az 1950/51-es években Bruno Gröning közelében átélt élményekről:

„Miután Bruno Gröning egyetlen hatóság részéről sem kapott támogatást, hogy rendezett körülmények között beszélhessen a beteg emberekhez, a barátok privát helyiségeket bocsátottak a rendelkezésére. Itt kellett a gyógyuláskeresőknek lehetőséget kapniuk arra, hogy Bruno Gröninggel találkozzanak, azaz, hogy nagyobb körben ismereteket szerezzenek a tanításáról, és segítséget kapjanak. Egy ilyen alkalom adódott Gräfelfingben is, a Weikersheim Panzióban. Itt gyakran voltak Bruno Gröning előadások. [...] A résztvevőknek gyakran hetekkel előre be kellett jelentkezniük, és azután egy belépési igazolványt kellett felmutatniuk. [...]

Azoknál az embereknél, akik mankóval vagy botokkal jöttek be vagy behozták őket, valamint a vakoknál láthatta az ember, hogy mi miatt jöttek; a sok belső szervi betegségnél az ember legtöbbször a reakciókból értesült róla, amelyek az előadás alatt hirtelen és gyakran nagyon hevesen léptek fel. Az úgynevezett mozgáskorlátozottakat legtöbbször az első sorba ültették, mivel sokan közülük valóban jární kezdtek. Mielőtt Bruno Gröning bejött a terembe, először egy bevezető előadást [...] tartottak. Ez szükséges volt, hogy beszéljenek a Bruno Gröning segítségével történő újfajta gyógyításról, hogy az emberek a Heilstromot belső ellenállás nélkül tudják felvenni.

A jelenlevőkben ezáltal a belső nyugalmat is létre kellett hozni, és el kellett érni, hogy eresszék el a mindennapos gondolatokat, különösen a betegséggel kapcsolatos gondolatokat. Bár Bruno Gröning legtöbbször egy távolabbi mellékszobában tartózkodott, már sokan érezték a gyógyhullámot. [...] Amikor a terem közepére ért, először néhány percig állt némán, mély koncentrációba merülve. [...] Zengzetes, jóságos hangon üdvözölte azután a gyógyuláskeresőket, és az Istenbe vetett hitről beszélt, valamint annak a fontosságáról, hogy elengedjék a rosszat.[...] A beszéde alatt a teremben események következtek be. [...] Az emberek eldobálták a mankóikat [...]és azután rögtön kimentek a szobából, és gyakran fel és alá járkáltak a lépcsőn.[...]

Miután Bruno Gröning befejezte az előadását, gyakran azt mondta: „Most már sokat beszéltem, de most önöktől, akik ebben a teremben vannak, szeretném hallani, hogy milyen új érzés van önökben, mi megy végbe önökben?“ [...] Némák adtak hangosan és folyékonyan választ Bruno Gröning kérdésére. [...] A hátsó részben gyakran ültek süketek, akiknek Gröning most egészen halkán feltette a kérdést: „Ha ilyen hangosan beszélek, jól hallanak-e engem?“ Válasz: „Igen, minden szót megérték, ha ön ilyen hangosan beszél, és a fejemben zümmögés és zúgás indul meg.“ [...] A bénáknak, akik hirtelen felálltak, [...] gyakran kellett Gröning cigarettásdobozát tízszer is felvenniük, amit örömet megtettek, [...] miután gyakran évekig mások segítségére voltak szorulva.[...]

Így éltem meg sok-sok előadást, melyeken mindenféle emberek voltak jelen (különböző műveltségi szintek, különböző foglalkozások, különböző korosztályok), és minden előadás különböző példákkal, mindig a hallgatók befogadóképességéhez alkalmazkodva, de mindig ugyanabban a szellemben – az Istenhez való vezetés szellemében volt megtartva.“

Mivel az egészségügyi hatóságok az előadásait, mint a természetgyógyásztörvény értelmében való tevékenységet be akarták tiltani, 1953-ban megalakult a *Gröning-Szövetség*. A segítségkeresőket a különböző helységekből közösségekbe szervezték, és Bruno Gröning minden közösségben megbízott egy tapasztalt személyt, hogy mint közösségvezető foglalkozzon a segítségkeresőkkel, és álljon mellettük a gyógyuláshoz vezető úton. Ő maga, mint a szövetség meghívott előadója, bizonyos időközönként felkereste az egyes közösségeket, hogy előadásokat tartson. Ezzel megteremtették az alapot a szervezett működéshez. A gyógyuláskeresők rendszeres időközönként közösségi órákon találkoztak, hogy együttesen hangolódjanak rá a Heilstromra.

Hohmann úr, nyugalmazott iskolaigazgató, aki mellékállásban évekig foglalkozott a tudományosan megmagyarázhatatlan jelenségekkel, egy ilyen közösségi órán a következőt élhette át:

„Gröning úrtól négy-öt méterre áll egy harmincéves ember. Gröning úr úgy tesz, mint általában, és megkérdezi őt, hogy felveszi-e az isteni erőt. A férfi igennel felel. Gröning úr még egyszer megkérdezi, hogy kér-e még többet. A megszólított igennel felel, és Gröning úr azt válaszolja neki: „Kérem, vegyen csak belőle. Szolgálja ki magát!“ Ugyanabban a pillanatban ez az ember nyugtalan és élénk lesz. Ez az állapot észrevehetően mind jobban fokozódik, mígnem a test rázkódni kezd, és ez eltart úgy öt-hét percig. Gröning hagyja, és a végén megkérdezi, hogy hogyan érzi magát. A férfi azt válaszolja, hogy egy csodálatosan jó érzés járja át a testét, és hogy olyan könnyűnek és felszabadultnak érzi magát. Gröning erre előrehívja, és mintegy véletlenül elejti a kulcsomóját. Az illető teljesen fájdalommentesen lehajol, és nehézség nélkül felveszi. Aztán másodszor és harmadszor is, mégpedig felváltva a bal, illetve a jobb kezével. Később megkérdeztem ezt az embert, hogy mi volt a baja. Bevallotta nekem, hogy súlyos hadi-rokkant volt, hogy egyáltalán nem tudott lehajolni, és a gerincoszlop sebesülése miatt két bottal járt, és majdnem teljesen béna volt. Orvosok és klinikai kezelés sem tudott segíteni rajta. Kétségbeesésében szuggesztióhoz, hipnotizőrökhöz és delejezőkhöz fordult segítségért, de minden hiába volt. Egyedül Gröning úr tudott segíteni rajta. Most házas ember, és gyakorolja a foglalkozását.“

A közösségek idejéből, 1953-tól nagy mennyiségű sikerbeszámoló áll rendelkezésre. A beszámolóiban a gyógyultak újra meg újra egy nagy erőről beszélnek,

amelyet a közösségi órákon éreztek. Sokan az egész testükben végbemenő bizsergésről, áramlásról számolnak be, mások leírják, hogy kimondhatatlan könnyedséget és örömet éreztek. Egyesek az első óra után egészségesen tudtak hazatérni, másoknál apránként állt be a gyógyulás. A gyógyultak a beszámolóikban kihangsúlyozták, hogy ahhoz, hogy ezt a sikert elérjék, nem tettek mást, csak Bruno Gröningnek vagy az általa megbízott közösségvezetőnek az előadását hallgatták meg.

Sokan írnak nagy örömmel az Istenbe vetett, újra elnyert hitről, amelyet ezen az úton, az ő segítségével által találtak meg.

De a hatóságok az egyesület keretein belüli előadások megtartásában is Bruno Gröning engedélyre kötelezett gyógyító tevékenységét látták, és elindították a következő pert, amelyre később fogok pontosabban rátérni.

A tevékenység határai

Bruno Gröning azt mondta egyszer:

„A lelki betegség a legsúlyosabb baj. Aki saját magát feladja, azon sem Isten, sem én nem tudok már segíteni.“

Annak a gyógyuláskeresőnek, aki nem akar felhagyni a hamis hittel, hogy rajta úgysem lehet már segíteni, vagy nem akarja hagyni, hogy segítsenek rajta, továbbra is a szenvedés útját kell járnia.

Anny Ebner von Eschenbach a következő esetről számolt be:

„Itt volt a következő eset. Egy fiatalasszony tolószékben ült, és mellettem a nővér, aki betolta. Hirtelen azt mondta Bruno Gröning: ‚Jó dolog, ha az ember beteg, és az egész ház részvétellel van iránta, és mindenki úgy kényezteti! Az embernek nem kell dolgoznia, és így is jó ételt és sok ajándékot kap!‘ A nővér megbökött engem, és azt mondta: ‚Ez az asszonyomnak szól, ő nem akarta, hogy idehozzam, az egész ház felett zsarnokoskodik, és a legkisebb erőfeszítést sem teszi arra, hogy meggyógyuljon, emellett még csak harminc éves. De én remélem, hogy felébred benne a kívánság és az akarat, miután ilyen sok csodálatosat látott. Gröning segíteni fog nekünk, ez az én kívánságom és hitem, mert nekünk a házban hamarosan elviselhetetlenné vált a zsarnokoskodása.‘ De ugyanúgy tolták ki, mint ahogyan betolták.“

Ahogy egy másik ember nem tud a felebarátja helyett enni, úgy mindenkinek a saját dolga, hogy belülről megnyissa magát a Heilstromnak, és rendsze-

resen felvegye azt. A gyógyulások részben spontán történnek a Heilstrom első felvétele után, ezzel szemben másoknak hosszabban kell várniuk. Némelyeknél először az egyik betegség múlik el, és később a másik. Néhány esetben megfigyelhettem, hogy az a betegség tűnt el előbb, amelyikkel kevesebbet törődtek, míg az a betegség, amelyre a gyógyuláskereső állandóan gondolt, az addig megmaradt, amíg belsőleg meg nem tudott válni tőle. Bruno Gröning ilyen esetekben gyakran azt mondta, hogy a gyógyuláskereső „ül” a betegségen.

Ezzel kapcsolatban E.A. Schmidt a következőről számol be:

„Már más helyen szó volt róla, hogy minden kigondolt gondolat, minden kívánság afelé tart, hogy megvalósuljon. Az életben a betegséggel és a gyógyulással kapcsolatban a gondolatnak és a hitnek a hatalma egy eddig talán még nem teljes mértékben felismert szerepet játszik. [...] Tényleg úgy van, hogy a gyógyuláskereső nagyobb része a saját zavaró gondolataival akadályozza a Heilstrom hatását, megszakítja és hatástalanná is teszi. Önök akkor aztán – ahogyan szemrehányólag mondom önöknek – ha értetlenül várnak a Heilstrom hatására, összeházasodtak a betegségükkel, – úgy látszik, hogy jót tesz önöknek, hogy betegségek és fájdalmak vannak a testükben, és önök már oly nagyon megszokták, hogy mint jó barátokat, megtartsák azokat.

Ennél a belső ellenállásnál, melyet Gröning mindig nagyon gyorsan felismer, azt szokta mondani:

„Ön ül a betegségén. Szabadítsa meg magát ettől a gondolattól.”

Mily kevésbé értik meg gyakran azt, amit Gröning a gyógyuláskeresőknél mond – és minden szónak, amit ő mond, valóban mélyebb értelme van! Erre a belső „nagyothallás”-ra világít rá drasztikus módon a következő kis eset, amely nem nélkülöz bizonyos mértékű komikumot sem.:

[...] Egy évek óta szívbijjal küszködő asszonyt, akire a legjobb akarattal sem lehetett hatni, Bruno Gröning ismételten figyelmeztetett, hogy „ül a betegségén”. Mikor kinn volt a szobából, odasúgta a szomszédasszonyának:

„Egyáltalán nem értem, hogy Gröning úr mit akar. Ő mindig azt mondja: maga ül a betegségén. Nekem egyáltalán nincs aranyerem.”

Azok, akik nem akarnak megválni attól a rossz szokásuktól, hogy a betegségekről beszélnek, és mindenkinek elpanaszolják a betegségüket, önmaguk állnak a saját útjukba. Az a gyógyuláskereső pedig, aki azt hiszi, hogy kikövetelheti a gyógyulást, követelődöz hozzáállásával vágja el magát az életáramtól. Némelyektől egy bizonyos mértékű türelmet és hitet követel meg, míg a gyógyulás be tud állni. Gyakran nem csak egy testi átállásra van szükség, hanem némely tudatos vagy

nem tudatos zavart, illetve a negatív energiákhoz való kapcsolódást kell megszüntetni a lelki-szellemi területen.

Bruno Gröning azt mondta egyszer:

„Életre kell keltsem, ami már régóta élettelenül feküdt. Nem lehet mindig azonnal érezni, hogy az új élet beköltözött. Gyakran sokáig kell várnia valakinek, de azután egészen hirtelen bekövetkezik, ha ezalatt nem hagyta, hogy megérintse a kétség és kishitűség gonosz szelleme.“

Andreas Ermischnek az 1976. és 1979. közötti években öt porckorongsérve volt. A műtétek ellenére a porckorongsérvek miatt mindkét lábában bénulás keletkezett, amely észrevehetően csökkentette a járóképességét. Segédeszközökre volt szüksége, hogy járni tudjon és ezekkel csak kb. öt percig tudott menni (200-300 métert). Andreas Ermischnél tizennégy évig tartott a bénulás a jobb lábában, a bal lábában több mint hét évig. Az 1979-ben történt porckorongműtét óta egy acélfűzőt kellett hordania. Ha fél óránál hosszabb időre levette, akkor elviselhetetlen hátfájás lépett fel. 100 %-osan munkaképtelennek nyilvánították. 1983-ban, 31 éves korában rokkantnyugdíjas lett. Az orvosok elmagyarázták neki, hogy béna lábbal kell elboldogulnia az élete hátralevő részében. A különböző egyetemi és speciális klinikákon végrehajtott öt operáció után, amelyek nem jártak nagy sikerrel, az orvosok elzárkóztak az újbóli műtét elől. 1983. decemberében találta meg az utat Bruno Gröning tanításához. Az első években nagyon nehezebbre esett elhinni, hogy ő is meggyógyulhat szellemi úton. Ez lehet az egyik oka annak, hogy Andreas Ermischnek sokáig kellett várnia a gyógyulásra. Csak kis idő eltelével tudta először felvenni a hitet abban - más, orvosok szerint gyógyíthatatlan emberek gyógyulása által - hogy rajta is lehetne segíteni, és ezután felvette a szellemi harcot az egészségéért.

Andreas Ermisch:

„Szilárdan hittem a Regelungokban, de sok türelemre volt szükségem, amíg 1990.05.12-én megtörténhetett a nagy dolog. A közösségi óra végén, a Einstellennél hirtelen észrevettem, hogy mozgatni tudom a jobb lábamat. Azóta eltűnt a bénulás a jobb lábamból. Úgy tudom mozgatni, ahogyan akarom. Természetesen ezután a teljes gyógyulást kívántam, de akármennyire is törekedtem és einstelleztem*, nem ment. Így azután leadtam a dolgot, és bíztam és hittem, hogy minden jóra fordul.

És megtörtént: áldozócsüörtök reggelén, tizenkét nappal a jobb lábam gyógyulása után először a bal lábammal keltem ki az ágyból, és nagy öröömre megállapíthattam, hogy hirtelen már a bal lábamat is tudom mozgatni.“

A megnevezett időpontokban egyik pillanatról a másikra tűntek el az évek óta meglévő bénulások. Azóta teljesen normálisan tudja mozgatni mindkét lábát, és segédeszközre sincs szüksége a járáshoz. Ezenfelül 1990.08.03.-án még a fűzőt is le tudta tenni. Novemberben egy szakorvosnőnél volt utóvizsgálaton, aki igazolta neki, hogy a bénulások teljesen eltűntek.

Egy hasonló folyamat volt megfigyelhető Thomas Eichnél W.-ből is. Igyekezete, hogy egyszerűen csak letegye a szemüveget, amelyet évek óta viselnie kellett, nem járt eredménnyel. Csak miután néhány hónapig ráhangolódott a gyógyerőre, támadt egy napon az a biztos belső érzése, hogy most letehetné a szemüveget - és azonnal normálisan látott. Ezzel szöges ellentétben, Anna K.-nál W.-ből nyolc nappal a Bruno Gröning tanításába való bevezetése után eltűnt egy több mint tizenhárom éve tartó, szélütés által okozott féloldali bénulás.

Ez világosan megmutatja, hogy a gyógyulás más törvények alapján történik, mint ahogy azt az ember gondolná. Ésszerűen gondolkodva, abból indulhatnánk ki, hogy egy olyan sokkal súlyosabb bénulásnak, mint amiben Anna Klier szenvedett, hosszabb időre van szüksége a gyógyuláshoz, mint annak a bénulásnak, amely Andreas Ermischnek volt, vagy Thomas Eich látászavarának. Egyetlen mérőműszer sem tudja kimutatni, hogy mennyire nyitotta meg magát valaki a gyógyerőnek, és mennyire vált meg a betegségtől. Ki tud felvilágosítást adni a zavarok szellemi okairól, ki ismeri azt az ellenállást, amely az emberben és környezetében a gyógyulás útjába akar állni? Ki ismeri minden egyes ember sorsát? Aki a szellemi úton történő gyógyulás lényegét meg akarja ismerni, annak meg kell válnia attól a szokástól, hogy kizárólag az orvosi diagnózist vegye figyelembe.

Bruno Gröningnek magának a gyermekei esetében kellett megtapasztalnia a tevékenységének a korlátait. A kisebb gyermekek lelkileg még különösképpen az anyával vannak összekapcsolódva, úgyhogy az ő szellemi hozzáállása meghatározó jelentőséggel bír a gyermek gyógyulási folyamata szempontjából. Így volt ez Gröning asszonynál is, aki a férje gyógyító tevékenységével szembeni szélsőségesen negatív beállítottságával masszívan zavarni tudta a gyógyerő hatását, és mindkét gyermeket a a férje tudta nélkül kórházba vitte, ahol meghaltak.

Egy hasonló lefolyás ismerhető fel a fiatal Dieter Hülsmannál. Bruno Gröningnek a kilencéves gyermeknél elért gyógyítási sikere, aki egy súlyos izombetegségben szenvedett, volt a nyilvános munkásságának a kezdete. A gyermek, aki a Bruno Gröninggel való találkozása előtt ágyban fekvő beteg volt, ténylegesen újra járt az ő segítségével révén, még ha kezdetben bizonytalanul is. A gyógyítási folyamat fokozatosan haladt előre, úgyhogy Dieter – ahogyan azt a szülők igazolták – mind hosszabb ideig tudott járni. Először 1949 végén történt egy

súlyos visszaesés. Miért? A szülők teljesen összevesztek, ami később váláshoz vezetett. Az anya, aki először a gyermekével tett csoda iránti hálából a férjével együtt Bruno Gröning oldalán állt, később pereskedett Bruno Gröninggel. Hirtelen utólagosan felszámolta neki a ház használatát Herfordban, és Bruno Gröningnek élete végéig fizetnie kellett neki. Az ember ennek ismeretében jól elképzelheti, hogy a szülők válása Dieterre negatív hatással volt, főleg azért, mert azután a Bruno Gröninggel való kapcsolat is megszakadt. Így már nem haladtak az általa a gyógyulás felé kijelölt úton, és megakadályozták a szellemi zavaró tényezőkre nagyon érzékeny gyógyító erő gyermekükre való hatását, és ez ennek megfelelően visszahatott a gyógyulási folyamatra. Az orvosi kezelés már nem tudott az orvosilag gyógyíthatatlan betegség további lefolyásán változtatni, úgyhogy Dieter néhány évvel később meghalt.

Így képesek a külső gondolathatások a gyógyerő felvételét erősen akadályozni és megnehezíteni a gyógyulást, különösen az olyan emberek részéről, akikhez az ember nagyon közel áll. Bruno Gröningnek jó oka volt rá, hogy újra meg újra felszólítsa a gyógyuláskeresőket, hogy ügyeljenek arra, hogy milyen emberekkel kerülnek kapcsolatba, és kinek nyitják meg a szívüket. A gondolatok szellemi erők, és sok ember tudatlanságból mások kárára használja fel ezt az energiát. Erős akaratra van szükség, hogy az ember elzárkózzon ezek elől a befolyások elől. A gyógyuláskereső, akik a betegség miatt nagyon le vannak gyengülve, vagy a testi állapotuk miatt olyan emberek segítségére vannak ráutalva, akik kétséggel, gúnyjal vagy még elkeseredett ellenállással állnak a gyógyulással szemben, azoknak sokkal nehezebb utat kell végigjárniuk, mint azoknak, akikre a környezetük szellemileg építő hatással van. Ezeknek azután sokszorosan kell a kétség gondolatával megküzdeniük, vagy a Heilstrom felvétele ellenére erőtlennek érzik magukat, anélkül, hogy felismernék, hogy a férjnek, a lánynak, a közeli rokonnak vagy egy „barátnak“, akinek a szívüket megnyitották, az elutasító szellemi magatartása akadályozza a gyógyerő felvételét. (Lásd a 3. fejezetnél is)

Így ajánlatos, amennyiben lehetséges, a teljes gyógyulásig hallgatni, mert mindenkinek először önmagának kell a saját életében a gyógyító erő tényéről meggyőződnie. A személyes siker, a gyógyulás adja a belső biztonságot, hogy az ember a szükséges határozottsággal szembeszálljon a kétséggel és a nyílt elutasítással. Bruno Gröning idejében a dolog odáig fajult, hogy egyesek tudatosan hazugságokat terjesztettek, hogy károsítsák a gyógyító hatást.

Dr. Trampler ezt írja erről:

„..., hogy bizonyos körök a valótlanág teljes tudatában megkísérlik, hogy Gröning sikereit híresztelések által becsméreljék. Ezzel nemrég találkoztam egy

hivatalaszobában, ahol hitetlenkedő csodálkozással szabályosan rámkialtottak: „Maga még mindig jár?!“ Az én csodálkozásom sem volt kisebb, amikor megtudtam, hogy „abszolút szavahihető forrásból“ értesültek róla, hogy a gyógyulásom újra teljesen összeomlott, és hogy még rosszabbul járok bottal, mint azelőtt. Ki talál ki ilyen hazugságokat? Kinek az érdeke ez? Meg kellett mutatnom a gyógyult lábamat a kételkedőknek minden járásformában – járás, futás, ugrálás –, hogy meggyőzzem őket arról, hogy ebből az állításból egyetlen szó sem igaz.“

Mindenki el tudja képzelni, hogy az ilyen, meggondolatlanul terjesztett közlések mekkora kárt okozhatnak azoknak az embereknek, akik a gyógyulási folyamat alatt állnak.

Bruno Gröning gyakran mondta a gyógyuláskeresőknél:

„Én önöket mindannyiukat jónak és hívőnek akarom tudni.“

Azoknál az embereknél, akik már nem tudtak Istenben hinni, azoknál a jóba és az egészségbe vetett hitre irányuló szándékot tekintette a legfontosabb alapfeltételnek ahhoz, hogy a gyógyulás lehetségessé váljon. De a munkássága mindig azt a célt szolgálta, hogy az embert a gyógyulás élménye által az Istenben való igaz, élő hitre és arra a döntésre vezesse, hogy a további életében az isteni törvények szerint éljen. Ebben látta a köszönetet, amellyel az ember az Úristennek a gyógyulásért tartozik.

„Nem, [...] hogy az ember, miután részesült a gyógyulásban, azután elmarad, – éppenhogy akkor kell jönnie! Itt nem csak arról van szó, itt sokkal, de sokkal többről van szó.“

A szellemi úton történő gyógyulás nem azt jelenti, hogy a gyógyulás megtörténte után az ember kedvére a régi szokások szerint élhet tovább. A gyógyultnak törekednie kell arra, hogy nagy komolysággal kövesse a jót, mert a negatív hatalom továbbra is helyet akar találni az életében, és a lelkében egy újabb betegség csíráját akarja elültetni, vagy ami szintén lehetséges, azt akarja, hogy visszaessen a régibe. Ennek a hatalomnak csak akkor tud ellenszegülni, ha megtanulja, hogy elzárkózzon a negatív szellemi befolyások elől.

Ezért mondta azt Bruno Gröning:

„Milyen rossz is annak az embernek, aki üdvösségre lelt, aki megtalálta az utat, és nem tartja meg a szavát, és a jót, ahogyan szüksége van rá, újra feledésbe meríti, újra züllött életmódot folytat, újra az emberekre hallgat, újra hagyja, hogy az emberek rossz útra térítsék! És azután azt mondja: „Igen, ennek és annak az embernek, nekik igazuk van, nem marad meg hosszán, nem tartós.“ Ki a hibás? Kedves barátaim, ezt ne húzzák át, húzzák alá ezt a szót, hogy ő maga a hibás.“

A szellemi úton történő gyógyulásnak a lényege nem a testi életnek a meghoszszabbítása. Minden ember számára eljön az az idő, amikor, ahogyan Bruno Gröning egyszer mondta, „lejár az ideje“. Neki az volt a meggyőződése, hogy Isten minden embernek a születése órájában a halála óráját is meghatározta. Az ember ezt az időpontot a magatartása által csak előre tudja hozni azzal, hogy a testét annyira megfosztja az energiától, hogy már nem tudja hordozni a lelket, azaz már nem életképes. Bruno Gröning számára a test halála nem volt halál, hanem csak egy átmenet a magasabb, örök létbe, a lélek anyagi burkának a levétele. A gyógyítás az ő számára nem javítás, hogy az ember újra tovább működjön, és hogy tovább tudja folytatni a hibás magatartását, hanem mindig a halál utáni életet is szolgálja, különösképpen a lét magasabb szintjein. Itt a sorsnak és az ember belső érettségének van jelentősége, olyan tényezőknek, amelyek az ember hétköznapi tudata elől el vannak zárva. Az igazi gyógyulás mindig megbocsátást és megváltást is jelent, és elválaszthatatlan az ember belső megtérésétől.

Összefoglalásként el kell még mondani:

Mindenki számára, aki megértette a szellemi úton történő gyógyulás alaptörvényeit, világossá válik, hogy a gyógyulásra soha sem szabad ígéretet tenni, és ember erre nem is képes. Az alapjában helyes ugyan, hogy Isten gyógyító ereje nem ismer „gyógyíthatatlant“, és így minden bajt le tud győzni, de nem tud –, mint az a téma tárgyalásából kitűnt –, minden embernek bármilyen időpontban gyógyulást nyújtani. Az egyiknek évekig kell várnia, míg egy másik ember hasonló orvosi diagnózisnál spontán módon tapasztal gyógyulást.

Mások ezzel szemben olyan területen tapasztalnak segítséget és gyógyulást, ahol más esetben egy műtéti beavatkozás elengedhetetlenül szükséges lenne.

Mindennemű dogmatizmus – és ezt nem lehet elég gyakran kihangsúlyozni – helytelen. Nem csak az ember testi egészségéről van szó, hanem a lélek „gyógyulásáról“ is. Ehhez gyakran olyan folyamatokra van szükség, amelyek ellentétben vannak a rövidlátó emberi értelem elvárásaival, és a személyes sorsban gyökeresnek. (Lásd a 8. fejezetben is) Aki azt hiszi, hogy egy embert, akinek személyes erőfeszítések ellenére hosszabb ideig kell várnia a külsőleg látható gyógyulásra, vagy még a haláláig sem él meg egy bizonyos vágyott gyógyulást, mint szellemileg kevésbé előrehaladottat vagy mint „gyenge hitű“ bélyegezhet meg, az teljesen félreismeri a magasabb bölcsesség útját, amely az egész ember „egészségét“ és a létezés túlvilági területén való életét tartja szem előtt.

A gyógyuláskeresőnek magától meg kell tennie mindent, ami a hatalmában áll, késznek kell lennie arra, hogy a hibákat és a rossz szokásokat, amelyeket saját magán felfedezett, levetkőzze, hogy megváltozzon, és ekkor lesz lehetséges a

gyógyulás. Hogy ez azután mikor és hogyan következik be, azt „fentről“ ítélik meg. Így a gyógyulás végül is Isten kegyelme marad.

Bruno Gröning:

„Isten kezében van, hogy ki kapja meg a gyógyulást.“

Hogyan jönnek létre a gyógyulások?

Mindjárt le kell szögezni, hogy erre a kérdésre nem lehet olyan választ adni, amely nem hagy több nyitott kérdést, és ez, úgy gondolom, jó is. Így ebben a részben csak utalásokat fogok tudni adni, amelyek sejtetik az összefüggéseket, amelyek a gyógyuláshoz vezetnek. A fejtegetésekben is a legegyszerűbb alapelvekre kell szorítkoznom. A gyógyulás eseményébe a valóságban sok ki nem számítható tényező játszik bele, mint pl. az emberi sors és az isteni kegyelem, amelyek már előre megtiltják, hogy egy mechanikus modellt vegyünk alapul.

Dr. Hans Naegli, az ismert svájci pszichiáter és parapszichológus a szellemi úton történő gyógyítást mint

„Az anyagra való kihatást egy közös, embert és anyagot egyidejűleg aktiváló mikrofizikai energia által“ definiálja.

Ennek az évszázadnak (20. század) a húszas éveiben A. Gurwitsch orosz kutató megállapította, hogy a sejtek körül egy gyenge sugárzás mutatható ki. Honfitársa, Georges Lahkovsky igazolni tudta ezt a megfigyelést a saját kísérletei által. Sokéves kutatását *Az élet titka* című könyvében három fő gondolatban foglalta össze:

1. Az élet sugárzás által jön létre.
2. Az életet sugárzás irányítja.
3. A sugárzás egyensúlyának a zavara következtében semmisül meg az élet.

Az 1975-ös évben dr. F. A. Popp, német fizikus átfogó és széleskörű vizsgálatok után igazolni tudta Gurwitsch és Lahkovsky felfedezéseit. Ahogyan ő mondta, „ultra gyenge sugárzást“ tudott kimutatni élőlények sejtjeiben. Kutatásai alapján ennek a sugárzásnak az eredetét a sejt sejtmagjának az öröklődési struktúrájában, a DNS-ben vélte megtalálni. Ott a sejtek a DNS duplaspirál szerkezetén keresztül elektromágneses rezgéseket vesznek fel (a fényhullám egy példa az elektromágneses rezgésekre), elraktározzák (foton-elraktározás a DNS-en belül az úgynevezett exciplexek képzésén keresztül [excited complex]) és újra kisugározzák.

Dr. Popp az *Új horizont az orvostudományban* című könyvében a sejtmag DNS-ét, mint az elektromágneses kommunikáció (adatközlés) adó- és vevőköz-

pontját jelöli meg. Ez irányítja elektromágneses hullámokon keresztül az egész sejtfolyamatot, és a sejtek közötti információcserére is szolgál. Az embernek a kínai orvostudományból ismert meridián-rendszerét, mint a sejtszervezetek közti elektromágneses adatközléshez szükséges alapstruktúráját ismerte fel.

Dr. H. Niggli, svájci biokémikus, aki dr. Poppal tudományosan együttműködik, így írt a fizikus eredményeiről:

„Dr. Popp kutatásai alapján a fényhullámok (fotonok) a sejt legfontosabb életfolyamatainak a szabályozó erejét képviselik. Egy nagyon érzékeny műszerrel kimutatta a sejtben ezeket a fénykvantumokat, amelyeket ő biofotonoknak nevez. [...] A jövő számára nagy jelentőséggel bíró kutatásai által először mutatta ki tudományosan, hogy a DNS túlnyomó része sugárzás által ellenőrzi a nagyon komplikált biokémiai folyamatokat a növényi, állati vagy emberi testben.“

Dr. Popp forradalmi felfedezéseivel jelentősen kibővíti a hagyományos orvostudomány szokványos modelljeit. Az orvostan eddig a testi folyamatok szabályozását csak az úgynevezett közvetítőanyagok, hormonok vagy bizonyos fehérjék működésével magyarázta, amelyek a testben szükség esetén kiválasztódnak, és azután a testnedvek arra a helyre szállítják őket, ahol hatniuk kell.

De képesek ezek a közvetítő anyagok arra, hogy egyedül irányítsanak egy ilyen összetett szervezetet, mint az emberi test?

Ha az ember összehasonlításképpen a Föld államain belül és az államok között az összes hírközlést csak küldöncszolgálatokkal tudná megvalósítani, és nem lenne lehetséges az információ közvetítése telefon vagy rádió segítségével, meg lehetne-e időben birkózni a beérkező információk áradatával? És mennyivel inkább érvényes ez az emberi testre! Az embernek tisztában kell lennie azzal, hogy az emberi test több billió sejtből áll, amelyek között egy finoman összehangolt információ-rendszer stabil egyensúlyt tart fenn az elhaló és az újonnan képződő sejtek között. Emellett minden másodpercben sejtek ezreinek kell megújulniuk. Ezenkívül a test minden sejtjének az információk sokaságát kell a legrövidebb időn belül feldolgoznia.

Nem nehéz elképzelni, hogy az egyes rendszerek, mint a szervek és a sejtek között élénk és villámgyors információcserére van szükség, hogy el lehessen érni az emberi test minden funkciójának a harmonikus működését. Hormonok és más biokémiai közvetítő anyagok nem lennének képesek megbirkózni ilyen sokrétű információval. Ezzel szemben a sugárzással, rezgésekkel illetve elektromágneses hullámokkal történő információközvetítés modelljén keresztül elképzelhetővé válik a test egyes rendszereinek az igényeknek megfelelő kommunikációja.

Így kézenfekvő, hogy a dr. Popp által felfedezett elektromágneses kommunikációban felismerjük a test lényeges, felülrendelt irányítórendszerét, míg a közvetítőanyagoknak csak egy moduláló hatás tulajdonítható.

Érthetővé válik, hogy a sejtek és a test szervei közötti nagyon bonyolult kölcsönös megértés folyamatának egy zavara testi megbetegedéshez vezethet. Mert ha a kölcsönös megértés, a sejtek és szervek információcseréje zavart, akkor már nem tudják ellátni a feladatukat a testben, és ez automatikusan előbb utóbb mint szervezeti zavar, azaz betegség hívja fel magára a figyelmet.

Dr. Morell orvos írja ezzel kapcsolatban a *Mora-terápia* című könyvében:

„Az egészséget úgy lehet meghatározni, mint a testen belüli összes információ akadálytalan áramlásának stabil állapotát. Így ezen „üzemen belüli adatközlés” folyamatának minden zavarát beteges állapotnak nevezhetjük. Ezek a zavarok gátak az elektromágneses rezgések rendszerében. Ezek patológikus (=beteges, Popp és Morell kevésbé rendezett rezgéseknek (kohézió) írják le) rezgések, amelyek „lefedik” a normális rezgéseket és abnormális információkhoz, információs hibákhoz vezetnek, amelyek beteges reakciókat okoznak és/vagy patológikus (=beteges) szövetelváltozásokat idéznek elő.“

Dr. Morell írja a továbbiakban:

„Ha a minden élőlényben benne lakozó öngyógyító illetve önszabályozó mechanizmus nem képes rá, hogy ezeket a patológikus (=beteges) rezgéseket újra leépítse, úgy betegség jön létre.“

Ugyanígy újraértelmezhetjük a káros anyagoknak vagy a kórokozóknak az emberi testre gyakorolt hatását. Néhány kutató ma abból indul ki, hogy anyagi tényezők, mint a gyógyszerek, de káros anyagok is, (baktériumok és azok mérgei, nehézfémek és egyéb környezeti mérgek) különböző rezgéseket bocsátanak ki. Tehát nem csak anyagszerűen hatnak a testben, hanem energetikailag az általuk kisugárzott rezgéseken keresztül is. Tehát a káros anyagok káros rezgéseket sugároznak a testbe, amelyek így a test szabályozó rendszerében zavarokat idéznek elő, míg a gyógyszerek a test szabályozó rendszerét támogatják azzal, hogy például káros rezgésmintákat gyengítenek vagy megszüntetnek. Egy egészséges test át tudja alakítani a káros rezgésmintát, és ki tudja választani a káros anyagokat. De egy legyengült test nem fog tudni ilyen zavarokat megszüntetni. A szabályozó rendszer kezdetben láthatatlan zavara egy bizonyos idő után mint testileg érezhető zavar, mint betegség válik láthatóvá.

Hasonló végkövetkeztetésekre jut dr. Moderegger, orvos is. Ő az *Az ember energetikájával kapcsolatos gyakorlati tapasztalatok* című könyvében az ember

„természetes energetikai védelméről“ beszél, „amely megakadályozza, hogy káros energiák hatni tudjanak a testben.“

Ebben az összefüggésben érdekesek a Szovjet Tudományos Akadémia Orvostudományi Kutatóközpontjának a kutatási eredményei Novoszibirszkben.

Ott két üveglombikot helyeztek egymással szembe a peremüknél fogva, és egy normál illetve kvarcüveget tettek közéjük. A kutatók mindkét lombikba egészséges sejtkultúrákat helyeztek. Az egyik oldalon levő tenyészetet megbetegítették, pl. egy vírusfertőzés által. Hosszabb várakozási idő után mikroszkóp alatt megvizsgálták a sejtenyészeteket. Mint várták, a megbetegedésnek semmi jelét nem találták abban a tenyészetben, amely normál üveggel volt elválasztva a beteg sejtenyészettől. De meglepő módon teljesen más volt a helyzet, ha a rendes üveg helyett kvarcüveget tettek elválasztó lemezként a két tenyészet közé, amely áttereszti az ibolyántúli fénysugarakat.

Dr. Popp könyvében az orosz kutatók meglepő eredményeiről számol be, akik ezeket 1981-ben a tekintélyes tudományos kiadó, a *Nauka* kiadásában egy monográfiában hozták nyilvánosságra „Ultragyenge sugárzás, mint a sejtek közötti kölcsönhatás“ címmel:

„A tudósok több mint 10 000 kísérletnél találtak reprodukálható, mindazonáltal az esetek kb. 80 %-ánál az elkülönített tenyészetnél is a betegség mikroszkóppal felismerhető tüneteit, mihelyt normálüveg helyett ultraibolya sugarakat áttereszítő kvarcüveget használtak elválasztó felületként. A betegség jelzései, amelyek ibolyántúli alkotórészeket tartalmaznak, nyilvánvalóan áthatoltak a kvarcüvegen, és megfertőzték a másik, eredetileg egészséges sejtcsoportot, a vírus vagy más részecskék átvitele nélkül.“

Több mint tízezer kísérlet elvégzése után, amelyek statisztikai eredményekben jól visszaadhatók voltak, nem férhet kétség – mint dr. Popp továbbá kifejti – a rendkívüli eredmények jelentőségéhez. Mindkét kutató, V. P. Kaznachev és L. P. Mikhaïlova a szovjet tudomány elismert tudósai. Eredményeiket időközben más kutatók is megerősítették.

Ezek a tudományos szempontok szerint végrehajtott vizsgálatok a gondolkodásmód megváltoztatására szólítanak fel. Az anyagi gondolkodást energetikai gondolkodással kell kibővíteni. Ha kórokozók és káros anyagok nem csak anyagi vonatkozásban, hanem rezgéseken át, azaz energetikai szinten is hatást tudnak gyakorolni a szervezetre, akkor a szervezet betegségekkel szembeni védettsége a szervezet energia-kérdésévé válik.

Ahhoz, hogy a test egy hatásos energetikai védelmet vagy egy erős önszabályzó-rendszert tartson fenn, ahhoz energiára van szüksége. De honnan jön

ez az energia? Elég-e önmagában az elegendő táplálékfelvétel, hogy az energiát rendelkezésre bocsássa, hogy a test egészséges maradjon?

Bruno Gröning arról beszélt egy előadásában, hogy sok embernek milyen hamis az elképzelése, akik azt hiszik, hogy pusztán evéssel és ivással fenn tudják tartani a testet. Egy bénának az esetét hozta fel, aki ugyan jó étvággal tud enni és eleget is iszik, de a kielégítő táplálékfelvétel ellenére sem éri el, hogy újra mozogjanak a béna tagjai.

Ő azt mondta idevonatkozóan:

„De itt van a bizonyíték – amely számomra már eddig is megvolt, de az önök számára –, hogy neki az evés és az ivás nem ad erőt a lábába, nem viszi oda be az életet, oda valami más kell, oda energiákra van szükség. [...] Oda életnek kell beköltöznie! És ez elől zárkózik el az ember.“

Az orvosok már a régi kínai gyógyászatban is a „csi“-ről, az életerőről beszéltek, amely az ember testét ellátja. Ez az életerő vagy vitális energia a testben meghatározott pályákon áramlik az egyes szervekhez, az úgynevezett meridiánokon keresztül. A kínai orvosok úgy látták, hogy a betegség oka az ennek az erőnek az áramlásában keletkezett zavar.

Ennek az életerőnek a gondolata az indiai filozófiában is megtalálható. Az indiai bölcsek tudták, hogy létezik egy ős-fény („prana“), amelyet az ember fel tud venni magába. Ebben ismerték fel az ember életerejét.

Az újkor kezdetének nagy orvosa, Paracelsus, azt a felfogást képviselte, hogy az életerőnél egy nem látható szellemi rend alapelvéről van szó, amelynek bölcs, felépítő hatása egy intelligens eredetű (Istenhez) nyúlik vissza.

A homeopátia megalapítója, dr. Samuel Hahnemann az ember életerejének a zavarában látta a szervezet beteges tüneteinek az okát, és az életerőt a következő szavakkal jellemezte:

„Az ember egészséges állapotában egy ‚szellemi jellegű‘ dinamóként korlátlanul használja az anyagi testet éltető életerőt, és az minden rész működését, érzéseit csodálatra méltó harmóniában tartja, úgy hogy a bennük lakó értelmes szellem ezt az élő, egészséges eszközt szabadon fel tudja használni a lét magasabb céljaira.“

A mi fiatal, modern orvostudományunk vitatja egy olyan, láthatatlan erő létezését, amely a szellemi-lelki és testi életnek az előfeltétele. Az embernek az a benyomása, hogy sok medikus csak egy élő gépnek tekinti az ember testét, amelynek a működéséhez mindössze egy kiegyensúlyozott táplálék formájában való energia-bevitelre van szüksége.

Ezzel ellentétben a történelemben elegendő példa létezik mélyen vallásos és megáldott emberekről, akik éveken és évtizedeken át tudtak táplálék nélkül élni. Ezek egyike Therese Neumann Konnersreuthból (1898-1963), aki évtizedeken át élt táplálék és ital nélkül. Naponta csupán egy megszentelt ostyát vett magához. Az orvosok igazolták ezt a tényt. A táplálék-nélküliség egy tizennégy napos ellenőrzésénél a vizsgálati idő kezdetén és végén ugyanazt a súlyt állapították meg. Még más szakértői vélemények is rendelkezésre állnak, amelyek világossá teszik, hogy Therese Neumann esetében nem csalás forog fenn, hanem egy, a mai tudomány keretei között meg nem magyarázható jelenségről van szó.

Egy másik példa a svájci nemzeti szent, Nikolaus von der Flüe, aki 20 éven át nem vett magához sem ételt sem italt, csak havonta egyszer egy szentelt ostyát.

Itt nyilvánvalóvá válik, hogy lennie kell egy láthatatlan erőnek, amely egyes embereket még az anyagi tápláléktól is függetleníteni tud.

Paracelsus állítása, aki az életerő eredetét Istenben látta, Therese Neumann és Nikolaus von der Flüe életében hatásos megerősítésre talál. Életüket az Istenhez fűződő mély kapcsolat jellemezte, és így cáfolhatatlan bizonyítékává válhatott Isten életet adó, gyakran megtagadott ereje létezésének, amely mint életerő, kisebb vagy nagyobb mértékben minden teremtményben jelen van. Egyedül ez az erő képes rá, hogy felépítse a testet, mert abból ered, ami a testet teremtette. Erősíteni az emberben az életerőt, azaz Istent - ez minden valódi gyógyulás alapja. A testben működő összes erő közül ez az elsődleges, másként nem tudná egyedül fenntartani a testet. Következésképpen ebben van az egészség és a betegség kulcsa. Ha az életerő gyengül, akkor az emberi test energetikai védelme is legyengül. Így káros rezgések tudják befészkelni magukat, és a test sejtjeinek az irányításában akadályok jöhetnek létre, az energiaáramlásban zavar keletkezik, és ez betegséghez vezethet.

A belga gyógyász Ben Clevers ugyanígy írta le az összefüggéseket. Számára a betegség nem más, mint a kozmikus energia hiánya.

Hasonlóképpen nyilatkozott Bruno Gröning is egy előadásában:

„Az ember – tudatosan vagy öntudatlanul – mind jobban elfordult Istentől, egyre kevesebb élet volt a testében, úgyhogy már alig volt annyi élet benne, hogy a szervek az irányításra, ahogyan kellene, alig reagáltak. Már nem tudott teljes erővel haladni az életen át. Elfordult ettől az erőforrástól. Végül elvesztette a kapcsolatot a nagy, isteni erőforrással. Már nem tudta felvenni magába Isten erejét. Így lett a teste egy roncs.“

Ugyanolyan módon, ahogyan a test irányítását káros rezgések elektromágneses hullámai által zavarni lehet, az életrezgést, mint Isten szellemének a kisugárzását is zavarják az ellentétes szellemi kisugárzások, pl. a negatív gondolatok.

Ez különösen hatásosan mutatkozik meg egy pesszimista életében, aki, mint azt az általános tapasztalat mutatja, nem csak a lelki-szellemi élet megnyilatkozásaiban korlátozott, hanem gyakran testileg is hajlamosabb egészségi zavarokra, mint egy pozitív beállítottságú ember. A negatív lelki beállítottság kisugárzása akadályozza az életerő beáramlását a lelken át az ember testébe, és így csökkenti annak energiáját, amely a zavaró hatások elleni gyengébb védelemben mutatkozik meg.

Még egyszer összefoglalom az összefüggéseket:

Az ember teste elektromágneses rezgések általi irányítás alatt áll, amelyeket csak a legérzékenyebb készülékekkel lehet kimutatni. Ennek a nagyon összetett szabályozórendszernek a harmóniája vagy a rendje, amely specifikus közvetítőanyagok általi molekuláris szabályozással szoros kapcsolatban működik, az ember testi egészségének jelentős előfeltétele. Akkor van harmóniában, ha a sejtek, szövetek és szervek közötti információcsere zavartalan. Ilyenkor minden testi folyamat akadálytalanul mehet végbe, az egész szervezetben minden sejt a funkciójának megfelelően működik.

A zavarok hibás irányításhoz vezetnének a sejtek és egész szervek munkájában, amelyek egy bizonyos idő után testi tünetekhez vezethetnek. Mégis, minden ember nap mint nap számos energetikai zavarnak van kitéve, káros anyagok és mérgek a táplálékban és a levegőben; különböző technikai és természetes sugárzások a környezetben, és még sok más hatnak naponta a testére. Az energetikai védelme, azaz a képessége, hogy a zavaró jelzéseket felülbírálja, elhárítsa, közvetlen összefüggésben áll az életerejével, amely Istentől áramlik belé. Ez az embernek a belső beállítottsága, a gondolatai szerint áll a rendelkezésére. Negatív gondolatok által megakadályozza ennek az erőnek a beáramlását, pozitív gondolatokkal elősegíti azt. Egészen különös mértékben felerősödik az életerő, ha az ember újra megtanulja, hogy tudatosan megnyissa magát a beáramlásának.

Mármost hogyan következik be a gyógyulás?

A francia gyógyász, Charles de Saint –Savin azt mondta Bordeauxban orvosok és gyógyászok egy konferenciáján:

„Az orvostudomány azon a feltételezésen alapul, hogy az ember a betegséget fizikai, biológiai, kémiai és más hivatalosan elismert szerekekkel gyógyítani tudja. Az egészséget elősegítő leghatásosabb dolgokat - amelyek megtalálhatók a természetben és amelyeket a gyógyászok felhasználnak - a szakképzett orvosok gyakran elutasítják. Mégis az egész atmoszféra, amelyben élünk, át van itatva ezekkel a gyógyerőkkel, csak az emberek felvevőképessége különböző. Míg a betegségekre hajlamosak, a negatív gondolatokkal terheltek csak csekély abszorpció (energia-

felvevő) erővel rendelkeznek, és ezért nem tudnak elegendő ellenálló erőt szembeállítani a kórokozókkal, addig más emberek jóval több egészségi hatóerőt vesznek fel, mint amire a saját szervezetük védelmére szükségük van, úgyhogy az erőtöbbletet vissza tudják sugározni betegekre. Bizonyára ebben rejlik a csodálatos gyógyulások titka.“

Angelika von Frankenberg, egy gyógyásznő S.-ből, abból indul ki, hogy a betegség energetikai egyensúlyzavar, az ember energiaáramlásának a zavara. Azt mondja, hogy a kezeivel érezni tudja, hogy hol akadozik az energiaáramlás. Erőátvitellel újra feltöri a blokádot, hogy az energia újra áramolni tudjon az emberben, és megtörténhessen a gyógyulás.

Más gyógyászok is a gyógyuláskereső energiaáramlásának zavarairól beszélnek, amelyet a kezükkel képesek érezni, és energiaátvitellel meg tudnak szüntetni. Sőt, némelyek arról számolnak be, hogy képesek látni a megbetegedett területeket, ahol zavart a testrezgés. Az orosz kutató Lahkovsky is a rezgésegyensúly visszaállításban látja a gyógyulást, a testben egy besugárzás által létrejövő harmóniában, amely visszaadja a testnek a hiányzó energiát.

A gyógyulást minden igazi gyógyász egy erő, egy energia hatásával hozza kapcsolatba, amelyet a gyógyuláskeresőknél közvetítenek. Ezt mint Isten nagy erejét, kozmikus erőt vagy univerzális gyógyerőt nevezik meg, amely mint egy hatalmas hő, egy erős áramlás, vagy fény áramlik a gyógyász testén keresztül a gyógyuláskeresőbe.

Bruno Gröning ezt az erőt Heilstromnak nevezte, vagy gyógyhullámról beszélt. Ő maga ebben látta Isten teremtő erejét, magát az életet. A legtöbb gyógyászszal ellentétben ő nem végzett kézrátételt, legtöbbször kimondott szó által vagy hallgatásban közvetítette az erőt. Ha a gyógyuláskereső fogékony volt, akkor a Heilstrom, illetve a gyógyhullám át tudta járni, és bizonyos átállási reakciók után sok esetben megvalósult a gyógyulás.

Mint majdnem minden gyógyász, Bruno Gröning a betegségben az Istentől, az életerő forrásától való szellemi, illetve gondolati elhatárolódásnak a következményét látta.

Tevékenysége által a gyógyuláskeresőnek lehetősége nyílik az életforráshoz fűződő szellemi kapcsolat újbóli felvételére. Ezáltal újra egy erős életáram kezd a lelken és a testen átáramlani, amely megvalósítja azt, amire a gyógyuláskeresőben azelőtt legyengült életerő nem volt képes, feloldja a negatív gondolatok és káros környezetbefolyások által lelki és testi szinten okozott gátakat. A testben és a lélekben megállapított zavart tereknek a leválasztása és újrászabályozása az újra

megerősödött életerő hatására gyakran Regelung-fájdalomban nyilvánul meg. A test szabályozó rendszerében káros rezgések által okozott gátek eltávolítása a szervileg látható felépítésben is megmutatkozik a károsodott testterületeken. A helyreállítás világosan túlmegy a testszövet szokványos regenerációs képességén.

Ha a gyógyult a szokásává teszi, hogy életében továbbra is rendszeresen felveszi Isten életerő-kisugárzását, a Heilstromot, és megteszi a megfelelő (gondolati) életmód-változtatást, akkor a testének állandóan közvetíti a szükséges energiákat, hogy kivédje a káros befolyásokat és megelőzze a megbetegedéseket.

Dr. Trampler rövid szavakban foglalta össze a folyamatot:

„Egy ember akkor tud szellemi úton történő gyógyulást megélni, ha helyes szellemi beállítottság és helyes testi kapcsolat által olyan sok pótlólagos erőt kap, hogy a betegségből az egészségbe átmenő fejlődési folyamat végbemegegy benne.“

A távgyógyítások

Dr. Trampler Bruno Gröning működésének megfigyelése után arra a meglepő megállapításra jutott, hogy „Gröning erejének a hatásossága nincs a testi jelenlétéhez kötve.“

Könyvében a következő traberhofi élményét írta le:

„Néhány nappal később Gröning egy többnapos útra indult Észak-Németországba. A Traberhof előtt betegek nagy sokasága várakozott a visszatérére, teljesen mindegy volt, hogy meddig fog tartani. Még az elutazás előtt megfogadta, hogy ezeken a betegeken távgyógyítással segít. Én egyszerre voltam feszült és szkeptikus arra vonatkozóan, hogy ebben az esetben Gröning személyes jelenléte nélkül is megmutatkozik-e a hatás. Egy napsütéses délután, úgy 15 óra lehetett, ugyanolyan érzésem támadt, (anélkül hogy azt elvártam volna), mint a Gröning általi közvetlen kezeléskor. Az akkoriban még nem egészen ‚kész‘ lábam egész hirtelen elviselhetetlenül fájni kezdett. Ez a fájdalom kb. egy fél óráig tartott, és azután átmenet nélkül újra megszűnt. A lábam mozgathatósága jelentősen javult. Majdnem ugyanabban az időben, mint mikor ezeket figyeltem meg magamon, a Traberhof előtti térről is meglepetésszerű gyógyulásokról számoltak be. A ‚gyógyhullám‘ másodszor 18.20-kor volt érezhető. Feljegyeztem a pontos időt. A hullám egy meleg bizsergésben nyilvánult meg. Ez a fejben való vérkeringés megerősödéséig és fülzúgásig fokozódott – hasonlóan ahhoz, mint amikor libegőn utazunk, vagy amikor nagy magasságkülönbséget küzdünk le, vagy amit

az ember egy repülőgép felszállásakor érez- és végül mindennemű fáradtság eltűntét eredményezte. Kb. egy negyedórával később közölte újra néhány beteg, hogy gyógyulnak érzi magát. Az érzés, hogy Gröning erőterében tartózkodunk, a szeptember 7-ről 8-ra virradó éjjel még többször annyira érezhető volt, hogy a munkatársainak egyike - mihelyt úgy vélte, hogy Gröning újra ‚betájolta‘ a helyet - a betegeknek azokat a magatartási utasításokat adta, amelyeket egyébként Gröning ad. Az eredmény éjszaka is a gyógyulások tetemes száma volt, mindegyiknél mindenféle fájdalom, asztma, idegpanaszok, görcsök, de bénulások vagy beszédhibák megszűnése is. Ezeknek a gyógyulási beszámolóknak egy részét Gröning munkatársai orvosok segítségével jegyzőkönyvbe tudták venni.

Az azt megelőző éjelek egyikén, szeptember 5-ről 6-ra virradóan Karl Sch.-t hozta be egy orvos a házba azzal az izgalmas megállapítással, hogy a vak ember éppen most nyerte vissza a látását a Traberhof előtti téren. Sch. a Münchener Egyetemi Szemklinika 1949-ből való igazolását mutatta be, amely a következőképpen szól:

„A páciensnél, Karl Sch.-nél, született 1914.08.24-én, a jobb szemnél szemreszetés, szaruhártyasebhelyek és veleszületett hályog található. Látóképesség 1/20. A bal szem hiányzik. A páciens ennélfogva gyakorlatilag vak. A csökkent munkaképesség értéke 125 %. Sch. úrnak állandóan kísérő személyre van szüksége.

Dr. E. Walser, főorvos, s.k.‘

Ez a vak ember azon a téren tartózkodott, ahová Gröning – akkoriban bizonyára Bréma térségéből – a gyógyhullámaint küldte. Most a legnagyobb meghatottsággal írja le, hogy egyszerre hogyan támadt az az érzése, hogy a szemében valami megváltozik, és hogy aztán hogyan észlelte a lófejet a kék neonfényben, egy neonreklámot a Traberhof tetején. Végül az egész környezet kiemelkedett a homályból, mígnem végül mindent újra jól látott. A dr. Zetti által végzett első felülvizsgálat igazolta az állításait. Másnap elvittem magammal Münchenbe. Az autópályán leírta nekem több száz méter távolságból, hogy milyen járművek tűnnek fel. Elmondta nekem, hogy mit lehet látni az autópályától balra és jobbra – a közeli templomtoronytól a távoli hegységig. Hogy kizárjak mindennemű gondolatátvitelt, én magam az ellenkező irányba néztem, és először mindig utólag ellenőriztem, hogy stimmelnek-e az észlelései. Minden alkalommal helyesek voltak, akár közeli vagy nagyon távoli dolgokról volt szó. A kérdésemre, hogy mit tett, hogy megkapja a gyógyulást, azt mondta, hogy imádkozott és várt.“

Dr. Trampler leírása világosan megmutatja, hogy semmi esetre sem lehet szó a szuggesztívó egy formájáról. Dr. Trampler világosan érzékelte a testen a beható gyógyerőt, anélkül, hogy fel lett volna készülve az időpontra, és ezzel az

észleléssel közvetlen időbeni összefüggésben gyógyulások történtek a várakozó emberek között.

Milyen módon tudott Bruno Gröning ilyen gyógyulásokat létrehozni?

Sok sikeres gyógyász számol be arról, hogy képes a gyógyerőt a gondolatai által térben távollevő személyekre is átvinni, akik semmit sem tudnak erről. Anita Höhne a *Szellemgyógyászok korunkban* című könyvében elbeszéli, hogy a svájci gyógyásznőnek Evelyne Feigenwinternek a gyógyításokhoz csupán egy nemrég készült fényképre, a névre és a betegség rövid leírására van szüksége a távgyógyításhoz. Két gyermekem tudott segíteni, akik semmit sem tudtak a segítségéről, azzal, hogy naponta néhány percig rájuk koncentrált. Úgy két hónappal később megtörtént a gyógyulás.

Diana Craignek, egy tapasztalt angol gyógyásznőnek, aki évekig a legnagyobb angol gyógyász-szövetség elnöknője volt, az a meggyőződése, hogy a gyógyász szellemileg kapcsolatot tud teremteni a gyógyuláskeresővel, és annak ily módon el tudja küldeni a gyógyerőt anélkül, hogy testileg a közelében lenne.

Keith Sherwood, Amerika legismertebb gyógyásza a távolsági gyógyítást azzal kapcsolja össze, hogy a gyógyuláskeresőt gondolatban maga elé képzelem, és ráteszi a kezét. Szellemileg összekapcsolódik a gyógyítás forrásával, a „minden – létezővel” és a testén érzi, hogy az erő hogyan áramlik rajta keresztül a gyógyuláskereső elképzelt képéhez.

Tom Johanson, az ismert angol gyógyász, aki, mint Kurt Allgeier írja, a számtalan távolsági gyógyítása és telefonon keresztül (végzett) gyógyítása révén vált híressé, így írja le a távolsági gyógyítást:

„Elengedhetetlenül szükséges, hogy meditatív állapotba kerüljek és magam elé képzelem ezt az embert. Azután el kell képzelem, hogy ezt az embert fény veszi körül.[...] Ez a fény a gyógyász belsejéből jön.[...] Azután csak őszintén kívánnom kell, hogy ez az ember meggyógyuljon. Ezt a kívánságot be kell vinnem a gondolati folyamatba. És akkor sikerülni fog.“

Ezzel szemben Bruno Gröning egyáltalán nem ismerte azokat az embereket, akik több, mint 800 km-es távolságban a Traberhofon vártak rá! Neki nem állt rendelkezésére senkinek egyetlen képe sem, és nem tudott neveket. Mégis, az általa ismeretlen embertömegben ilyen távolságban a legrövidebb időn belül gyógyulásokat tudott elérni.

Ennek azzal kell összefüggenie, hogy ő rendkívül nagy mértékben rendelkezett a gyógyító, isteni erővel. Nyilvánvalóan képes volt arra, hogy a gyógyító erőt olyan mennyiségben „küldje” távoli helyekre is, hogy érezhetően kiterjedt egy

nagyobb embertömegre és dr. Tramplernek, a korabeli tanúnak, a Traberhofon az volt az érzése, hogy egy gyógyító „erőtérben“ áll.

Ha az ember valamivel komolyabban foglalkozik a távolsági gyógyulások jelenlétével, amit ma sok gyógyász végez, akkor jobban érthető lesz a szellemi gyógyászatnak ez a formája. A mai parapszichológiában elfogadott az emberek közötti gondolatátvitel lehetősége, és mint később még részletesebben írunk róla, kísérletek által sokszorosán bizonyítást nyert. Aki el tudja fogadni a gondolatátvitel jelenségét, annak már a távolsági gyógyítással sem lesz nehéz dolga. Végső fokon minden egyes gondolat is csak az energia egyik formája. Miért ne tudna az ember ily módon gyógyító erőket is átvinni? Dr. Jerzy Rejmer, egy lengyel gyógyász (ő magát „bioenergia-gyógyásznak“ jelöli meg), aki Svájcban él, arról beszél, hogy a gyógyász a kozmikus energiákat gyógyenergiává tudja változtatni. Bruno Gröning az isteni erő transzformátorának tekintette magát, amelyet ő így mint gyógyerőt tudott továbbadni az embernek. Egyszer rámutatott, hogy az isteni erő segítségével képes rá, hogy minden ember saját hullámhosszát szellemileg „betájolja“, befogja, és észleljen minden abban működő folyamatot. Ez másfelől egy rádióhallgatóhoz hasonlítható, aki egy rádión beállítja a kívánt rádióállomást, és mindent meghallgat, amit az lead. Közben minden disszonanciát fel lehet ismerni. A rádióadóval ellentétben, amit átmenetileg ki lehet kapcsolni, az ember mint adóállomás egész életében aktív és be lehet tájolni, illetve fogni lehet a saját hullámhosszán, akkor is, ha fizikailag alszik, vagy mint beteg tétlenül fekszik. Ezeknek a jelenségeknek nincs közük az okkultizmushoz vagy a spiritizmushoz, hanem itt a legfinomabb szellemi energiák hatnak, amelyeket az eddigi mérőműszerekkel még nem lehet „fogni“ és egyedül az ember belső érzékével észlelhető. Egy eljövendő generáció számára az emberi szellem lehetőségei egyszer valószínűleg ugyanolyan maguktól értetődőek lesznek, mint ma az elektromágneses hullámok használata a távírónál, rádiónál és a televíziónál.

Bruno Gröning azt mondta egyszer:

„De én tudom, hogy azok között az emberek között, akik magukat szellemi gyógyászoknak adják ki, vagy azt hiszik, hogy a spiritizmuson keresztül kell működniük, sokan vannak, akik hókuszpókusszal és titokzatos sürgölődéssel kifelé azt akarják megjárítani, ami hiányzik nekik, nevezetesen a koncentrált természeti erőt. Erre nekem hála Istennek nincs szükségem, és aki valóban ért valamit ehhez, annak nincs rá szüksége! [...] De a gyakran oly komoly szituáció enyhítésére szívesen hozzáfűzök egy-egy tréfát. Egyébként Isten a természeti erejében mindig az egyszerű, normális és nem a bonyolult utat választja.“

A távolsági gyógyításaival kapcsolatban a következőképpen nyilatkozott:

„Számomra nincs jelentősége annak, hogy az az ember, akit be akarok tájolni, itt van-e közöttünk a helyiségben, vagy valahol Kölnben, Londonban vagy Tokióban, vagy ki tudja hol van – én befogom őt mindenütt, úgy mint önök, ha van egy nagyon érzékeny rádiókészülékük, bármikor be tudják kapcsolni Toulouse-t, Kairót vagy Bengasit is.“

A *Grünes Blatt* riporterének, Gregor Harloffnak a kérdésére, hogy van-e közvetítőre szüksége, azt válaszolta Bruno Gröning:

„Nem feltétlenül, nem kell mindig fénykép, amelyen keresztül a felveendő hullámhosszt megkapom; a legjobban szeretnék ehhez egy embert, aki jó gondolatokkal viseltetik a másik iránt, ezáltal az már egy kitűnő összeköttetést hoz magával, amibe azonnal be tudok kapcsolódni“

Azután elmagyarázta a riporternek, hogy ugyanazzal a szellemi hullámmal, amellyel számára a szokatlan érzékelések lehetségesek, képes gyógyerőt is küldeni:

„... ugyanazon a hullámhosszon veszek és küldök; az teljesen mindegy, hogy hol vannak az emberek, ha segítséget kell vinyek. És az számomra mindig nagyon jó, ha egyáltalán nem tudnak róla, hogy nekem – képletesen szólva – benne van a kezem a dologban, mert akkor nem tudnak engem a gondolataikkal zavarni.“

Anny Ebner von Eschenbach Bruno Gröning egyik előadásán tanúja volt egy amerikai hölgy beszámolójának, aki Németországba jött, hogy megköszönje neki a leányának a távolsági gyógyítását.

A hölgy beszámolt róla, hogy a leányának mellrák miatt egy New York-i kórházban el kellett volna távolítani a mellét. Elkeseredésében a rokonainak táviratozott Németországba, hogy kérjék meg Bruno Gröninget, hogy segítsen a lányán. Rövid idővel azután a tumor összezsugorodott. A megmagyarázhatatlan visszafejlődés alapján az orvosok lemondhattak a mell eltávolításáról, és csupán azt a kicsi, fennmaradt részt távolították el, amit még találtak. Azután a továbbiakban beszámolt róla, hogy Bruno Gröning részletesen le tudta írni a lányának a szobáját a klinikán New Yorkban, minden bútordarabbal, bár azt még soha nem látta.

Miután világossá vált, hogy minden embernek saját rezgése (frekvenciája) van, amelyre Bruno Gröning rá tudott állni, akkor a közelében megfigyelhető átviteli jelenségek is érthetőbbek lesznek.

Inge Thiede, egy kortárs tanú F.-ből, beszámolt nekem egy Bruno Gröninggel kapcsolatos érdekes élményéről. Alkalma volt rá, hogy vele együtt felkeressen egy súlyosan beteg asszonyt.

„Ennek az asszonynak eléggé nehezére esett hinni, így Bruno Gröning segített neki ebben. Egy kézmozdulatot tett az asszonytól felém, és megkért rá, hogy pontosan írjam le, amit most érzek“ mesélte nekem Inge Thiede és tovább folytatta: „Ebben a pillanatban erős fájdalmaim lettek, erőtlennek éreztem magam, nehezemre esett a légzés, és más egyebek. Leírtam mindezen érzéseket, és az asszony minden szónál egyre érdekfőzőbb lett, és csodálkozva kiáltott fel: ‚Ezek pontosan ugyanazok a bántalmak, amelyek engem kínoznak!‘ Hozzámfordulva azt kérdezte: ‚Honnan tudja ön mindezt?‘ Bruno Gröning megkért, hogy egyszer mélyen lélegezzek ki, és rögtön újra eltűntek a panaszok. Az asszony ennek az élménynek a következtében hinni tudott abban, hogy őrajta is lehet még segíteni.“

Grete Häusler egy hasonló élményt ír le az *Ez az igazság Bruno Gröningről* című könyvében. Ő 1950-ben jött súlyos májkárosodással, krónikusan alacsony cukorszinttel és sokéves homloküreg-gennyesedéssel Bruno Gröning egyik előadására. Az előadás vége felé (B. G.) hozzáfordult, és közben az előtte ülő férfitől az ő irányába tett egy kézmozdulatot, ekkor hirtelen eltűntek a bántalmai, és teljesen új panaszokat érzett.

Arról számol be:

„Azután fájdalom keletkezett a bal karomban és a bal lábamban. Fülzúgás és fájdalom húzott át a fejemen az egyik fülemből a másikba, ehhez különös fejfájás társult. Amikor erről beszámoltam, azt mondta az ember előttem csodálkozva: ‚Igen, ezek az én fájdalmaim!‘

‚Lélegezzon mélyen ki!‘ mondta Bruno Gröning, és ez az állapot elmúlt.“

Erre újra felléptek nála a régi bántalmak. Tovább meséli:

„A csodálkozásom csak nőtt, amikor az én kórképemet átvitte a barátnőmre, és Mária elkezdett mindent leírni, amit abban a pillanatban a testében érzett. Mind az én fájdalmam volt. Még a száraz ajkakat is érezte.“

Az ember gyakran megfigyelhette, hogy Bruno Gröning ily módon az egyik ember tüneteit egy másik emberrel érezette, hogy erősítse a hitet. Egy esetben egy előadás alatt egy házaspár ült az első sorban, és Bruno Gröning egy hajító mozdulatot tett a kezével a férj felé.

Anny Ebner von Eschenbach megfigyelte az eseményt és beszámolt:

„Ez az ember jelképesen összecsucsklott a fájdalomtól és felnyögött: ‚Gröning úr, hirtelen szörnyű fájdalmaim lettek az altestemben, mi ez egyszerre?‘

‚Igen‘, mondta Gröning, ‚ezek a felesége fájdalmai. Ön most el fogja hinni, hogy őneki valóban ilyen fájdalmai vannak, és nem fog veszekedni velem, hogy képzelt

beteg! Ne is zavarja többet a csúfolódásával a gyógyulásában.’ Az embernek mélyen ki kellett lélegeznie, és most ezzel a fájdalmas kioktatással a lelki keménységéből is ki lett gyógyítva.“

Dr. Trampler is beszámol arról, hogy Bruno Gröning képes volt arra, hogy egy messze távollevő személy bántalmait egy másik, szellemileg különösen érzékeny személyre rövid időre átvigye. Itt újra megmutatkozik a már megfigyelt szellemi alapelv: Bruno Gröning betájolta az illető személyt a rendelkezésére álló erő segítségével, és ennek a személynek a saját rezgését átvitte egy kiválasztott másik személyre, aki azután leírta, hogy mit érzett a testén. Egy dr. Trampler által leírt esetben ez többezer kilométeres távolságból történt. Hasonlóról számolnak be különböző tanúk.

Egy riporter kérdő felkiáltására, aki ennek a jelenségnek a láttán azt mondta: „Ez úgy van, mint a képtávírónál!“ azt válaszolta Bruno Gröning:

„Azt gondolta talán, hogy az ember képes olyasvalamit alkotni, ami neki magának, mint őskép, a Teremtés által a szervezetébe nincs már behelyezve?“

Sok szemtanú beszámolójába tekinthettem bele, és újra meg újra Bruno Gröning rendkívüli szellemi képességeinek bizonyítékaira bukkantam. Ezek nagyon messze voltak attól a területtől, amely a mi hétköznapok által alakított képzeletvilágunk számára megközelíthető. Ő például gyakran rámutatott a hallgatóinak arra, hogy kérhetik az otthonmaradt rokonaiknak is a gyógyulását. Ehhez nem szükséges, hogy szavakba foglalják ezt a kívánságot, teljesen elegendő egy néma kérdés a szívükben.

Ezt mutatta nekem a következő, 1949. szeptember 13-án keltezett gyógyulási beszámoló Rosenheimből:

Gertrud E. eskü alatt igazolta a következőkben leírt eseményeket. Férjének, Hans E.-nek W.-ből 1949. elején volt egy balesete. Ennek során az agy bal féltekéjében agyvérzés következett be, és a férfi valamivel később megbénult a jobb oldalára. Gertrud E. 1949-ben, Pütkösd után egy nappal jött Herfordba Bruno Gröninghez. Az udvaron állt a tömegben, és ő (Bruno Gröning) az erkélyről beszélt a jelenlévőkhez. Gertrud E. a herfordi látogatásnál csak a férjére gondolt azzal a kívánsággal, hogy gyógyuljon meg, azaz még Bruno Gröningnek sem mondta el ezt a kívánságot. Amikor Gertrud E. másnap hazaért, a férje újra tudott járni, a bénulás eltűnt, és a férje egészségesnek érezte magát.

Dr. Trampler egy müncheni külvárosból származó St. nevű menekült család történetéről szerezhetett tudomást:

„St. asszony a rádióban hallotta a Gröninggel készített interjút. Mélyen megérintette a gondolat, amit hallott. Még ugyanazon az éjszakán érezte, hogy hogyan csillapodtak a gyomorbetegség addig szüntelen fájdalmai és végül teljesen eltűntek. [...] Ez által a csodálatos gyógyulás által felvillanyozva, az anyja és a nővére útra keltek a Traberhofra, és ott részt vettek a nagy tömeggyógyításon szeptember 9-én. [...] Egy pillanatban, amikor már egyáltalán nem gondoltak a saját bajukra, hanem izgatottan egy másik személy gyógyulását élték át azzal a személlyel együtt, hirtelen észrevették, hogy az ő fájdalmaik is eltűntek.[...] A fiatalasszonynak élesedett az addig feltartóztathatatlanul csökkenő látóképessége, és elmúlt az ízületi gyulladás a felkarjában; az anya a lábaiban levő fájdalmas trombózisból gyógyult meg; azóta nem kell befásliznia a lábát és panaszmentesen jár. Mikor Gröning, mint a nagy gyógyításoknál mindig, közölte a jelenlévőkkel, hogy a távollevő beteg hozzátartozóiknak is megkaphatják az egészséget, St. asszony odaadón a férjére gondolt, aki súlyos isiással otthon maradt az üzletben. Pontosan ebben az órában a férj (kb. 80 km-es távolságban) elkezdett megváltozott fájdalmakat és egyfajta ‚zajt, zszibongást‘ érezni a testében, amelyek gyorsan újra alábbhagytak.“

A szellem félreismert nagysága

Bruno Gröning ismertett képességei félreérthetetlenül megmutatják, hogy az emberi szellem előtt nem sejtett lehetőségek állnak nyitva, ha az ember készen áll arra, hogy tudatosan újra az eredetéhez, Istenhez kapcsolódjon, és kövesse annak akarátát. Megfelelő koncentrációval lehetséges a gondolati tartalmak továbbítása egyik embertől a másikhoz. Bruno Gröningnek különösebb erőfeszítés nélkül sikerült gyakran még az előadásán résztvevő 100-200 személy közül is egyes embereknek a gondolatait felismerni. Gyakran félbeszakította a beszédét, hogy egyeseket figyelmeztessen arra, hogy a gondolataik elkalandoztak, vagy hogy gondokkal és betegségekkel foglalkoznak. Ilyenkor vissza tudta adni a gondolataik tartalmát. Egy asszonyt arra figyelmeztetett, hogy ne arra gondoljon, hogy mit fog otthon vacsorára készíteni. Egy másik alkalommal egy, a háttérben álló férfihöz fordult, és megkérte, hogy hagyja el a termet, ha nem tudja kikapcsolni a felesége betegségével kapcsolatos gondolatait, aki szintén a jelenlévők között tartózkodott. Egy előadáson meglepte a jelenlévőket azzal a megjegyzéssel, hogy itt van a rendőrség, mert nem volt senki egyenruhás a hallgatói között. Egyenesen odament egy emberhez, aki az utolsó sorban ült, és csodálkozva igazolta Bruno Gröning közlését. De ebben az esetben nem mint tisztviselő jött, hanem a gyermeke miatt.

Ő maga mondta egyszer, hogy más emberek gondolatainak a felismerése éppúgy, mint a távolsági gyógyítások egy és ugyanazon alapenergiával függnék össze. Hasonlóképpen ahhoz, mint ahogy az ember a Heilstrom által más embereket is be tud tájolni, hogy szellemi úton küldje el nekik a gyógyító erőt, képes volt ilyen módon, ahogyan ő maga mondta, más emberek terveit és gondolatait is nehézségek nélkül betájolni és felfogni.

Hasonlóképpen írta le ezeket az összefüggéseket önéletrajzában az indiai jogi, Paramansha Yogananda. Ő a tanítójánál és mesterénél, Sri Yukteswarnál megfigyelte, hogy képes volt más emberek gondolatait felismerni, és másokat irányítani gondolatok kibocsátása által.

Hogy jobban elmagyarázza ezt, egy „tökéletes emberi rádióhoz“ hasonlította Sri Yukteswar képességeit:

„A gondolatok nem mások, mint rendkívül finom rezgések, amelyek az éteren át „közlekednek“. Éppen úgy, mint egy jól beállított rádió ezer más műsor közül ki tudja keresni a kívánt zenei műsort, így Sri Yukteswar is ki tudott választani az érzékenysége alapján egy megfelelőt a számos emberi „gondolati adóállomás“ közül. [...] Amint az emberi szellem a nyugtalanság, zavarait elhárította, képes egy komplikált rádiószerkezet minden funkcióját végrehajtani, azaz tud gondolatokat küldeni vagy fogadni, vagy nemkívánatos gondolatokat kikapcsolni. És mint ahogy egy rádióadó erősségét a rendelkezésre álló elektromos teljesítmény határozza meg, úgy egy emberi rádió hatóereje az emberi akaratától függ. [...] Az akarat, amely a szemöldökök közötti pontból sugárzik ki, az a gondolatok adóállomása. Ezzel szemben a nyugodtan a szívben koncentrált érzés az embert egy szellemi rádióvá teszi, amely más személyek üzeneteit közlel és távolról fogja tudni. [...]

A világegyetemben minden gondolatrezgés örökké megmarad. Mély koncentráció esetén egy mester minden ember gondolatát fel tudja fogni, úgy az élőként, mint a holtakét. A gondolatok univerzálisan (egyetemesen) függnék össze, nem individuálisan (egyéni); azaz egy valóságot nem lehet megteremtteni, hanem csak észlelni.“

Bruno Gröning nem csak az emberek jelenlegi gondolatait tudta felismerni, hanem a múltbeli vagy a jövőbeni események is hozzáférhetők voltak számára. Az előadásán egy meggyötört arcú fiatalasszony ült egy kb. kilencéves kislánnyal a második sorban. Anny Ebner von Eschenbach bárónő ezen az előadáson tanúként volt jelen, és jegyzőkönyvezni tudta az eseményt.

Beszámol róla, hogy Bruno Gröning az előadása vége felé pont ehhez az asszonyhoz fordult:

„Mikor Gröning megkérdezte: „Nos, anyuka, mit érez?” Ő azt felelte: „Sajnos semmit, Gröning úr!”

„Igen, anyuka, ne nézzen mindig vissza a múltba! Az ijedség még mindig benne van önben, azt először el kell engedni! Egy bombatámadás alatt történt. Ön a nyolcadik hónapban volt, egy kerti lakban tartózkodott és az maga alá temette. Mikor megmentették, akkor világra jött a gyermek és vak volt. Így volt?” Az asszony csodálkozva felelte: „Igen, pontosan!” Erre Bruno Gröning: „Nos, tehát már ne gondoljon erre a borzalmak idejére, higgyen szilárdan Isten segítségében, és kérje Őt! A gyermeket nem kell mindig elhozni, csak az anya higgyen szilárdan!” Nyolc nap múlva újra itt volt az asszony. Az arcáról eltűnt a gondterhelt kifejezés, valósággal megfiatalodott. Mikor Gröning megkérdezte, akkor azt felelte: „Igen, ma egy melegség fut végig rajtam, vidámnak és szabadnak érzem magam!” „Nos, anyuka, maradjon ennél az érzésnél, hamarosan itt az ideje!” Egy hétre rá újra itt volt az asszony, és Bruno Gröning az előadás közepette odament hozzá, állva maradt és azt mondta: „Anyuka, csütörtökön 17.20-kor fogja a gyermeket, és vezesse egy elsötétített helyiségbe. Látni fog, és mivel még soha nem látott színt és formát, megijedne és az ijedelem beteggá tehetné. Lassan szoktassa hozzá mindenhez a környezetében!” Mivel ez az eset különösen érdekelt engem, utánaérdeklődtem és valamivel később értesültem, hogy minden percre pontosan úgy következett be, ahogyan azt Bruno Gröning megmondta. Néhány évvel később megkérdeztem magától Bruno Gröninget a gyermek felől, és megtudtam, hogy olyan normálisan lát, mintha soha nem lett volna vak.“

Egy másik előadáson egy asszony tanácsot kért, hogy hagyja-e magát megoperálni. Bruno Gröning csak azt válaszolta neki, hogy azt neki kell tudnia. De azt a tanácsot adta neki, hogy a következő éjjel minden rendelkezésre álló zsebkendőt vigyen magával az ágyba. Anélkül, hogy az összefüggéseket felismerte volna, az asszony megfogadta a tanácsát, és az említett éjszakán egy erős vérzés állt be. Másnap kimondottan jól érezte magát, és az operáció miatt elment az orvoshoz, aki már nem tudott miómát megállapítani.

Grete Häusler 1950 augusztusában elment Bruno Gröning egyik előadására a vak barátnőjével. Ő nagyon bizalmatlan volt, és a barátnőjét csak annak a kimondott kérésére kísérte el. Az előadás alatt Bruno Gröning Grete Häusler felé fordult, és megkérdezte, hogy hogyan jött Münchenbe.

Grete Häusler az *Ez az igazság Bruno Gröningről* című könyvében számol be az esetről:

„Körülbelül egy óra eltelte után hozzám fordult és megkérdezte: „Hogyan jött Münchenbe?” „Vonattal” válaszoltam. „Nem, lehetetlen, nem tudok!” felelte.

Nem értettem meg az összefüggést. És hirtelen felismertem, hogy az ő szavai az én szavaim voltak, melyeket én mondtam az édesanyámnak tizennégy nappal azelőtt odahaza Kärntenben, mikor felolvastam neki a barátnőm levelét: „Nem, lehetetlen, én nem tudok.” Augusztus 28-án el kellett vigyem Münchenbe, Gröninghez. Megrémültem, hogy Bruno Gröning tudta, mi mindent mondtam az édesanyámnak, elsősorban, hogy hogyan szitkozódtam miatta.“

Ennek az élménynek a hatására egyszerre hinni tudott abban, hogy ennek az embernek a közreműködésével rajta is lehet segíteni - és gyógyultan hagyta el az előadást.

Mindez okkult fontoskodás, titokzatoskodás nélkül történt. Bruno Gröning nem volt transzban, ez a tudás egyszerűen világos, tudatos állapotban állt a rendelkezésére. Ezt teljes természetességgel vetette be, hogy a jelenlevők hitét erősítse. Az az ő különös sorsának a titka marad, hogy ő a szellemi képességeit csak mások megsegítésére használta, és a maga hasznára nem vette igénybe (lásd a 7. fejezetet is).

De az emberek olyan kéréssel is fordultak hozzá, hogy a távollevő rokonaikról megtudjanak valamit, akikkel hosszabb ideje nem volt már kapcsolatuk. Az illető személyek gyakran nem bukkantak fel a háború vége óta, és eltűntnek nyilvánították őket.

Grete Häusler így írta le nekem az ő magatartását az ilyen kérdéseknél:

„Bruno Gröning nem mindig teljesítette az ilyen kívánságokat. De ha mégis teljesítette, akkor érzékletesen le tudta írni, hogy az illető hol tartózkodik és milyen állapotban van. Azt is tudta, hogy az illető mikor fog újra visszajönni.“

Bruno Gröning munkásságának egy különösen mély benyomást keltő bizonyítékát adta Elsbeth N. Duisburgból az édesanyja megbízásából. Így számolt be:

„Bruno Gröning úr látogatóban volt az édesanyám lakásán [...], ahol a nagynéném is jelen volt. A nagynéném egy esetet akart Gröning úrnak előadni, és gyógyulást akart kérni. Ezen szavakkal kezdte: „Egy asszony a Keleti Zónából...” Itt Gröning félbeszakította[...] és azt mondta:

„Az illető beteg személy, egy asszony, most ebben az időpontban – 18.50-kor – a konyhában van, ahol még két gyermek is tartózkodik. A mellékszobában fekszik ennek a beteg asszonynak az édesanyja betegen az ágyban. Látogató is van ott. A szóban forgó beteg asszony a konyhában most felugrik a székéből, támasztékot keres az asztalnál, görcsösen összerándul, és pár másodpercen belül újra visszakapja az értelmét, a hallását, és a beszédképességét. Most ez az asszony bemegy a mellékszobába, ahol a beteg édesanyja fekszik, részt vesz a látogatók

beszélgetésében, sőt ő viszi a szót. Ez az asszony nem lakik messzire innen. [...] ,Ön,‘ fordult B. asszonyhoz ,tudja, hogy hol lakik ez az asszony, menjen el azonnal hozzá. Ön pontosan tudja az időpontot, és személyesen meggyőződik arról, amit én itt éppen most mondtam. Meg fogja látni, hogy ez valóság,‘

B. asszony izgatottan elsietett. Kb. 20 perc múlva nagyon izgatott állapotban tért vissza és mindent igazolt, ami a másik lakásban, amelyet Gröning röviden leírt, pontosan a Gröning által megadott időben történt.

[...] Az illető asszony a Keleti Zónából Wilhelmine P. - szül. 1897.03.14.-én D.-B.-ben - több évvel azelőtt a férje tevékenysége miatt a mostani Keleti Zónába telepedett át, és 1949-ben férjével menekültként tért vissza a korábbi otthonába. P. asszony a következő betegségben szenvedett: teljes apátia, idegösszeomlás az egyetlen fia elvesztése után és az oroszok bevonulása miatti viszonyok következtében, teljes szellemi elszigeteltség: az életkedve megtört, minden eseményrel szembeni közöny jellemezte – öltöztetni és vetkőztetni, valamint etetni kellett, elvesztette a beszédkészségét és nagyfokú sükettségben is szenvedett. A következő orvosokkal konzultált: (négy név következik). Ezek az orvosok elmondták, hogy képtelenek rá, hogy P. asszonyon segítsenek. A Gröning úr általi távolsági gyógyítás óta P. asszony a legjobb egészségnak örvend, mégpedig 1949. február 23. óta. Azóta 10 kg-ot hízott és semminemű visszaesést nem lehet megfigyelni nála.“

Hohmann nyugdíjas iskolaigazgató érdeklődésből jött el egy előadásra. Ott egy szokatlan eseményt figyelhetett meg. A következőkben közlöm a beszámolóját:

„Egy rádiókészülék állt a teremben, amely egy lemezjátszóra volt állítva, de nem működött. Akkor megtörténik a megmagyarázhatatlan. Gröning úr bekapcsolja a készüléket a rádióadásra azáltal, hogy ráteszi a kezét a sima felületre. Egy idő után ugyanilyen módon kikapcsolja a készüléket, és a legnagyobb csodálkozásomra megismétli a kísérletet. Ebner von Eschenbach bárónő Bad Tölzsből, aki mellettem ült, igazolta nekem, hogy Gröning úr tényleg befolyásolni tudja az anyagot. Ő jelen volt, amikor egy nagyobb összejövetelel egy riporternő bukkant fel egy fényképezőgéppel a kivilágított teremben. Gröning urat zavarja ez a viselkedés, és így a vaku (magnéziumlámpa) felmondja a szolgálatot. A riporternő a mellékszobába megy, ott a vaku nagyszerűen működik. Újra bejön a terembe, és egy második kísérletet tesz – megint ugyanaz a kudarc. A riporternőnek kísértes lesz a játék. Teljesen zavarban van. De az összejövetelelnek már majdnem vége van, és Gröning úr megjegyzi: ,Most egytértek, most megcsinálhatja a felvételt!‘ És aztán minden simán megy. Én kikérdeztem Gröning urat efelől a természetfeletti képessége felől. Még egy egész sor ilyen esetet említett nekem, de hozzá-

fűzte, hogy ilyen természetfeletti dolgokat csak kivételesen tesz, hogy erősítse a hitet, de sohasem azért, hogy csak kíváncsiságot elégítsen ki, és semmi esetre sem parancsra. Azt egyáltalán nem is szabad neki, mert azt nem tudja összeegyeztetni a lelkiismeretével. Az a feladata, hogy Isten akarata szerint tevékenykedjen, és korrektén kell viselkedjen. Még sokkal többet tudna mondani nekem, de az engem csak összezavarna. Éppen a tudósok a legnagyobb kétkedők, és azok tudják a legkevésbé követni őt.“

Korabeli tanúkkal folytatott beszélgetésekben találtam még néhány példát, amelyek megvilágítják Bruno Gröningnek az anyagra gyakorolt befolyását. A következőkben szeretnék ezekből idézni.

Ahogy nekem Grete Häusler mesélte, egy Sittig nevezetű riporter Bruno Gröning esküvőjén annak beszédét magnóra akarta venni. De Bruno Gröning megkérte, hogy ne tegye. A riporter mégis bekapcsolta a készüléket, és mindenki láthatta, hogy hogyan forog benne a szalag. De utólag meg kellett hogy állapítsa, hogy nincs felvétel a szalagon.

Tudomást szereztem egy olyan esetről is, ami a Bruno Gröningről szóló dokumentumfilm felvételénél történt: A technikai eszközök, fényszórók, kamerák, stb. működésképesen álltak készen, és el akarták kezdeni a felvételt. De Bruno Gröning arra kérte a technikusokat, hogy még egyszer ellenőrizzék a készülékeket. Nagy csodálkozásukra sem a kamerák, sem a fényszórók nem működtek. Már el akarták kezdeni a hibakeresést, amikor ő felszólította a jelenlevőket, hogy inkább üljenek le hozzá, és várjanak még egy kicsit. Röviddel később azokkal a szavakkal emelkedett fel, hogy most itt az ideje, és el lehet kezdeni a forgatást. Azonnal újra működött minden készülék.

Grete Häusler egy további esetre emlékezett:

E. Bavay Rosenheimből gyakran utazott előadásokra Bruno Gröninggel Augsburgba. Legtöbbször csak éjfél után mentek vissza. Bruno Gröning egyszer elaludt a volánnál. Bavay úron először nyugtalanság vett erőt, de aztán úgy gondolta, hogy vele nem történhet semmi Bruno Gröning jelenlétében. És az autó tényleg úgy haladt előre, mintha egy láthatatlan kéz vezette volna, anélkül, hogy baleset történt volna. (lásd a 2. fejezetet is)

Mily keveset is tud az úgynevezett fejlett, civilizált országok legtöbb lakója arról, hogy mire képes a szellem! Mennyire korlátozzák a rossz szokásaikkal a létük központjában lévő őserőket, az isteni mindenhatóságot!

Az isteni szellemi szikra minden emberben benne lakozik, de a hibás szellemi magatartás ezt annyira korlátozhatja, hogy a mindennemű szellemi – lelki és testi

élet a minimumra csökken le. Minden igazi szellemi tan ennek a felébresztését szolgálja, és a testnek és a léleknek akarja visszaadni az élet teljességét. A társadalmunkban uralkodó hibás tanok alapján a legtöbb embernél nem történt meg a magasabbrendű élet, a szellem felébresztése. Csak kevés igazán érett ember tudott a szellem útján járni, és így aztán az ő tevékenységüket a tudatlan nyilvánosság csodának tekinti, vagy pedig irigységből és önző érdekekből minden erővel harcol ellene.

Ki ismer fel ugyanilyen adottságokat önmagában?

Bruno Gröning azt mondta az egyik előadásán:

„És neki (az embernek) van egy meghatározott teste, egyik ugyanolyan, mint a másik. Mindegyiknek ugyanaz a tartalma, mondanám. Mindenkinek mindene megvan a testében. Nincsen különbség. Tehát Isten mindent megadott a testünkhöz. De ki tudott minderről? Ki tudta mindezt használni? Hallgasson az ember továbbra is az emberekre? Hallgasson továbbra is az emberekre, vagy köteles arra, hogy győződjön meg arról, hogy ki ajándékozott neki itt egy földi életet, és ráadásul egy ilyen csodálatos testet? Az ember még továbbra is kihasználatlanul akarja hagyni a testét? Nem akar mindent használatba venni? Nem akarja mindazt megtenni, amit tennie kell? Nem akar tudással rendelkezni? Nem akar szabad lenni? De őt már eleve megfosztották ettől a szabadságtól, amelyet Isten adott neki, olyan emberek, akik tudatlanok, akik csak egy hitben éltek, hogy ennek meg annak így kell lennie, neki pedig engedelmeskednie kell.“

A „világi iskola“, amelyet mindenkinek ki kell járnia, az értelmet akarja fejleszteni és oktatni, de van egy másik, egy „szellemi iskola“ is.

A bölcs emberek minden időben azért tanították a felebarátaikat, hogy újra felébresszék bennük az isteni utáni vágyakozást, hogy a szellemben található magasabb élet keskeny ösvényére vezessék őket.

Bruno Gröning:

„Az embernek, a felvilágosultnak is, újra meg kell ismernie a szellemi erőket. Újra meg kell tanulnia, hogy a maga javára használja fel, az isteni rend újbóli elérésére és megtartására. A fejlődő civilizáció miatt minden ember elfelejti a képességet, hogy természetesen viselkedjen, kihasználja és mozgósítsa a benne lakozó erőket. Én semmi mást nem akarok az előadásaimmal elérni, mint azt, hogy embertársaim felismerjék, hogy legelőször is rajtuk magukon múlik, hogy a belsejüket rendbe hozzák. Majdnem minden embernek meg kell tanulnia belátni, hogy vakok lettek az isteni erőkkkel szemben. Ezért teszem minden hallgatómat figyelmessé a bennünk lakozó természetes erőkre.“

A személye és tevékenysége körül folytatott harc a mi kultúránk szellemi elmaradottságának sajnálatos jele, amely még mindig, Krisztus 2000 évvel ezelőtti felvilágosító szavai ellenére, ahelyett hogy önmagában keresné az élet forrását, élettelen betűkben, és a külsőségekkel teli életben keresi azt.

Az emberi lét magasabb szintjei

Az emberi lét magasabb szintjeinek az ismerete ősrégi, és minden régi magaskultúrában megtalálható. Shankara (Shankarasharya), a régi India legjelentősebb filozófusainak egyike azt írja *A felismerés legdrágább gyöngyszeme* című könyvében:

„Az ember több, mint az árnyéka.“

Évszázadokkal később Paracelsus, a híres orvos hasonló szavakat talált. Ő azt mondta, hogy ha helyesen szemléljük a természetet, kiderül, hogy az embernek még egy másik oldala is van: Az ember nem csak húsból és vérből áll, hanem egy olyan testből is, amely a földi szem számára láthatatlan.

Jakob Böhme, a keresztény misztikus, egy drasztikusabb kifejezésformát választott, hogy a kortársait kivezesse az egyoldalú testi tudatosságukból:

„Akkor hát nyisd ki a szemed és tekints magadra: az ember Isten hasonlóságára, és Isten erejéből az Ő hármasságában lett teremtve. Tekints a lelkedbe, és azt világosnak és tisztának fogod látni, ha nem vagy bolond és értelmetlen állat.“

Minden misztériumban megtalálható az ember háromszoros természetre való felosztása: szellem, lélek és test. A szellem az az isteni szellem halhatatlan szikrája az emberben, a lélek a szellemi szikra hordozója. Ezt a földi élet tartama alatt egy anyagi, halandó burok veszi körül.

A Védákban, India szent írásaiban az embert „mézevőnek“ ábrázolják: Az ember a lélek méhkaptárához járul, hogy részesüljön a szellem isteni nektárából.

A hinduizmus szent könyveinek egyike, a Bhagavad Gita szerint az ember lelkét három burok vagy test borítja: az értelemé, az érzelemé és a szilárd anyagé. Az Istenhez való teljes visszatérés előfeltétele az, hogy ennek a három szintnek a lélek uralma alá kell kerülnie. Ehhez az ember lelki küzdelmére van szükség, hogy azután Isten szellemének a fénye a lelken keresztül be tudja ragyogni a testet.

Baird Spaldingnak, egy amerikai kutatónak a múlt század végén lehetősége nyílt rá, hogy tíz más nyugati tudóssal hosszabb ideig felvehesse a kapcsolatot bölcs,

megvilágosodott emberekkel a Himalájában, és kritikusan megfigyelje a munkásságukat. Meglepő eredményeit *A mesterek élete és tanítása a Távolségen* című könyvében foglalta össze.

A mesterekkel való együttlét hónapjaiban a tudósok sok bizonyítékát kapták az emberben lakó, Istennel kapcsolatban álló szellem alig felfogható hatalmának.

A mesterek egyike a következő magyarázatot adta:

„Az nem a halandó ,én‘, az ,én‘ amelyet magad előtt látsz, amely ilyen dolgokat képes véghezvinni. Ez a valódi, mélyebb ,én‘. Ez az, amit te mint Istent ismersz fel, Isten bennem, Isten, a mindenható. Egy az, aki rajtam keresztül ilyen dolgokat képes tenni. Én magamtól, a halandó énem által semmire sem vagyok képes. Csak ha minden külsőségtől megszabadulok és a valót, az Én Vagyok-ot hagyom beszélni és cselekedni, és Isten nagy szeretetét hagyom magamon keresztül hatni, akkor tudok ilyen dolgokat véghezvinni, amit engem tenni láttál.“

Az ember, aki az élete értelmét csak abban látja, hogy a testi szükségleteit kielégítse, vagy az értelmén keresztül egy háromdimenziós látható világhoz hagyja kapcsolni magát, az az emberi lét magasabb szintjeinek elképzelésével értetlenül fog szemben állni. Az ő emberi léte az ő testi tudatosságára van behatárolva. Értetlenül fog szemben állni pl. Therese Neumann von Konnersreuth életével, aki évtizedeken át táplálék felvétele nélkül élt. Az ilyen ember a szellemi hatalom hatásának sok bizonyítékát mint képzelődést fogja elvetni.

A legtöbb ember egyszerűen csak az attól való félelemből zárkózik el a magasabb lét elől, hogy ehhez meg kell változzon, fel kell hagyjon bizonyos szokásokkal. Mi sem egyszerűbb, mint a megmagyarázhatatlant mint agyrémet vagy hisztériát elintézni, és tovább panaszkodni a világ igazságtalanságára, ahelyett, hogy követnék a felülről jövő hívást, és saját magukkal kezdenék el a világ megújítását.

Bruno Gröning:

„A gyógyításaim egy, a természet isteni rendjében levő erőn alapulnak, és nem a természeti törvények megszegésén. Következésképpen nem lehet azokat csodáknak nevezni akkor sem, ha az ember a tudomány mai állása szerint nem, vagy csak nehezen tudja őket megmagyarázni.“

Egyszerűen hamisnak kell neveznünk az egzakt tudományos gondolkodás néhány képviselőjének azon állítását, miszerint a csodák lehetetlenek, mert azok hatályon kívül helyeznék a természeti törvényeket, . Ugyanígy csak fikció a különbségtétel ,természetes‘ és ,természetfeletti‘ történések között, és az emberi gondolkodás korlátozottságából ered. Az embernek csak ahhoz van joga, hogy

olyan történésekről beszéljen, amelyeket a mai ismeretek alapján mint meg nem magyarázhatókat lehet besorolni - ugyanúgy, mint ahogy az ember a természeti jelenségekkel kapcsolatban megmagyarázható, érthető összefüggésekről beszélhet.

Hella Emrich orvosnő *A csodagyógyulások titkai* című könyvében ezeket az összefüggéseket az olasz vallásfilozófus Romano Guardini szemszögéből nagyon világosan fejti ki:

„A Teremtés valósága lépcsőzetesen van felépítve. Az alsó lépcsőről soha nem lehet meghatározni, hogy mi van a magasabban. A felsőbb lépcső az alsóhoz viszonyítva lényében szuverén. Az ásvány szintjéről pl. nem lehet meghatározni semmit azzal kapcsolatban, hogy mi minden lehetséges, ha az „Élet” aktiválódik. Vagy az agyban végbemenő biológiai folyamatok nem tudják meghatározni a szellemi folyamatokat. [...] Ahogy az élő a csupán anyaggal szemben, úgy a szellem a csupán biológiaiával szemben bizonyos értelemben autonóm (önálló). A magasabb szint maga valósítja meg a saját alkotási lehetőségeit. Minden szinten bizonyára ugyanazok az általános törvények érvényesek, de a lét különböző szintjein különbözőképpen kerülnek alkalmazásra.

A gravitáció törvénye pl. érvényes mind a kőre, mind a növényre, állatra, emberre egyaránt. De hogy a nehézségi erő mindenkor milyen jelleget ölt, az nem a törvénytől, hanem a mindenkori létezési szint lényegétől függ. Én pl. két egyforma nagyságú és egyforma súlyú golyócskát helyezhetek a földre. Az egyik addig marad a helyén, amíg el nem mozdítják onnan. A másik megnyílik, egy finom gyökérzetet ereszt lefelé, egy szarát hajt felfelé, és mindig emelkedve leveleket és virágokat fejleszt. Az első egy kövecske volt, a második egy mag. A gravitáció törvényét tekintve a kövecske és a mag egészen különbözően viselkedtek. Ezzel érvénytelen lenne ebben az egy esetben a gravitáció törvénye? Semmi esetre sem. A mag szerkezetében egy új elv létezik: az élet. Ez az élet a kő számára lehetetlen magatartást mutat: a növekedésben való felemelkedést. Ez a folyamat pont hogy nem a gravitáció törvényével ellentétben megy végbe, hanem annak értelmében, és az által. Mert a gravitáció nélkül a növény sem függőlegesen nem tudna növekedni, sem szimmetrikusan kifejlődni. Nem lenne se eltaszító-szintje, se egyensúlytengelye, se állófelülete, se szerkezeti rendszere. Bár a gravitáció nagysága matematikailag kifejezhető a tömeg, idő és sebesség egyenletében, és formálisan ugyanaz, mégis a két különböző létszinten minőségileg különbözőképpen hatott. A magasabb szintű elv, ez esetben az „élet” ugyanannak a törvénynek az alapján olyan hatásokat tud kiváltani, amelyek az alsónál nem lennének lehetségesek. Hasonló érvényes a lét területén a további szintekre, a pszichológiára és a szellemire is.

Egy embernek fárasztó munkát kell végeznie, de elcsügged, és egy idő után nem bírja tovább. A szerszámok, amiket használ, „nehéznek” neki. A teherrel már nem tud egyedül megbirkózni. Ekkor egy jó hírt kap. Most egyszerre újra képes rá. A szerszámok ugyanolyan nehézek, mint azelőtt. A fizikai ereje ugyanaz. Semmi erősítő szert nem vett magához. Mégis képes arra, amire azelőtt nem volt képes. A lelkiállapota belülről megjavult a lelki motiváció következtében, és a szervezet nagyobb teljesítményt hoz létre.

Hasonlót lehet megállapítani személyes területen is.“

Egy nagy gondolkodó egyszer megjegyezte, hogy nincs ellentmondás az igazi tudomány és az igazi vallás között. Minden csodálatos szellemi tevékenység a Teremtésben rejlő magasabb törvényszerűségeken alapul. De a természettudományok a fennálló törvényeknek csak töredékébe tudnak bepillantani. A legnagyobb rész ismeretlen marad számukra. Nem képesek a dolgok lényegéig hatolni. Még a legkisebb virág előtt is mély tisztelettel kellene megállnia a tudósnak, mert bár a legaprólékosabban le tudja írni annak a külsejét, mégsem tudja megérteni annak a keletkezését és növekedését. Egyetlen orvos sem képes a legkisebb sebet sem begyógyítani, mindig csak az emberben levő élet megmagyarázhatatlan hatalmának a segítőtársa marad. Maga a Nap fénye, amely minden reggel, mint magától értetődő dolog biztosítja az életünket, annak a belső lényege is idegen marad a tudomány számára. Másfelől a tudós csak le tudja írni és össze tudja gyűjteni az ismereteket, hogy egy modellt dolgozzon ki. A fizikus ismeri a fénysugár hullámtermészetét, és sok bizonyítékot fog találni, hogy alátámassza a teóriáját. Egy másik fizikus a fényt ugyanolyan joggal részecskének tekintheti, és helytálló érveket és kísérleti bizonyítékot tud felmutatni, hogy igazolja a felfogását. No mármost a tudománynak azzal a felfogással kell élnie, hogy a fényt egyszerre tekintse hullámnak és részecskének is. De ki tudja megmondani, hogy mi a fény valójában?

A tudományos kutatásnak akkor van értelme, ha az a megfelelő hozzáállással történik. Az olyan tudós, aki félreteszi az erkölcsöt, az etikát és a minden teremtetted dologgal szembeni mély tiszteletet, aki a beképzeltsége és a hiúsága rabszolgájává válik, és már csak a személyes hírnevet keresi, vagy hagyja, hogy az iparnak és a hatalmpolitikai érdekeknek a szolgájává tegyék – az ilyen tudós veszély a társadalom számára. Ilyen esetben az elméletek vagy tudományos felismerések merev dogmákká válnak, és elkeseredett küzdelem indul az új felismerések ellen, amelyek a már létezőket meg akarják újítani.

Alig több, mint egy évszázada, hogy dr. Semmelweis Ignác (1818-1865) orvos Bécsben az anyák gyermekágyi lázban való nagy halandóságának az okát az

orvosok hiányos higiénijában ismerte fel. Akkoriban a kéz megfelelő fertőtlenítése nélkül vizsgáltak terhes asszonyokat közvetlenül az emberi hullák boncolása után. Fiatal asszonyok ezrei haltak meg fertőzés (vérmérgezés) következtében, amelyet a hullák baktériumainak átvitele idézett elő.

Dr. Semmelweis hosszas küzdelem után az anyák nagyfokú halandóságának az okát a kollegái hiányos higiénijában találta meg, és bevezette a kéz fertőtlenítését. Ezáltal az intézkedés által mondhatni meg tudta szüntetni a gyermekági lázat. Bár bebizonyította az állítását, az csak a halála után kapott elismerést az orvostudományban. Csak akkor szűnt meg gyakorlatilag a gyermekági láz, amely fiatal anyák ezreinek az életébe került. Ma ez a betegség a ritkaságok közé tartozik. Befolyásos professzorok, akik nem akartak meghajolni dr. Semmelweis felismerései előtt, megakadályozták, hogy azok annak életében érvényre juthassanak. Nem akarták beismerni a hibájukat, és emiatt évekig számtalan asszonynak kellett továbbra is meghalnia, akiknek az életét egyszerűen meg lehetett volna menteni.

Milyen gyakran kell még hasonló tragédiáknak más területen is megisméltódnük?

Ugyanígy nem lehet ma már felelősséget vállalni azért, ha a hivatalos tudomány továbbra is elzárkózik az emberi szellem hatalmának csodálatos tanúbizonyságai elől, csak azért, mert az a tudományos módszertan számára nehezen hozzáférhető. A bűnözés határát súrolja, ha makacsságból, haszonlesésből és tekintélyelvűből kifolyólag milliárdos összegeket fektetnek be egy, tisztán a testre orientálódott orvostudomány zsákutcájába. Az emberi lét legjelentősebb területeit tagadják és kizárják a tudományos kutatás nagy részéből. Ez elősegíti a sarlatánok fellépését, akik tőkét kovácsolnak az általános tudatlanságból és sok ember kétségbeeséséből.

Másfelől reménykeltő az a megfigyelés, hogy az utóbbi időben örvendetes módon mind több tudós mutatkozik késznek arra, hogy nem hagyományos utakon járjon, és figyelmét előítéletektől mentesen az emberi lét korábban tiltott területeire irányítsa.

Az eredményeik meglepő egyezéseket mutatnak azoknak a kutatóknak az eredményeivel, akik már a századforduló körül vagy azelőtt az emberi lét magasabb szintjeivel foglalkoztak.

A természettudós professzor dr. Stelter - aki 1965-ig a Világűrkutató Társaságnak volt a munkatársa Bonn – Bad Godesbergben, később kémia és fizika docens a Gépipari Főiskolán Dortmundban - például kész arra, hogy túllépjen a könyvből

szerzett tudásának szűk határain. 1974-ben a főiskolán Dortmundban a rádiókémia (sugárkémia) professzorának nevezték ki. Évek óta egy szakképzett tudós aprólékosságával az egész világon előforduló megmagyarázhatatlan jelenségekkel foglalkozik. Kiváltképpen a szellemi úton való gyógyulásoknak szenteli magát, és nem riad vissza attól, hogy a gyógyszerokat Európában, az USA-ban, a Szovjetunióban, Kelet-Ázsiában és a Fülöp Szigeteken személyesen felkeresse, hogy objektív képet alkosson magának az eseményekről:

„Általánosan feltételezik, hogy a nyugati orvostanon kívül alapvetően alig van másfajta lehetőség a betegek gyógyítására. Ez a nézet jó ideje felülvizsgálatra szorul. Vannak diagnosztikai-, gyógy- és operációs módszerek, amelyek sem az orvosi ismereteink alapján, sem a mostani tudományunk segítségével nem magyarázhatók meg.

[...] Itt megáll a ‚józan ész‘ vagy az, amit mi annak tartunk, és az értelem tiltakozik, mert egyszerűen nem lehet, aminek nem szabad lennie. Mielőtt hagyjuk, hogy a világképünk meginogjon, inkább hamis tények látszatát és csalást szimatolunk.

‚Csalás‘ ezt gondolta a Francia Tudományos Akadémia főtitkára Párizsban, amikor tudósok szűk körében bemutatták az első lemezjátszót. Azt hitte, hogy egy hasbeszélő van előtte, nekirontott a férfinak és megszorította a torkát azzal a szándékkal, hogy leleplezze - de általános csodálkozásra a gép tovább beszélt.

Mikor 1893-ban egy fiatal berlini sebész, a később híres Carl Ludwig Schleich egy orvosi kongresszuson az általa kifejlesztett helyi érzéstelenítés eljárását be akarta mutatni, korának orvosi tekintélyei kidobták a teremből, és amikor 1910-ben német ideggyógyászok és pszichiáterek egyik kongresszusán Hamburgban előadást jelentettek be a pszichoanalízisről, professzor Wilhelm Weygandt ököllel az asztalra vágott, és felháborodottan kiáltotta: ‚Ez nem egy tudományos gyűlés témája. Ez a rendőrség dolga!‘

Még sok példát lehetne felhozni a ‚lehetséges lehetetlenségére‘. Az embernek csak utána kell gondolnia, hogy mi történt egyedül az utolsó ötven évben a természettudományos felfedezések terén, a nézetek milyen fordulata és változása ment végbe, és azután próbálja meg a jelenlegi álláspontról elképzelni a helyzetet száz vagy kétszáz év múlva. Ekkor arra a belátásra jut, hogy igaza volt a francia matematikus Aragonnak, amikor százharminc évvel ezelőtt azt mondta, hogy a ‚lehetetlen‘ szó használatával nagyon óvatossá kell lenni a matematikán kívül. Egy emberöltővel ezelőtt még ‚lehetetlen‘ volt az atombomba és a Holdraszállás, a vastüdő és a veseátültetés.

Nem inkább elgondolkodtató, mint logikus, hogy akármilyen nagyszerűek is voltak, és nagyszerűek is az előrelépéseink, majdnem mind kizárólag technikai vívmányokon alapulnak? Úgy néz ki, mintha az emberiség választás elé lenne állítva, hogy vagy a technika, vagy a szellem javára döntsön, és mintha abszolút többséggel az első javára döntött volna. A racionális korszak tudományai majdnem kizárólagosan az anyagi világ felé fordították a figyelmüket, és közben túlságosan gyakran elvesztették a tudatosságot az emberrel kapcsolatos más realitásokat illetően.“

A következőkben mozaikszerűen összegyűjtöttem néhány tudományos tény, kísérletek eredményeit szerte a világon, és taglaltam a kutatók végső következtetéseit. Sajnos, bizonyos befolyásos körök sok, mély benyomást keltő eredménynek nem örülnek, és ez okból tagadják őket.

Az a célom, hogy a jelenségeket olyan egyszerűen ábrázoljam, amennyire csak lehet, mégsem tudom elkerülni, hogy néhány helyen valamivel mélyebben ne bocsátkozzam a részletekbe.

A japán tudós Hiroshi Motoyama költséges kísérletekben több éven át vizsgálta a szellem más emberek testére tett közvetlen befolyását. Két személyt helyezett külön helyiségekbe, az egyik mint vevő, a másik mint adó működött. A kísérlet során a vevő helyiségét egy zárt fémrács (egy úgynevezett Faraday-kalitka) szigetelte le az elektromágneses sugárzás ellen. A kísérletek alatt a vevő legfontosabb testi funkcióit és részben az adóét is ellenőrizték. Ennél a légzést, szív működést, az autonóm idegrendszert, különösen a szimpatikus és a paraszimpatikus funkciók közötti összjátékot figyelték meg, és elektro-enkefalográffal (EEG-vel) felvették az agyi elektromágneses hullámokat. Dr. Motoyama részben szellemileg iskolázott embereket választott ki, pl.indiai jógit, de iskolázatlan személyeket is, például egyetemistákat Japánból és Indiából. Ezek ellazult fekvő helyzetben voltak, vagy jóga-pozíciót vettek fel.

Professzor Stelter nyilatkozta a kísérletekkel kapcsolatban:

„Az adó kapott egy jelzést Motoyamától, és erre a másik helyiségben tartózkodó személyre kellett koncentrálnia, és szellemi erőt kellett küldenie neki. Amint tehetséges adók koncentráltak a vevőkre, általánosságban jelentékeny, sőt néha a vevő testi funkcióinak mérési értékeiben nagyon erős változások léptek fel, így pl. a légzésritmusban, amely először akkor lett újra normális, mikor az adó befejezte a koncentrációt. Továbbá a vevő személyénél a szimpatikus idegrendszerénél (az ember vegetatív idegrendszerének egy része) izgalmi állapotot állapítottak meg, amely húsz-harminc másodperccel az adó személy koncentrációja után megszűnt. [...] Más funkciókban is adódtak jelentékeny változások.“

Dr. Motoyama így világosan ki tudta mutatni, hogy a koncentrált emberi gondolat egy reális hatékony erőt képvisel, amely még más személyek testében is változásokat tud okozni. A Los Angeles-i Kaliforniai Egyetem Orvosi Kara igazolni tudta ezeket az eredményeket. Az ottani kísérlet vezetője dr. Lorenz Chapman néhány kísérleti személyt egy helyiségbe ültetett, és ezek tudta nélkül egy másik helyiségben tartózkodott egy ismert angol gyógyszerész, Matthew Manning.

Ő így számolt be a kísérletről:

„Először is teljesen ellazítottam magam. Azután elképzeltem, hogy hogyan megyek oda a másik helyiségben a kísérleti személyekhez, kezemet a vállukra teszem, és megpróbálom bebeszélni nekik, hogy gyorsan meg kell hogy mentenek, mert ég az épület. Már kb. 15 másodperc után mutatták a készülékek az emberek reakcióit. Utólag megerősítették, hogy hirtelen egy riasztó hőséget éreztek.“

Matthew Manning még hozzáfűzi:

„Sok ember azt hiszi, hogy ilyen kísérleteknek egyáltalán semmi közük a gyógyításhoz. Számomra mégis egyértelmű bizonyítékok arra, hogy minden élőlény valamilyen módon összeköttetésben áll egymással. Én úgy gondolom, hogy mi mindannyian részei vagyunk egymásnak.[...] A gondolataink minden élőlényt gyógyítóan befolyásolnak, ahogyan önmagunkat, úgy másokat is.“

A gondolati erő, amely a leírt kísérletekben a mély benyomást keltő reakciókat ki tudta váltani, nagyobb távolságra és más életformákra is, mint pl. növényekre is ki tud hatni. Ezt mutatják ki azok a kísérletek, amelyeket a hatvanas évek végén az amerikai gyógyszer-házaspárral, Ambrose és Olga Worrallal végeztek.

Professzor Stelter így számol be róla:

„Az Amerikai Földművelésügyi Minisztériumban a Ray-fű leveleinek növekedési sebességét mérték a dr. H.H. Kleuter által szerkesztett készülékkel. A kísérlet vezetője dr. Robert N. Miller kémikus volt. A növények Atlantában, Georgiában voltak. Worrallék kb. 1000 km-es távolságban Baltimoreban egy megbeszélte időben, mégpedig 21 órákor a növényekre koncentráltak, amelyeknél gondolatban képszerűen egy intenzív növekedést képzeltek el.

Ebben az órában egy több mint 800 %-os növekedési gyorsulás állt be, amely több órán át tartott. Előzőleg más kísérletezők hasonló kísérleteket hajtottak végre más gyógyszer-csoportokkal. Minőségileg ugyanazt az eredményt érték el, ha nem is egy ilyen erős hatást, mint Worralléknál. Azonkívül a kísérleteket nem ugyanolyan tudományos szigorral végezték, mint a Miller által lefolytatott kísérletnél. [...] Összefoglalóan el lehet mondani, hogy mindez az összes élő anyag

egymás közötti, teljesen ismeretlen és lényegében még kihasználatlan kapcsolatainak a tényére utal, és egy olyan, információtovábbító energia létezésére, amelyet tudományosan még nem lehet megragadni.“

Egyes tudósok sok kísérletet végeztek, hogy közelebb jussanak az embereknek ehhez a bizonyos energiájához, amely nyilvánvalóan minden előre ki tud hatni.

Dr. Karl von Reichenbach vegyész (1788-1869), a maga korában tekintélyes természetkutató, továbbá a kreoatot és a paraffin felfedezője, évtizedeken keresztül foglalkozott az emberből kiinduló sugárzással. Egy sötétkamrában egészséges emberekkel leíratta, hogy mit tudnak észlelni a másik embereken. 50-60 %, kb. 500 személy színes kisugárzásokat ismert fel. Ezt ő „od“-nak nevezte. Megfigyelhette, hogy az embereknél a jobb oldal inkább kék, míg a bal oldal enyhén sárga kisugárzást mutatott. Ha a megfigyelt személyek egyike beteg volt, vagy egy betegség keletkezésében volt nála, a szín piros tónusba ment át.

Egy fél évszázaddal azelőtt a bécsi orvos Franz Anton Mesmer (1734-1815) már arról beszélt, hogy minden dolog egy fénylő fluidumot sugároz ki. Egy titokzatos erőről beszélt, amely az egész világegyetemet, és egyúttal az embert is átjárja. Meggyőződése volt, hogy ezt az erőt az egyik emberről a másikra át lehet vinni, hogy gyógyulást érjenek el.

Professzor Stelter azt írja ezzel kapcsolatban:

„Reichenbach teljesen egyetértve Mesmer nézeteivel úgy hitte, kimutatta, hogy ezt az „od“-ot más testekre is át lehet vinni, és ehhez még közvetlen érintkezésre sincs szükség. Ezeket az állításokat korunk számos szellemgyógyásza [...] valamint orosz és cseh parapszichológusok legmodernebb kísérleti eredményei is megerősítették. Az USA-ban mások mellett különösen dr. Shafica Karagulla foglalkozott a Reichenbach-féle kísérletekkel. A Törökországban született orvos négy országban szerzett neuropszichiátriai tapasztalatokkal rendelkezik, és a kaliforniai Beverly Hills-i Higher Sence Perception Research Foundation elnöknőjévé nevezték ki (A Magasabb Szintű Észleléseket Kutató Alapítvány), ez egy olyan alapítvány, amely a Psi-jelenségek kutatásával és a zsenialitás problémáival foglalkozik. Dr. Karagulla többek között egy olyan szenzitívvel, az energiákra érzékeny személlyel dolgozik együtt, aki észleli az „aurát“ és látja az energiatestet is, amely a normális fizikai testet mint egy fényvillámokból és fénysugarakból álló csillogó szövet járja át. (Nem minden embernek van meg az a képessége, hogy felismerje ezeket a finomabb energetikai struktúrákat a testben és a test körül. Egyesek egyáltalán nem látnak semmit, mások csak gyengén, megint mások erőstől nagyon erősig. Az utóbbiakat nevezik szenzitíveknek. Ez a fogalom nem téveszthető össze a szenzibilissel. Szenzibilis, azaz érzékeny személyek lehetnek

éppúgy szenzitívek, mint nem szenzitívek.) Sok szigorúan ellenőrzött kísérlet során a Reichenbach által a múlt században elvégzett kísérletek egész sorát vizsgálták felül, és igazolták azokat. Mégis, százharminc évvel ezelőtt a kollégái nem vették komolyan Reichenbachot. A nagytekintélyű berlini fiziológus Emil Du Bois -Reymond Reichenbach „od”-kutatását a legszomorúbb tévedések szövevényének nevezte, amit az emberi szellem valaha is létrehozott, meséknek, amik arra jók, hogy elégessék őket, ósdi regénynek, „boszorkányos dolognak”. És a genfi zoológus és anatómiatanár Karl Vogt a Reichenbach-féle „od”-ot „badarságnak” nevezte, „amely egy felfokozott idegi érzékenységen alapul.”

És mégis, ennek az évszázadnak az ötvenes éveiben Szemjon Kirlián orosz mérnök és felesége találtak egy olyan technikai eljárást, amivel megismerhető az emberben és az ember körül levő energetikai struktúra jelensége. Kifejlesztették a „magas frekvenciájú mezőben történő elektromos fényképezést”: Ha az ember egy tárgyat egy váltóáramú magas frekvenciájú mezőbe helyez és egy fényképet készít róla, akkor a tárgy körül színes fényjelenségeket lehet megállapítani. Élettelen tárgyaknál a kép konstans (állandó) marad, élő szervezeteknél változások figyelhetők meg. Sőt, úgy látszik, hogy a különböző színekben történő kislülések az objektum élet-aktivitását tükrözik. Ez az eljárás ma mint Kirlián-fényképezés ismeretes. Még indulatok is megmutatkoznak a sugárképekben, és gyakorlott megfigyelőnek még a megbetegedések is idejében láthatóvá válhatnak tipikus elváltozások formájában. Az orvosok és természetgyógyászok egyre növekvő mértékben használják a Kirlián-fényképezést, hogy a beteges elváltozásokat már korai stádiumban meg tudják állapítani. Elsősorban pedig a Szovjetunióban foglalkoznak vele tovább nagy gonddal a biológiai erőterek kutatásában. Ott eközben már olyan messzire jutottak, hogy az embereket körülvevő erőteret, illetve a sugárkoszorút nem csak fényképezéssel, tehát pillanatfelvételekben tudják rögzíteni, hanem a tereket illetve a kisugárzásokat az időbeni alakulásukban filmre tudják venni, és azután ki tudják őket értékelni az orvosi diagnózisok számára.

Dr. H. S. Burr professzor amerikai orvosnak, aki évekig a Yale Egyetem Orvostani Intézetében tevékenykedett és majdnem száz tudományos közleményt hozott nyilvánosságra, az a nézete, hogy minden ember, de ugyanúgy minden állat és minden növény egy energiatérrel – vagy az ember beszélhet egy energiatestről is – rendelkezik. Nézete szerint az energiatest keletkezése napjától meghatározza az embernek vagy állatnak a későbbi külalakját. Professzor Burr is azt hiszi, hogy ezen a szinten idejekorán fel tudja ismerni a megbetegedéseket.

A kutatók hasonló eredményekre jutottak a legkülönbözőbb évszázadokban. Egymástól függetlenül az ember egy magasabb, finomabb szintjéről beszélnek és egy különös energiáról, amelynek a test anyagi, látható struktúrája számára

mérvadó jelentősége van. Ugyanakkor évezredek óta található minden föld-részen elszórt beszámolók egyes emberek képességéről, akik a magasan fejlett belső érzékeik által észlelni tudnak az ember teste körül egy különleges kisugárzást, amit gyakran 'aurának' neveznek. Professzor Stelternek az a véleménye, hogy ezeknek az embereknek a kijelentéseit, akik legtöbbször soha nem álltak közvetlen vagy közvetett kapcsolatban egymással, komolyan kell venni, mert fontos, alapvető pontokban megegyeznek. Ez nem csak az aurára vonatkozik, hanem az energiatestre is.

A következő végeredményre jut:

„Meglehetősen biztos, hogy itt tényleges jelenségek észleléséről van szó; mert az egészen a valószínűség törvényei ellen szól, hogy hallucináció által ennyire véletlenül ilyen sok egybeesés jött volna létre teljesen különböző kultúrkörök egészen különböző képességű emberei között.“

Professzor Stelter azután még közelebről rátér az élőlényeknél megfigyelhető 'aura' jelenségére. Sok szenzitív ember képes rá, hogy az aura számára látható struktúrájából következtetéseket vonjon le a szóban forgó egyének megbetegedéseire vonatkozóan. Erre példa az amerikai Olga Worrall vagy a német természetgyógyász Sigrun Seutemann, akik közvetlenül az aurából, segéd-eszköz nélkül zavarokat tudnak felismerni.

Professzor Stelter azt mondja ezzel kapcsolatban:

„Ez csak egy bizonyos koncentrációt és az észlelő-funkcióik átkapcsolását követeli meg tőlük. Ők is azt az álláspontot képviselik, hogy az ember auraszerű kisugárzásait tulajdonképpen nem a testi szemükkel látják, bár kezdetben ehhez a normális szem szükséges, hanem hogy ez az észlelés közvetlenül a biológiai energiatér által jön létre. Olga Worrall nevezetesen egy idő után a testi szemét még be is tudja hunyni, és mégis, továbbra is 'látja' az emberek auráját minden részletükben éppúgy, mint azoknak a változásait.

További felismerésekről, amelyek az aurából vezethetők le, az angol gyógyász Gordon Turner szolgált érdekes adatokat. Úgy véli, hogy az aura egy dinamikus jelenség, amely állandó mozgásban van, és a környezeti befolyásokra, érzésekre és betegségekre a testben színben, intenzitásban, alakban és nagyságban történő változásokkal reagál. [...] A szellemi gyógyításban látszólag olyan folyamatok játszódnak le, amelyek az aurában visszatükröződnek, azaz egy szenzitív személy bizonyos körülmények között követni tudja a szellemi gyógyulás folyamatát. Így Gordon Turner azt állítja, hogy a kézzel végzett gyógyításnál, amint a gyógyász a páciensre teszi a kezét, összeolvad mindkettőjük aurája. Néhány

percen belül minden előzőleg jelenlevő szín egy uralkodó kék színnek rendeli alá magát, amely messze a normális aura határán túlra kitágul. A kezelés után a szenzitív személy még lát az aurában jeleket és színeket, amelyek azelőtt a betegségre utaltak, de ezek most gyorsan kifakulnak, és a páciens testétől elsodróni látszanak. Spontán- és teljes gyógyulásnál az aura hamarosan újra a normális színezetét mutatja. Más esetekben az auratérben még különböző ideig apró pontokat vagy sebeket lehet látni – hetekig, hónapokig, évekig, a zavar súlyossága szerint.“

Ugyanebben az irányban haladnak az orosz tudósok nagy feltűnést keltő felfedezései ebben a században. A negyvenes évek kezdete óta mind több prominens orosz kutató vallja azt a nézetet, hogy az emberi testet egy finom struktúra veszi körül és járja át. Ők úgy vélik, hogy ezen struktúra és az anyagnak a fizikából ismert negyedik halmazállapota, a fizikai plazma között, amely nagyon magas hőmérsékleten keletkezik, bizonyos hasonlóság van.

A fizikából régóta ismeretes, hogy az anyag nem csak „szilárd, folyékony és gáz“ halmazállapotban létezhet, hanem ha a megfelelő anyagot nagyon magas hőmérsékletre felhevítik, akkor még egy negyedik halmazállapot is lehetséges, a fizikai plazma. (Nem tévesztendő össze a biológiából ismert fogalmakkal, mint vérplazma vagy sejtplazma.) Vízmolekulák vagy más atomok és molekulák, amelyek szilárd formában (jég) bizonyos helyzetekhez vannak kötve, folyékony formában mozgékonyabbak lesznek, további hőmérsékletemelkedésnél elveszítik az egymás közti kötöttségüket, és mint gáz kavarnak a helyiségben. Még magasabb hőmérsékletnél a világunk építőkövei, az atomok kezdenek tovább bomlani azáltal, hogy fokozott mértékben elvesztik az elektronjaikat, miközben elektromosan feltöltött részecskék maradnak vissza. A gázhalmazállapotból a plazmába való átmenet nagyon magas hőmérsékletnél megy végbe, azért beszélnek „forró plazmáról“, de ha ezt az állapotot alacsony hőmérsékleteknél érik el, akkor hideg plazmáról beszélnek. Eddig ezt a halmazállapotot csak szervesen anyagokhoz rendelték hozzá, de az orosz tudósok feltételezik, hogy a fizikai plazmához hasonló állandó stabil halmazállapot élő szervezetek feltételei mellett is lehetséges. Ez az anyag legkisebb alkotórészeiből álló legfinomabb struktúra egy komplikált összefüggő hálózatot képez az élő szervezetekben, és így körülveszi és átjárja a látható testet. Az orosz kutatók ezt bioplazmának nevezik, és úgy vélik, hogy ebben az energia egy új formáját találták meg, amely a testen keresztül kering és állandóan kisugárzódik. Egy összefüggést is gyanítanak a Kirlián-fényképezés élő szervezeteknél változó sugárzási képei és a „bioplazma“ között. A kutatók úgy vélik, hogy adataik vannak arra vonatkozóan, hogy a bioplazma legkisebb részecskéi elektromos mezőket tudnak befolyásolni, és így fel tudják hívni magukra a figyelmet a magas frekvenciás fényképezési technikával készült képeken.

Hasonlóan ahhoz, mint ahogy professzor Burr a bio-térből vagy mások az ember energiatestéből indulnak ki, beszélnek orosz tudósok az embernek a felülrendelt energetikai struktúrájáról, amelyet „bioplazmatestnek“ neveznek.

Az egyik embernek a másikra erről a szintről való energiaátvittele elég világosan kimutatható néhány kísérlettel.

A Kaliforniai Egyetem Neuropszichiátriai Intézetében a gyógyásztól egy másik személyre való energiaátvitelt meg tudták örökíteni a Kirlián fényképészeti technika segítségével. A behatás előtt a gyógyász energiakisugárzása erős volt, a gyógyuláskereső gyenge. A kezelés után a gyógyász energiakisugárzása csökkent, de a betegé felerősödött. Ezek a változások néhány percen belül következtek be, és a beteg állapotának javulásával párhuzamosan zajlottak le.

Dr. Walter Stark vegyész a mérései által az előző kísérlettel függetlenül hasonló eredményekre jutott. Számára tény a testi energiák átvitelének a lehetősége. Dr. Stark a legerősebb kisugárzást az ember ujjhegyén és tenyerén tudta kimutatni. Az ismert kézrátétel, amely mindenkor minden népnél ismert volt, az – véli Dr. Stark – az energiának a megbetegedett sejtstruktúrákra való átviteléhez vezet.

Ezzel kapcsolatban azt írja:

„Az ember ez által az erős emanáció (=kisugárzás) által kívülről energiát tud közvetíteni a megbetegedett résznek, annyit és addig, ameddig ez a megcélzott sejtállomány újra a többi normális, egészséges szerv-állománnyal összhangban nem rezeg.“

Az energiaátvitel bebizonyításához vizet használt, mert ez alkotja az emberi test legnagyobb hányadát. Így el tudta érni a jelenségek tisztán tudományos megalapozását.

Dr. Stark meghagyta egy gyógyásznak, hogy tartsa a kezét 10 percig egy pohár víz közelében, és a vízben energianövekedést tudott megállapítani. (Bizonyíték Calorimetria, infravörös színképelemzés és a felszíni feszültség mérése által.)

Ilyen meglepő jelenségeket máshol is ki tudtak mutatni:

A bolgár orvos Dr. Georgi Losanov megvizsgálta a gyógyító kezek befolyását a növények növekedésére. A „besugárzott“ növények háromszor olyan gyorsan növekedtek, mint normális körülmények között, és nem csak a növekedés gyorsult, hanem a növények lényegesen erősebbek is lettek.

Bernhard Grad biokémikus a McGill Egyetemről Montrealból, Remi J. Cadoret a Manitobai Egyetem fiziológiai professzora, és professzor G. Paul matematikus árapaszemekkel végeztek kísérleteket, hogy megvizsgálják egy gyógyász képességeit.

Kurt Allgeier így számol be erről a vizsgálatról:

„Ezeket a magokat úgy készítették elő, hogy a feltételek nagyon csekélyek voltak a kedvező növekedésre. Először sós vízbe áztatták és aztán 40°C-on tartották őket. Azután 24 cserépbe 20 szemet tettek cserepenként. A növények öntözésére két öntözőkannát használtak, amelyek közül egyet a gyógyász az öntözés előtt mindig egy negyedórán át „kezelhetett“. Kezébe vette a kannát és a másik kezét a víz fölé tartotta. Az egész kísérletet „vakon“ végezték, sem a gyógyász sem a professzor nem tudta, hogy melyik cserepet melyik kannával öntözték. [...]

A hetedik naptól fogva azok a növények, amelyek a „gyógyvizet“ kapták, határozottan nagyobbak és erősebbek voltak, mint a többiek.“

Itt most túl messzire vezetne, ha részletesebben belemennék a komplex összefüggésekbe, amelyek még távolról sincsenek tisztázva. Fontos tudni azt, hogy az egyik szervezetről a másikra való energiaátvitel tudományosan megérthető anélkül, hogy valamilyen formában „szuggesztíó“ lenne a sologban. Ezek a növényeken végzett kísérletek ezt nagyon hatásosan mutatják.

Professzor Stelter:

„A mi természettudományunk az élettelen (szervetlen) anyag megfigyeléséből indult ki, és abból vezette le a kémiát és a fizikát. Ebből a kémiából és fizikából akarták most az élő (szerveset) levezetni és megérteni. Ha most az élő (szerves) anyagok területén alapvető alapértékek vannak jelen, amelyeket az úgynevezett élettelen (szervetlen) anyagban nem találtak, akkor ennél az eljárásnál logikus, hogy nem jutnak el az élő anyagnak a teljes és valós képéhez, és ezzel az emberhez. Ez ténylegesen így is van. Egy ilyen figyelembe nem vett, illetve a tudományos párbeszédéből száműzött érték a tudat fogalma, mégpedig itt az általános formájában értve, nem csak mint specifikus emberi tudat.

Ezt a tudatot, amely a bennünk jelenlevő érzés szerinti tudást is magába foglalja, tehát a tudat mély rétegeit, máig nyilvánvalóan teljesen helytelenül ítélték meg. Az egzakt természettudományos pszichológusok ezt mint egy „irreleváns“ (nem mérvadó) értéket tekintették, néhányan közülük még ma is ezt teszik. Tehát ez a legsúlyosabb tudományos tévedés, ami valaha is létezett. Oskar Schellbach pszichológus a tudat fogalmát alfának és omegának nevezte, amelyből minden ered. A tudat nélkül nem létezne fizika, kémia és egyáltalán természettudomány. Feltehetőleg a tudat teremtő ereje minden aktivitásnak az oka, és a paranormális jelenségeknek is. [...] Ha a tudósok ugyanannyi munkát fektettek volna a tudat lehetőségeinek a kutatásába, mint amennyit az anyagi szerkezeteknek és azok energiájának a kutatásába fektettek, akkor futószalagon élhetnénk át valódi csodákat.

[...] Itt úgy látszik, hogy megmutatkozik, hogy a tudat - az anyag fölé rendelt érték. Ebből a tudatból kiindulva adódnak lehetőségek a betegségek gyógyítására, amelyek minden eddigi tudományos elméletet lerombolnak.

Itt az ideje, hogy a tudományok a tudatot központi vizsgálat tárgyává tegyék.“

Feltöltött tárgyak

Bruno Gröning sok kortársa számára nagyon nehezen volt érthető, hogy miért adott át gyakran a gyógyuláskeresőknél egy kicsi, kb. 2-3 cm átmérőjű, sztaniolból formált golyót, amelyet előtte rövid ideig a kezében tartott.

Egy olyan ember számára, aki csak a külső érzékszerveivel tud ítélni, egy ilyen golyó semmivel sem különbözik egy maga formálta másolattól. Ezt tekintve aztán jogos lehet néhány orvos gyanúja, akik „szuggesztiós eszközről“ beszéltek. De ha valamelyest is fogékony az ember a szellemi dolgok iránt, a helyzet teljesen másnak mutatkozik.

Ahogy Dr. Starknak, a vegyésznek a megfigyeléseiből kitűnik, hogy lehetséges az erő átvitele élettelen dolgokra is, a megfigyelt esetben ez víz volt, amely fölé a gyógyász néhány percig odatartotta a kezét. Dr. Stark fizikai mérésekkel meg tudta állapítani a víz energiájának a növekedését. Ezenkívül a gyógyász által „besugárzott“ víz elősegítette a növény növekedését. A tudósok, Dr. Reichenbach és Dr. Mesmer tudták, hogy a sztaniol jól alkalmas arra, hogy felvegye ezeket az energiákat. Magától értetődő, hogy nem mindenki formálhat egyszerűen sztaniolból golyókat és állíthatja azt, hogy ezeket „feltöltötte“. Ehhez a megfelelő szellemi erőre van szükség.

Nekem is alkalmam volt rá, hogy kapjak egy sztaniolgolyót, amelyet Bruno Gröning az 50-es években a kezében tartott, és mint ő maga mondta „feltöltött“. Nagyon meg voltam lepődve, mikor ezt először a kezemben tartottam, mert nagyon erős bizsergést éreztem, amely az egész karomon keresztül a fejemig felhúzódott, és az erő világosan érezhető volt. Az általam sztaniolból formált golyóval való összehasonlítás nem mutatott egyet sem ezekből a reakciókból. Más személyeknél való tudakozódásnál beigazolódtott a megfigyelésem.

Dr. Trampler azt írja ezzel kapcsolatban:

„Számomra néhány eset tűnik olyannak, ami a legnagyobb mértékben utal a feltöltött tárgyak hatásosságára, mégpedig azok az esetek, amikor a gyógyuláskereső soha nem látták Gröninget. Szándékosan olyan emberek beszámolóit választottam ki, akiknek a kritikus és iskolázott gondolkodása ismeretes számomra,

akiknél semmi esetre sem állt fenn annak a veszélye, hogy az ‚ezüst golyó‘ egy önszugesztiót eredményezett volna.

Fritz R. úr levele Gräufelfingből (keltezve 1949.12.18-án) így szól:

„Most három hónapja, hogy mi, a feleségem és én, Önnél voltunk és Ön egy ‚ezüst golyót‘ adott nekem. Öt és fél évvel ezelőtt alá kellett vessem magam egy hólyagoperációnak. Rövid idővel később hólyagvérzés lépett fel, és kiderült, hogy az operáció során számos kisebb és nagyobb erecskét úgy tettek szabaddá, hogy újra meg újra elrepedtek. A baj először alig volt figyelemre érdemes, de szakadatlanul növekedett a mértéke és idővel beletörődtem, hogy soha többet nem múlt el egy teljes hét vérzések nélkül. Az anyagvesztés annyira szembeűnő lett, és a vérzések által előidézett komplikációk olymértékben katasztrofálissá váltak, hogy egy specialista véleménye szerint már elkerülhetetlen lett az operáció, és azt a legsürgősebben el kellett végezni. Csakhogy ennek az operációnak a veszélyessége és a nagy költségek arra készítettek, hogy újra meg újra elodázzam, és maradjak a szakadatlan vérvesztés szörnyű állapotában. Alig tudom leírni, hogy gyakran milyen elkeseredett helyzetben voltam.

Ekkor Ön nekem adta az ‚ezüstgolyót‘, és a vérzés egy csapásra megszűnt. A golyót ez alatt a három hónap alatt éjjel-nappal a test beteg helyén viseltem, és a vérzések azóta teljesen elmúltak. És mindez annak ellenére, hogy éppen ezek alatt a hónapok alatt foglalkozási okokból kifolyólag naponta egy óra hosszat kénytelen voltam kerékpáron űlni, és az orvos elvileg megtűtotta, hogy kerékpározzam. Csak most, a karácsonyi ünnepek előtt, a nagy testi és lelki megerőltetések következtében mutatkozott egy napon megegyszer valamelyes vér, de azonnal újra megszűnt.

Az ember hajlamos rá, hogy azt, ami itt megnyilvánult, csodának nevezze, és én felhatalmazom Önt, hogy ezeket az adatokat mindenkor felhasználhatja. A szkeptikus tudós ellenvetése, hogy itt is egy önszugesztió forogna fenn, már abból az okból sem lenne helytálló, mert kezdetben egyáltalán nem tudtam hinni a sikerben, mert az állapotom egy erőszakos, nem természetes beavatkozás következménye volt, és semmi köze nem volt lelki okokhoz.“

Bruno Gröning a sztaniolban egy kitűnő anyagot látott a legfinomabb energiák felvételére és elraktározására. Fiatalkorában ösztönösen jött rá, hogy bizonyos fémek, papírok és fák is kitűnő energiaraktározási tulajdonságokkal rendelkeznek, de pontosan a sztaniol különösen előnyös ilyen célokra.

Mivel Bruno Gröning ösztönös felismerés alapján tudott a finomszerkezetű energiák törvényéről, gyakran osztott ki – ugyanúgy, mint a sztaniolgolyókat –

fényképeket is a portréjával. Felületesen nézve itt arra a következtetésre juthatna az ember, hogy ezt, mint személyes hiúságot értékelje, de az élesen ellentmondana minden tanúvallomásnak, amelyet a személyéről kaphattam. Mi okból adta ő ezeket a képeket magáról a gyógyuláskeresőknek?

A müncheni esti újságokban 1949. augusztus 20-án két újságíró mély benyomást keltő tapasztalatot ír le Bruno Gröning egyik képével kapcsolatosan:

„Hirtelen alkalmat kapunk, hogy meggyőződhesünk az ő megmagyarázhatatlan erőiről. Mikor megkérjük, hogy lefényképezhesük, ő nagyon tartózkodóvá válik és egy portrét ad nekünk, hogy azt hozzuk nyilvánosságra, ha mégis egy felvételt akarnánk csinálni. Ő azt is felajánlja nekünk, hogy még alá is írja. Az ismételt kérésre aztán mégis hagyja, hogy lefényképezzük. De a kép, amelyet a kezünkbe nyomott, hirtelen egy nagyon különös hatást mutat: Mikor ő egyikünket felkér rá, hogy pontosan szemlélje meg a képet, az egyszerre bizsergést érez a kezében és egy megleghullámot, amely végigfut az egész testén. Gröning megismétli ezt a kísérletet a másikkal is – ugyanazzal a megdöbbentő sikerrel.“

Bruno Gröning azt mondta egyszer, hogy egy fényképben minden benne van. Ez nem csak a test külső formája, amelyet a fénykép ábrázol, hanem magában a fényképben is érezhetőek lehetnek a finomabb erők.

Az, hogy minden embernek van egy bizonyos szellemi kisugárzása, az már közvetlenül a találkozásnál is világosan érződik, mint kellemetlen, gyengítő vagy felépítő, élénkítő érzés. De az ember azt is megfigyelheti, hogy ez a kisugárzás olyan személyek fényképén is érezhetővé válik, akikkel az ember még soha nem találkozott személyesen. Ebben az esetben az a törvény érvényes, hogy az ember pontosan azt sugározza ki, amit szellemileg felvett magába.

Mint Bruno Gröning Istennel való kapcsolatának minden hatásos bizonyítékánál, már itt sem lepett meg az az erős érzés, amely számomra a képeinél érezhetővé vált. És mégis akartam egy megerősítést másfelől is, mert ez az ember, mint a legjelentősebb német gyógyász a könyvem középpontjában kellett, hogy álljon. Ezt a megerősítést a radieszteziában találtam meg. A radiesztezia szót az 1930-as évben Abbé M.L. Bouly katolikus lelkész alkotta meg Franciaországban. Egy latin-görög szókombináció, a ‚radius‘ (sugár) és az ‚aisthanomai‘ (érezni) szavakból áll, és szó szerint lefordítva ‚sugárérzékenységet‘ vagy ‚sugárérzékelést‘ jelent. Az ember ez alatt a varázsvessző használók képességét érti, hogy sugárhatásokat érzékelnek, amelyek élő vagy élettelen objektumokból indulnak ki. Az újabb korban ez az ősrégi technika tudományos részről is mind nagyobb elismerést nyert, különösen a geofizikai alkalmazási területen.

A kutatásaimnál feltűnt nekem, hogy Bruno Gröning idejében varázssvesszős kutatók többször és egymástól függetlenül egy erős „erőtér“ létezését tudták megfigyelni a személye körül:

1949-ben Bruno Gröning tevékenységének tudományos vizsgálatánál a Heidelbergi Egyetemi Klinikán csak úgy mellékesen vetették fel a kérdést, hogy Bruno Gröning vajon nem hoz-e létre maga körül egy sugárzó erőteret.

A *Revue* beszámolójában ez áll:

„Miután megállapítottuk, hogy jó varázssvesszőhasználók képesek arra, hogy letapogassák az emberek erőterének az erősségét, ‘megmérítettük’ Bruno Gröninget a varázssvesszővel. Itt egy erős erőter jelenlétét állapították meg anélkül, hogy számunkra lehetségesnek tűnt volna, hogy közelebről ki tudjuk deríteni a jellegét.“

Egy orvos Osnabrück közeléből, Dr. L. Herfordban ismerte meg Bruno Gröninget. Egy beszélgetés során igazolni tudta nekem a REVUE-ben leírt megfigyeléseket, amit a saját szemével látott. Bruno Gröning 1949. közepén néhány napra meglátogatta őt. Ebben az időpontban, így számolt be nekem róla Dr. L., egy ismerőse, egy varázssvessző-kutató jött el hozzá. Ő feltétlenül meg akarta vizsgálni, hogy meg tud-e állapítani erőteret Bruno Gröningnél. Ők mindketten a kertben voltak, míg Bruno Gröning a házban tartózkodott. A varázssvesszős, így mesélte nekem Dr. L., nagyon meg volt lepődve, mikor már a kertben erős erőteret állapított meg.

Csak azt mondta: „Te jó ég, micsoda kisugárzása van!“

Én most felkerestem egy varázssvesszős kutatót, hogy megvizsgáljam, meg tud-e még állapítani hasonlót Bruno Gröning egy fényképénél. Eberhard A. úr O.-ból nem ismerte Bruno Gröninget, azt sem tudta, hogy a varázssvesszővel ugyanúgy, mint egy élő személy körül, egy fénykép körül is erőkisugárzást lehet megállapítani. Így a kérdés feltevésénél a legjobb előfeltételeket kínálta, hogy személyes tudás befolyása nélkül olyan tárgyilagosan tegye világossá a láthatatlan történést, ahogyan az csak lehetséges. Meglepetésére Bruno Gröning egy 9x13 cm nagyságú portréfényképénél erős erőkisugárzást tudott megállapítani, amely messze felülmúlta az általa más embereknél egyébként megállapított értéket. Ettől függetlenül megkértem Horst Wallowskit, a varázssvesszőst S.-ből, hogy ellenőrizze ezt le. Ő úgy a függőleges varázssvesszővel (Dr. Hartmann) is, és a Körbler-féle általános varázssvesszővel (egykezes varázssvessző) is erős erőteret tudott igazolni.

A radieszteziában még nem lehetséges, hogy mint a fizikában, az erőter megállapított – vagy ahogyan némely varázssvesszős mondja – az erőter, ‘érett’ mértékét

illetve erősséget számokban megadják, a mért illetve érzett energia még idegen az iskolában oktatott tudomány számára, és nincsen terminológiába foglalva. Így az ember ahhoz, hogy egy megbízható képet kapjon, arra van utalva, hogy megkérjen különböző varázssvesszős kutatókat, hogy vizsgálják meg a megfigyelt jelenségeket. Az egymástól függetlenül nyert eredmények feljogosítanak arra, hogy a Bruno Gröning kép körüli erős erőtér létezését, mint tényt írjuk le. Ezt nem úgy kell felfogni, mint egy kötelezettséget arra, hogy vakon higgyünk, hanem ez csak a megértést szolgáló segédeszköz, amely további személyes vizsgálatra ösztönöz.

De még sokkal kézzelfoghatóbb dolgok is vannak, amelyek Bruno Gröning fényképének az erőkisugárzását érthetővé teszik. A mai korban kimutatható, hogy az ember testén egy kép által ugyanazt el lehet érni, mint egy sztaniolgolyó által.

Marlyse Hein (51) K.-ból beszámolt nekem arról, hogy a sógorának, Jean-Paul D.-nek (54), akinek egy fél éve krónikus lábszárfekélye, *Ulcus cruris*-a volt, amely intenzív orvosi fáradozások ellenére sem akart begyógyulni, egy Bruno Gröning-képet adott azzal a tanáccsal, hogy tegye rá az érintett lábra. Az illető követte a tanácsát, és három héttel később közölte velem, hogy a nyitott hely teljesen begyógyult.

Edith Gerken (60) H.-ból is egy Bruno Gröning-képpel kapcsolatos élményről számolt be nekem. 1991. nyarán a nővérével a vásárban volt. Ott egy darázs megcsípte a bal karhajlatában. A karja azonnal úgy megdagadt, hogy az elsősegélynyújtókhoz akart menni a nővérével.

Edith Gerken:

„Először reikivel próbálkoztam, megvan a második fokozatom, hogy javulást érjek el, de hiába. Azután egy régi házi praktika jutott eszembe, és vettem egy vöröshagyma-szeletet, de ez sem hozott enyhülést, ellenkezőleg, még erősebben égett. Mikor mindez nem használt, valamit tettem anélkül, hogy meggondoltam volna. Kivettem egy kis Bruno Gröning-képet a kiegészítőim közül, és rátettem az erősen megdagadt helyre. A nővérem csodálkozott és rámszólt, és először akkor ébredtem rá, hogy mit tettem éppen most. Mikor rövid idő múlva levettem arról a helyről a képet a karomról, már egyáltalán semmit sem lehetett látni és érezni. A daganat teljesen eltűnt, már nem lehetett sem égést, sem fájdalmat érezni, még a csípés helyét sem tudtuk megtalálni. Meg voltunk döbbenve egy kis Bruno Gröning-kép ilyen meglepő hatásán. A nővérem azután azt mondta nekem, hogy ha nem lett volna itt ennél az esetről, akkor soha nem hitte volna el, hogy ilyesmi lehetséges.“

Nekem még jóval több hasonló beszámolót hoztak, amelyek világos bizonyítékát adják annak, hogy Bruno Gröning képeiből tényleg gyógyerő-sugárzás indul ki. Ez a tény megmagyarázható, ha az ember belegondol, hogy Bruno Gröning nyilvánvalóan képes volt rá, hogy belülről nagymértékben megnyissa magát az isteni erőnek. Újra meg újra utalt arra, hogy az embernek soha nem szabad elfelejtenie, hogy ki tulajdonképpen a működő és gyógyító. A teste egy burok a lélek számára, amely csupán nagymértékben megnyílt az erő ősforrásának. A belső „töltés“ rögzítve van a képekben, és mint kisugárzás érezhetővé válik. Bruno Gröning nem akar más lenni, mint egy közvetítő, aki segíteni akar azzal az erővel, ami neki adatik, hogy az embereket újra a fényre vezesse, amit elvesztettek:

„Ne a testemhez ragaszkodjanak, nem az teszi.“

Mindig csak „AZ“, Isten gyógyító ereje az, ami hat.

Egy gyógyult köszönete

5. fejezet

Ellenállás és ellenerők

Az ember eltűnődik rajta, hogy miért harcoltak egy olyasvalaki ellen, mint Bruno Gröning, aki nyereszkedő szándék vagy egyéb önző célok nélkül újra közvetítette az elfeledett tudáshoz és az elveszített erőhöz való hozzájutást. A szavainak Istenről, mint a legnagyobb orvosról, tulajdonképpen meghallgatásra kellene lenniük egy, a kereszténység felé orientált társadalomban. Ehelyett herfordi fellépésének következtében elkecsereedett harc indult ellene. Újra meg újra megtiltották neki, hogy beszéljen a gyógyuláskeresőkhez. Rendőri kihallgatások, bírósági perek és a sajtóban megjelenő, rossz híret keltő tudósítások kísérték a fáradozásait, hogy másoknak magasabb szintről érkező segítséget közvetítsen. Egyszer azt mondta erről az ellenállásról:

„Tudomásom szerint ez egyedül csak azon alapszik, hogy

1. Az emberek már nem tudnak a természetes isteni erőkről, és nem is képesek hinni bennük
2. Nem is akarják ezt, mert bele vannak temetkezve a módszereikbe és a kísérleteikbe, és nem is tudják eltűrni, hogy valaki, akit nem ők tanítottak, felülmúlja őket a tevékenységben.“

A gyógyítási tilalom

A Bruno Gröning működése körüli vita az 1955-59-es „nagy perben“ csúcsozott ki, amely harmadfokon végleges ítélethirdetés nélkül fejeződött be, mivel Bruno Gröning 1959. január 26-án meghalt Párizsban.

A müncheni Ülnökbíróság 1955. március 4-én kiadott vádiratában az első vádpont úgy szól, hogy Bruno Gröning kellőképpen gyanúsítható azzal, „hogy kezdettől fogva eldöntötte, ismételten kihágást követ el a törvény ellen, és ezzel folyamatosan, engedély nélkül gyakorolta a gyógyítást.“

A bíróság nézete szerint ezzel vétett az 1939-ben hozott Természetgyógyászati Törvény ellen, amely a gyógyászat gyakorlását hatósági engedélytől teszi függővé.

Hogyan hozták ezt a törvényt?

1869-ben a német országgyűlés az iparűzés szabadságának a bevezetésével a gyógyítás szabadságát is megalapozza. Ez már nem tette függővé a gyógyászati tevékenységet hatósági engedélytől.

Otto von Bismarck állítólag azt mondta azokról az erőkről, amelyek a gyógyítás szabadsága ellen harcoltak: „Akinek Isten adottságot adott, hogy gyógyítson, azt a rendőrség ne akadályozza abban!”

Először a természetgyógyászati törvény, amely 1939-ben a nemzetiszocialista rezsim idején az állami orvosi vezető, Dr. Wagner ügyvitele alatt jött létre, vetett véget az általános gyógyítási szabadságnak. A nemzetiszocialista orvosok a természetgyógyászati törvény segítségével akartak megszabadulni a természetgyógyászok csoportjától, hogy így a kezükbe kaparintsák a gyógyítás monopóliumát.

A „Német Birodalom“ megszűnése után a természetgyógyász törvényt részben felvették a német szövetségi joggyakorlatba. Különböző változtatások által az eredeti célkitűzéssel ellentétben most ez adja az alapot a természetgyógyászok foglalkozási ágának jogi megalapozásához.

A törvény szövege így szól:

§ 1

- (1) Aki anélkül, hogy képzett orvos lenne, gyakorolni akarja a gyógyítást, annak engedélyre van szüksége.
- (2) A törvény értelmében a gyógyászat gyakorlásának minősül minden foglalkozás- vagy iparszerűen végzett tevékenység az emberi betegségek, bajok vagy testi sérülések megállapítására, gyógyítására vagy enyhítésére, akkor is, ha azt más szolgálatában végzik.

§ 5

- (1) Aki az orvosi foglalkozás gyakorlására feljogosító dokumentum és az §1 szerinti engedély nélkül gyógyászati tevékenységet folytat, az egy évig terjedő szabadságvesztéssel vagy pénzbüntetéssel sújtható.

Ez a törvény nem csak a Bruno Gröning elleni perek alapja volt 1951/52 és 1955-59-ben, arra is szolgált, hogy mióta Bruno Gröning 1949. tavaszán nyilvánosan ismertté vált, betültsék a működését. Bruno Gröning védekezése, aki a működésében nem látott ennek a törvénynek az értelmében történő tevékenységet, értetlenségbe ütközött a hatóságoknál.

Egy az 1955-59-es per kapcsán történt kihallgatásánál azt mondta:

„Büntetendő az, hogy megmutatom az embereknek a módját, hogy hogyan tudnak meggyógyulni, és hogy megtalálják ehhez a helyes utat? Ezek, akik állí-

Gyógyítási tilalom Herforban

tólag gyógyíthatatlan betegek, tudnának meggyógyulni, ha tudnának róla. Én nem teszek mást, mint felhívom rá az emberek figyelmét arra, hogy teljesen az akaratuktól függ, hogy újra egészségesek lesznek-e, és megmutatom nekik, hogy mit kell tegyenek ahhoz, hogy rendbe hozzák a belső dolgaikat. Ezerszeresen be van bizonyítva, hogy azok az emberek, akik követték a tanácsomat, újra örültek az életnek. [...] Én nem okozok senkinek sem kárt a tevékenységgemmel, ellenkezőleg, én mindenütt segíték, ahol lemondtak a segítségről.“

Bruno Gröning minden szokványos gyógyászati gyakorlaton kívülinek tekintette a működését. Ő a legtöbb gyógyással ellentétben nem végzett sem kézrátételt, sem diagnózist, és másra sem volt kíváncsi a betegséggel kapcsolatban. Határozottan védekezett az ellen az állítás ellen, hogy ő betegeket kezelne.

A kihallgatásnál azt mondta ezzel kapcsolatban:

„Szeretném alapvetően kihangsúlyozni, hogy semmilyen betegséget sem kezelek. Az előadásaimon sem akarom egyetlen embertől sem tudni, hogy az egyik vagy másik segítségkereső milyen betegségben szenved. Betegségeket csak orvosnak vagy természetgyógyásznak szabad kezelnie, nekem – Istennek hála – nem. Én csak a helyes útra akarom téríteni az embereket, és ezt teszem azzal, hogy tanítom őket [...] én az embert a természetes útra akarom visszavezetni, [...] hogy újra tanulja meg, hogy ügyeljen a folyamatokra a testében, a környezetének a befolyásaira, és ezt előnyére használja ki.“

A kezelés gondolatától való kihangsúlyozott elfordulásban nyíltan napvilágra kerül Bruno Gröning szakítása az eddig szokványos gyógyászati gyakorlattal. Ő nem pácienseket látott a gyógyuláskeresőkből, akik hozzá fordultak, (patiens, latin szó, jelentése: szenvedő) hanem istenkeresőket. Számára a testi és lelki gyógyulás csak az első lépés volt a gyógyuláskereső teljes szellemi újraorientálódásához. Ő nem kérdezett a betegség felől, mint az orvos, ő nem vizsgált, nem írt fel orvosságokat. Azokat, akik el akarták mondani a kórtörténetüket, legtöbbször félbeszakította, vagy elfordult tőlük. A működése teljesen ellentétes volt a szokványos gyógyítási módszerrel. Míg az orvostanban a páciens betegsége van a szemlélet központjában, Bruno Gröning tanításának magva a betegségtől való gondolatbeli elfordulás.

Mint csak kevés gyógyász, Bruno Gröning a szellemi küldetését – a magasabb rendű feladatot, amelynek eleget kellett tennie – helyezte a működésének a középpontjába. Az ő felvilágosító szavainak nem csak az előadásain kellett megteremteniük az alapot a gyógyerőnek az emberbe való beáramlásához, hanem ezen kívül meg is kellett tanítsa arra az embert, hogy a gyógyerőt az ő távollétében is és az egészség elnyerése után is felvegye. Bruno Gröning működése így

túlment egy puszta erőátvitelen, az ő tanítása által sokkal inkább egy állandó szellemi megújulás alapjait akarta lerakni az emberben. Ez egyre világosabbá vált a működésének a kezdete óta. Míg az első időben, különösen Herfordban és a Traberhofon még gyakrabban meg lehetett figyelni, hogy az előadásai mellett, hasonlóan, mint más gyógyászok, gyakran az egyes gyógyuláskeresőkhöz fordult és bizonyos kézmozdulatokkal célzottan átvitte a gyógyerőt, ez később mind ritkább lett. Működése idővel mind szellemibbé vált, gyógyulás legtöbbször csak a szó közvetítésével történt. A gyógyuláskereső maga volt az, aki felvette magába a gyógyerőt, ha követte Bruno Gröning tanítását. Ez a gyógyulást függetlenné tette Bruno Gröning személyes jelenlététől. A gyógyulás még akkor is lehetséges volt, anélkül, hogy Bruno Gröning egyáltalán ismerte volna a gyógyuláskeresőt. Elegendő volt, ha a gyógyuláskereső ismerte a tanítását.

Az általa alapított közösségekben úgy gyógyuláskeresők, mint gyógyultak is összejöttek, hogy együttesen vegyék fel magukba a gyógyító erőt, és a hit megerősítésének céljából adják tovább másoknak a személyes tapasztalataikat és sikereiket. Bruno Gröning évente néhány alkalommal személyesen látogatta meg a közösségeket és előadásokat tartott ott, gyógyulások nem csak a beszéde alatt következtek be, vagy utólag, hanem a közösségi órák alatt is, amelyeknél egyáltalán nem volt jelen.

A közösségekből származó gyógyulási beszámolóiban többek között a következő megjegyzéseket találtam:

„Megszívleltem, amit Gröning úr a hitelóadásaiban tanít [...]. Ezáltal valami végbement a bensőmben, amit szavakkal nem tudok megmagyarázni. 1955 decembere óta mentes vagyok a betegségtől.“ vagy: „Megszívleltem a Gröning úr által Istenről és a jóról mondottakat, és aznap éjjel megszabadultam a terheléstől.“

A gyógyultak a beszámolóikban kihangsúlyozták, hogy ezen sikerek eléréséhez mindössze annyit tettek, hogy meghallgatták Bruno Gröning vagy az általa megbízott közösségvezető előadását. Sokan nagy örömmel írnak az Istenbe vetett, újra elnyert hitükről, amelyet ezen az úton találtak meg.

Hohmann iskolaigazgató, szenvedélyes ezotéria-kutató és pszichológus, a következőképpen írta le az 1955 májusában Bruno Gröning előadásának kapcsán szerzett benyomásait:

„1955. nyarán elmentem egy Rosenheimben tartott összejövetelre, és először itt kerültem kapcsolatba Gröning úrral. [...] Az egybegyűltek között boldog, várakozásteljes hangulat uralkodott, nem úgy, mint egy hangverseny vagy egy színházi előadás előtt, hanem inkább egy ünnepélyes és bensőséges hangulat,

mint a templomban a szertartás előtt. Mindenki hallgatagon mélyedt magába, áhítatosan koncentrálna. Bizonyos mértékben igazi vallásos Einstellen volt, amely bizodalmat és biztonságot árult el.

Most lép be Gröning. Egyszerű, rövid mondatokban beszél a jóról és a rosszról. Itt áll keresztbefont karral, teljesen passzívan. A legcsekélyebb gyógyító tevékenységet sem lehet észrevenni. Gröning egész végig megőrzi ezt a passzív tartást. Nyugodtan és higgadtan beszél, megáll, néha egy-egy kérdést szúr közbe, lassan folytatja, rátér a mai korra, megemlíti az atombomba által okozott fenyegetést, rámutat a rossznak a veszélyeire, és egyenként elmagyarázza, hogy mi hogyan fenyegeti az emberiséget. Megjegyzi, hogy a gyűlölet, kapzsiság és irigység hogyan robbantanak ki háborúkat, hogy a Gonosz mindannyiunkat tönkretesz. Azután hirtelen egy hosszabb szünetet tart, hallgatagon sorról sorra megfigyeli a jelenlevőket. Azután egyet kiragad közülük, és megkérdezi tőle: „Mi vezette Önt hozzám?” A megszólított zavarban van. Gröning maga adja meg a következő választ: „Nos, a Rossz! Ön azért jön ide, hogy megváljon a Rossztól. Ha nem terhelik meg magát a Rosszal, akkor szabad és boldog. Tehát el vele! Ön csak akkor van biztonságban, ha összeköttetésben van Istennel. De ez nagyon egyszerű. Válgjon meg a gyűlölettől, irigységtől, kapzsiságtól, büszkeségtől, hazugságtól és a pletykálkodástól, csalástól, kőszívűségtől. Irtsa ki mindezt a rosszat, és össze lesz kötve az isteni erővel! Csak akkor egészséges a lelki élete, mert összeköttetésben áll Istennel. Akkor a testében is rend van. Ahol Isten jelen van, ott nincs diszharmonia. [...] Így Önöknek is, ha az isteni erővel kapcsolják össze magukat. [...] Én a jót hozom Önöknek. Én az isteni erőt adom – Önöknek. Nem magamtól. Én parancsnokság alatt állok. Meg kell tennem. Nem tehetek másként. De ne nekem köszönjék. Én egész kicsiny vagyok. Én vagyok a tanuló, nem Önök. Önök az én tanítóim. Én nem gyógyítok. Mint eszköz, mint közvetítő leadom Önöknek az isteni erőt. Kérem, szolgálják ki magukat! Teljesen Önöktől függ, hogy mennyit kapnak belőle. Mindenki annyit kap, amennyit éppen megérdemel, azaz, abban a mértékben, amennyire hisz Istenben és amennyire a jóra van ráhangolódva. [...] Én Önöknek mindannyiuknak akarom elhozni az üdvöt, mert egy küldetést kell betöltenem. De én nem érdelek köszönetet. Neki köszönjék, ott fent. Én csak az Ő kis, szegény szolgálója vagyok. Ez az erő nem tőlem van. Ez áramlik hozzám. Így pusztán hozzá vagyok kapcsolva ehhez az isteni erőforráshoz. Nem én gyógyítok! Nevezetesen a Nagy Mindenható gyógyít felettem. Én fel vagyok töltve. Ha Önök hittel vettek belőle maguknak, akkor Önök is fel vannak töltve. Figyeljék meg a testüket, hogy mit éreznek! Ilyen válaszok következtek:

Az első kiragadott személy így számol be: „Meleget érzek a testemben!”

A második kiragadott személy: „Bizsergést érzek az egész testemben!”

A harmadik kiragadott személy: „Olyan frissnek érzem magam, és olyan jól vagyok!”

A negyedik kiragadott személy így számol be: „Hirtelen elmúlt a fejfájásom!”

Gröning úr itt bekapcsolódik és figyelmezteti: „Ön újra a Rosszhoz ragaszkodik. Ha a természetfeletti erő segített Önön, akkor ne hívja a betegséget. Újra hozzátapad a Rosszhoz.”

És ez így folytatódott két órán és 35 percen át, megszakítás nélkül. Egyetlen szó sem esett betegségek tüneteiről, semmi diagnózis, semmi viselkedési utasítás, semmi kezegetés, masszírozás, semmi orvosság, sem teák, semmilyen gyógyfüvet sem rendeltek el. Semmiféle támadás a lélek mély rétegei ellen, mint ahogy azt egy javasember tenné mennydörgő szavakkal, semmilyen közvetlen lélekerápia Carl Jung módszerét követve, (B.G.) nem kutat lelki komplexusok után, nincs légzőkúra, nincs Kneipp-kúra, sem szuggesztió, vagy hipnózis. [...] Ez az ember teljesen passzívan áll itt, mint Isten küldötte, és az isteni erőt közvetíti az embertársainak. Itt áll, mint egy magasabb szintű hatalom médiuma, és kéri a jelenlevőket, hogy vegyenek belőle. Én egyszerűen úgy álltam ott, mintha villám sújtott volna, és újra meg újra a rosenheimi kolostor kapucinus-szerzetesének a szavaira gondoltam: „Gröning csodagyógyításai az Új Testamentumra emlékeztetnek, és csak természetfeletti módon magyarázhatók.” Gröningnek egyáltalán nincs köze a természetgyógyász-paragrafushoz. Mihelyt ebben a pontban vádat emelnek, magát az Úristent vádolják be. Amit ő valójában tesz, azaz, ahol működésbe lép, az apostoli történet. Ő hitelőadásokat tart. Ő vigasztal, int, lelket önt belénk, békét és nyugalmat hoz Isten nevében az embereknek.

Ez az ő valódi tevékenysége. Meg lehet ezért büntetni? Akkor nem kellene-e minden lelkész, azaz minden papot, aki beteglátogatásokat végez, aki lelket önt az emberekbe és vigasztal, szintén vád alá helyezni? [...] Egyetlen demokratikus állam sem tilthat meg egy ilyen jellegű lelki segítséget.

Ennek az összejövetelnek a végén még különböző irányból kérésekkel fordultak Gröning úrhoz az otthoni boldogtalanok számára. Mindig, mikor egy betegséget említettek, Gröning úr visszautasította, hogy megnevezzék a betegséget, és hozzáfűzte: „Ilyen dolgokkal én nem foglalkozom, ezek a megjelölések az orvostudományhoz tartoznak, ez az orvosok feladata. Ezen a területen nincs keresnivalóm. Én éppen csak megállapítom, hogy ragaszkodnak a Rosszhoz. Nem kell semmi szomorút közölniük velem. Én lélekben látom, hogy a lányoknak-fiuknak, apjuknak, stb. mi hiányzik; alapjában véve Isten segítsége. Higgyenek szilárdan, adják át ezt a hitet a lányoknak, tartsák meg a jót, nyissák meg magukat az isteni erőnek!”

A lakosság katasztrofális egészségi állapotát látva, ki vállalhatja magára a felelősséget azért, hogy megtiltanak egy ilyen eseményt?

Nem az lett volna az állam kötelessége, hogy egy embernek, aki ilyen rendkívüli adottságokkal rendelkezik, mint amelyek Bruno Gröningnél megmutatkoztak, minden lehetőséget megadjon az akadálytalan működéshez, ahelyett, hogy őt egy törvény sarkított értelmezése által, amelynek az ő tevékenységére való alkalmazhatósága nagyon kérdéses, egész életében a legalitás határán hagyja működni? Hogyan vádolhatnak egy embert csak azért, mert vallásos előadások által segítő szellemi tudást közvetít, amely az egyes embert képessé teszi arra, hogy magasabb szintű erőt vegyen fel magába, amely gyógyulást idézhet elő?

Túl azon, hogy Bruno Gröningnek a közösségek keretén belüli előadási tevékenysége egyáltalán nem esik a természetgyógyászati törvény rendelkezései alá, a működése még az alkotmány által is védve van, amennyiben az minden állampolgár számára biztosítja a szabad véleménynyilvánítás jogát. A német alaptörvény ide vonatkozó cikkelye így szól:

4. cikkely:

- (1) A hit, felfogás és a vallási és világnézeti véleménynyilvánítás szabadsága sérthetetlen.
- (2) A szabad vallásgyakorlás törvényileg biztosított.

5. cikkely

- (1) Mindenkinek jogában áll véleményét szóban, írásban és képben szabadon kinyilvánítani és terjeszteni, valamint általánosan hozzáférhető forrásokból informálódni. A sajtószabadság, a rádió és film általi tudósítás szabadsága törvényileg biztosított.
- (3) Szabad a művészet, a tudomány, a kutatás és az oktatás. Az oktatás szabadsága nem mentesít az alkotmányhoz való hűségtől.

Nem kellene-e Bruno Gröning esetében inkább egy, az alkotmány által védett „vallástan“ gyakorlásáról beszélni, mint a gyógyászat gyakorlásáról?

Ha a német természetgyógyász törvényt – amint ez Bruno Gröning esetében olyan durván megnyilvánult – arra lehet használni, hogy megakadályozzák általa az embernek az isteni szellem kimeríthetetlen, gyógyíró forrásához való vezetését, akkor az sürgősen felülvizsgálatra szorul, mert így veszélyt jelent a lakosság egészségére. Az egészségi kárt, amelyet a lakosság hathatós szellemi felvilágosításának a megakadályozása által okoznak, nem lehet azzal kiküszöbölni, hogy csak részben alkalmazzák ezt a törvényt.

A gyógyítási engedélyért vívott harc

Amikor 1949. márciusában ismertté vált az izomsorvadásban szenvedő fiatal Dieter Hülsmann Bruno Gröning segítségével által bekövetkezett gyógyulása, hamarosan megjelentek az első gyógyuláskeresők Herfordban a Wilhelmsplatz 7. szám előtt. Bruno Gröning igyekezett felvenni a kapcsolatot a hatóságokkal, hogy már eleve elkerülje az esetleges kellemetlenségeket. Többször megkérte a városi közegészségügyi hatóságok vezetőjét, hogy foglalkozzon az eseményekkel, ezenkívül félreérthetetlenül kifejezésre juttatta, hogy nagyon fontos számára, hogy szorosan együttműködjön a közegészségügyi hatóságokkal a lakosság jóléte érdekében. De csak április végén került sor egy beszélgetésre, amely nem vezetett közeledésre az álláspontokat illetően. Május elején gyógyítási tilalom alá helyezték, amelyet a természetgyógyász törvénnyel indokoltak.

A tilalom ellenére továbbra is érkeztek a gyógyuláskeresők Herfordba a különböző megszállott zónákból és a környező országokból. Így a helyzet mind jobban kieleződött. A gyógyuláskeresők körében részben nagyon feszült volt a hangulat, mert érthetetlen maradt számukra a tilalom. 1949. 5. 13-án azon igyekeztek egy többórás tanácskozáson a Hülsmann család házában, hogy tisztázzák a helyzetet. Ezen a tárgyaláson Dr. Rainer, a bielefeldi illetékes tisztiorvos, Meister úr, Herford fővárosigazgatója, Kunst prelátus, a helyi lelkész, Dr. Wolf professzor, a bielefeldi Városi Kórház vezetője, és Dr. Schorsch professzor, a betheli Intézet vezetője vett részt.

Bevezetésképpen Meister fővárosigazgató azt jegyezte meg ezzel kapcsolatban:

„Én személyesen győződhettem meg Gröning úr tevékenységéről. Meg voltam lepődve attól, amit láttam és átéltem. Én folyamatosan sok panaszos levelet kapok amiatt, hogy tilalmat mondtam ki. Nekem ki kellett mondanom a tilalmat, mert mérvadó orvosi részről azt mondták nekem, hogy fennáll a lehetősége, hogy egészségkárosodások léphetnek fel. Én megszoktam, hogy alaposan foglalkozzam egy ügygel, és többet tettem, mint amit általánosan elvárhatnának tőlem. Utánajártam a dolognak, hogy esetleg korrigálni tudjam a tilalmat. Az orvosi fakultás képviselőit az ügy tisztázása végett hívtam össze ide. Hallottam, hogy Gröning úr figyelembe veszi a tilalmat. A nyilvánosság érdekében nem akarok szüklátóköri döntést hozni. Tanácsot kértem, mi meg akarjuk kísérelni, hogy tisztázzuk a helyzetet. Meg kell vizsgálnunk ezt az orvosi-vallásos jelenséget. Ez nem csak regionálisan, hanem globálisan is ismertté vált. [...] Én a dolgokkal sem elutasítóan, sem beleegyezően nem állok szemben, érdeklődéssel szemlélem azokat, és közre akarok működni abban, hogy fényt derítsék erre a misztikus ügyre.“

Tilalmi tábla Herfordban (1949)

De itt sem került sor közeledésre. A jelenlevő orvosok úgy vélték, hogy Bruno Gröning sikerei még nem mennek túl a betegségeknek a tudomány által mind jobban elismert lelki befolyásolhatóságának a keretein.

A gyógyítási tilalom kiszabása utáni időben Bruno Gröning eleinte még korlátozott módon tovább működhetett. Megengedték neki, hogy orvosi lelettel ellátott beutalások alapján segíthessen az embereken. Sok orvos kihasználta ezt a lehetőséget. Még orvosok is eljöttek a pácienseikkel együtt a Wilhelmsplatzra, hogy személyesen győződjenek meg Bruno Gröning működéséről.

1949. június elején azonban már ezt is lehetetlenné tették. Bruno Gröning június 2-án kapott egy írást a fővárosigazgatótól, amelyben az a május 3.-i tilalmat még egyszer kihangsúlyozta, és nyomatékosan rámutatott, hogy a tilalom azokra a betegekre is kiterjed, akiket orvosi beutalással küldenek hozzá.

1949. június 7-én tartották meg a második megbeszélést az orvosi küldöttséggel Hülsmannék házában. Itt még egyszer megerősítették az általános tilalmat minden gyógyító tevékenységre vonatkozóan, azzal az egyetlen kivétellel, hogy „Németország brit zónájának minden egyetemi klinikáján, a Bielefeldi Városi Kórházban és Bethelben a főorvosokkal való megegyezése szerint“ bebizonyíthatja a gyógyításra való alkalmasságát.

De a mérvadó orvosok előzékenysége utólag nyilvánvalóan nem bizonyult őszintének. Bruno Gröning rövid idővel később beleegyezett egy ilyen vizsgálatba. Ennek a tudományos vizsgálatnak a költségeit a *Revue* című folyóirat akarta állni. A *Revue* által megbízott marburgi orvos és pszichológus, Fischer professzor biztosította Bruno Gröninget, hogy gondoskodni fog róla, hogy a vizsgálat elfogulatlan legyen. Ebből kifolyólag megkövetelte, hogy előzetesen láthassa azokat a betegeket, akiket a Bielefeldi Városi Kórházban kiválasztottak Bruno Gröning képességeinek klinikai vizsgálatára.

A *Revue* az 1949.8.21-i számában számolt be Fischer professzor benyomása-iról:

„A kórház főorvosával együtt megállapítja, hogy ezeknél az eseteknél majdnem kivétel nélkül halálos betegekről van szó, akikben kihunyt minden élni akarás, és már nincs támpont lelki kezelésre sem. Fischer professzor kijelenti, hogy Gröningnek csak akkor tanácsolja, hogy elvégezzék a klinikai kísérleteket, ha igazságos munkafeltételeket teremtenek neki. Ezt hallván az orvosok visszakoznak, az észak-rajna-westfáliai népjóléti miniszter hiányzó beleegyezésére hivatkozva.“

De ez a kijelentés nem bizonyult igaznak, mert amikor Düsseldorfban utána-jártak a dolognak, kiderült, hogy az illetőt egyáltalán nem tájékoztatták erről az ügyről. A klinikai kísérleteket ezért a Heidelbergi Egyetemi Klinikán folytatták le.

Néhány mérvadó orvos kompromisszumok nélküli, elutasító magatartása az orvosi bizottság tárgyalásán lett világos 1949.6.7-én Herfordban.

Találtam egy - Bruno Gröning két munkatársától származó – az ügyirattal kapcsolatos megjegyzést erre a tárgyalásra vonatkozóan:

„Viering ügyvéd úr azt a javaslatot tette e fenti tárgyalás folyamán, hogy adjanak egy orvost Gröning úr mellé, akinek először minden esetet meg kell vizsgálnia. Ha az arra a megállapításra jutna, hogy nem áll fenn fertőző betegség, pl. TBC, csak akkor engedélyezzék Gröning úrnak a kezelést, illetve csak akkor kísérelje meg a gyógyítást, ezzel szemben, ha az orvos fertőző betegséget állapítana meg, akkor Gröning úrnak el kellene állnia a gyógyítási kísérlettől. Ezzel eleget tennének Dr. R. egészségügyi tanácsos ellenvetésének, aki rámutatott, hogy Gröning fertőző betegségeknél való fenntartás nélküli gyógyítási kísérlete által a betegek esetleg arra az indíttatásra jutnának, hogy feladják a kezelést egy rendes orvosnál, illetve kivonnák magukat az egészségügyi hatóságok megfigyelése alól, ami által a legnagyobb kár keletkezhetne. Az orvosi bizottság szigorúan elvetette ezt a javaslatot azzal az indoklással, hogy az orvosok szakmai becsületébe ütközne, ha szóba állnának Gröninggel. Viering úr arra vonatkozó megjegyzését, hogy az orvosok jelentős száma mégis Gröning úr rendelkezésére állt, tehát ezek nem láttak a Gröning úrral való együttműködésben szakmai becsület elleni sértést, az orvosi bizottság azzal intézte el, hogy kijelentették, az egyes orvos nem döntheti el, hogy mi ellentétes a szakmai becsülettel. Minden orvost felelősségre fognak vonni, akik együttműködnek Gröninggel. Ezzel sajnos megsemmisítették a javaslatot, amely teljesen figyelembe vette volna a közegészségügy érdekeit.“

A herfordi állapotok mind áttekinthetlenebbé váltak, részben zavargás következett be, és a városi közigazgatásnak jelentős rendőri alakulatot kellett bevetnie, hogy a gyógyuláskeresők ezrekre rúgó tömegét felügyelet alatt tartsa. A betegek majdnem naponta menesztettek küldöttséget a városházára, hogy különengedélyt kérjenek, hogy Gröning gyógyíthasson.

Peter A. Römer S.-ből egyike volt a gyógyuláskeresőknek, akik küldöttséggel járultak a fővárosigazgató elé:

„Azt mondtam a fővárosigazgatónak, hogy egy demokráciában engem senki sem akadályozhat meg abban, hogy az utcán álljak és hagyjam, hogy valaki meggyógyítson, aki nem érint meg engem, nem ír fel nekem semmit, nem vesz el tőlem pénzt. Erre a fővárosigazgató azt felelte, hogy az utca nem rendelő, mire én azt feleltem, hogy az utcán semmi zavarót nem vettem észre, pedig emberek százai voltak ott. Höcker polgármester erre nagyon izgatottan azt mondta: „Menjenek vissza a Gröningjükhöz. Beszélni fog Önökhöz és holnap reggelig újra tevékenykedhet.““

Az események nem nélkülöznek egy bizonyos tragikumot. Bruno Gröning így nyilatkozott egyszer ezzel kapcsolatban:

„A háború nagy károkat hagyott maga után. Mindezeket apránként felszámolják (lásd a házakat, stb.). Arra senki sem gondol, hogy az embert rendbehozzák, és ha ezt valaki mégis megteszi, akkor a legkíméletlenebbül küzdenek az illető ellen.“

Bruno Gröning ismerte az erőt és a tudást, amelyet képes volt közvetíteni, és az volt a kívánsága, hogy segítsen és gyógyítson. Ez a belső feladat egy kényszerítő erő volt számára, a lelkiismerete kötelezte erre. Egy olyan korban, amelyben sok ember két világháború után testben, lélekben megtörve majdnem teljesen elvesztette a jóba, Istenbe, egy magasabbszintű segítségbe vetett hitét - ő Istenről beszélt, mint a legnagyobb orvostól. Széleseben terjedtek a hírek és a jelentések, és sok olyan emberben ébresztettek új reményt, akik már feladták a harcot. A szenzációs sajtó-jelentések is megtették a magukét a lavina elindításában. Ennek szükségszerűen a tömegek összeseregléséhez kellett vezetnie, amelynek az embertömeggel körülvett gyógyász ki volt szolgáltatva. Gyorsan megteremtődött a „csodadoktor“ nimbusza.

Egy korabeli riporter a következő rövid szavakkal jellemezte a Herfordban kialakult helyzetet:

„Az előtérben a hatóságok félelme áll, akik a közrend zavarásától tartanak a betegek tömeges odaözönlése miatt, ezenkívül az orvosok bizalmatlansága vagy nyíltan elutasító hozzáállása, és végül a nem tárgyilagos tájékoztatás.“

Végzetes zűrzavar alakult ki, amely nagyon megnehezített minden tárgyilagos megítélést. A gyógyuláskeresők nagy nyomorúsága és erős hite, akik számára Bruno Gröning legtöbbször az utolsó lehetőséget jelentette, alig érdekelte az állami szerveket és a hatósági orvosokat. A hatóság aggódva nézte a közrend zavarását, és a Közegészségügyi Hivatal féltette a betegek egészségi állapotát, akik az időjárás viszontagságai és a tilalom ellenére gyakran napokig tartózkodtak a Wilhelmsplatz 7 szám alatti ház előtt. A tilalom miatt Bruno Gröning azután egy gyógyult meghívására Viersenbe utazott, de hamarosan újra visszahívták, mert a hatóságok Herfordban a tömeg nyomására rövid időre újra engedélyezték a működését. Kimerítő huzavona kezdődött így, tilalom és kivételes engedélyezés váltotta egymást, mígnem a városigazgató azt tanácsolta Bruno Gröningnek, hogy hosszabb időre hagyja el a várost.

A hatóságok, az egészségügyi hivatal és a gyógyász közötti küzdelem fő szenvedő alanyai továbbra is a betegek voltak, akiket az orvostudomány legnagyobb részben már feladott, és akik a csodára vártak Bruno Gröning segítségével.

Bruno Gröning többször kifejezett kívánsága, „hogy az egészségügyi hivatallal való együttműködésben a köz javára tevékenykedjen“ egy egészen más fordulatot adhatott volna az eseményeknek, ha a hatóság eleget tett volna a kívánságának.

De erre nem voltak készek a hatóságok. Bruno Gröning az ügyvédje segítségével 1949.06.28-án fellebbezést nyújtott be Detmoldban a kormányelnöknél Herford város tilalma ellen. Az ügyvéd az indoklásában megvilágítja, hogy Bruno Gröning csak vallásos meggyőződésből kínál ingyenes segítséget másoknak, azért, hogy ezzel megfeleljen számos szenvedő ember vágyának, akiknek az egészségre vonatkozó kívánsága sok esetben beteljesült. Bruno Gröning tevékenysége – mint szabad irgalmas cselekedet – nem esik a természetgyógyászati törvény rendelkezéseinek hatálya alá. Ezt a fellebbezést elutasították, mivel a kormányelnök másképp ítélte meg a jogállást, és Bruno Gröning működését a természetgyógyászati törvény rendelkezéseinek értelmében engedélyhez kötöttnek minősítette. Észak-Rajna-Wesztfália egészségügyi minisztere hasonló nézetet képviselt, aki az 1949.06.26-án kiadott rendelkezésében a természetgyógyász törvény alapján megtiltotta Bruno Gröningnek a működést, míg szeptemberben a bajor kormány Bruno Gröning tevékenységét kezdetben ismét szabad irgalmas cselekedetnek minősítette, amelyhez nem volt szükség a természetgyógyász törvény szerinti engedélyre.

Megválaszolatlan marad a kérdés, hogy miért határozták el magukat a konfrontációra, ahelyett, hogy a gyógyuláskeresők jóléte érdekében az együttműködés útját járták volna.

Miután Bruno Gröning a városi közigazgatás nyomására elhagyta Herfordot, néhány orvos meghívására Hamburgba, Schleswigbe és más városokba ment északra. Hamburgban megkérték, hogy beszéljen a segítségkeresők ezrei előtt, de Brauer főpolgármester betiltotta a rendezvényt.

1949.7.11-én Bruno Gröning egy kisebb körben beszélt:

„És itt újra meg újra akadályoztak azáltal, hogy újra meg újra ugyanazt látom a szemem előtt: Tílalom, tílalom és még egyszer tílalom! Mindenki tud élni és jól élni. Itt nem a saját életről van szó, hanem a beteg emberekről, hogy a beteg embereken segítsek. És ettől nem tántoríthatnak el, jöjjön, aminek jönnie kell. És én nem tudok elmenni mellettük, ha embereket látok, akik olyan betegen fekszenek, és nincs segítségük.“

A *Revue* című folyóirat ajánlatában, amely felajánlotta, hogy fedezi a működése tudományos vizsgálatának a költségeit, egy új lehetőséget látott, hogy utat találjon a segítségkeresőkhöz. A Heidelbergi Egyetemi Klinikán több mint 100 személy nagyszabású, széleskörű klinikai vizsgálata által be tudták bizonyítani a

gyógyulások tényét. De Bruno Gröning elvárásai - hogy elérje a gyógyuláskeresőkhöz vezető út elegyengetését - a pozitív eredmények ellenére sem teljesültek.

Grete Häusler írja könyvében:

„Bár meggyőződtek a rendkívüli gyógyulásokról, mégsem tették szabaddá az utat számára a gyógyuláskeresőkhöz. A készséges együttműködése után rossz hírbe hozták, mert ő nem tudott a megszabott feltételek mellett dolgozni.

A feltételek már csak azért sem voltak elfogadhatóak Bruno Gröning számára, mert az együttműködésre irányuló javaslatok nagy bürokráciával, és költséges felhajtással jártak volna. Fischer professzor, aki hasznot akart húzni Bruno Gröning ismereteiből, Münchenben kérelmet adott be egy szanatórium létesítésére, amelyet saját maga vezetett volna Bruno Gröning közreműködésével. Ennek a vállalkozásnak a költségeit mindenekelőtt Bruno Gröningnek kellett volna behoznia. De ő nem engedett abból az alapelvéből, hogy nem hagy üzletet csinálni a képességeiből. Ezért később így nyilatkozott ezzel az ajánlattal kapcsolatban:

„Én nem rendelkezem egyetlen Pfenniggel sem. Így nem tudtam anyagi kötelezettségeket sem vállalni. Soha nem gondoltam rá, hogy az egész dologból üzletet csináljak. Ezért mindez egy lehetetlen kívánság volt. Ezenkívül csak azt akartam tenni, amivel megbíztak: segíteni a segítségkeresőknek, és ebből a célból rendelkezésre állni az orvosoknak és a pszichológusoknak, de sohasem akartam üzletet csinálni az egészből. Fischer professzor a teljes vizsgálat után biztosított róla, hogy tőle, valamint Weizsäcker professzor úrtól egy kedvező szakértői véleményt fogok kapni. Ilyen szakértői véleményt soha nem adtak ki nekem. Ellenkezőleg, mindent a hátrányomra kommentáltak. Ezzel szemben itt is meg kellett állapítanom, hogy az üzleti oldalnak tulajdonították a legnagyobb értéket. Hol maradt a biztosra bízó segítség, hogy szabaddá teszik számomra az utat a szabad működéshez?”

Herfordhoz hasonlóan itt is kudarcot vallott az esetleges együttműködés. Bruno Gröning együttműködésről alkotott elképzelése a pusztán orvosi területtől való szigorú elválasztását irányozta elő. Határozottan üdvözölte a működése által láthatóvá váló gyógyulásoknak a pontos orvosi ellenőrzését, de szabad ember akart maradni. A személyének a klinikai munkába, vagy egy szanatóriumba való szoros integrálása, ahol a működését az intézet vezetősége elképzelésének kellett volna alárendelnie, nem felelt meg a céljainak. Ugyanígy tiltakozott az ellen a kényszer ellen, hogy egy szanatórium működtetésére össze kelljen keresnie a pénzt, ez ellenkezett a belső feladatával, amely megkövetelte művének minden üzleti érdektől való szigorú elhatárolását.

Ő szanatóriumok létesítésére törekedett, hogy az orvosokkal való együttműködéssel a bekövetkező gyógyulásokat előkészítő vizsgálatok és utóvizsgálatok

által a legmodernebb készülékekkel való diagnosztika segítségével a legprecízebben dokumentálni tudja, és ezzel nem csak a nyilvánossággal, hanem az orvostudománnyal szemben is további megerősítést, igazolást nyerjen. Mivel Bruno Gröning tanítása által minden embernek igazolhatóan rendelkezésére áll a hozzáférés a magasabb szintű gyógyító energiákhoz, egy ilyen tervezet általános érdekű lenne, ami a magánadományok mellett elképzelhetővé tette volna az állami szervek vagy betegbiztosító intézetek általi pénzellátást vagy anyagi támogatást. Bruno Gröning az ő feladatát feltehetően egy tanácsadói munkakörben látta, valószínűleg szabályos időközökben előadásokat akart ott tartani, és megadta volna a lehetőséget az orvosoknak egy különleges szellemi oktatásra. Ők azáltal, hogy közvetlenül átélték volna a szellemi úton történő gyógyulásokat és a tipikus Regelungokat, amelyeket a gyógyító erő hív elő a testben a teljesen különböző betegségeknel, közre tudtak volna működni szakmai körökben a műszerekkel dokumentált tapasztalataik alapján, hogy a materialista gondolkodási struktúrában megmerevedett orvostudomány megújulásához letegyék az alapkövet.

A szellemi törvényszerűségeknek megfelelően szervezett szanatóriumok alapítása már Bruno Gröning életében kényszerítően szükséges lett volna. És mennyivel szükségsebbek ezek most, a mai egészségügyi ellátás gigantikus apparátusának a nehézségeit tekintve, kórházakkal, gyógyintézetekkel és rehabilitációs központokkal, hogy megfeleljenek a közegészségügy igényeinek!

Miután egyik fél várakozása sem teljesült, Bruno Gröning, hogy elkerülje a nyilvánosság rohamát, visszavonult Heidelbergből, és egy Bajorországba szóló meghívásnak tett eleget:

„Hülsmann úr közvetítésével még Herfordban kaptam egy meghívást Leo Harwarttól, a Rosemheim mellett található Traberhof tulajdonosától. Úgy véltem, hogy ott ki tudnám pihenni magam. Ezt garantálták is nekem. De Hülsmann és Harwart urak a tudomásom és a beleegyezésem nélkül kapcsolatba léptek a sajtóval, és nagy zűrzavar támadt. Majdnem 30 000 ember gyűlt össze. Akkoriban már több nap és éjszaka óta nem tudtam nyugalomra lelni.“

A bajor hatóságok Bruno Gröning működésében ugyancsak egy, a természetgyógyász törvény hatálya alá eső tevékenységet láttak. De a wesztfáliai és hamburgi állami szervekkel ellentétben először arra az álláspontra helyezkedtek, hogy ingyenes tevékenységét „szabad irgalmassági tevékenységnek“ minősítikl.

Bruno Gröning köre tehát újból tömegek gyűltek, habár ő, miután Bajorországba érkezett, a herfordi viszonyok megismétlődésének elkerülése céljából többször kérte a sajtót, hogy hagyjanak időt neki, és legyenek segítségére egy szervezet rendezett felépítésében.

A *Welt am Sonntag*-ban 1949.08.21-én az alábbiakat lehetett olvasni:

„A herfordi csodadoktor - Bruno Gröning - jelenleg Münchenben tartózkodik. Ő kezdetben szándékosan kerülte a találkozást a sajtó képviselőivel, és lényegében letagadtatta magát az újságírók előtt. A legnagyobb szkepticizmussal viselkedik a sajtó iránt, mert már túl nagy felfordulást keltettek körülötte.

„Ha hamis híradásokkal továbbra is megnehezítik a dolgom, akkor fontolóra kell vennem, hogy elhagyjam Németországot, és elfogadjak egyet a sok nagylelkű ajánlat közül külföldről”, mondta Gröning egy a *Münchener Abendzeitung*-nak adott interjújában. Ahogyan bejelentette, egyelőre Bajorországban marad. Mindenesetre még nem fog gyógyítani.

Néhány magántulajdonban lévő helynek lehetővé kell tennie számára a következő munkát.“

De az ellenőrizetlenül odaseregülő embertömegek újfent megnehezítették a következő munkát, amire Bruno Gröning törekedett. A Traberhofon az emberek tízezreinek a szenvedése olyan mértékben tömörült össze, hogy a megfigyelő aligha tudta kivonni magát a mély megdöbbenés alól. Bruno Gröning teljesítette a tömegek unszoló kívánságát, hogy beszéljen hozzájuk, és igyekezett, hogy enyhítse a szenvedést, anélkül, hogy pihenést engedett volna magának. Ezenkívül még Észak-Németországból is érkeztek hozzá segélykérések, amelyeket ugyancsak megpróbált teljesíteni. A belső konfliktus - az, hogy segíteni akart de ugyanakkor látnia kellett, hogy a Traberhof területén mind katasztrofálisabb viszonyok alakulnak ki - mind nagyobb lett benne. Ő sürgősen segítséget kért a hatóságoktól, akik egy nagyobb latrinát létesítettek a Traberhof területén, míg a Vöröskereszt a visszás állapotok láttán sátrak felállításával próbált enyhíteni a helyzetet. Az, hogy többek közt a sajtóbeszámolóknak köszönhetően a Traberhof körüli mezőn egészen rövid idő alatt akkora nyomorúság gyülemlt fel, mégis minden képzeletet felülmúlt és minden érdekelte túlterhelt.

A *Neues Europa* című folyóirat a legnagyobb „találkozórol” beszélt, „amely valaha is egy csodagyógyász miatt európai területen előfordult” és így írt:

„A 30 000 ember omnibuszokon, mindenféle járművön, sátrakban vagy a földön táborozva napokig várta a várva-várt gyógyászt, a birtok udvarán egy stáb táborozott, gondoskodott a reklámról, amit ő nem tartott jónak, kissé belekontárkodott a munkájába, ahol az kifizetődőnek látszott.[...] Mialatt a vándor-árusok gyorsan összeeszkábált vásári bódékban az áruikat kínálták megvételre, és a magas helypénz mellett még nagyobb nyereségeket söpörtek be, „kis Gröningek” járkáltak a szenvedők sorai között és ajánlották fel a szolgálataikat, amiket a birtok

közelében gyorsan kibérelt szobákban végeztek el. Különböző szekták imádkozó csoportjai térdeltek körben a betegek körül, hogy imádkozzanak értük. Delejezők és az egészséggel kereskedő személyek tették rájuk a kezüket, hogy aztán nyújtsák a markukat (a fizetségért). Nagy személygépkocsik által vontatott lakókocsikkal érkeztek cigányok a helységbe - vagy olyanok, akik annak adták ki magukat - hogy azután hamarosan körben táncolva és járva, idegen imádságokat és varázsigéket mondvá a maguk részéről ők is elvégezzék hagyományos gyógyító szertartásukat. A zsebtolvajok gazdag zsákmányra leltek, bár a Münchener Rendőrfőkapitányság az egész speciális csoportját kirendelte a Traberhofra. Gröning semmit sem sejtett ebből, amikor őt is bevonták ebbe a mozgalmas körbe, és egy hosszú gépkocsisorban motoros rendőrök által kísérve behajtott a Traberhofra. A körülötte levő klikk gondoskodott a reklámot keltő bevonulásról. De a szenvedők egyszerűen hittel és nagy reménnyel ujjongva köszöntötték őt, mint a megmentőjüket.“

Sokan visszaéltek Bruno Gröning nevével az ő tudta nélkül, hogy becsapják a reménykedőket, hogy pénz ellenében előnyben részesítik őket a Traberhof belső részébe való bebocsátással. „Extra lapokat“ adtak ki, amelyek állítólag Bruno Gröning egyedüli meghatalmazott médiaképviselői voltak. Az árusok megpróbálták jó pénzért eladni a róla készült fényképeket, virágzott a feketepiac az állítólagos Bruno Gröning-sztaniolgolyók árusításával. Bruno Gröning iszonyodott ettől a nyüzsgéstől, amely megkísérelt pénzt csinálni az ínségből és a szenvedésből, újra meg újra óva intett ezektől az emberektől és a feketepiac árucikkeitől.

Remélte, hogy a hamarosan kiadásra kerülő gyógyítási engedély által meg tudja valósítani a szanatóriumokra vonatkozó terveit, és a rendezett körülmények segítségével el tudja érni a tömegek megnyugtatását. De a bajor hatóságok világosan felhívták a figyelmét arra, hogy „egy foglalkozásszerű tevékenység felvételénél, kiváltképpen a szanatóriumok létrehozásánál az erre vonatkozó törvényes rendelkezések szerint meg kell szereznie ehhez az engedélyt.“

A rendszeres, illetve állandó tevékenységet jogilag „hivatásos tevékenységnek“ kell tekinteni, és így, még ha azt ingyen gyakorolják is, a természetgyógyász törvény szerint engedélyre köteles:

„Hivatásos – az azt jelenti: a gyógyászat gyakorlása, ha azt valaki mint állandó működést választja, és ha nem is iparszerűen, de többé-kevésbe rendszeresen végzi (Pfundtner-Neubert, i. h. §1).“

Bruno Gröning működésének a hatóságok általi különböző besorolása Wesztfáliában, Hamburgban és Bajorországban azt mutatja, hogy mennyire megítélés kérdése, mikor válik egy tevékenység állandó, illetve rendszeres, azaz hivatásos tevékenységgé.

Bruno Gröning meg akart felelni a hatóságok követelményeinek, és a müncheni ügyvéd, Dr. Roedel segítségével – aki őt ingyen képviselte, mivel Bruno Gröning nem rendelkezett jövedelemmel, – 1949.09.09-én hivatalosan kérelmezte a hatóságnál működése engedélyezését a természetgyógyász törvény „a különleges eredendő gyógyító tehetségre“ vonatkozó kivételi rendelkezése szerint. (A régi törvény megfogalmazásának §2 1. bekezdése, amely 1949-ben még nem volt hivatalosan megfogalmazva.)

Itt közlök egy kivonatot:

„Ezennel megkérvényezem, hogy az 1939.2.17-én kiadott természetgyógyász törvény értelmében Bruno Gröning úrnak, született 1906.5.30-án Danzigban, Traberhofon lakik, Happing községben, a Rosenheimi Körzetben, a gyógyászat gyakorlását engedélyezni szíveskedjenek.[...]

A viszonyok gyors tisztázása érdekében tudatosan háttérbe szorítom a kérdést a természetgyógyász törvény alkalmazhatóságát és érvényességét, valamint minden mérlegelést de lege ferenda (= a törvényben leírtakat) tekintve. A helyzet ismertté vált a hivatalok előtt, hogy a gyógyuláskeresők rohama már nem enged meg tisztázatlanságot Gröning úr tevékenységének a folytatását illetően, sem a szabályozatlan működést. Ha nem akarják, hogy a gyógyuláskeresők jelentős veszélynek legyenek kitéve, akkor Gröning úr a tevékenységét csak egy a közönség számára megkövetelt berendezésekkel ellátott szanatóriumban tudja sikeresen gyakorolni. Ez szükségessé teszi az eddig szabad irgalmassági cselekedetben folytatott gyógyásztevékenység hivatásos formába való átvitelét.

Gröning úr megfelel a az engedély kiadásához szükséges személyes és tárgyi előírásoknak. Akadályok az 1939.2.18-án kiadott végrehajtási rendelkezés 2.§ 1. bekezdése szerint – amennyiben az még érvényes – nincsenek.[...] A kérelmező nagyon sok esetben orvosok által is megállapított, egyenesen csodálatos sikerei nem csak a gyógyítási képességét igazolják, ahogyan azt a törvény feltételként előírja, hanem egy teljesen egyedülálló, egészséget teremtő erőt. Mivel tehát kétségtelenül adva vannak a természetgyógyász törvény feltételei, kérem, hogy a benyújtott kérvényt lehetőleg azonnal engedélyezzék. Csak az fogja megnyugtatni a lakosságot, ha megtudják, hogy Gröning úr Németországban marad és hogy a hivatalok részéről semmilyen akadálya sincs a tevékenységének – ez pedig megakadályozza a sokak számára káros és veszélyes tolongást Gröning körül, és lehetővé teszi számára a szabályozott működést.“

Amikor 1950 közepéig még nem kapott semmilyen engedélyt, Bruno Gröning így nyilatkozott egy, ezzel a kérelemmel kapcsolatos állásfoglalásban:

„Az 1949. szeptember 9-i kérelmemhez, amelyet Dr. Roedel ügyvéd úr adott be a nevemben, a következőket jelentem ki:

Ezt a kérvényt annak idején azért adtuk be, mert biztosítottak róla, hogy a gyógyítási eredményeim alapján minden további nélkül megkapom a gyógyítási engedélyt. Nem vagyok természetgyógyász, és nem is akarok az lenni. A képességeim abban rejlenek, hogy az adottságaim alapján az emberek nagy számánál erőket fejlesztek ki, amelyek javulást érnek el, és elősegítik a gyógyulást, amelyet az eddig alkalmazott módszerekkel nem lehet elérni.

A sok beteg érdekében, akik segítséget várnak tőlem és akik közül sokan a működésem révén javulást és gyógyulást kaphatnak, kész vagyok arra, hogy fenntartsam az 1949.09.09-i kérelmemet, feltéve, hogy a képességeimnek megfelelően valóban hozzásegítenek, hogy a szenvedő emberiség érdekében működhessenek, és nem arra használják fel ezt a kérvényt, hogy bukdácsolni hagyjanak olyan rendelkezéseken, amelyek nem felelnek meg a működésem értelmének és céljának.“

De a kérelem ügyében soha nem döntöttek véglegesen, amíg aztán 1951-ben, a természetgyógyász törvény abban az évben történt módosítása alapján érvényét veszítette Bruno Gröning nem adott be új kérelmet Münchenben.

Bruno Gröning 1949. szeptember közepén végleg elhagyta a Traberhofot, mert a fáradozásai ellenére nem nyílt rá lehetőség, hogy megváltoztassa a külső körülményeket. Röviddel később egy új lehetőség kínálkozott számára, hogy rendezett körülmények között tevékenykedjen egy szanatórium keretén belül.

„Azután egy Taubenberger nevű asszony hívott meg a birtokára Schwärzenbachba a Tegernsee-tónál, azaz úgy történt, hogy megmondtam Hülsmann úrnak, hogy nyugalmat akarok és el akarok menni a Traberhofról, és Hülsmann úr azután elvitt engem oda. De Schwärzenbachban ugyanolyan felfordulás volt, mint a Traberhofon. Egy Beil nevű asszony, aki Taubenberger asszony házában tartózkodott, meghívott azután Bad Wiesseebe. Én megmagyaráztam Beil asszonynak, hogy sehol sincs nyugalmam. Beil asszony, akinek Bad Wiesseeben két szállodája van, biztosított arról, hogy nála nyugalomra lennék.

Miután néhány napig Bad Wiesseeben voltam, megjelent Otto Meckelburg C.-ből a feleségével. Megtudtam tőle, hogy a felesége korábban nagyon súlyos beteg volt, és többek között Sauerbruch professzor is lemondott róla. Meckelburg asszony egy Schwärzenbachban tett látogatása alkalmával meggyógyult. Ez a jelenlétem nélkül történt meg. Ő – Meckelburg úr – utánajárt számos gyógyításomnak. Megállapította, hogy a módszeremben van valami. Meckelburg úr elmagyarázta nekem, hogy vette magának a fáradságot, hogy elkészítse egy szanatóriumnak a terveit, amelyben én hatósági engedéllyel és orvosok felügyelete alatt

gyógyíthatnék. Meckelburg úrnál már ott voltak ezek a tervezetek. Meckelburg úr azután néhány más, számára megbízható személlyel megalapította „A Gröningi Gyógymódokat Kutató és Támogató Közösséget”. Ennek a közösségnek ő volt az elnöke és az ügyvivője.“

Otto Meckelburg sok tervvel fordult Bruno Gröninghez, és biztosította őt, hogy mindent megtesz, hogy az utat elegyengesse számára a gyógyuláskeresőkhez, és hogy rendezett viszonyok alakulhatnának ki. Bruno Gröning a teljes bizalmával ajándékozta meg ezt az embert, és minden lehetőséget megadott neki, hogy a célokat megvalósítsa.

Otto Meckelburg 1950. január elején megalapította az egyesületet, amely az alapszabályában a következőképpen fejezte ki a kitűzött célját:

„Az egyesület célja, hogy a Gröning úr személyénél és ugyanúgy vagy hasonló módon más személyeknél megmutatkozó gyógyítási lehetőségeket és képességeket kutassa, szellemileg és anyagilag támogassa más emberek kutatási munkáit és vállalkozásait, kiváltképpen a pszichoszomatika területén, gyakorlati szemszögből nézve kiértékelje a nyert kutatási eredményeket, továbbá közhasznú és szociális keretek között használhatóvá tegye azokat a közösség számára.“

Ő meghatalmazott ügyvivőnek nevezte ki magát. Bruno Gröning olyan messzire ment, hogy a személyét a szerződés értelmében teljesen az egyesület rendelkezésére bocsátotta.

1949. decemberében a Landes penzió tulajdonosa Mittenwaldban (Bajorország) felkínálta Bruno Gröningnek szanatóriumként az újonnan épített házát. Erre az egyesület hivatalos kérelmet adott be egy szanatórium létesítésére, amely végül a hiányzó hatósági engedély miatt hajótörést szenvedett.

Otto Meckelburg Bad Wiesseeben az első találkozásnál előterjesztette Bruno Gröningnek egy, az Északi-tengeren levő szigeten, Wangerooge-n alapítandó szanatóriumra vonatkozó terveit. Bruno Gröning 1950. tavaszán e célból Otto Meckelburg közvetítésével Wangerooge szigetén tartózkodott, annak családjával és néhány más személlyel.

Bruno Gröning azt írja:

„1950 tavaszán Wangerooge-ra utaztam. Újra ugyanaz történt. Gyógyuláskeresők áradata, tömeges gyógyulások, az egészségügyi hatóságok ellenséges magatartása.“

Bár Meckelburg a legjobb előfeltételeket ígérte egy szanatórium alapítására Wangerooge szigetén, ez mégsem következett be. Meckelburgról kiderült, hogy

csaló, aki szégyentelenül kihasználta a gyógyuláskeresőket, hogy meggazdagodjon. Bruno Gröning 1950 júniusában, miután elegendő bizonyítékot szerzett Meckelburg csaló magatartására, felbontotta szerződéses kötelezettségét Meckelburggal és az egyesületével, és megvált tőle.

A Meckelburgtól való megválás után újra összeköttetésbe került Dr. Kurt Trampler újságíróval és jogással, aki, miután a háborús sebesüléséből kigyógyult a Traberhofon, határozottan síkra szállt a gyógyítási engedély megszerzéséért. A Bruno Gröning iránt nagyon nagy jóakarattal viseltető müncheni ügyvéddel, Dr. Reuss-szal való együttműködésben igyekeztek egy új utat találni. Bruno Gröning a dolgok állásának beható megbeszélése után eldöntötte, hogy rendelkezésre bocsátja magát egy hivatalos engedéllyel bíró gyógyásznak, hogy megszerezze a törvény által megkövetelt gyógyítási sikerek bizonyítékait. (A gyógyászatra való alkalmasságnak és a gyógyítási sikereknek a bizonyítéka még szükséges volt az ebben az időben még érvényes, 1939-ből származó törvénynek a megfogalmazásánál, hogy a 2§ 1. bekezdése alapján a kivételt képező kérelemhez hozzájáruljanak.)

Ebből az okból kifolyólag jött létre az együttműködés 1950. augusztusától Bruno Gröning és a müncheni természetgyógyász, Eugen Enderlin között. Bruno Gröning csak előadásokat tartott a gyógyuláskeresőknek, akiket Enderlin, vagy egy, a praxisában dolgozó doktornő előzetesen megvizsgált. Mindenesetre Enderlin segítőkészsége sem bizonyult őszintének. Bruno Gröning többszöri felszólítása ellenére sem végezte el a ígért megfigyeléseket, és a gyógyulások előzetes és utólagos vizsgálatának az ígért mértékben való dokumentálását, iratokat sem adott ki, hanem meggazdagodott a gyógyuláskeresők nagy tömegén, akik Bruno Gröning jelenléte miatt keresték fel a rendelőjét. Fáradozásai ellenére, Bruno Gröning ellen 1950. szeptemberében Bajorországban is gyógyítási tilalmat rendeltek el. Rövid idővel később megvált Enderlintől.

1951.3.18-án került sor a bírósági tárgyalásra Münchenben, mivel Bruno Gröning ellen a természetgyógyász törvény elleni vétség miatt vádat emeltek. A per, valamint az 1952. július 8-án tartott fellebbezési tárgyalás is Bruno Gröning felmentésével végződött, és azzal a kihangsúlyozott felhívással, hogy a jövőben állami engedély hiányában tartózkodjon mindennemű gyógyászati tevékenységtől.

Az *Új Törvénytörvényi Heti Híradó* című szaklapban 1951. május 28-án közölték a perrel kapcsolatosan:

„Magáról a tárgyalásról tulajdonképpen nincs különösebb beszámolnivaló. Huzavona volt anélkül, hogy bármi konkrét eredmény született volna. De mindenkiben az a kérdés merült fel: Hogyan kerülhetett egyáltalán sor büntetőjogi tárgyalásra ebben az esetben? Gröning ellen már régóta fel akartak lépni.

Ez minden kétséget kizáróan biztos, és ezt nem lehet kétségbe vonni. Gröning újra meg újra megkérvényezte a gyógyítási tevékenységének az engedélyezését – de sikertelenül. [...] Az orvosi szakértők fejtegetéseiből ki lehetett venni, hogy a hozzáértő körökben nem voltak vele tisztában, hogy Gröning tevékenységét egyáltalán „gyógyító praxisnak” lehet-e nevezni, vagy nem tartozna-e inkább a pszichoterápia területére. És ez volt a lényeges pont. A vád képviselőjét ezáltal komolyan sarokba szorították. [...] A Heidelbergi Egyetem Pszichoszomatikai Intézetének egy felsőbb szakértői véleményét kellett bekérni, hogy Gröning természetgyógyász-e vagy lélekgyógyász. Szegény büntetőjogi igazságszolgáltatás! Mert ha ez az intézet most a „lélekgyógyász” mellett dönt – és nagyon közel áll ehhez a besoroláshoz –, akkor a vád összeomlik. Mindenesetre felmerül a kérdés: Miért nem bizonyosodtak meg már az ügy kivizsgálása alatt egy ilyen szakértői vélemény esetleges eredményéről, tehát az eljárás megkezdése előtt?”

Bruno Gröningnek a gyógyítási engedélyért való évekig tartó harcánál újra meg újra az állt a középpontban, hogy a működését lélekgyógyászatnak kell-e felfogni. A lélekgyógyászat az 50-es években még nem esett a természetgyógyász törvény hatálya alá, és így Bruno Gröning jogilag nem lehetett volna perelhető, és a perek tárgytalanok lettek volna. A szakemberek értékelései ebben a kérdésben világosan megmutatták az akkoriban jelentkező nehézségeket arra nézve, hogy Bruno Gröning működését jogilag besorolják. Fischer professzor, orvos és pszichológus, Bruno Gröning gyógyító képességének Heidelbergben elvégzett felülvizsgálatának az eredményével kapcsolatos interjúban Bruno Gröninget „egy tehetséges nem-orvosi lélekgyógyásznak” nevezte és a működését egy „tudományosan érdekes, a jellegében új sikert ígérő lélekgyógyászati munkamódszernek”.

A Heidelbergi Egyetemi Klinika Pszichoszomatikai Intézetének a bíróság által megidézett szakértője, bár Fischer professzonnal ellentétben soha nem találkozott Bruno Gröninggel, egyedül az aktába való betekintése alapján arra a döntésre jut, hogy Bruno Gröning működésénél egyáltalán nincs szó a lélekgyógyászat egy formájáról, hanem az ő esetében természetgyógyászati tevékenységről kell beszélni.

Ezzel szemben a szakértő, Dr. Aub egészségügyi főtanácsos 1951-ben a perben azt az álláspontot képviselte, hogy Gröning működését nem természetgyógyászati tevékenységnek kell besorolni, hanem Gröninget „A tevékenység jellege szerint inkább lélekgyógyásznak kell minősíteni.”

A Bruno Gröning gyógyítási engedélye körüli egész akadémiai-jogi összetűzéshez keserű mellékíz tapad. Az embernek az a benyomása, hogy a működésének a büntetőjogi üldözése mögött más okok rejtőznek, pl. bizonyos személyi körök érdekei, akiknek a természetgyógyász törvény egészen a nemzetiszocialista

megalkotóinak szellemében még a német szövetségi joggyakorlatban is szívesen látott eszköz a kellemetlen konkurencia legalizált kiiktatására.

Hasonló feltevésekre jutott a bajor Bírósági Hírlap kommentátora is 1951. június 3.-án.

Ő azt nyilatkozta a Bruno Gröning elleni váddal és perrel kapcsolatban:

„Nem nehéz kitalálni, hogy mely körök a felbujtók e mögött a hajtóvadászat mögött, ez ellen az ember ellen. Bizonyos kasztoknak mindig is szálkák voltak a szemében a ‚csodadoktorok‘. A ‚máglyák‘ korszakában az ilyen eseteket mindenestre gyorsabban, még ha a delikvensnek számára nem éppen fájdalommentesen intézték el. De a humanitás, a ‚szabad emberi jogok‘ és minden demokrácia legdemokratikusabb korában az ilyen ‚kivülállókát‘ a bíróság sorompói elé citálják, hogy megmagyarázzák nekik, hogy az ember nem maradhat büntetlenül, ha az ő érdekeiket megsérti.“

Ugyanezt szűrhetjük le, amikor Bruno Gröning arra irányuló igyekezetét vizsgáljuk meg, hogy Stuttgartban gyógyászati engedélyt kapjon:

1953.04.02-én újból azon igyekezett, hogy működésének az engedélyezését tekintve eleget tegyen a hatóságok követelményeinek; Stuttgartban egy további kérelmet adott be a megújított törvényszövegnek megfelelően. A természetgyógyász törvény a német alaptörvénybe ütköző ellentmondásoktól megtisztított formája szerint, amely ezzel német szövetségi joggá vált, a gyógyászati engedély kiadása nem kivétel, mint a régi szövegben, hanem sokkal inkább normális eset. Mégis, Bruno Gröningnél a kérelem beadása után Stuttgartban még a Közegészségügyi Hivatal kötelező vizsgálatára sem került sor, már előzetesen elutasították a kérvényét.

Az indoklás világosan felismerhetővé teszi a hatóságok egyoldalúan negatív hozzáállását vele szemben:

Terhére írták a traberhofi viszonyokat, ráfogták, hogy tömegpszichóziist idézett elő a lakosság körében, és a Traberhofon uralkodó állapotok hidegen hagyták őt. A hatóság odáig elment, hogy működését veszélyesnek minősítette a népjólétre, és nem ismerte el a foglalkozás gyakorlására való alkalmasságát az ő „szellemi-
lelki erejének a gyengesége miatt“.

Egyszerűen megdöbbenő, hogy a szenzációhajhász sajtó tudósításaira odasereglett szenvedő emberek tömegét „tömegpszichózisnak“ titulálják. „Tömegpszichózis“ lenne ezek bajának és elkeseredésének a kifejeződése, amely Bruno Gröning közreműködésével a közélet margóján kilépett a homályból?

Josef Kellner professzor N.-ből többek között azt nyilatkozta egy, a *Neue Zeitung* című újsághoz írt levelében:

„A diplomás orvosok többé-kevésbé maguk a bűnrészesei a felettébb erős tolongásnak, amely Gröning körül van, mert nem tudtak segíteni a gyógyuláskeresőkön. Én meg vagyok győződve arról, hogy ezeknek a boldogtalanoknak mindegyike, akik most Gröninget felkeresik, előtte nem egy, hanem legtöbbször több orvostól kért tanácsot és segítséget.“

A megfigyelő számára, aki közelebbről foglalkozott Bruno Gröning céljával és működésével, egyenesen groteszknak tűntek a Stuttgarti Közrendészeti Hivatalnak és a Közegészségügyi Hivatalnak a szemrehányásai. Mindeközben jellemző, hogy a hivatal az egyoldalúan negatív megítélésben csak azoknak a kijelentésére támaszkodott, akik Bruno Gröninggel és a működésével személyes vagy világnézeti okokból elutasítóan álltak szemben.

Érdekes, hogy az 1955-59-es per keretében egy 1957-ben a Freiburgi Egyetem által kiadott szakértői véleményben, amelyben a bíróság számára Bruno Gröning büntetőjogi felelősségre vonhatóságát kellett megvizsgálni, a szakértők Jung professzor és Dr. Kornhuber igazolták, hogy „az átlag felső határán levő intelligenciá“-val rendelkezik, és a következőképpen nyilatkoztak a Stuttgartban beadott természetgyógyászati praxisra vonatkozó kérelmének elutasításáról:

„A megállapításaink alapján ajánlatos lenne ezeket a korábbi megítéléseket felülvizsgálni.“

Kérelmének Stuttgartban történt elutasítása után az ügyvédek tanácsára, akik rokonszenvből segítőkészen álltak mellette, visszavonta a fellebbezési keresetet, és már nem tett további lépéseket abból a célból, hogy mint természetgyógyászt elismerjék. Ő egyébként soha nem tudott egészen azonosulni ezzel a céllal, és csak azért törekedett a jogi státuszra, hogy minden lehetőséget kihasználjon ahhoz, hogy utat találjon a segítségkeresőkhöz.

A gyógyítási engedély megszerzéséért folytatott évekig tartó fáradásainak a végét a *Gröning-Szövetség* megalakítása jelentette 1953.11.22-én, Murnau-Seehausenben. Ehhez a szövetséghez csatlakoztak a gyógyuláskeresők és a gyógyultak közösségei, amelyek a különböző helységekből alakultak. Bruno Gröninget előadóként hívták meg a *Gröning-Szövetség* különböző helyi közösségeinek a gyűléseire.

1955-ben, majdnem egy évvel a természetgyógyászként való elismerésére vonatkozó kérvényének Stuttgartban történt elutasítása és a *Gröning-Szövetség* megalakítása után, kézhez kapta a vádiratot a „nagy perben“, amely a haláláig húzódott.

Így üldözték és akadályozták állandóan a hatóságok Bruno Gröninget a működésének herfordi kezdetétől, 1949. tavaszától egészen a haláláig egy olyan törvény segítségével, amelynek az ő működésére való alkalmazhatósága mai szemszögből nézve nagyon is kérdéses. Elismerésre méltó, hogy a komoly nehézségek ellenére, amelyeket a németországi merev joggyakorlat okozott számára, ő nem fogadta el a sok vonzó ajánlatot külföldről, ahol a működése előtt nem álltak volna ilyen akadályok. Ő éppen a szülőhazájában látta a feladatát, ahol a legkevésbé értették meg őt.

Mіндеzen folytonos ellenálláshoz való viszonyulását a gyógyítási engedélyért való majdnem másfél éves hiábavaló fáradozása után, 1950. október 5-én a München közeli Kraillingban egy előadáson így magyarázta meg:

„Már megint tilalmat róttak ki rám, mert egyes emberek nem hagyják, hogy beteg embereket gyógyítsak. Nem lehet megengedni, hogy ezt megtiltsák nekem. Hála Istennek tudom, hogy ki tette és miért. Nyomatékosan kihangsúlyozom, hogy még soha sem gondoltam rá, hogy emberek ellen harcoljak, ahogyan azt egyes orvosok velem szemben teszik. De én nem gondolok arra, hogy hagyjam, hogy az emberek megakadályozzanak a működésemben. Én a múlt évben Herfordban megmondtam, amikor megkaptam az írásbeli tilalmat, hogy nincs emberi törvény rá, hogy ilyet megtiltsanak nekem. Nekem csak egy törvény számít és az az isteni, és az nem tiltja meg.“

Az „önzetlen“ munkatársak

Bruno Gröning, miután ismertté vált, nem csak a számtalan gyógyuláskeresőt vonzotta magához, hanem olyan személyek is a közelébe férkőztek, akik a gyógyerejét kihasználva igyekeztek meggazdagodni.

Az életrajzában azt írja erről:

„Mindeki előre tolakodott azzal az ígérettel, hogy megszerzi nekem a gyógyítási engedélyt, de többé-kevésbé mint leleplezett gengszterek tűntek el ismét, miután az üzleteiket lebonyolították, és nekem egy kétséges renomét hagytak hátra, amit a sajtó mohón felkapott.“

Ezeknek a munkatársaknak az egyike volt Otto Meckelburg, aki 1949. novemberének elején egy csomó ígérettel ment Gröninghez, és gátlátalan üzleti praktikákhoz használta ki a vele szemben tanúsított bizalmat. Meckelburg Bruno Gröning addigi munkatársait a herfordi és a traberhofi időből a saját munkatársaira cserélte ki, és Gröninggel Wangerooge szigetére utazott. Az általa szervezett rendezvényeken hagyta őt beszélni, és értette a módját, hogy ő magát, mint

kulcsfigurát állítsa be Bruno Gröning környezetében. Alig akadt egy-két olyan gyógyuláskereső, aki Meckelburg tudta nélkül jutott Bruno Gröning közelébe. Otto Meckelburg – Gröning ellenkező utasítása ellenére és annak tudta nélkül – a Bruno Gröning előadásaira való belépést részben nagy „adományoktól“ tette függővé. Nagy pénzüsszegeket követelt a segítségkeresőktől, azt a látszatot keltette, hogy a pénzre a Bruno Gröningnek építendő szanatóriumokhoz van szüksége, de a valóságban azt magánjellegű célokra használta fel.

Dr. Trampler így számol be erről:

„A Meckelburg által végzett ügyvezetés átadása után hamarosan megállapítottam, hogy az azon igyekezett, hogy Gröninget szisztematikusan elhatárolja a korábbi barátaitól és a gyógyuláskeresőkkel való közvetlen érintkezéstől. Meckelburg mindig kihangsúlyozta: ‚Minden csak rajtam keresztül megy, és ő igyekezett ezt az ellenőrzést Gröning úr minden személyes kapcsolatára is kiterjeszteni. Mivel Gröning úrral minden személyes értekezést lehetetlenné tett, Meckelburg úr jelenlétében visszavonultam a közvetlen közreműködéstől. Ezt annál is inkább meg kellett tennem, mivel mind gyakrabban érkeztek hozzám olyan hírek, miszerint Meckelburg azzal a ürüggyel, hogy a szanatóriumok felépítésére gyűjtött alapítványról van szó, valójában szokatlanul magas kezelési honoráriumokat szedett be. Az volt és továbbra is az a meggyőződésem, hogy Gröning elől eltitkolták ezt az üzletelést, és hogy becsapták őt azzal, hogy önkéntes adományokról van szó. [...] Nekem akkoriban nem volt rá lehetőségem, hogy elegendő anyagot adjak Gröning úr kezébe az egyesülettel illetve Meckelburg úrral kötött szerződés azonnali felbontásához. Meggyőződésem szerint Gröning úr az 1950.06.10. előtti napokban használta ki a Meckelburg üzletelésére való első hiánytalan bizonyíték kapcsán az alkalmat arra, hogy keresztülvigye a tőle való megváltást.“

Grete Häusler elmesélte nekem, hogy egy barátnője találkozni akart Bruno Gröninggel és 1950. tavaszán Klaisban, Mittenwaldnál felkereste őt. Amikor belépett a házba, az asszonyt Meckelburg fogadta, . Értésére adta, hogy Bruno Gröning nincs ott, és egy nagyobb összeget követelt tőle a találkozás előfeltételként. Az asszony kitarzott a kívánsága mellett, és megtagadta a fizetést. Erre vita kerekedett, amelyre Bruno Gröning, aki a szobájában volt az első emeleten, figyelmes lett. Mikor megpillantotta a segítségkeresőt, azonnal odahívta magához, és ő hét óra hosszat beszélgethetett vele anélkül, hogy Bruno Gröning egyetlen pfenniget követelt volna tőle.

De Bruno Gröning távollétében Meckelburg újra és újra pénzt szedett be.

Karl Forster igyekezett kapcsolatba lépni Bruno Gröninggel, és ezért Mittenwaldba ment. A következőképp számolt be az élményeiről:

Otto Meckelburg feleségével a per idején 1957-59

„1950, május közepe lehetett, mikor autóval Mittenwaldba mentem, hogy ott találkozzam Bruno Gröninggel. Minden gyógyulás- és enyhüléskeresőnek a Landes Panzió irodájában kellett jelentkeznie. Ott találkoztam az ügyvezetővel, Meckelburggal. Előadtam neki az ügyemet. Meckelburg elmagyarázta nekem, hogy egy nagyobb pénzösszeg kifizetése nélkül nem lehetséges, hogy látogatást tegyek Gröningnél, és egyidejűleg 1000 DM összeget követelt. Én elmondtam, hogy nem áll módomban kifizetni ezt az összeget. Meckelburg erre leszállította az összeget 700 DM-ra. Mikor ennek az összegnek a kifizetésével sem értettem egyet, Meckelburg értésemre adta, hogy a legkisebb összeg 400 DM ahhoz, hogy Gröninggel összeköttetésbe tudjak lépni. Azután beleegyeztem ennek az összegnek a kifizetésébe.“

Otto Meckelburg – mint sok más esetben is – egy elismervényt állított ki az összegről, amit mint „adományt Bruno Gröning szanatórium-szervezetének a felépítésére“ jelölt meg, de Forster úr felismerte, hogy ez csak színjáték volt. Ő beismerte, hogy attól kezdve már nem tudott hinni benne, hogy az adományozott pénzt a szanatóriumok építésére használják fel, miután Meckelburg elmagyarázta neki, hogy „nem szólhat semmit Gröningnek a neki kiadott pénzösszegről.“

Ilse Lüneburg, egy korabeli tanú az akkori munkatársak köréből hasonlót tudott Meckelburgról tanúsítani:

„Bizonyosan hallottam már, hogy Meckelburg megkérdezte a gyógyuláskeresőket, hogy milyen összeget tudnának adományozni, és mikor neki túl kicsinek tűnt az összeg, azt tanácsolta a páciensnek, hogy inkább utazzon haza. Nekem Meckelburg a legszigorúbban megtiltotta, hogy bármilyen beteget az ő tudta nélkül Gröninghez engedjek, illetve hogy gyógyulást közvetítsek. Gyakorlatilag minden gyógyuláskeresőnek először Meckelburgnál kellett megjelennie. Nézetem szerint azután attól függött minden, hogy a gyógyuláskereső megfelelő összeget tudott-e adományozni vagy sem. Gröning is tudta, hogy Meckelburg adományokat fogadott el. Ezzel szemben nem tudhatta, hogy Meckelburg milyen úton jutott a pénzhez. Én gyakran hallottam, hogy Gröning azt mondta Meckelburgnak, hogy ő szívesebben venné, ha nem szedne be pénzt a kezelésért, és az adományt semmi esetre sem szabad kapcsolatba hozni a gyógyulással.“

Egy másik esetben Meckelburg hiába követelt egy súlyosan beteg asszony férjétől pénzösszeget, és mikor az Mittenwaldba hozta a feleségét, egy szóval sem közölte Bruno Gröninggel, hogy egy gyógyuláskereső beszélni kíván vele. Röviddel azelőtt súlyos összeütközésre került sor Bruno Gröning és Meckelburg között. Néhány nappal később Gröning véletlenül találkozott ezzel az asszonnyal, és a segítségkérésére azonnal időt szakított a számára anélkül, hogy pénzt követelt volna.

Meckelburg megtagadta Bruno Gröningnek az egyesület pénzügyi helyzetére vonatkozó felvilágosítást azzal az indokkal, hogy az anyagiak szervezése nem tartozik rá, Gröningnek csak az egyesületnek kell dolgoznia. Meckelburg kihangsúlyozta, hogy egyedül ő viseli az anyagi felelősséget, és ismételten rámutatott Gröning szerződésbeli kötelezettségeire. Először a tőle való megválás előtt, 1950. közepén volt hajlandó Bruno Gröningnek az egyesületének ebben az időpontban lehangoló anyagi helyzetéről felvilágosítást adni.

De nem Meckelburg volt az első és az egyetlen, aki visszaélt Gröning bizalmával és segítőkészségével. Bruno Gröning környezetében egyes munkatársakat már Herfordban is kevésbé érdekelt a gyógyuláskeresők szenvedése, mint a saját hasznuk.

A nagyszámú levél érkezése, amelyekhez gyakran kisebb pénzüsszegek voltak csatolva, nagy kísértést jelentett arra, hogy a pénzeket saját célra elsikkasszák.

Ehhez újra egy idézet Bruno Gröning önéletrajzából:

„Kifejezett utasításomra ezeket a leveleket csak azért kellett két tanú jelenlétében felbontani, mert ezekben a levelekben nagyobbbrészt pénzüadományok voltak. Ezeket a pénzeket el kellett könyvelni, hogy eleget tegyünk a hatósági rendelkezéseknek; de nem csak azért, hanem azért is hogy ezzel se tudjon a levélfelbontók egyike sem részben a legszegényebbek legszegényebbjeinek a pénzén meggazdagodni.“

Herfordban E. A. Schmidt volt Bruno Gröning környezetének vezetője. Schmidt kapta a postát, és ellenőrizte azt Hülsmann úrral, Bruno Gröning vendéglátójával. Emellett még más munkatársak is voltak, hogy valamelyest meg tudjanak birkózni a napi 1000-2000 levél érkezésével és a gyógyuláskeresők újra meg újra odatóduló tömegével járó nehézségekkel. Hülsmannék házában egy gyümölcsös tálat tettek ki, ahova néhány gyógyuláskereső adományt tett. Bruno Gröning nyitott egy bankszámlát, amelyre a beérkező adományokat az aktuális költségek levonása után be kellett fizetni. Ezt a pénzt többek között a herfordi egyházi főfelügyelőnek, Kunst úrnak akarta karitatív célokra a rendelkezésére bocsátani.

Az első időkben Bruno Gröning utasításának megfelelően elvégezték az összegek tanúk előtti elkönyvelését. De a tömegek odaseregése és Bruno Gröning gyakori távolléte továbbra sem tették lehetővé részéről a pontos ellenőrzést, és ez oda vezetett, hogy a munkatársak kihasználták a helyzetet. Dr. L., aki a herfordi időszakban többször közvetlen közelről figyelte meg az eseményeket, ezt szemtanúként igazolni tudta nekem.

Kihangsúlyozta, hogy ő sosem látta, hogy Bruno Gröning pénzt kapott vagy pénzt hordott volna magánál. A pénzeket, amelyek Herfordban adományokkal vagy levelekben érkeztek, „azokat“ – így Dr. L. – „a környezete szedte be, ezt egyszer én magam láttam. És ez egyáltalán nem volt kevés.“

Miután Bruno Gröninget elüldözték Herfordból, E. A. Schmidt ott maradt, mivel Bruno Gröning elutazása ellenére is gyógyuláskeresők tolongtak a Wilhelmsplatz 7.-nél, és a posta változatlan mennyiségben érkezett be.

Utólag derült ki, hogy Schmidt több ezer kibontatlan levelet vett magához, és a Bruno Gröningtől való megválás után a Herfordban levő dokumentumok nagy részét visszatartotta. Pénzeket fizetett be a saját folyószámlájára. Még természetbeni adományokat is, amelyeket hálából adtak Gröning úrnak (pl. cigaretta, élelmiszer) is elsikkasztott. Ezt több tanú – részben eskü alatt – támasztotta alá.

De a Traberhofon is dolgozott néhány személy a saját zsebére. Erich K. – akkoriban Gröning munkatársa Herfordban és a Traberhofon – így emlékezik:

„Láttuk, hogy milyen sarlatánok bukkantak fel a Traberhofon, és hogy pénzt szedtek az emberektől. Én tudok Önnek sztorikat mesélni a Traberhofról, ahol Gröning nevére hivatkozva pénzt csináltak. Azok kasszíroztak, és ő semmit sem tudott róla. Ez részben kriminális volt. Mi sem sejtettük, míg a rendőrség hirtelen rá nem jött.“

Újra és újra gyógyuláskeresők fordultak Gröning munkatársaihoz, hogy megvásároljanak egy soronkívüli belépést. Csak kevesen voltak, akik ellen tudtak állni ezeknek a kísértéseknek.

Erich K. azokhoz a munkatársakhoz tartozott, akik nyereszkeskedési szándék nélkül követték Bruno Gröninget:

„Semmit sem vettem el, egyetlen márkát sem, pedig mindenem meg lehetett volna. Autókulcsokat és gyémántokat tettek nekünk az asztalra, briliánsokat – hogy hozzá engedjük őket. De mi mind a hárman megingathatatlanok voltunk (ő és két másik munkatárs), és semmi sem lett a dolgából.“

De Eugen Enderlin is, a müncheni természetgyógyász, akivel Bruno Gröning 1950. augusztusától októberig működött együtt, hogy elnyerje a gyógyítási engedélyt, pénzt akart csinálni a Gröninggel való kapcsolatból. A praxisa Bruno Gröningben keresztül még soha nem látott fellendülést ért meg, úgy hogy ő még Feldafingben tudott venni egy villát és be is rendezte azt.

Dr. Trampler, jogász és újságíró, aki a Traberhofon egy háborús sebesülésből történt gyógyulás után nagy jóakarattal viseltetett Bruno Gröning iránt,

Bruno Gröningnek az Enderlintől való megválása után, 1950. októberében azt a javaslatot tette, hogy vele együtt önállóan tartson előadásokat. Az előadásokat Weikersheim grófnő panziójában, Gräfelfingben tartották, és a rákövetkező hónapok folyamán segítségkeresők százai keresték fel őket. A szervezéssel Dr. Trampler törődött, és a költségek fedezésére 3 DM-t szedett be személyenként. De tiszteletben tartotta Bruno Gröning kívánságát, hogy a szegényeknek szabad belépést biztosítsanak az előadásokra.

Trampler később megvált Bruno Gröningtől, mert azt hitte, hogy eleget tapasztalt mellette ahhoz, hogy most maga tudjon gyógyítani. Bruno Gröninggel ellentétben tőle nem tagadták meg a természetgyógyász vizsga letételét.

A sajtó eltérően reagált a különböző „menedzserek“ működésére Bruno Gröning személye körül. Néhány újság különbséget tudott tenni, mások ezzel szemben a szemére vetették Gröningnek, hogy meggazdagodott a gyógyuláskeresők pénzén.

A *Stuttgarter Wochenpost*-ban 1949.9.25-én a következőket írták a „Nagykeresetű emberek Gröning körül – [...] Az önzetlen csodadoktor és a profitra sóvárgó kísérete“ cím alatt:

„Már nem fér kétség a Gröning-fenoménhez. A gyógyításai – akármin alapulnak is – valódiak és a tudománynak – amely őt eddig szkeptikusan ítélte meg – a feladata, hogy megmagyarázza ezeket a gyógyulásokat. De amit sürgősen kritizálni kell, azok azok a módszerek, amelyekkel Gröning kísérete dolgozik. Nem Gröning, hanem néhány menedzsere milliókat keresnek a gyógyulásokon. Ahogy eddig ismeretessé vált, Gröning mindig elutasította, hogy a képességével üzleteljen, ahogy azt nehézségek nélkül megtehetné. Annál kevésbé jár jogosan azoknak a nyereség a beteg emberek szenvedéséből, akik számára ennek az embernek a rendkívüli képességei csak üzleti mérlegelés tárgyát képezik. A különtudósítónk, aki Saulusként utazott Rosenheimbe és Paulusként tért vissza, nem tudott elmenni figyelmeztető szavak nélkül a Gröning-jelenség eme pontja mellett.“

Más újságban ilyen címekeket találtam: „Bruno Gröning újra zsákmányszerző úton“, „Csodadoktor Opel Kapitän-nel“, „Jó üzlet a csodadoktornak és lélek-orvosnak“, sőt, a Passauer Presse-ben 1957.04.04-én az állt: „Jól tájékozott köröknek az a véleménye, hogy ő (Gröning) egyike Nyugat-Németország leggazdagabb embereinek.“

A menedzsereinek az anyagi nyereségét Gröning nyereségeként állították be. Így Gröningnek a terhére írták az 1955-59-es perben az elején említett vádiratban, hogy 1949. decembere és 1950. vége közötti gyógykezelések által, tehát pontosan abban az időszakban, amelyikben először Otto Meckelburg (1949 novembertől 1950

június közepéig) és azután Eugen Enderlin (1950 augusztustól októberig) szedték be a beérkező pénzeket, hogy Gröning „néhány százezer márka bevételt“ ért el.

A *Weser Kurier* a későbbi időszakra vonatkozólag is úgy vélt értesülni róla, hogy „ő a hiteladásaiért jelentős díjakat szedett be“ és a *Konstanzer Sonderpost*-ban az volt olvasható 1950.5.15-én:

„Mi, szakemberek, követeljük, hogy fékezzék meg Gröninget a szenvedő emberiség és önmaga védelmében! Sztaniolgolyókat, képeket, érméket, stb. egyetlen értelmesen gondolkodó ember sem vesz komolyan. Gröning azt mondja, hogy ő a korlátlan Mindenhatótól rábizott erőit mindenütt képes szociális alapon bevetni. Ő a film szerint most a katolikus vagy a protestáns Istent érti alatta, vagy minden Istent? Akárhogyan is, mi köze van a visszataszító üzletelésének a ‚mindenható erőhöz‘ és a szociális alaphoz?“

Az ilyen kijelentések éles ellentétben állnak Bruno Gröning személyes felfogásával.

Az 1958.10.5-én Springe-ben tartott előadásában nagyon is világossá válik Bruno Gröningnek a pénzhez való hozzáállása:

„Nem, barátaim, az egészséget senki sem tudja magának megvásárolni, annyi pénz egyáltalán nincs, mivel a pénz az föld, ezt Isten úgy teremtette, hogy van egy fizetőeszközünk, egy föld-kőzet, amink van, amely ritka és az a valuta, az a pénz fedezete. [...] Tehát Istennel két üzletet csinálni, neki cserébe az Ő tulajdonát, ezt a pénzt odaadni: ‚Itt van minden, most add nekem az egészséget!‘ Azt hiszik Önök, barátaim, hogy Isten ezt így akarja? Igen? Nem? Én nem hiszem. De jaj annak, aki ezt a pénzt elfogadja, és azt mondja: ‚Jó, neked adom az egészséget, cserébe add nekem a pénzt!‘ Természetesen nem kapja meg az egészséget, csak odavan a pénze, a másiké a pénz.“

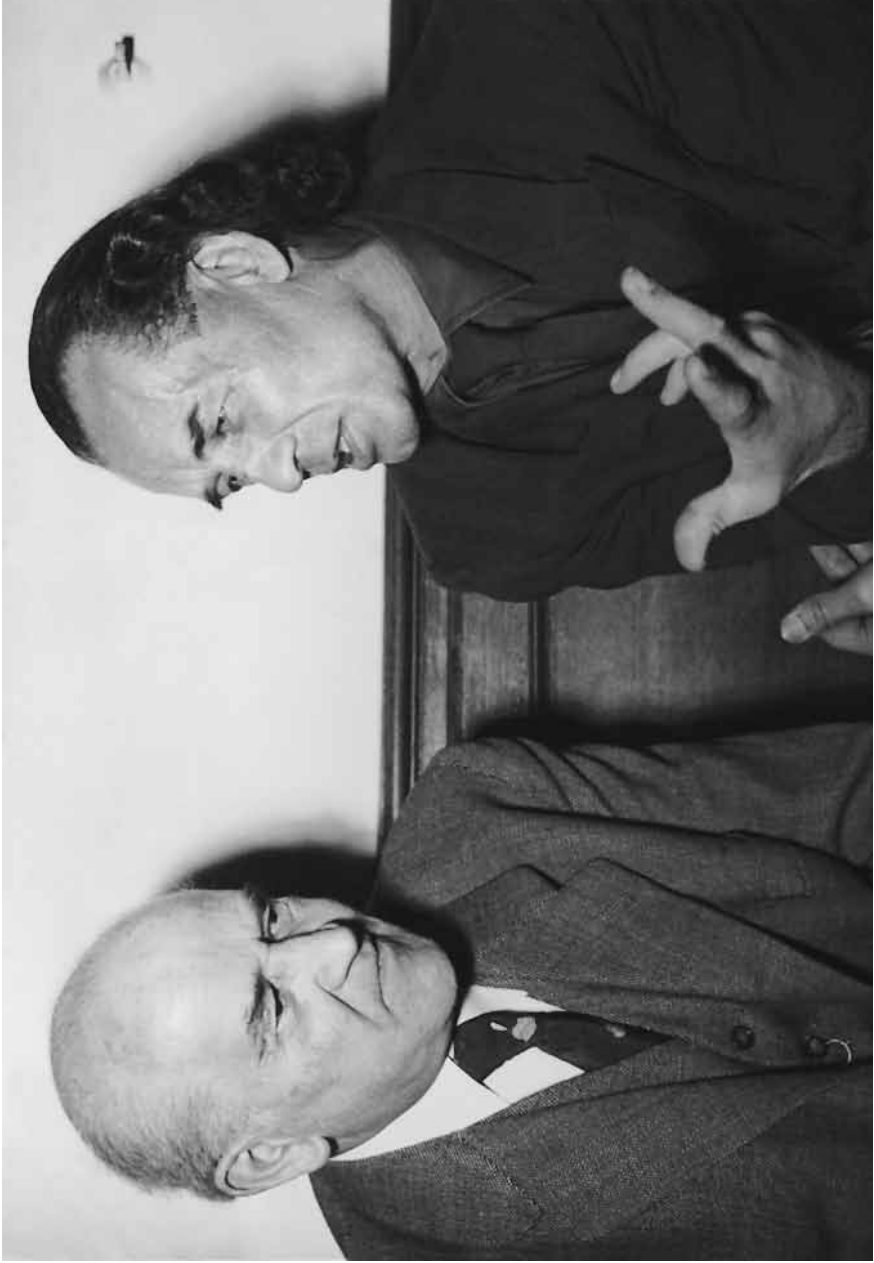
Eskü alatt tett kijelentések és sok tanúvallomás igazolja, hogy Bruno Gröning a nyilvános működésének az első napjaitól kezdve a haláláig hű maradt az alapelvekhez, hogy soha ne követeljen pénzt egyetlen gyógyulásért sem.

Erich K. kortárs tanú egy beszélgetés alatt eskü hatályával bíró nyilatkozatát tette elem, amelyet 1950.06.14-én adott.

Itt van egy kivonat ebből:

„Ezennel eskü alatt kijelentem:

Tudomásom szerint Bruno Gröning úr a gyógyítási tevékenységének a kezdete óta soha nem kért pénzt, és ez alatt az idő alatt semmi pénze sem volt.

Bruno Gröning és Eugen Enderling 1952

Gröning úr azt a rendelkezést adta ki, hogy a beérkező költségtérítési hozzájárulásokat egy listára kell felvezetni, Bruno Gröning semmit sem kapott ezekből a hozzájárulásokból. A rendelkezésre álló összegek nagyságát nem ismerte.

Cím-adatok és iratok rendes körülmények között nem voltak Bruno Gröning kezében.[...]

A nyilatkozat az 1949. júniusától 1949.11.10-ig terjedő időre vonatkozik.“

Otto Meckelburg 1000 DM jövedelmet plusz 25 DM-ás napidíjat adott magának és a feleségének még egyszer ennek a felét. Az általa felvett munkatársak is megfelelő pénzeket kaptak. Gröning ezzel szemben nem kapott semmilyen anyagi juttatást sem a Meckelburg-Egyesülettől. Meckelburg egyedül szállásról és ellátásról gondoskodott az általa meghatározott előadási helységeken.

Richard Westphal H.-ből, akinél Bruno Gröning 1949. nyarán és őszén vendégeskedett, és akinek a háza előtt is a gyógyuláskeresők nagy rohamára került sor, kihangsúlyozta, „hogy Gröning mindig visszautasította, hogy pénzt fogadjon el“. Gröning inkább arra kérte őt, hogy „a pénzösszegeket, amelyek az ő címére érkeznek, haladéktalanul küldje vissza.“

Hans Taubenberger S.-ből, akinek a felesége a Traberhofon meggyógyult, hasonlóról számolt be. Amikor Bruno Gröning a traberhofi időszak után felkereste őt, hamarosan gyógyuláskeresők jelentek meg a lakásában és a lakása körül. Megfigyelhette, hogy Bruno Gröning „mindig visszautasította az összes pénzajánlatot.“

De miből élt Bruno Gröning?

A felépítés első idejében, 1949. márciusától 1950. végéig újra és újra gyógyultak fogadták be őt. A kocsit, amelyet a működésének az első hónapjaiban használt az utazásokhoz, egy gyógyult ingyen és kölcsönbe bocsátotta a rendelkezésére. Herfordban ezen felül sokan még élelmiszert is adtak neki. A Traberhofon a tulajdonos, Leo Harwart vendége volt. A Meckelburg érában az ő egyesületétől kapott szállást és ellátást. A Meckelburgtól való megválás után Dr. Trampler fogadta be Bruno Gröninget Gräfeldingben. Azután kb. 1954/55-ig a Kellner házaspárnál élt Grafrathban, München mellett, de ott lakbért kellett fizetnie. Különböző településeken létrejöttek az első közösségek, amelyeket rendszeresen látogatott. Létfenntartását önkéntes adományokból fedezte, amelyek az előadói tevékenysége kapcsán folytak be neki, valamint hálás személyek alkalmi juttatásaiból. Neki magának csak a legszerűsebb igényei voltak. Emellett – mint a védője, Dr. Reuss az 1951/52-es perben kihangsúlyozta – szabályosan be volt jelentve az adóhivatalnál.

1953. novemberében megalakult a Gröning-Szövetség, amely feladatául tűzte ki, hogy Bruno Gröninget anyagilag úgy támogassa, hogy ő teljesen és egészen a hivatásának tudja szentelni magát. A Szövetség tagsági díjából és adományokból tartotta fenn magát, amelyekkel a közösségek patronálását bel- és külföldön, Bruno Gröningnek a közösségekhez való utazását, és az ő személyes kiadásait fedezték.

Bruno Gröning az esküvője után egy ikerház egyik felébe vonult vissza Plochingenbe, amelyet egy gyógyult, Baur úr, aki a feleségével a ház másik felében lakott, hálából neki akart ajándékozni, hogy ott nyugalmat és otthont találjon. Gröning ezt nem fogadta el ajándékba, hanem kötelezte magát, hogy lehetőség szerint részletekben kifizeti.

A kocsiját, egy Opel Kapitánt, amellyel később járt, és amely néhány újságnak hamis következtetésre adott okot, a barátok bocsátották a rendelkezésére a különböző közösségekből bel- és külföldön, akik azt kívánták, hogy látogassa meg őket, hogy előadást tartson.

Bruno Gröning anyagi helyzete az utolsó években különösen rossz volt, mert fedeznie kellett az ügyvédjének a költségeit, és sok mást a perben Münchenben. 1955/59-ben a Gröning-Szövetség a vezetőség rugalmatlansága miatt már csak elégtelenül támogatta. Bruno Gröningnek néhány alkalommal kölcsönt kellett kérnie a barátoktól, és némely barát adománnyal segítette ki a legnagyobb anyagi szükségből. Ezen kívül még pereskednie is kellett, és végig kellett csinálnia néhány bírósági tárgyalást az első időbeli egykori munkatársakkal. Az egykori vendéglátói Herfordból pl. beperelték őt, miután megvált tőlük. A Munkaügyi Bíróságon egykori vendéglátói felszámolták neki a helyiségek használatát és az idejüket Herfordban, és Gröningnek élete végéig havonta fizetnie kellett nekik.

A leírt tények és a riportok közötti ellentmondás világosan mutatja, hogy felületes szemlélettel és előítéletekkel milyen könnyen el lehet ferdíteni és meg lehet hamisítani a tényeket.

Az egykori menedzserek bossúja

A munkatársak, akik anyagi érdekből álltak Bruno Gröning mellé, miután ő felfedezte a mesterkedéseiket és megvált tőlük, legtöbbször a legádázabb elleneségei lettek. Gyakran értették a módját, hogy az általuk előidézett állapotokat ellene használják fel. A sajtó legtöbbször ezt is különbségtétel nélkül felkapta Bruno Gröning nyilvánosság előtti tekintélyének nagy kárára. Meckelburg hozzáállására pl. a következő szavak jellemzők, amelyekben a Bruno Gröningtől való megválás utáni céljai nagyon világossá válnak:

„Gröninget megtanítom kesztyűbe dudálni, minden csontját összetöröm.“

Enderlin, a természetgyógyász a Bruno Gröningtől való megválás után arra tért rá, hogy őt a hatóságoknál, különböző magánszemélyeknél és egyes sajtószerveknél, beszélgetésekben és levelekben rossz hírbe hozza.

Így aztán a nagy perben a legsúlyosabb vád alakult ki Gröning ellen, Enderlin feljelentése és Meckelburgnak egy, a kormányhoz írt levele alapján. Mindkettlen – rövid idővel azután, hogy megvált tőlük – bevádolták őt a fiatal, Säckingenből való Ruth Kuhfußon gondatlanságból elkövetett emberölés miatt.

Mivel ezt a vádpontot nagyon kitergették a sajtóban, és gyakran nagyon igazságtalanul ábrázolták, indítatást érzek arra, hogy még egyszer felvázoljam az akkor történeteket.

Emil Kuhfuß, takarékpénztári alkalmazott Säckingenből, 1949. novemberében eljött a 17 éves leányával, Ruth-tal, akinek kétoldali tüdőtuberkulózisa volt, Bruno Gröning egyik, Meckelburg és Hülsmann által rendezett előadására Bad Wiesseebe, mert azt remélte, hogy ott meggyógyul a lánya.

Bruno Gröningnek már a 25 személy részére tartott előadás alatt feltűnt Ruth, mert az első sorban ült, és egy takaróba volt beburkolva. Bár ő egy ösztönös megérzés alapján egy, az előadás után Meckelburggal folytatott vitában annak világosan értésére adta, hogy Ruthon ő sem tud segíteni, Meckelburg ismételten unszolta Gröninget, hogy gyógyítsa meg a lányt. Meckelburg nagy érdeklődést mutatott a fiatal Kuhfuß iránt, és szilárdan meg volt róla győződve, hogy Gröning, ha akarná, meg tudná gyógyítani Ruth Kuhfußot, mert az ő felesége még Bruno Gröning távollétében is meggyógyult. Ezt a meggyőződést keltette az apában és a lányában is, akikkel nyilvánvalóan már előzőleg beszélgetett.

Ezt követően egy Bruno Gröninggel, a Meckelburg házaspárral és az édesapával folytatott megbeszélésen Kuhfuß kisasszony azt mondta, hogy már javulás állt be az egészségi állapotában, és ő most szilárdan hisz abban, hogy meggyógyul. Az apa és a lánya kijelentették Gröningnek, hogy teljes bizalommal vannak iránta, és az a meggyőződésük, hogy ő segíteni tud és segíteni fog. Kihangsúlyozták, hogy ő az utolsó reményük, mert az orvosok feladták Ruthot. Különösen Ruth beszélt Bruno Gröningnek arról, hogy erősen idegenkedik egy újabb orvosi gyógykezeléstől. Gröning nem akarta megfosztani a súlyos beteget az utolsó reménységétől, de nyomatékosan azt tanácsolta neki, hogy újra helyezze magát orvosi ellenőrzés alá. Így nem zárta ki vele szemben a gyógyulás lehetőségét. Az apának azután azt mondta, hogy ha a lánya egészségesnek érzi magát, akkor az még nem jelenti azt, hogy egészséges, és felszólította őt, hogy végeztessen el egy orvosi utóvizsgá-

latot, és csináltasson egy röntgenfelvételt. Ugyanebben az időben szabad lett egy hely a fiatal hölgy számára a Wehrawaldi Szanatóriumban, amelyet az apa még a bad wiessee-i tartózkodás alatt lemondott.

Az azt követő levélváltást Kuhfuß apja és Meckelburg között eltitkolták Gröning elől. Ő először 1950. május közepén értesült az apa segítségkérő leveleiről, aki nyilvánvalóan újra kapcsolatot keresett Bruno Gröninggel. Meckelburg Gröning tudta nélkül megígérte annak jöttét, és őt szerződésbeli kötelezettségére figyelmeztetve, miszerint teljesen és egészen a Meckelburg-Egyesület rendelkezésére kell állnia, kényszerítette rá, hogy keresse fel a Kuhfuß családot Säckingenben. Kényszeríteni akarta Bruno Gröninget, hogy segítsen, és közölte, hogy Gröning „azért jött, hogy elvegye a betegség maradékát“. Követelte Bruno Gröningtől, hogy ezt erősítse meg Ruth előtt. A fiatal lány sírva fakadt, és Bruno Gröning kényszerítve érezte magát, hogy teljesítse Meckelburg felhívását, ha nem akarja Ruthot még az utolsó reményétől is megfosztani.

Otto Meckelburg a Kuhfuß apának írt leveleiben ismét megerősítette annak hitét a hamarosan bekövetkező gyógyulásban, a Bruno Gröningnek Bad Wiesseeben tett ezzel ellentétben álló kijelentése ellenére, akinek az volt a véleménye, hogy a lány halálos beteg. Meckelburg még ígéretet is adott Kuhfuß úrnak arra, hogy a lányát az egyesületének még nem létező szanatóriumába, Mittenwaldba felveszik.

Azon igyekezett, hogy Ruth Kuhfuß gyógyulása által – akinek az orvosok évekig tartó fáradozása ellenére mind rosszabbá vált az állapota – egy hatásos reklámra tegyen szert az 1949. novemberében megalapítás előtt álló egyesülete számára.

Az apa nem fáradozott tovább annak érdekében, hogy a lányát felvegyék a tudószanatóriumba. Ő és a lánya egyenesen fanatikus hittel kapaszkodtak a Bruno Gröning általi gyógyulásba. Ruth, aki sokat szenvedett az eddigi, meglehetősen fájdalmas orvosi kezelés alatt, és ezenkívül még a lehetséges operációtól való nagy félelemben élt, amibe sok hozzá hasonló beteg belehalt - ahogyan ő azt 1946-ban egy szanatóriumi tartózkodás alatt 15 évesen megélte - továbbra is megtagadott minden orvosi kezelést. A szülők először 1950. végén kértek egy ismerős orvostól segítséget, de akkor már túl késő volt. 1950. december 30-án Ruth Kuhfuß belehalt a betegségébe.

Bár Bruno Gröningre semmi vétséget sem tudtak rábizonyítani Ruth Kuhfuß halálával kapcsolatban, már maga a vád is kapóra jött bizonyos körök számára. A sajtóközlemények világosan beszélnek. Ilyen címek voltak olvashatóak: „Az életével fizetett a vak hitért“ „A csodadoktor Gröning a halált hozta“ „Gröning súlyos vád alatt“ „Gröning hagyta, hogy egy lány meghaljon“ „Halálos bizalom“

stb. Bruno Gröninget a nyilvánosság a sok sajtócikk miatt már az első per megkezdése előtt bűnösnek találta. A legtöbb szerkesztő nem tartotta szükségesnek, hogy őt magát kikérdezze; egyedül a terhelő tanúk szemrehányásait idézték, amelyek a vádiratban tükröződtek, és csak az apa kétségbeesett leveleit hozták nyilvánosságra.

Sok hasonlóan hangzó beszámoló képviselőjeként egy cikk található 1957. február 20-án a *Hamburger Echo*-ban ezzel az ironikus címmel: „A német Raszputyin mesterműve“. Öt hónappal az első per kezdete előtt, amely a Kuhfuß-esetben Bruno Gröning számára felmentéssel végződött, ez az újság úgy véli - a tények pontos ismerete nélkül - hogy a nyilvánosság előtt a bíró szerepét kell játszania:

„A német Raszputyin áldozata a 18 éves Ruth Kuhfuß, akinek a csodaemberben való hitéért az életével kellett fizetnie“ áll még a cikk címében, amelynek a szerzője már az első sorokban a háttérben rejlő okok hiányzó ismeretéről ad bizonyosságot. A tüdőtuberkulózis diagnózisát az 1949-es évre teszik, bár Ruth már 1946-ban szanatóriumban tartózkodott a betegsége miatt.

A betegségének a kilátásai, amely már az orvosi kezelés éveiben életveszélyessé rosszabbodott, hamisan lettek leírva:

„Az orvosok csak egyet tudtak tanácsolni: le kell állítani az egyik tüdőlebenyt. Szigorúan az orvosi előírásokhoz kell tartania magát, és állandó orvosi felügyelet alatt kell maradnia, akkor három-négy év múlva újra teljesen egészséges lány lesz!“ ígérik az orvosok.“

Ez olyan kijelentés, amit még az orvosszakértők egyike sem mert megtenni a perben, de az újságírónak olyan könnyen kifolyt a tollából. Továbbá így szól a beszámoló:

„Én akarok és fogok is segíteni“ mondta a csodatevő ember, „de csak két feltétellel ...“. Bruno Gröning azt követelte, hogy a leállított tüdőlebeny tüdőtöltését abba kell hagyni, és soha többé egyetlen orvos sem léphet újra Ruth betegágyához.[...] A leány mind rosszabbul lesz. Mikor már nem tud védekezni, akkor konzultálnak egy orvossal. Az már csak a vállát tudja vonogatni. Ruthnál minden orvosi segítség késő.[...] Ez volt a „német Raszputyin“ mesterműve, amelyért hamarosan a bíróság előtt kell felelnie.“

A Bruno Gröning elleni vádakat pusztán „tényeknek“ állítják be, a vádakat megcáfoló számos bizonyítékot nem említik. Ugyanakkor kis változtatásokkal ugyanaz az újságtudósítás található Augsburgban, Hofban, Karlsruheban, Mannheimban, a Saar-Vidéken, a Ruhr-Vidéken, a Rajna mentén, Detmoldban, Brémában, Flensburgban és még sok helyen.

A különböző településeken kiadott beszámolók összehasonlításakor világossá válik, hogy nyilvánvalóan mindig egy többé-kevésbé mindenre jobban kiterjedő részletes beszámoló kivonatai, amelyet egy sajtóügynökség közvetített az újságoknak. Az egyes újságok a szükségletük szerint vettek ki belőle részleteket maguknak, amelyeket az állítások valódiságába vetett hitben Németország legészakibb részétől a déli részéig nyilvánosságra hoztak. A *Lippische Landeszeitung* (1957.02.27.) Detmoldban, a *Westdeutscher Tageblatt* (1957.02.27.) Dortmundban, az *Allgemeine Gerichtszeitung* (1957.02.24.) Augsburgban többek között egy jobban kifejtett megfogalmazást vett át. Ezekben további nyilvánvaló valótlanosságok találhatók, amelyek az elégtelen kutatásra vagy a tudósító elfogultságára utalnak. Bruno Gröning ezekben közölt életrajzából – „Egy bolond karrierje“ címmel (*Allgemeine Gerichtszeitung* 1957.02.24.) –, és Gröning nyilvános tevékenységének „tömeghisztériaként“ vagy „pszichózis-ként“ történő leírásából felismerhető a tendenciózusság. A tudósító a végén még egyszer minősíti a kutatásait, amikor egy orvosszakértői véleményt idéz, amelyet az 1952/53-as per idején Bruno Gröningről adtak ki, és Victor von Weizsäckert jelöli meg a szakértői vélemény szerzőjeként, aki azonban bizonyíthatóan soha nem írta meg az idézett bírósági szakértői véleményt.

Egy, a vádiratbeli tárgyi hiba alapján, amelyben ez állt:

„A lánya halála felett érzett bánatában Kuhfuß úr is meghalt 1951.02.27-én“, néhány újságíró még többé-kevésbé nyíltan a szemére vetette Bruno Gröningnek Ruth apjának a halálát is, bár az, mint később kiderült, nyolc nappal egy epehólyag-operáció után embólia következtében halt meg 1951. februárjában.

Az olvasó könnyen elképzelheti egy ilyen tudósításnak a közvéleményre tett hatását Bruno Gröning hírnevét tekintve. Csak kevés olyan újság volt, amely Bruno Gröning nézőpontját is bevonta az események lefolyására vonatkozó tudósításába. Így neki kellett szembeszállnia a sajtótudósításokkal helyreigazítások formájában. A cikkeknek az egész szövetségi területen való terjesztése mellett ez az erőfeszítés csak egy csepp volt a tengerben.

De nem csak a vádirat, hanem maguk a perek is mérvadóan csapódtak le a hírközlés legtöbb területén. Úgy tűnt, hogy a gondatlan emberölés büntetvére vonatkozó vádiratot minden lehetséges módon ki akarják használni Gröning ellen.

De ha az ember veszi magának a fáradságot, hogy közelebbről megnézze a terhelő és a mentő tanúk vallomásait, akkor az egész helyzet másnak mutatkozik, mint az éppen említett sajtóhírekben.

A fő vádpont, amelyre a vádirat támaszkodott, az volt, hogy Bruno Gröning nyomtatékosan megöltötte Ruth Kuhfußnak az orvossal való további konzultá-

ciót. Ezenkívül a szemére vetették, hogy garanciát adott a lánynak a gyógyulásra. Emellett Otto Meckelburg volt az első, aki előhozta ezeket a vádakokat a bíróságnál.

Ő 1955 januárjában azt állította a hatóságok előtt:

„A Kuhfuß-eset többek között egy jellemző példa volt Gröning kezelési módjának a felelőtlenségére. A figyelmeztetésem és szemrehányásaim ellenére ő olyan messzire ment a nagyképűségében, hogy azt kívánta meg, hogy a Kuhfuß-esetben ne vegyenek orvost igénybe. [...] Gröning az én és a feleségem, valamint Ruth K. apja jelenlétében kezelte Ruth K-t. Ő maradéktalan bizalmat követelt meg tőle, és továbbá alapfeltétellé tette, hogy nem vetheti alá magát semmiféle orvosi kezelésnek, ha neki teljesen meg kell gyógyítania a leányt.“

A bíróság előtt mindkét perben már világossá kellett volna válnon, hogy Meckelburg vallomásai milyen nagy ellentmondásokat tartalmaznak. Ő mindkét perben ellentmondott az imént idézett vallomásának. A kihallgatásnál azután azt állította, hogy „ő nem volt jelen, amikor Gröning Kuhfuß-szal beszélgetett“, csak később hallotta Kuhfuß úrtól, hogy Bruno Gröning megtiltotta az orvost és gyógyulási garanciát adott. Ezen kívül nyomatékosan tagadta, hogy befolyása lett volna Gröningre, mert ez idő tájt még nem nála működött. Egyébként egyáltalán nem volt semmilyen személyes érdekeltisége sem a mittenwaldbeli szanatóriumot illetően, és kezdettől fogva ellene volt, hogy Bruno Gröning Kuhfußékkal foglalkozzon. Ő minden levelet megbeszélt Gröning úrral, és annak a rendelkezése alapján írta meg azokat. A felesége is azt állította, hogy Kuhfußtól hallotta, hogy Bruno Gröning megígérte a gyógyulást. Meckelburg asszony ezen felül a vallomásaiban a férjét támogatta. Ő a per folyamán megerősítette, hogy a férje „nyomatékosan azt ajánlotta Ruth Kuhfußnak, hogy menjen el egy orvoshoz.“

Másutt azt mondta:

„A férjem Bad Wiesseeben nyomatékosan megkérte Ruthot, hogy mégis vonuljon be egy szanatóriumba, ahogyan én is azt tettem.“

Ezek olyan állítások voltak, amelyek azután hamarosan valótlannak bizonyultak. A fellebbezési tárgyalás folyamán a tanúk termében, a tárgyalótermen kívül egy személy érdekes módon hallotta Meckelburg asszony kijelentését, hogy örül, hogy „mindazt elmondta, amit a férje megkívánt tőle“. Mikor az ügyvéd a tárgyalás alatt erre rákérdezett, Meckelburg asszony ezt letagadta.

Ruth Kuhfuß édesanyja is azt állította, hogy a férjétől hallotta, hogy Bruno Gröning eltiltotta az orvostól. Ugyanezt állította Ruth nővére és a kezelő orvosnő is a Közegészségügyi Hivataltól.

Viszont a terhelő tanúk egyike sem hallotta Bruno Gröningtől magától az orvostól való eltiltást, sem a gyógyulási garanciát. Kuhfuß asszony is igazolta,

hogy 1950. májusában Bruno Gröning Säckingenben tett látogatásánál nem hallotta, hogy az megtiltotta volna azt, hogy egy orvossal konzultáljanak. Ezenfelül Kuhfuß apjának egyetlen levelében sincs szó erről.

A per alatt (fellebbviteli tárgyalás 1958.) Ruth anyja azt mondta a lánya állapotáról: „Két évig volt szanatóriumban, jobban lett, jól nézett ki, életvidám lány volt, és mindig orvosi ellenőrzés alatt állt. Először akkor rosszabbodott az állapota, amikor Gröningnél volt.“ Azután a következő szóváltás alakult ki közte, a bíró és az ügyvéd között:

Bíró: Gröning megkívánta-e, hogy röntgenfelvételt készítsenek?

Kuhfuß asszony: Nem csináltak röntgenfelvételt.

Bíró: Egészen biztos benne?

Kuhfuß asszony: Azt tudnom kellene, biztosan nem csináltak.

Bíró: Ön itt téved. Itt van egy röntgenfelvétel. (Felmutatta a röntgenképet, és felolvasta Kuhfuß úr ezzel kapcsolatos levelét.)

Az ügyvéd bekapcsolódik: Ez egy bizonyíték arra, hogy a Kuhfuß asszony és a férje közötti viszony nem volt a legjobb.

Kuhfuß asszony: Nem, a férjemmel a legjobb viszonyban voltunk. [...]

Ügyvéd: Megismétli, hogy Ruth állapota akkor rosszabbodott, amikor Gröningnél volt?

Kuhfuß asszony: Igen, így van.

Ügyvéd: De van egy igazolás a Közegészségügyi Hivaltól, hogy az állapota előtte mindinkább rosszabbodott, és Ön azt állítja, hogy az Ön lánya jól nézett ki.

Bíró: Feltételezem, hogy Ön nem tesz hamis vallomást a Gröninggel szembeni ellenszenvből.

Kuhfuß asszony: Igen, itt az igazságról van szó.

Ügyvéd: Miért nem hívott a veje, aki maga is orvos, orvost, miért nem tette ezt maga, az anyja? Hallotta Ön személyesen, hogy Gröning eltiltotta az orvostól?

Kuhfuß asszony: A férjem és a lányom mondták ezt.

Bruno Gröning egy, a Kuhfuß-esettel kapcsolatos állásfoglalásában így nyilatkozott a vádaskodásokat illetően:

„Itt különösen ki kell hangsúlyozzam, hogy én már eleve vonakodtam attól, hogy egyáltalán megismerjem a ‚Kuhfuß-kérdést‘. A Kuhfußékkal (apával és lányával) való első találkozásnál felismertem, hogy Kuhfuß lányán már semmiképpen sem lehet segíteni. És ezt a beteget én halálra ítéltként jelöltem meg. Mikor én ezt így megmondtam Meckelburg úrnak, az kimondottan követelte, hogy ezt a beteget semmiképpen nem utasíthatom el, mert ez által az eset által olyan sok alkalom nyílna rá, hogy az egyesületet – amely ezidőtájt az alapítás előtt állt, fellendítse azáltal, hogy – ahogyan ő kifejezte magát – az egész orvostudományt meg tudná leckéztetni (Ruth állapota 1949. végén az orvosi intézkedések ellenére erősen rosszabbodott). [...] Egy Meckelburg és köztem lezajlott komoly összetűzés ellenére, amely részben Dr. Keim orvos és Beuchel úr (Esslingenből) jelenlétében folyt le, nem lehetett megértetni Meckelburg úrral, hogy a Kuhfuß-esetben valóban nem volt gyógyulás, és ő most azt kívánta tőlem, hogy itt segítsek.

Dr. Keim néhány évvel ezelőtt meghalt, úgy hogy egyedül Beuchel úr maradt tanúnak erre a vitára vonatkozóan. Dr. Keimmel kifejezetten arról beszélgettünk, hogy lehetetlen, hogy rákényszerítsenek arra, hogy belebocsátkozzam a Kuhfuß ügybe.“

Bruno Gröning a Kuhfuß úrral és a lányával való találkozás előtt Dr. Keimhez fordult. Ennél a beszélgetésnél tanúként jelen volt Georg Beuchel E.-ből.

Ő eskü alatt vallotta:

„Gröning úr a jelenlétemben azt mondta Dr. Keim úrnak, hogy ebben a házban van egy beteg, akin ő, Gröning sem tud segíteni. Ő ellenkezett, hogy felkeresse azt a szobát, amelyben Kuhfuß kisasszony és Kuhfuß úr tartózkodtak, és többször kért Dr. Keim úrtól tanácsot, hogy mit tegyen. Ahogyan emlékszem, Dr. Keim úrnak az volt a véleménye, Bruno Gröninggel ellentétben, (aminek hangot is adott), hogy semmi esetre sem ártana azzal, ha teljesítené Kuhfuß kisasszony kívánságát, és beköszönne neki, hogy ‚Jó napot!‘

Nekünk mégis feltűnt ebben az összefüggésben, hogy egy úr Gröning akkori környezetében – Meckelburg úrról volt szó – különös fontosságot tulajdonított annak, hogy összeismertesse Gröning urat Kuhfußékkal, a vendégekkel. Meckelburg úr még mérges is lett, mikor Gröning úr nem akarta azonnal követni a felszólítását, hogy lépjen be abba a szobába, ahol Kuhfuß kisasszony és Kuhfuß úr el voltak szállásolva. A Meckelburgra vonatkozó benyomásom, mint Dr. Keim úré is (amelyet nekem többször elmondott) igen rossz és visszataszító volt. Kész vagyok rá, hogy ezt a vallomásomat a bíróság előtt szóban is megerősítem.“

Meckelburg adataival ellentétben Georg Beuchel a saját élménye alapján tudott beszámolni arról, hogy Otto Meckelburg már az akkori időkben ellenőrzést

gyakorolt az érkező gyógyuláskeresők fölött. Még egy Dr. Keim úr és Bruno Gröning közötti beszélgetés tartalmára is emlékezett, amely Gröning Kuhfuß-szal való találkozására után történt. Dr. Keim később beszámolt neki róla.

1957.03.25-én az első perben Beuchel egy eskü alatt tett vallomásban jegyzőkönyvbe mondja a visszaemlékezéseit:

„Az 1949-es évben Bad Wiesseebe utaztam Dr. Keim úrral, akinél kezelés alatt álltam, hogy ott felkeressük Gröning urat, aki akkoriban ott tartózkodott. Senkinek sem sikerült olyan könnyen bejutni Gröning úrhoz Meckelburg úron keresztül, mert Meckelburg úr nagy befolyású ember volt, és csak azt eresztette Gröning úr elé, akit ő akart. Így reméltem, hogy ha egy orvossal megyek oda, akkor hamarabb lesz lehetőségem rá, hogy Meckelburg urat késznek találjam arra, hogy beengedjen Gröning úrhoz. [...]

Pontosan tudom Dr. Keim úrtól – aki időközben elhunyt –, hogy Gröning úr elmondta Dr. Keim úrnak ezzel kapcsolatban, hogy Meckelburg úr megkövetelte tőle, hogy ezzel a beteggel külön foglalkozzon, és Gröning ne mondja azt Meckelburg úrnak, hogy ő nem tud ezen a lányon segíteni. Meckelburg úr unszolta Gröning urat, hogy neki feltétlenül foglalkoznia kell ezzel a beteggel.

Meckelburg bebeszélte a beteg apjának és magának a betegnek is, hogy ő (Gröning) meg tudja gyógyítani a lányt. Gröning úr felháborodását fejezte ki Keim úrnak, azzal, hogy a legnagyobb nyomatékosággal azt nyilatkozta, hogy ez a beteg (Ruth Kuhfuß kisasszony) halálra van ítélve, hogy ő (Gröning) nem akarja, hogy bármi köze is legyen hozzá, mert itt már nem lehet segíteni. Gröning úr továbbá akkoriban azt mondta Dr. Keim úrnak, hogy Kuhfußék, az apa és a lánya már hallani sem akarnak az orvosokról, az utolsó segítségüket inkább már csak Gröning úrban látják, mert különben sehol máshol nem kapnának segítséget. Továbbá a Dr. Keim úr által elmondottakból még ma is tudom, hogy Gröning úr azt mondta Dr. Keim úrnak, hogy ő (Gröning) örül annak, hogy befolyásolni tudta a beteget és az apját, Kuhfuß-t arra vonatkozólag, hogy orvosi ellenőrzésnek, valamint további kezelésnek vesse alá magát, és hogy Kuhfußék, apa és leánya, elfogadták ezt a tanácsot és késznek mutatkoztak erre. Dr. Keim úrnak is ugyanaz volt a meggyőződése, mint Gröning úrnak. Ő azt mondta, hogy Gröning úr helyesen cselekszik, hogy ezt a beteget újra orvoshoz küldi.“

Emellett Beuchel úr más helyen kimondottan hangsúlyozta, hogy ő még pontosan vissza tud emlékezni rá, hogy Bruno Gröning neki is halálos betegnek mondta Ruth Kuhfuß-t.

Ezzel szemben világossá válik Meckelburg Ruth Kuhfuß iránti kifejezett érdeklődése még a levelezésben is, amit azután Kuhfuß úrral folytatott, és ami

egészen ellentétben áll a bíróság előtt tett vallomásával. Ebből félreérthetetlenül kitűnik, hogy ő volt az, aki Bad Wiesseeben Kuhfußékban (apában és lányában) felbresztette a szilárd meggyőződést, hogy Bruno Gröning meg fogja gyógyítani Ruthot, és hogy ő – és senki más – erősítette meg őket újra meg újra ebben a meggyőződésükben.

1950. február 12-én többek közt azt írta Kuhfuß úrnak:

„Egyébként azt az örömteli hírt közölhetem Önnel, hogy az Ön gyermeke lesz az első, aki hivatalos ígéretet kap arra, hogy ingyen felvegyék a szanatóriumba, Mittenwaldba. Az odautazásra szóló vonatjegyet időben elküldjük, úgyhogy a gyógyulás semmibe sem fog kerülni.“

Itt világossá válik, hogy ki adott ígéreteket, amelyeket nem tartottak meg. Meckelburg, aki Kuhfuß úr bizalmasa lett, megígérte a Mittenwald Szanatóriumba való felvételt, bár ő pontosan tudta, hogy az említett szanatórium még egyáltalán nem létezik, és hogy se hivatalos engedély nem volt megadva, se gyógyítási engedély Bruno Gröningnek. Ő gyógyulást is ígért, bár a Bruno Gröninggel Bad Wiesseeben folytatott beszélgetésből ismeretesnek kellett lennie előtte, hogy ő világosan kihangsúlyozta, hogy már nem tud Ruthon segíteni, mert a lány - ahogyan ő (Gröning) mondta, halálos beteg.

Egy további bizonyíték arra, hogy Meckelburg, ha pénzről vagy személyes előnyökről volt szó, nem tartotta nagyon fontosnak az igazságot, és attól sem riadt vissza, hogy gyógyulási ígéretet tegyen, megmutatkozik a Kuhfußszal párhuzamos eseményekben, a Bayreuthból való iparmágnás, Z. esetében is. Ebben az esetben Meckelburg 100 000 DM-t követelt a gyógyulásért, de hamarosan lement 20 000 DM-ra és azután, mikor látta, hogy ezt az összeget sem tudja megkapni, végül megelégedett 4000 DM-val. A Z. úrral folytatott tárgyalásoknál kihangsúlyozta, hogy „mindenképpen meggyógyítják“. De ebben az esetben nem jött létre az üzlet.

Kuhfuß úr, miután a lányának a szanatóriumi helyét lemondta, novemberben megcsináltatta a Bruno Gröning által megkívánt utóvizsgálatot, amely változatlan eredményt adott, de azután elállt minden további orvosi kezeléstől, sőt még a vizsgálatoktól is. A Säkingeni Közegészségügyi Hivatal kezelő orvosnője, mivel fertőző tüdőtuberkulózisról volt szó, és semmit sem hallott Kuhfuß úrtól, 1950. februárjában Kuhfuß úrhoz fordult, hogy a lányát berendelje egy további utóvizsgálatra.

Válaszul a következő levelet kapta Kuhfuß úrtól:

„Ön annak a kívánságának adott hangot, hogy megvizsgálja Ruthot. Kérve kérem, hogy ne fogja fel hálátlanságnak vagy rosszakaratnak, ha arra kérem

Önt, hogy tekintsen el ettől. Ruth éppen tegnapelőtt kapta meg az értesítést a Mittenwald Szanatóriumtól, hogy legyen készenlétben egy utólagos szakértői vizsgálatra. A szanatórium, amely mint ismeretes, állami engedéllyel stb. létesült és ahol állami részről beiktatták az előzetes és utólagos szakértői vizsgálatot, garanciát ad arra, hogy Ruth nem marad kezelés nélkül.

Ha arra kérem, hogy tekintsen el a vizsgálatról, akkor csak azért teszem, hogy ne keresztezzem, vagy ne tegyem illuzórikussá a G. gyógymódot. Bizonyos, hogy ez akkoriban egy rettenetes, számomra beláthatatlan következményekkel járó döntés volt. De kérem Önt, hogy próbáljon meg megérteni és ne haragudjon rám, mert az fájna nekem.“

Ez a levél önmagáért beszél, és nagyon világossá teszi az egész helyzetet. Meckelburg egy szanatóriumról beszélt Kuhfußnak, amely még egyáltalán nem létezett, és ő ezt érvként használta fel, hogy meggátolja a további orvosi intézkedéseket. A szavai, hogy nem akarja Gröning gyógymódját keresztezni, megdöbentően hatnak, mivel éppen ő (Gröning) szólította fel őt bizonyíthatóan Bad Wiesebeben egy utólagos vizsgálatra, és ezzel további orvosi ellenőrzésre.

Másrészt ezt Kuhfuß az azelőtti írásában (1950.1.4.) maga is elismerte:

„... Gröning úr feladatul adta nekünk, hogy hat nappal később, tehát 11.12.-én csináltassunk egy röntgenfelvételt.“

Itt ezen felül még kiderült, hogy ő Gröningnek egy újbóli utasítására várt, hogy még egy röntgenfelvételt csináljanak. Egyértelműen ellentmondás mutatkozik. Hogyan tilthatta el Bruno Gröning az orvostól, ha egyidejűleg arra kérte, hogy csináltasson röntgenfelvételt és Kuhfuß úr még várt is ilyen utasításokra?

Így Kuhfuß úr, mint kiskorú lányának törvényes gondviselője elhatározta, hogy a lányát, aki minden orvost elutasított, támogatja. Ő is megalapozta annak az orvosokkal szembeni elutasító magatartását, amely az esetleges operációtól való félelmére és az eddigi fájdalmas és eredménytelen orvosi fáradozásra vezethető vissza, hasonló módon, mint ahogy az az apa 1950. március 16-ai írásából kiderül:

„Ő mereven elutasít egy másik orvosnál történő kezelést; megingathatatlanul hisz Gröning úrban, és nem akarja őt megbántani azzal, hogy kihív egy másik orvost.“

Ha Bruno Gröning kifejezetten megtiltotta volna neki az orvost, akkor azt ő ezen a ponton nagyon valószínű, hogy így is mondta volna. Így Bruno Gröning személye által, aki őt tapintatból nem fosztotta meg a gyógyulásba vetett hitétől, egy lehetőségre lelt, hogy más személyek előtt igazolja az orvosi kezelés ellen való védekezését.

Az édesanyja, aki nem tudta helyeselni a lányának és a férjének a hozzáállását, és nyilvánvalóan Gröning ellen volt hangolva, nem tett lépéseket ez ellen, ugyanolyan keveset tett a sógor, aki mint orvos éppenséggel előre láthatta volna a helyzetet. A Közegészségügyi Hivatal orvosnője, aki tudakozódással gyorsan felismerhette volna, hogy államilag engedélyezett Mittenwald Szanatórium egyáltalán nem létezik, sem tett további lépéseket. Ő csak meglátogatta Ruthot, és mikor megfigyelhette, hogy „egy nagyon modern, levegős, szép szobában“ volt elszállásolva, eltekintett a további intézkedésektől. Ő már nem látott reményt a felgyógyulásra, és nem akarta – mint ő maga mondta – „megingatni az apa hitét“, mivel számára „a fiatal leány sorsához a Wehrawaldban történő gyógykezelés kudarca után nem fért kétség.“

Bruno Gröning már Bad Wiesegeben ugyanerre a következtetésre jutott. Ruth szemmel láthatóan rossz állapota és Kuhfuß apa és leánya kijelentései alapján arra a meggyőződésre kellett jusson, hogy Ruthot feladták az orvosok. Ezenfelül tudta, amint az az ő kijelentéseiből és Beuchel tanú beszámolójából kitűnik, nyilvánvalóan egy intuitív felismerésből kiindulva, hogy Ruthnál nem volt lehetséges a gyógyulás. Mély együttérzésről tanúskodik, hogy Ruthnak, aki őbenne látta az utolsó reményét, ezt nem mondta meg világosan, és érthetően nem fosztotta meg őt a gyógyulásba vetett reményétől. Ez a súlyos beteg helyzetével való együttérzés határozta meg a cselekvését a Ruth Kuhfußszal való második találkozásánál is, 1950. májusában Säckingben. Otto Meckelburg ezt a találkozást is ki akarta kényszeríteni. Ő garantálta Kuhfuß apjának Bruno Gröning újabb látogatását, miután azt azelőtt 1950. májusáig ígéretekkal hitegette és ezzel távol tartotta attól, hogy másféle intézkedéseket hozzon.

1950. februárjában megígérte Ruth felvételét a nem létező szanatóriumba, Mittenwaldba. Ezt az ígéretét másfél hónappal később visszavonta, és március végén azt javasolta Kuhfuß papának:

„Ennek folytán csak egy másik mód lenne rá, hogy Ruth a leggyorsabban élvezhesse a Gröning általi kezelést; őt itt valahol a közelben egy magánpanzióban kellene elszállásolni, hogy lehetősége legyen rá, hogy kezelhesse őt.“

Erre nem került sor Ruth egészségi állapota miatt, ezért Kuhfuß úr arra kérte Meckelburgot, hogy Gröning személyesen látogassa meg.

Ezt Meckelburg kieszközölte azáltal, hogy Gröninget a szerződésbeli kötelezettségére való hivatkozással és azzal, hogy egy nagy összeggel kártalanításra kötelezi, rákényszerítette, hogy teljesítse a kívánságát.

Bruno Gröning ezt írta ehhez a „Kuhfuß-est“ felvázolásában 1955. április 26-án:

„Még ha az említett ‚szerződést‘ a Meckelburg házaspár rendkívül egyoldalúan az ő javukra alkalmazta is, nem akartam okot szolgáltatni rá, hogy szerződészegő legyek – de ezenfelül emlékszem, hogy addig még egyetlen beszámolót sem kaptam a Kuhfuß kislány hogylétéről, és hogy megfogadták-e a tanácsomat, hogy az új röntgenképeken keresztül kerülő úton egy újabb szakorvosi vizsgálatot végezzenek. Így túltettem magam Meckelburg nagyon kellemetlennek érzett unszolásán, és eldöntöttem, hogy elutazom Säckingenbe. [...] Mégis mielőtt beléptünk a Kuhfuß család házába, arra kértem Meckelburg urat, hogy maradjon mellettem tanúként, állandóan úgy intéztem, hogy tanúk jelenlétében beszéljek embercsoportok előtt és egyes emberekkel is. [...] Otto Meckelburg megígérte, hogy mellettem marad.“

Bruno Gröning a további fejtegetéseiben leírja, hogy Meckelburg az ígérete ellenére visszavonult a Kuhfuß házaspárral, úgyhogy ő egyedül maradt Ruth-tal. Ruth azután az azt követő beszélgetésben megerősítette neki, hogy az általa Bad Wiesseeben kért orvosi ellenőrzést elvégezték, anélkül, hogy javulás mutatkozott volna, mégis – mint ahogy mondta – azóta jobban érzi magát. De nagyon panaszkodott az anyja hozzáállására, akinek a közelében nagyon nem-jól érzi magát, mialatt az apja közelében nagyon jól érzi magát. Ezenfelül bizonygatta Bruno Gröningnek, hogy orvosi ellenőrzés alatt van, és hogy az orvosnő „csodálkozott, hogy ő még egyáltalán él“. Bruno Gröning azután újból félreérthetetlenül arra ösztönözte őt, „hogy továbbra is maradjon orvosi felügyelet alatt“.

Bruno Gröning:

„Minden, amit itt a második találkozásról elmondtam, és annak a lehetősége nélkül, hogy a vallomásom igaz voltára vonatkozóan tanúkat tudnék megnevezni, az – mint már az első találkozás lefolyása – teljes ellentétben áll azzal, amivel a főügyész vádol engem. De a fejemmel és az életemmel kezeskedem érte, hogy minden úgy történt, ahogyan azt én különösen a Ruth Kuhfuß nevű lánnyal való második találkozásomról előadtam. [...] 1950. június 10-én megváltam a Meckelburg házaspártól. Ez egy hallatlanul keserű időszak volt számomra, tanulságokban és tapasztalatokban gazdag, hogy az emberek mi mindent képesek elkövetni, ha kezdetben még talán jót is akarnak, de aztán mégis odáig alacsonyodnak, hogy már csak anyagiasan és már csak ‚pénzben‘ és ‚pénzt teremteni, mindegy, hogy hogyan‘ gondolkoznak. Ami a Meckelburg időszakban lejátszódott, az az ellenem indított perben egy háttérben megjelenő, de mégis nagyon érezhető szerepet fog játszani. A Kuhfuß családról semmit sem hallottam azóta. Meckelburg nem csak ezt, hanem az egész levelezést kézben tartotta, és ezeket aztán folyamatosan elhallgatta előlem, ha erről vagy arról az ügyről értesülni kívántam. Meckelburg ‚anyagot‘ gyűjtött – talán az volt a terve, hogy engem

szükség esetén valahogyan meg tud majd zsarolni. Hogyan történhetett, hogy a Kuhfuß- eset csak öt év után kerül terítékre? Várjuk ki nyugodtan a végét.“

Meckelburg itt is teljesen másképp ábrázolta a helyzetet a bíróság előtt. Ő azt nyilatkozta a Säckingenbe való utazással kapcsolatban:

„Útközben még ismételten nagyon a lelkére beszéltem Gröningnek, és érzékeltettem vele a szülők aggodalmát, figyelmeztettem és kértem őt, hogy álljon el attól az állításától, hogy ő az egyetlen, aki meg tudná meggyógyítani, hiszen látja, hogy egyre rosszabbul van. Azután bele is egyezett, hogy úgy fog tenni, ahogyan megkértem. De azt kívánta tőlem, hogy ne legyek jelen ennél a kezelésnél. Säckingenben Kuhfußékhoz érve rövid időre benéztem a betegszobába, és azután egyedül hagytam a beteget Gröninggel és a szüleivel. [...] Gröninget egy idő elteltével elhoztam Kuhfußtól. Ez alkalommal körülbelül azt mondta nekem Kuhfuß úr: „Ki kell várnunk, mert ő 100 %-os gyógyulást ígért. Továbbra is teljes bizalmat követelt meg, úgyhogy nem vonhatok be más orvost.“

Ha Meckelburgnak a vagyontalan gyógyuláskeresővel szembeni zsaroló magatartását tekintjük, akkor nagyon furcsa, hogy éppen ez az Otto Meckelburg akarja együttérző ember benyomását kelteni. A leveleiben Kuhfußnak adott ígéretei megcáfolják a per alatti esküdözését is, miszerint ő mindig is azt akarta, hogy „egy orvost is vonjanak be“. Meckelburg még a säckingeni találkozás után is, továbbra is ámitotta Kuhfuß urat.

Ez kiderül egy 1950.06.06-ai írásból:

„Ha további óhajai lennének a lánya kezelését tekintve, úgy magától érteendő, hogy a lehetőségek keretén belül szívesen állunk rendelkezésére. Mégis arra kérem, hogy idejekorán tudassa velünk, hogy egy ilyen esetben, mint május 14-én is, kivételt tudjunk tenni, mivel Gröning úr nagy hangsúlyt fektet arra, hogy Ruthot hamar meggyógyítsa.“

Ha Meckelburg azt állította, hogy ő minden levelet mintegy akarata ellenére, Gröning utasítására írt, és a tartalmat mindig megtárgyalta vele, úgy ez kevésbé hangzik hihetőnek, mert az ő egész, tanúk által igazolt Gröninggel szembeni magatartása világosan megmutatta, hogy Bruno Gröning összes ügye az ő ellenőrzése alatt volt.

Egy egykori munkatárs Meckelburg környezetéből, Helmut G. B.-ből, aki Bad Wiesseeben a posta átvételével foglalkozott, beszámolt róla, hogy Meckelburg Gröning postáját is magához vette azzal a megjegyzéssel, hogy neki „nincs szüksége postára“. Bruno Gröning működésének első éveiben a neki címzett leveleknek csak egy csekély részét kapta meg, azokat a munkatársak legtöbbször

szőr elhallgatták előle. Így találtak meg egy bajor tóban közel kétszázezer hozzá intézett levelet.

Bruno Gröninget még azzal is vádolták a perben, hogy Säckingenben a Ruth Kuhfußszal való találkozásnál azt mondta, hogy azért jött, hogy elvegye a betegség maradékát. Gröning ellenben arról számolt be, hogy Meckelburg őt már az utazás előtt kényszeríteni akarta, hogy ezt mondja a betegnek.

„Az egész úton Kleiðből Säckingenbe megmaradtam annál, hogy megtagadtam azt, hogy Kuhfußnak azt mondjam, hogy azért jöttem, hogy Ruth Kuhfuß betegségének a maradékát elvigyem magammal. Meckelburg úgy magyarázta nekem, hogy ezt már így fogja mondani. Erre a Kuhfußéktól való búcsúzásnál meg is kaptam a bizonyosságot, hogy azalatt, míg ő a Kuhfuß szülőkel beszélt a nappalijukban és én Ruth Kuhfußnál tartózkodtam, megvalósította a szándékát, mert itt a jelenlétemben megismételte a szavait, hogy engem azért hozott el, hogy levegyem a betegség maradékát a lányukról. Nyomatékosan kihangsúlyozta, hogy Kuhfuß apja ebben 100 %-ig megbízhat.“

Mikor Meckelburg ezt megmondta a betegnek, azt kívánta Bruno Gröningtől, hogy Ruth előtt, aki erre sírva fakadt, ő ezt erősítse meg.

Bruno Gröning azt írta ezzel kapcsolatban:

„Meckelburg azt mondta Säckingenben a betegnek, hogy azért jöttem, hogy elhozzam tőle a betegsége maradékát, és azt követelte, hogy ezt igazoljam. Mit tehettem, a beteget nem foszthattam meg a hitétől, hogy meggyógyul.“

Ruth Kuhfuß a Gröningnek tett ígérete ellenére mégsem engedett orvost magához. Ahogyan az iratokból láthattam, csak a Közegészségügyi Hivataltól érkezett orvosnő, aki a látogatása során meg akart győződni róla, hogy hogyan szállásolták el Ruthot, anélkül, hogy bármilyen vizsgálatot végzett volna. Vajon Ruth ebben orvosi felügyeletet látott?

Kuhfuß apjának az ezt követő levelei sem jutottak el Bruno Gröning kezébe, és Ruth 1950. december 30-án meghalt. Valóságos csodának tűnik, hogy a leány, akinek az állapotát 1949.-ben az orvosi lelet életveszélyesnek minősítette, a hit által még több mint tizenhárom hónapig élt, anélkül, hogy a sorsát meg lehetett volna változtatni.

Hogy jobban megértsük Ruth Kuhfußnak az orvosokkal szembeni ellenállását, ismernünk kell a fájdalmas előzményeket:

Ruth Kuhfußnál már 1946-ban kétoldali, mindkét oldalon betokosodott tüdő-tuberkulózist állapítottak meg. Azután, amint az a Säckingeni Közegészségügyi

Hivatal Tüdőgondozójának a beszámolójából kitűnik, a még nem egészen 15 éves lánynál egy levegőfeltöltéses kezelést (Pneu) végeztek a baloldalon 1946.06.09-én a Tartományi Gyermekszanatóriumban Mammelshöheben, Hessenben. 1946.10.17-én a jobb oldalon végeztek egy Pneu-t. Egy úgynevezett Pneu vagy Pneumothoraxnál egy bizonyos mennyiségű levegőt (itt 400 köbcen-timétert) töltenek be a mellhártya-résbe a külső és belső mellhártya közé, hogy a megfelelő tüdőrészt egy időre le tudják állítani, ami gyakran kedvezően hat a tuberkulózis lefolyására. A mellhártyát szabályos időközönként fel kell tölteni, mert a környező szövetek felveszik a levegőt. Ez a procedúra fájdalmas, mert egy speciális injekciós tűvel, amelyet Ruth esetében a váll és a nyak között egy bizonyos helyen (Fossa supraspinata) szúrtak be, a levegőt a megfelelő helyen beviszik a mellhártya-résbe. Ruth Kuhfuß 1947.decemberében többhónapos bentartózkodás után engedték ki a gyermekszanatóriumból. De a kiengedése után továbbra is szükséges volt egytől háromhetes időközönként a mellhártya feltöltése a Säckingeni Közegészségügyi Hivatal Tüdőgondozójában. Először javult az állapota, mígnem 1948. decemberében másfél évig tartó Pneu-kezelés után vérköpés lépett fel, amely többhetes ágybanfekvést tett szükségessé.

Nem nehéz elképzelni, hogy milyen lelki és testi terhelés alakult ki, a fiatal lánynak másfél évig rendszeres időközönként el kellett tűnie a mellhártya-feltöltés kellemetlen procedúráját. Ezért nem csoda, hogy pszichikai elváltozások léptek fel nála, amelyek megnehezítették a Pneu-kezelést.

A Säckingeni Közegészségügyi Hivatal kezelő orvosnője azt írta:

„... A Pneu-kezelést gyakran nehéz volt elvégezni a pszichikai rosszullet következtében, és a kétoldaliságra és a lelet súlyosságára való tekintettel nagyon óvatosan végzik el.“

Valamint elismerte a gyógykezelés elégtelen hatásosságát: „Másfél évi kezelés után [...] megállapítom, hogy a kollapszuskezelés (Pneu-kezelés) nem gyakorolt elegendő hatást a tüdőtuberkulózisra. A folyamat a Pneu alatt is előre haladt.“

De miután semmiféle hatásos alternatíva nem állt rendelkezésre, a vérköpés és a nagy gyengeség által kikényszerített szünet után, 1949 elején tovább folytatták a Pneu-kezelést.

Ebben az időpontban a következőket mutatta a röntgenlelet a fiatal Ruthnál:

„A jobb oldalon a felső lebeny beszűrődéses megvastagodása és az azzal határos hÍlus-terület és az alsó lebeny megvastagodása. Babnagyságú visszamaradt üreg (restcaverna) a nagyhÖrgő közelében. Balra a felső lebenyben kevésbé sűrű beárnyékolódás.“

1949. szeptemberében újra rosszabbodott az állapota, és a kezelőorvosnő a Säckingeni Közegészségügyi Hivataltól, miután már nyáron megkérvényezte a szanatóriumba való újbóli felvételt, október végén Dr. G.-hez a Wehrawaldi Szanatórium vezetőjéhez fordult:

„1949. augusztus 15-én bejelentettem Önnél a fiatal korú páciens, Ruth Kuhfußt.[...] A lelet az utolsó hetekben fokozottan rosszabbodik, a mellhártya mai utánatöltésénél egy további beszűrődést állapítottam meg a jobb oldali alsó tüdőlebensben. A jobb tüdő állapota most nagyon komoly, és ennek a fiatal lánynak valószínűleg már két évvel ezelőtt megpecsételődött a sorsa. Soronkívüli, azonnali felvételt kérek, mivel a mostani lelet szerint nem lehet késlekedni.“

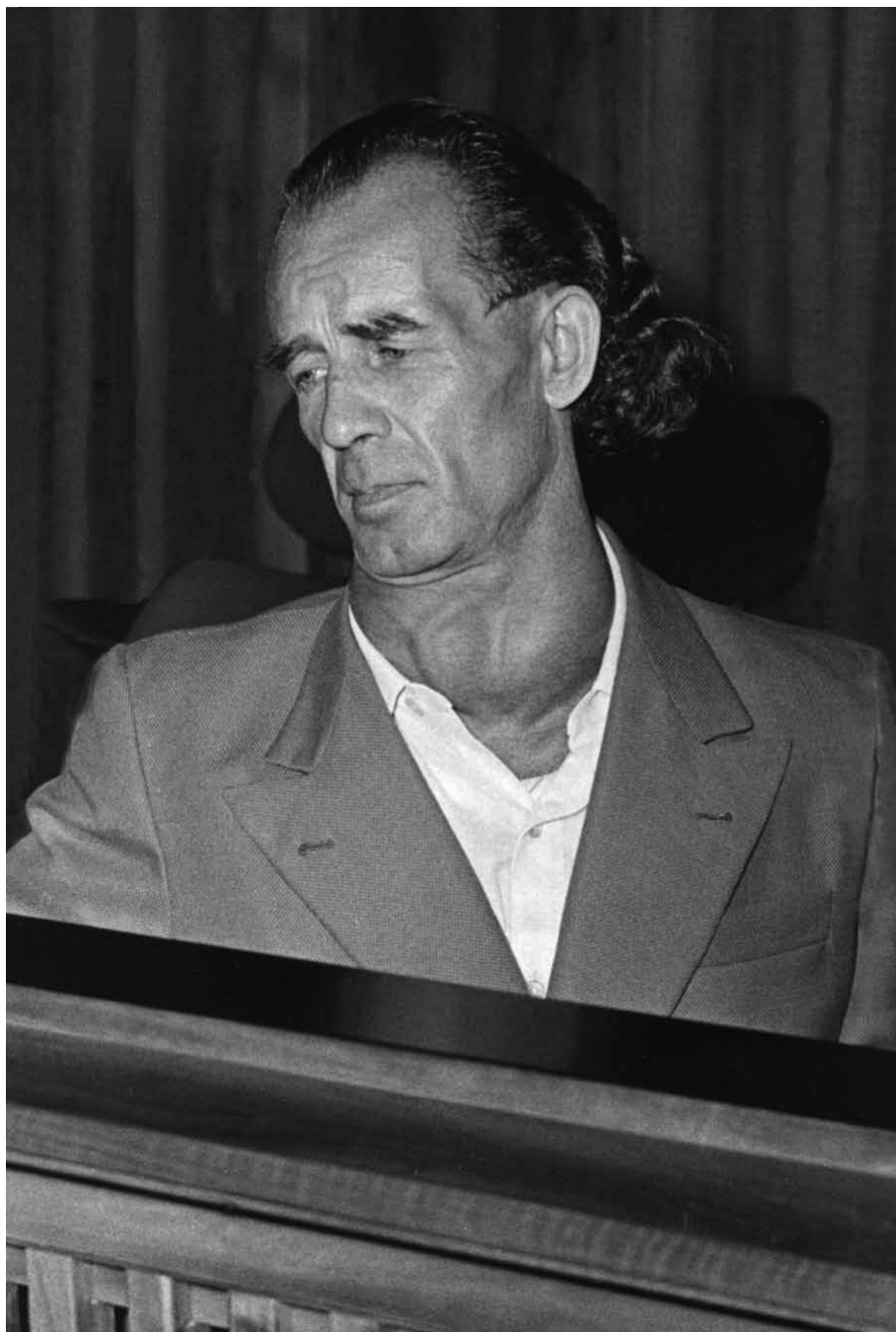
1949.11.3-án így szólt a válasz Ruth Kuhfußnak a Wehrawaldba való beutalásával kapcsolatban - amely a páciens távolléte miatt nem volt lehetséges - a Säckingeni Tüdőgondozó orvosnőjének egy újabb írásában a Wehrawaldi Szanatórium felé:

„... a szülők egyáltalán meg sem beszélték velem, hogy a pácienssel elutaztak Bad Wiesseebe, München közelébe. A szülők magatartása felelőtlen, mert a beteg állapota az orvosi lelet szerint életveszélyes.“

Az orvosi kezelés leírt lefolyását tekintve nem lehet rossznéven venni Kuhfuß úrtól, hogy kételkedni kezdett a szanatóriumban végzett gyógykezelésben, és más módszer után nézett. Az is érthető, hogy a leánya, aki az addigi gyógykezelés hatására már amúgy is pszichés elváltozásokat mutatott, és az utolsó szanatóriumi tartózkodása óta nagyon félt egy esetleges operációtól, elutasítóan állt szemben minden újabb orvosi kezeléssel. Az a kilátás, hogy a Wehrawaldi Szanatóriumban az akkoriban Németországban újonnan bevezetett kemoterápiával fogják kezelni, inkább taszítóan hatott rá, és azt a benyomást keltette benne, hogy kísérleti nyúl-ként szolgálna.

Dr. Freihofer, a perben nyilatkozó orvosszakértő Ruth esetleges továbbkezelésével és életbenmaradási esélyével kapcsolatban így nyilatkozott:

„Minden elfogulatlan orvos, ha mégoly optimista lett volna is, az akkori leletet tekintve már aligha reménykedhetett volna a betegség jó kimenetelében. Dr. Good úr, sebész és tüdőszakorvos és az Állami Betegbiztosító Intézet Todtmoosi Wehrawald Szanatóriumának a vezetője például azt írja 1955.07.04-én a Münchener 2-es számú Ügyészségnek, hogy „kétségtelenül súlyos tuberkulózisról van szó, amelynek a kimenetele nagyon kérdésesnek tűnt“. Ő sem meri egyértelműen megmondani, hogy mi lett volna Kuhfuß kisasszony tuberkulózis-esetéből, mivel a betegség várható kimenetele elég komoly volt. A kezelési javaslatok egész sora nagy bölcsen az egyik irreális mondatról a másikra volt felépítve:

Bruno Gröning bíróság előtt

„Ha a kemoterápia a bal oldalt annyira feljavította volna, akkor azt a jobb oldal operatív kezelése követhette volna, amelynél a pneumolízis (a tüdőnek a mellkas faláról való leválasztása, amelyet csak egyoldali tüdőtuberkulózisnál lehet elvégezni) az akkori helyzet és az alsó lebeny állapota szerint bizonyára a valószínűbb eljárás lett volna, ... hogy... mégis messzemenően az lett volna az esély...”⁴

Dr. K. Lydtin professzor Münchenből is azt írja a szakértői véleményében 1956.03.29-én:

„Ilyen körülmények között nem lehet megmondani, hogy 1949.11.5. előtt adott volt-e a gyógyulás nagyfokú valószínűsége.”⁴

Ezeknek a fejtegetéseknek az alapján a kérdés, hogy meg lehetett-e volna menteni a páciensét vagy sem, minden pártatlanul ítélő szakembernek legalábbis szokatlanul és értelmetlenül kellett tűnjön. Ha az életbenmaradás esélyét az előrejelzés minden kétséget kizáróan nagyon csekélynek kellett volna mondja, akkor a várható élettartamra vonatkozó kérdést egy ilyen esetben soha nem lehet abszolút biztonsággal megválaszolni. Itt nem jöhet egzakt tudás számításba, még gazdag tapasztalatok sem teszik lehetővé, hogy megcáfolhatatlan következtetéseket vonjunk le. [...]

Ha egyszer egy ilyen súlyos betegség, mint a kétoldali, már hosszú ideig Pneumothorax-szal kezelt tüdőtuberkulózis az életveszély határáig előrehaladt, akkor mindenkinek, aki ezt belátja, el kell ismernie, hogy még a legjobb tudással rendelkező lelkiismeretes orvosnak is csak egy „gondja” marad, és ez egyrészt a páciens testi és lelki ellenálló- és védelmi erejétől függ, másrészt az arra való hajlandóságtól, hogy önkéntesen aláveti-e magát a javasolt gyógyintézkedéseknek.

Ahol a páciens a számára rendelkezésre álló eszközökbe vetett bizalmát elvesztette – amely a konkrét Kuhfuß-esetben a más jellegű kezelésre való átpártolással bizonyítható – már ő sem tud sikert kikényszeríteni.”⁴

Dr. Volk asszony, a kezelőorvosnő, aki 1949 novemberében Ruth állapotát életveszélyesként írta le, az első perben nagy magabiztossággal állította, hogy „Ruth Kuhfuß ma is élne”, ha akkor bekerült volna a Wehrawaldi Szanatóriumba. De a fellebbezési tárgyaláson észrevehetően visszafogottabban nyilatkozott, és már csak lehetségesnek tartotta ezt, anélkül, hogy a valószínűség fokáról nyilatkozott volna.

Lydtin professzornál, a müncheni szakértőnél is észrevették a per előtti és alatti vallomásainak az összehasonlításánál a bizonytalanságot Ruth esélyeinek a megítélésében. 1957-ben a perben a fent idézett írásbeli nyilatkozataival ellentétben Dr. Volk asszony vallomásának a hatása alatt a „gyógyulásra való jó kilátásokról”⁴ beszélt, mialatt a második perben komoly aggályait fejezte ki, miután látta

Ruth Kuhfuß 1949-ben készült utolsó röntgenfelvételét, amely sem az írásbeli szakértői vélemény megadásánál, sem az elsőfokú tárgyaláson nem állt rendelkezésére. Miután látta a röntgenképet, kihangsúlyozta – ahogyan én azt Anny Ebner von Eschenbach tárgyalási jegyzeteiből ki tudtam venni –, hogy „ebben az esetben [Ruth K. esetében] nagyon nehéz lett volna“ (orvosi kezelés keretében azt elérni, hogy tovább élhessen), mert „a röntgenfelvétel szerint nagyon súlyosnak látszott a helyzet.“ Ezt a kijelentést megerősítve találtam Bruno Gröning ügyvédjének a felülvizsgálati keresetében is.

Dr. Freihofer a következő szavakkal zárta le a szakértői véleményét:

„Józanul szemlélve a helyzetet, minden laikusnak arra a meggyőződésre kell jutnia - ahogyan azt a Säckingeni Közegészségügyi Hivatal is kijelentette - hogy ebben az esetben, tekintettel a „nagyon súlyos, az orvosi lelet szerint „életveszélyes állapot“-ra, amelynél „veszélyes volt késlekedni“, emberi számítások szerint kilátástalan volt a gyógyulás. Minden becsületesen gondolkodó orvos is, aki nem hiszi azt túlzott önteltségében, hogy a legújabb gyógyszerek birtokában le tud mondani a természet erőiről, csatlakozhat Lydtin professzor úr szakértői véleményéhez, miszerint „nem lehet megmondani, hogy 1949.11.5. előtt adva volt-e nagyfokú valószínűsége a gyógyulásnak“. De véleményem szerint igazán meglepő, hogy a páciens egyáltalán elélt 1950.december 30-ig - úgyhogy Gröning hatása mégis képes volt bizonyos mértékig meghosszabbítani az életét. Összefoglalásként azzal szeretném lezárni a szakértői nyilatkozatomat, hogy azon állítások, melyek szerint

1. lett volna kilátás a gyógyulásra
2. a páciens Kuhfuß életét még tovább meg lehetett volna hosszabbítani, ha Gröning úr soha nem került volna a közelébe

sem nem voltak bizonyossággal előre megmondhatók, sem jogosak nem voltak ennek folytán.“

Az 1957. július 30-31-én a Münchener Tartományi Bíróság előtt tartott első perben Bruno Gröninget felmentik a gondatlanságból elkövetett emberölés vádjától. A bíróság indoklásában az áll, hogy a betegség az orvosi kezelés ellenére kezdetben rosszabbodott, az apa ezután Gröninghez fordult, és ezt követően leállították az orvosi kezelést. De igazolni tudták, hogy nem tiltotta meg, hogy orvossal konzultáljanak. A vádlottat akarata ellenére vitték el Säckingenbe. Az apa és a leánya rögeszméjét, miszerint a lány Bruno Gröning által feltétlenül meggyógyul, a lány operációtól való nagy félelmével hozta összefüggésbe, mert ő a hesseni klinikán tanúja volt annak, hogy milyen sokan haltak bele az ilyen beavatkozásba.

Ahogy azt Anny Ebner von Eschenbach a tárgyaláson készített feljegyzéseinek a végén kijelentette, a fellebbviteli tárgyaláson 1958.01.14-16-án a vád tanúi nyilvánvalóan különös hangsúllyal emelték ki Gröningnek az orvosra vonatkozó állítólagos tilalmát.

„Az ember egészen világosan láthatta, hogy az ellentanúk időközben közös megegyezésre jutottak ebben az egy pontban: „megiltotta az orvost”. Ezt különösen kihangsúlyozták, és a fellépésük ez alkalommal teljesen magabiztos volt.“

Ezen a tárgyaláson Bruno Gröninget bűnösnek találták gondatlanságból elkövetett emberölés büntetében, és nyolchavi felfüggesztett börtönbüntetésre ítélték.

Aki tevékenységének a kezdetétől fogva alaposabban megvizsgálja Bruno Gröning magatartását, az elkerülhetetlenül jogos kétségét fejezi ki a terhelő tanúk azon állításával kapcsolatban, miszerint Gröning megiltotta volna az orvost. Még mielőtt egyáltalán sor került volna a Kuhfußszal való találkozásra, igazolhatóan újra meg újra felhívta a gyógyuláskereső figyelmét arra, hogy maradjanak orvosi felügyelet alatt, és a fellépő sikereket igazoltassák utóvizsgálattal. Bár a tevékenységét világosan elhatárolta a szokványos gyógyásztól, mégis fontos volt számára az orvosokkal való együttműködés. A kutatásaim keretében a kortárs tanúkkal folytatott beszélgetésekben, vagy a rendelkezésemre álló terjedelmes írásos dokumentumokban sohasem tűnt fel nekem, hogy Bruno Gröning megiltotta volna az orvos bevonását, vagy bárkit is eltanácsolt volna az orvosi ellenőrzéstől.

Egy ilyen tilalom vagy egy gyógyulási ígéret teljesen ellentmondott volna az ő szellemének.

Dr. Wilhelm Beyer szakértői véleményében így nyilatkozott a perben Bruno Gröningnek a szellemi úton történő gyógyításra vonatkozó alkalmasságával kapcsolatban:

„Én őt (Bruno Gröninget) úgy ismertem meg, mint a legjobb akaratú és becsületes szándékú embert. Különleges képességei számomra kétségen kívüliek, ő maga is világosan a tudatában van ennek, mint ahogyan azt is tudja, hogy a hatásának a sikere nem az ő személyes akaratától és kívánságaitól függ. Egyedül ebből a tényből világossá válik, hogy számára esztelenység egy betegnek gyógyulást ígérni. Ő meg tudja ígérni a segítő befolyást, de nem tud gyógyulási sikert ígérni, mert ez soha nem áll a hatalmában egy szellemi segítőnek, hanem sok más előfeltételtől függ, nem utolsósorban a beteg odaadó bizalmától. És a saját bizalmi készségét egy beteg aligha tudja maga megítélni, mert a reménykedésben és a gyógyulás utáni vágyban a kívánság megelőzi a bízni tudást. Így fordul elő, hogy némely személy,

aki azt hiszi, hogy tele van bizalommal, mégsem tud meggyógyulni az igazi bizalom hiányában. – Mégis teljesen téves, hogy a gyógyulási siker elmaradását minden esetben a bizalom hiányára vezetik vissza. [...] A siker vagy a balsiker feletti utolsó döntés a szellemi vezetésé, amely minden ember felett őrködik.“

Bruno Gröning teljesen a tudatában volt annak a ténynek, hogy a gyógyulást soha nem lehet kikényszeríteni. Ellenkezőleg, aki követelőzve elvárja a gyógyulást, az megakadályozza a gyógyulás bekövetkeztét. Bruno Gröning előadásainak nagy részében megtaláljuk azt a kimondott intelmét, hogy soha ne követeljük a gyógyulást, hanem nyerjük el azt.

Így mondta 1958.08.31-én Münchenben:

„Ha az emberek úgy állnak hozzá, és azt hiszik, hogy meg kell kapniuk a segítséget, akkor az téves. Újra meg újra ugyanazt mondom: Semmit ne követeljenek, hanem nyerjék el azt.“

Egy másik helyen így szól:

„Én magam arról világosítom fel az embert, hogy hogyan tudja visszanyerni az egészségét. Közben azt is megmondom, hogy mindenekelőtt mindenkinek, aki orvosi kezelés alatt áll, ott is kell maradnia, mert egyedül az orvos, mint olyan, tudja megállapítani, hogy meggyógyult-e vagy sem.“

Egy kortárs tanú, egy asszony beszámolt nekem arról, hogy a kérdésre, mitől függnek végső soron a gyógyulások, azt felelte:

„Ez Isten kezében van.“

Gyakran ajánlotta is a gyógyuláskeresőknél, hogy „legyen bizalmuk az orvosukhoz, és ne veszítsék el a hitet a felgyógyulásukban“, mert ez az „első feltétele, hogy a betegnek bizalma legyen az orvos iránt, és higgyen abban, hogy az orvos segíteni tud rajta. Az orvosban való bizalom már a legjobb gyógyszer.“ Az 1950.08.30-i előadáson (Ruth Kuhfuß akkor még élt) megkérdezte őt egy hallgató, hogy hagyja-e, hogy megoperálják a hólyagját.

Bruno Gröning azt válaszolta:

„Én semmit sem írok elő, és nem tiltok meg semmit. Minden embernek tudnia kell, hogy kinek bocsátja rendelkezésére a testét. Minden embernek a saját döntése, ha azt mondja: „Megoperáltatom magam“ ezt soha nem lehet vitatni. Figyeljenek arra, ami a továbbiakban történik, mit csinál a hólyag, stb. Én nem fogok mellette, és nem fogok ellene beszélni. Az túl sok lenne, és utána jönnek az emberek, és azt mondják: „Igen, a Gröning azt mondta[...]“. Itt Önöknek be kell fogadniuk, nem pedig követelniük.“

A Traberhof idején, 1949. augusztus-szeptemberben (a Kuhfußékkal való találkozás előtt) egy rádióbeszédében kihangsúlyozta:

„... nem szeretném elmulasztani, hogy közöljem Önökkel, hogy amennyiben orvosi kezelés alatt álltak, [...] még utólagosan is vizsgáltsák meg magukat orvossal.“

Befejezésül az orvos megtiltásának a kérdéséhez tartozik még az is, hogy Bruno Gröning Bad Wiesseeben igazolhatóan (!) nagyon valószínű, hogy még Kuhfußék (apa és leánya) jelenlétében az előadásában felszólította a jelenlevőket arra, hogy maradjanak hűek az orvosukhoz.

Georg Beuchel E.-ből, aki jelen volt azon az előadáson, eskü alatt állította:

„Az előadáson Gröning körülbelül úgy magyarázta, hogy azok a látogatók, akik már biztosan voltak orvosoknál, azok továbbra is orvosi kezelés alatt kell maradjanak. [...] Nem tudom, hogy Kuhfuß kisasszony vagy Kuhfuß úr részt vettek-e az előbb említett előadáson; amennyire én tudom, mindig a szállodának abban a szobájában voltak, amelyben én is ott voltam.“

Ezen felül Bruno Gröning védőügyvédje még több tanút is megnevezett, akik igazolni tudták, hogy se el nem tanácsolta a gyógyuláskeresőket attól, hogy elmenjenek az orvoshoz, se gyógyulási ígéretet nem adott.

Érthetetlen marad, hogy az elsőfokú bíróság miért utasította el Bruno Gröning jelentős mentőtanúit, mint pl. Georg Beuchelt, Dr. Beyert, Dr. Gemasmert és sok más tanút, mondván, hogy nekik nincs jelentőségük a döntéshozatal szempontjából. Ezt a döntést csak 14 (!) nappal a főtárgyalás megkezdése előtt közölték Bruno Gröninggel.

Tisztázatlan marad, hogy a bíróság miért hitt a vád főtanújának, Otto Meckelburgnak, annak közismert megbízhatatlansága, szavahihetlensége és ellentmondásai ellenére, és a többi terhelő tanúnak (Meckelburg asszonynak, Kuhfuß mamának, Enderlinnek, és a Ruth-ot korábban kezelő orvosnőnek), akikről a per folyamán ugyancsak kiderült, hogy elutasítóan állnak Gröninggel szemben.

A végső igazságtétel a fellebbviteli bíróság feladata lett volna, amelyre Bruno Gröning ügyvédje a fellebbezés megindoklásában súlyos eljárásbeli hibákat bizonyított rá, de az 1959.01.22-i fellebbviteli tárgyalás Bruno Gröning halála miatt ítélet nélkül fejeződött be. Következésképpen Bruno Gröninget sohasem ítélték el jogerősen.

Soltikow gróf „leleplezései“

Az egykori munkatársak bosszúja még a bírósági vádakon is túltett. Az egykori munkatársak nem csak a hatóságoknál, hanem a széles nyilvánosság előtt is megpróbálták befeketíteni Gröninget, személyének és működése hátterének állítólagos leleplezéseivel. Ezek a „leleplezések“ annál is hihetőbbnek kellett, hogy tűnjenek a kívülről szemében, mivel az egykori munkatársak hivatkozhattak a Bruno Gröninggel való együttműködésük idejére.

Soltikow gróf - egy újságíróként dolgozó jogász - odáig ment, hogy Bruno Gröning volt munkatársának adta ki magát, bár csak néhány alkalommal találkozott vele. 1949. szeptemberében egy különkiadást adott ki: „Gröning le van leleplezve“ címmel, amelyet főként München környékén terjesztettek.

Mint sokan mások, ő is pusztán pszichikai megbetegedések gyógyítására korlátozta Bruno Gröning működését:

„Változatlanul az a nézetem, hogy Gröning gyógyíthatna, ha a háborús neurózisok eseteire, hisztérikus bénulásokra, hisztérikus beszédzavarokra, reszkető bénulásokra (Parkinson kór), stb. tehát pszichikai esetekre szorítkozna. A tipikus „Gröning-esetet“ a következő példával lehet ábrázolni:

Egy bomba zuhan a házra, és egy asszony a légvédelmi pincében ijedtében megnémul. Ha az illető most a legnagyobb várakozási izgalomban, három nap és három éjjel vár Gröningre, és azután végre megpillantja őt, akkor ez a sokkhatás újra visszaadhatja a beszélőképességét.“

Nagy badarságnak nevezte, hogy Bruno Gröning működését egy „titokzatos sugárzással“ hozzák összefüggésbe, és csupán a pszichoterápia egyik formáját látta a működésében. Hevesen támadta Gröning állítását, miszerint az isteni gyógyerő, a Heilstrom által minden betegség gyógyítható, szemére vetette a Traberhofon uralkodó állapotokat, és arra a következtetésre jutott, hogy „a gondolkodó ember“ számára világos kell hogy legyen, hogy „Gröning – annak ellenére, hogy a háború okozta neurózis és hisztéria eseteiben lehetsége van a gyógyításra – mégiscsak kártékony.“

Az *Echo der Woche* című folyóirat az 1947.10.7-i kiadásában a tartalmat a következőképpen foglalta össze:

„Soltikow gróf nem riadt vissza attól, hogy röplapjában ne csak Gröning személyét tegye nevetségessé és halmozza el mocsokkal, hanem a gyógyítási képességeit is kétségbe vonja, amelyeket ő addig, amíg abban a maga számára

üzletet látott, nem tudott elég hangosan dicsérni. Itt még a nagyon szkeptikus szemlélő sem tud elmenni a valódi tények mellett.“

És valóban, Soltikow nem sokkal azelőtt írásokat jelentetett meg „Itt Gröning beszél“ (1949. augusztusa) és „Gröning Amerikába megy“ (1949. szeptembere) címmel, amelyekben nagyon pozitívan ábrázolta a Bruno Gröning körüli eseményeket. Most az *Extrablatt*-jában igyekezett Gröninget minden elképzelhető módon rossz fényben feltüntetni. Míg a *Gröning Amerikába megy* című különkiadásában még mint nagy címet lehetett olvasni: „Tömeggyógyulások búcsúzóul – ezrek énekeltek: „Nagy Isten, téged dicsőítünk“ “ a következő különkiadásban az áll: „Gröning le van leplezve“ és aztán egyszerűen: „A 15 000 emberből, akik éjjel-nappal várnak rá, Gröning 15-öt gyógyít meg ráolvasással...“ Sőt, abban akkor még azt állította, hogy Dieter Hülsmannak, a vendéglátója fiának az esetében Herfordban valójában nem is lépett fel siker Bruno Gröning hatása által. Ennek a megerősítésére Bruno Gröning egyik kimondott ellenségét idézte, a bielefeldi orvosi főtanácsost, Dr. Rainert a Herfordi Orvosi Bizottságból, aki még gyógyítási csalást is emlegetett, és kihangsúlyozta, hogy a gyerek állapota „nem javult, és még kevésbé mondható el, hogy meggyógyult volna.“

A kutatásaim során Helmut Hülsmann-nak a fiával történekről szóló írásos dokumentumára bukkantam:

„Herford 1949. március 18-án.

A fiam, Dieter kilenc és fél éves, és progresszív izomsorvadásban szenved. 1939. szeptember 4-én született, és csak két és háromnegyed évesen kezdett el járni. Különböző orvosok vizsgálatai és a röntgenfelvétel nem adtak támpontot arra, hogy a medencében szervi károsodás vagy az angolkór tünete forgott volna fenn. A negyedik életévéig járt, még ha nagyon lassan és nehezen is, befelé forduló lábfejekkel. [...]

1945. júniusában, mikor a háborúból hazatértem, ebben a nyomorúságos állapotban találtam a gyermeket. Az Egyetemi Klinikára utaztam Münsterbe egy vizsgálatra. A professzor azonnal a progresszív izomsorvadás diagnózisát állapította meg. A diagnózist azután a gyermekklinikán is megerősítették. Segítséget, illetve kezelést a gyógyuláshoz sem ott, sem még további tíz megkérdezett professzor és orvos sem adott nekem. A gyermek állapotának a romlása aggasztó formát öltött.

Dieter tíz hete ágyban fekszik, sem állni, sem menni nem tud. Még az állás megkísérlésénél is meghajlik derékban, mint egy bicska, mert már egyáltalán nem érez támasztékot. A lába és a lábfeje mindig jég hideg és teljesen érzéketlen [...], heti kétszeri masszírozás ellenére is [...].

1949. március 15-én délután egy velünk baráti viszonyban álló hölgy vezette be hozzánk Gröning urat, mivel a hölgy eléggé ismerte a fiunk, Dieter betegségét. Rá nagy benyomást tett a nővére esete, aki öt évig bénultan, csak tolószékből, illetve ágyban fekve tengette életét, és Gröning úr segítségével által meggyógyult. Meg volt róla győződve, hogy a fiamon is segíteni lehetne.“

A továbbiakban leírja, hogy Dieter már egy nappal a Bruno Gröninggel való találkozás után újra tudott állni, és segítség nélkül tudott három lépést menni. A második napon először állt fel, és járt egyedül.

Helmut Hülsmann más helyen kihangsúlyozza, hogy a fiánál a gyógyulás folyamata továbbra is olyan mértékben halad előre, hogy 1949. nyarán kora reggeltől késő estig tudott járni.

1949. szeptember elején egy pártatlan tanú is beszámolt a gyermek állapotáról:

„Bemutatták nekem a Hülsmann házaspár tíz éves fiát is. Ez a vézna fiúcska hónapokkal ezelőtt még apatikusan és bénán feküdt Bethelben. Izomsorvadását gyógyíthatatlannak nyilvánították. Mióta Gröning foglalkozott vele, a kicsi már nincs az ágyához kötve, otthon már lassan járni, továbbá a karján és a lábán az izmok újbóli kifejlődése látható.“

1949. júniusának végén a *Revue* által megbízott orvos, professzor Fischer meggyőződhetett Bruno Gröning sikeréről a gyermek Dieter Hülsmann megvizsgálása által. A *Revue* tudósított róla, hogy professzor Fischer vizsgálatai szerint még nem lehet bizonyossággal teljes gyógyulásról beszélni, de másfelől abban az állításban, hogy Bruno Gröning hatása által semmi sem változott, egy rosszindulatú ferdítést lát.

Az *Echo der Woche* már említett kiadásában ez áll:

„A megbízható forrás, amelyből Dieter Hülsmann állapotának megítélését várhatjuk el, az végül is az édesanyja. Ő úgy, mint más személyek is, akik a közelmúltban még a Traberhofon látták a fiút, kijelentik, hogy Gröning gyógyulási sikereket ért el nála. A kicsi, aki a Gröning úr általi kezelés előtt nem tudott járni, és ölben kellett vinni, ma már tud járni, mégha nehézkesen is, de mégiscsak tud járni. Hasonló a munkásnak, Haasnak az esete is, aki évek óta bénán ült a tolószékből, és akinek drámai gyógyulása annak idején nagy feltűnést keltett. Gröning ellenségei egyszercsak ebből is balsikert akartak kreálni. Mégis tény, hogy Haas újra tud járni. Az idős embert régóta kezelő orvos igazolása tanúsítja, hogy Gröning Haasnál elismerésre méltó gyógyulási sikereket ért el.“

De Soltikow a röplapjában nem állt meg annál, hogy kétségbe vonta Bruno Gröning gyógyítási képességét, hanem attól sem riadt vissza, hogy hamis vádak által megkérdőjelezze Bruno Gröning jellemének makulátlanságát.

Soltikow E. A. Schmidttel, Gröning herfordi időkbeli egykori munkatársával együtt készítette el a fent nevezett rölapot. Gröning azért vált meg Schmidt-től, mert a herfordi időben Hülsmannék háztartási alkalmazottjával, Elisabeth Pohllal jelentős összegeket sikkasztott a pénzadományokból. Schmidt most sem riadt vissza attól, hogy eskü alatti kijelentésben a szemére vesse Gröningnek, hogy hipnózis alkalmazásával szexuálisan kihasználta ezt a háztartási alkalmazottat. E. A. Schmidt később feleségül vette Elisabeth Pohl, aki már a herfordi időszakban szoros barátságban volt vele.

Ezzel a váddal kapcsolatban el kell mondani, hogy egy későbbi, a Bielefeldi Ügyészségen végzett kivizsgálás során nem tudtak Bruno Gröningre ilyen bűncselekményt rábizonyítani, úgyhogy leállították az eljárást. Ez a hamis vád élesen ellentmond minden, Gröning személyéről kiállított bizonyítványnak, amely a rendelkezésemre áll. Ezenkívül az eskü alatti kijelentés szerzője, Egon Arthur Schmidt, mint a háztartási alkalmazott későbbi férje, maga is elhatárolódott Soltikownak a „leleplezésben“ írott kijelentéseitől és így nyilatkozott Dr. Michael Soltikow ügyvédről:

„Soltikow egy társával dolgozott együtt, a később „Pitt generális“ ragadványnév alatt szélhámosság miatt elítélt Pitt Seegerrel. Soltikow, örökbe fogadott gróf lelkiismeretlenül járt el. A tárgyalási aktákban le van fektetve azoknak a kusza eseményeknek a tisztázása, amiket a Bűnügyi Rendőrség Martin főfelügyelő parancsnoksága alatt álló különítménye vett fel. Ezekből kiderül, hogy kicsoda Soltikow valójában, és milyen szerepet játszott az eseményekben. Elegendő egyetlen kijelentését idézni ahhoz, hogy valós képet alkossunk róla: „A pénzemet meg fogom keresni, Gröninggel vagy ellene – de megkeresem!“ Igen, ő, amint azt a törvényszéki akták tanúsítják, 60 000 DM készpénzt keresett a röplapjával, miközben visszaélt a nevemmel.“

Az *Echo der Woche*-ban továbbá az áll a címfelirat alatt „Hogyan csinálják – Néhány fénycsóva a Gröningről szóló utolsó leleplezés megvilágítására“ Soltikow röplapjához kapcsolódóan:

„Volt egyszer egy olyan időszak, amikor az újságírók számára magától értetődő volt, hogy ne érintsék az ember magánéletét, hogy egyáltalán ne számoljanak be intimitásokról, és csak akkor jöjjenek elő vádaskodással, ha a bizonyítékok ténylegesen rendelkezésre állnak. Aki ezzel szemben elolvasta Soltikow gróf röplapját, az nem tud szabadulni attól az érzéstől, hogy ebben az esetben nagyobb hang-

súlyt fektettek egy sikamlós álhírrre, mint a tények józan ábrázolására. Ma sajnos szükséges, hogy ne csak arról tájékozódjunk, hogy valaki mit ír, hanem arról is, hogy ki írja azt. Soltikow gróf egy időben Gröning jogi képviselőjének adta ki magát, mivel Gröning már sokat mondott arról, amit Soltikow gróf ma kigúnyol. [...] Egy ideig nagyon jó üzlet volt Gröningről tudósítani. Ezreket kerestek ezen. És most úgy tűnik, mintha a Gröning elleni tudósítás lenne jó eszköz ahhoz, hogy pénzt csináljanak.“

A Soltikow különkiadás több százezer példánya gyorsan elkelt. Más újságok is átvették a „leleplezéseket“, és feljogosítva érezték magukat arra, hogy egyre gátlástalanabban szedjék le a „csodadoktorról“ a keresztvizet. Bruno Gröning ettől az időponttól kezdve tabu volt a nyilvánosság számára, amely nem ismerte a kitalált vádak hátterét. Sokan ítéletet mondtak felette, olyan ítéletet, amelynek hatása mindmáig érezhető. Amikor a Bielefeldi Ügyészség vizsgálati eljárásának eredménye 1950. júliusában alátámasztotta Gröning igazát, és rávilágított, hogy Schmidt vádaskodása Soltikow különkiadásában nem más, mint hazugság – ez az eredmény, a szenzációhajhász sajtóbeli vádaskodásokkal ellentétben, alig talált visszhangra.

1951. júniusában ez állt az *Offenes Wort* című újságban:

„Míg Gröninget eleinte az égis magasztalták, később először ez a gróf, majd utána hamarosan mások is - a gróf cikkét készpénznek véve - utólag mindent lerántottak a sárba. Így jött a változás a német sajtóba – a ‚hosszanna‘ és a ‚feszítések keresztre‘ régi hagyomány szerint mindig is nagyon jól megfértek egymás mellett! De vajon nincs-e itt az ideje annak, hogy ezeket a dolgokat nyíltan a nép elé terjesszék, és megmutassák neki: íme az emberek, akik meghatározzák a ti véleményeteket? A tényhez, hogy a német sajtó még a mai napig az abból az időből származó méregtől szenved, a nürnbergi *Acht-Uhr-Blatt*-nak írt nyílt levélre utalunk.“

A *Der Spiegel* legnagyobb részt átvette a Soltikow által írt „leleplezések“-et az 1949.09.29-i kiadásába:

Egy megfelelő cikkben, amelynek ironikusan azt a címet adták: „Ajándékozz nekem egy lovacskát, a kis Gröningre“ (Schenk mir ein Pferdchen, auf den kleinen Gröning), nem álltak meg Soltikow gróf röplapjának az idézésénél. Bruno Gröningre még egy alkoholmámoros mulatozást is ráfogtak, amelyet állítólag a Harwart házaspárral - a Traberhof tulajdonosaival -, az Engler házaspárral - a Bruno Gröningről készült film producereivel - és még sok más személlyel együtt folytatott.

A *Der Spiegel* többek között azt írta:

„Az este beálltával Harwart unszolta, hogy kezdje el a sógornője gyógyítását. Ő Münchenben lakott. A stáb odahajtott. Éjfél felé feladták a bénult karú sógornőn végzett gyógyítási kísérleteket. A csodadoktor Gröning és a stábjá végül Leo Harwart Le-Ha-Bárjában kötöttek ki. Itt reggel fél hétig mulattak. Minél több pezsgősüveg dugója durrant, Gröningnek annál dalosabb kedve lett. [...] Mikor már szürkült a reggel, a filmes házaspár, Rolf és Erika Engler meghívta a becsípetteket a geiseltasteigeri lakásukba a Robert-Koch-Strasse 13.-ba. Gröning Gasteigben fürödni akart, és meg akarta mutatni, hogy a fürdővíz hogyan sistereg a sugárzásától, ha bemegy a kádba. Mégis inkább Rolf Engler, a vendéglátó sistergett, amikor Gröning arcán két rózsapiros félholdat fedezett fel. Azok Erika Engler rúzsától származtak.“

Rolf Engler 1949.10.9-én a *Der Spiegel* cikkéhez azt észrevételezte az *Echo der Woche*-ben: „Mindez szemenszedett hazugság“. Az ügyvédje azután követelte, hogy hozzanak nyilvánosságra egy tárgyilagos helyesbítést. Ez 1949.10.20-án jelent meg a *Der Spiegel*-ben a „Levelek“ rovatban:

„A leírt eset, amelyen a filmgyártó Rolf Engler és a felesége is részt vettek, nem egy kocsmai ivászat volt. Gröning úrnak a béna sógornőn végzett gyógyítási kísérleténél filmfelvételeket készítettek. A kísérlet, ahogyan az az Engler által készített dokumentumfilmben majd látható lesz, arra az eredményre vezetett, hogy a páciens először tudta a karját ismét a fejéhez vinni. Mivel az egész filmstáb dél óta semmit sem evett, Harwart úr vendéglőjében annak meghívására reggel 4 órakor ettek. Közben senki sem rúgott be. Gröning úr sem énekelt. A következő találkozóiig fennmaradó rövid időt - reggel 9-ig - kényszerből Engler úr lakásán kellett eltölteni. Itt Gröning úr kérte, hogy megfürödhessen, hogy felfrissüljön, nem pedig valami demonstráció kedvéért. Gröning úr nem volt illetlen Engler asszonnyal szemben. Az állítólagos ajakrúzsról szóló történet pusztán kitalálás. Gröning úr éppen olyan kevésbé volt ittas, mint a résztvevő személyek bármelyike. München, Dr. Werner Renner, ügyvéd.“

Hogy milyen keveset használhatott a kis helyesbítés a lapszélén az azt megelőző nagy cikk hatásával szemben, azt mindenki könnyen el tudja képzelni. Ilyen publikációk láttán ki tudott volna még valami jó elvárni egy olyan embertől, mint Bruno Gröning? Ki hitt még azután neki, ha Istenről beszélt? Hány ezer embertől, akik az utolsó mentsvárakat látták benne, vették el a hitet és a belé és a szavaiba vetett bizalmat, és ezzel a gyógyuláshoz vezető utat! Mert azok, akik nem ismerték mindezeknek a „leleplezések“-nek a hátterét, azok hittek a szavaknak, amelyek sok újságot bejártak.

Sok ember szemében leleplezettnek számított. Úgy gondolták, hogy azok közül való, akik mások költségén kellemes életet engednek meg maguknak, csupa dínom-dánomban. A szavai Istenről, mint „a legnagyobb orvos“-ról, és a „Nincs gyógyíthatatlan“ a nyilvánosság számára elháltak a „leleplezések“ és a perek körüli lármában. Úgy tűnt, mintha egy láthatatlan ellenfél mindent arra tenne fel, hogy ezt az embert és a szavait megfossza a hitelétől.

Ártatlanul ítélték el

Ez az a meg nem értésből, irigységből és a környezet értetlenségének töviséből fonott keserű korona, amelyet az utolsó két évezred folyamán csakúgy, mint az emberiség egész történelme alatt, újra meg újra viselniük kellett azoknak az embereknek, akik egy belső küldetéstől vezérelve meg akarták világosítani embertársaik gondolkodását, és meg akarták értetni velük az ősi, örök igazságokat. Közben pedig minden korszaknak megvolt a maga eszköze rá, hogy keresztre feszítse az Igazít.

„A kezdődő Újkor legnagyobb orvosa“ – sokan így nevezik a mai korban Theophrastus Bombastus von Hohenheimet (1493-1541), akit röviden Paracelsusnak is neveztek. Némely kórház vagy gyógyszertár ma cégtáblának használja a nevét. De Paracelsusnak életében és még hosszú ideig a halála után sem adatott meg ilyen tiszteletnyilvánítás.

Wladimir Lindenberg az *Orvosok a betegség és a döreség elleni harcban* című könyvében azt írja Paracelsusról:

„Egy újíto, aki ledöntötte az orvostudomány öreg, korhadt épületét, és kőről kőre újra felépítette azt, tiszta szívének szemléletéből, és az Istennel és a természettel való kapcsolatból kiindulva.

De az utókor csak a kortársai pletykáiról fecseg. Száz évvel a halála után Patin, egy nagy, de nagyon rossz szélvésznek, Cacophrastus Paracelsusnak nevezi, aki kitűnően értett ahhoz, hogy az embereket a kémia segítségével megölje.“

Egy másik történész azt mondta:

„Egy szörnyeteg, aki minden jobb teremtmény elpusztítására született. Ő abszurd, hallatlan, romlott, és nagyon istentelen tanokat vezetett be a gyógyításba, és azokat összességükben bemocskolta a piszkával.“

1763-ban azt mondta Nagy Frigyes udvari orvosa:

„Úgy élt, mint egy disznó, úgy nézett ki, mint egy kocsis, a legnagyobb szórakozást a rendetlen csöcselékkal való érintkezésben találta, és dicstelen életének legnagyobb részében részeg volt, és minden írásművét ittasan írta.”

Először a „Sturm und Drang” romantikus irányzatának kora volt érdemes rá, hogy az egykori zsenit, Paracelsust az értéke szerint megbecsülje.

Bruno Gröning személyével kapcsolatban a német sajtó nagy része teljesen ehhez az irányhoz hűen szolgált egy olyan hatalmat, amely évezredek óta mindig értette a módját, hogy a szellem világának a követét megkövezzék. Az eddig idézett példák megvilágítják, hogy a Bruno Gröningről való tudósítás módja többszörösen elérte a primitivitásnak egy olyan fokát, amely a téma jelentőségének a tudatában ijesztő. Az újságírásnak ezt a formáját, amely minden józan információátadást és felvilágosítást nélkülöz, nem csak a szokásos pletykalapokban találtam meg. Olyan újságok is, amelyekről az ember valamivel több nívót vár el, szintén az olcsó újságírók stílusát követték. Emellett az ebben a fejezetben idézett példák csak egy kis részét képezik mindannak a bizonyíthatóan valótlan rágalomnak, amit egyesek, anélkül, hogy Gröninget ismerték volna, közöltek róla. A *Der Spiegel*-ben található tudósítás, amely ellentmond az újság egyébként megszokott színvonalának, nem egyedi eset, némely más, tekintélyesnek számító újságot is meg lehetne itt említeni.

De nem kellene-e egyszer nyíltan feltenni a kérdést, hogy mivel szolgált rá Bruno Gröning, hogy ilyen módon gúnyolják és rágalmazzák?

Ehhez még egyszer szeretném összefoglalásképpen egybegyűjteni a tényeket:

1. Az előttem levő bizonyítékok szerint biztosnak tekinthető, hogy Gröning nem fogadott el pénzt a gyógyulásokért. Anyagi szempontból nem volt gazdag ember, és az igényeit tekintve nagyon szerényen élt azokból az adományokból, amelyeket az előadásai kapcsán bocsátottak a rendelkezésére. Ahogyan a szemtanúk újra meg újra megerősítették, adakozó természetű ember volt, aki minden erejét felsőbbrendű feladatának, a segítség és a gyógyítás küldetésének szolgálatába állította.

Ez a másokért való fáradozás a saját igényeinek a megtagadásáig ment, amely különösen röviddel a halála előtti magatartásán látszott meg.

2. Az idealizmusa és az emberi lét magasabb rendű szellemi törvényeinek az ismerete, amelyekkel csak a mai korban és vonakodva kezdenek mindenütt foglalkozni, az ő, még a nagyon az anyagi világ csalóka képéhez ragaszkodó kortársainál szükségszerűen értetlenségbe kellett ütközzön. Az intrikák és a nyilvános

rágalmazások hálója, amelyet az egykori munkatársai szőttek, megtette a hatását, és a személyét és szavait hitelt nem érdemlőként jelenítették meg.

3. Bizonyos befolyásos körök konkurens irigysége és rosszakarata (lásd a 6. fejezet) megtették a magukét a nyilvánosság félrevezetésének a növelésében.

4. A vádak, amelyek a bírósági perekhez vezettek, pontosabb vizsgálat után tarthatatlanok.

Bruno Gröning egyszer megjegyezte:

„Az egész perben senkit sem érdekelt, hogy hogyan jön létre egy gyógyulás, sem a bírót, sem a két ügyvédemet. Ha egy is megkérdezte volna, akkor tudták volna az igazságot: hogy én mindkét vádpontban ártatlan vagyok.“

A természetgyógyász törvénynek csak egy nagyon szőrszálhasogató, erkölcsileg kétes értelmezése tehetett azt a Bruno Gröning működése elleni eszközzé. Ha a per résztvevői komolyan foglalkoztak volna Gröning működésének szellemi alapelveivel, akkor gyorsan kiderült volna, hogy egy gyógyulás bekövetkezése a gyógyuláskereső megváltozott szellemi hozzáállásának, és egy isteni engedélynek a következménye - Bruno Gröning felvilágosító szavai csak arra szolgáltak, hogy lehetővé tegyék az egyes embernek az isteni eredethez való szellemi visszakapcsolódását.

Ruth Kuhfuß esetében már önmagában véve Beuchel tanú bizonyos kijelentései be tudták volna bizonyítani a vád képtelenségét és Gröning ártatlanságát, mivel ő meg tudta erősíteni, hogy nem Bruno Gröning, hanem Otto Meckelburg mutatott nagyon nagy érdeklődést Ruth iránt, míg Gröning a lányt menthetetlennek minősítette és ellenkezett az ellen, hogy foglalkozzon vele. Mivel Bruno Gröning ezenfelül még röviddel azelőtt egy előadáson a jelenlevőket az orvosukhoz utasította, és Kuhfuß urat igazolhatóan a további orvosi ellenőrzésre szólította fel, a Gröning elleni vád, miszerint megtiltotta, hogy orvoshoz forduljanak, egyenesen paradoxnak tűnik. A vád tanúinak ellentmondásai további bizonyítékot szolgáltatnak Gröning ártatlanságára. Ezenfelül, ha nekem ma a tudakozódásomra több kortárs szakorvos megerősíti, hogy egy ennyire előrehaladott tüdőtuberkulózist, mint amilyen Ruthnak volt, Streptomycinnel sem lehetett volna meggyógyítani, és így megerősítik Dr. Freihofer orvosszakértő véleményét, nézetem szerint teljesen nyilvánvaló a vád kétségessége. Gröning legfontosabb mentőtanúja beidézésének a bíróság általi elutasítása nem éppen szól a bíróság elfogulatlansága mellett.

A gyógyulási beszámolókkal teli iratgyűjtők, valamint a Gröningnek írt köszönetnyilvánítások nagy száma önmagáért beszél. Ezekben az esetekben az emberek az ő tanítása által, a gyakran évekig tartó kilátástalanság után, hozzájutottak Isten

egyetemes gyógyító erejéhez, és így ingyen kapták meg azt, amit nekik még oly sok pénzért sem tudott senki sem megadni: az egészséget, a lelki békét és az Istenbe vetett hitet.

Ezek az emberek a tanúk egy másik bíró előtt az azzal az emberrel szemben elkövetett igazságtalanságra, akinek a küldetését, a feladatát teljesen félreis-merték.

6. fejezet

A modern orvostudomány tévútja

„Csak az egótól megszabadított szeretet [...] ismeri fel minden élet egységét és minden élő halhatatlanságát. Az életet adó isteni erő túl van a megtehető határán, és az embernek mindaddig nincs tudomása róla, amíg annak a naiv meggyőződésnek a híve, hogy élet és halál ura.“

Herbert Stiller

Dr. Herbert Stiller neurológus és pszichiáter írja *A szívtelen tudomány* című könyvében:

„Mi hiszünk a tudományban, vakon megbízunk benne és úgy reménykedünk a segítségében, ahogyan a régebbi korok emberei Isten felé fordultak. A tudományba vetett hitünkben elfojtottuk azt, hogy az emberek által megteremtett tudomány nem hibátlan. Az egyházi vallás helyére a tudomány-vallást helyeztük. Semmi esetre sem lettünk objektívebbek és tájékozottabbak, mint ahogyan azt be szeretnénk beszélni magunknak. Csak egy szintérváltozás történt ugyanazon a síkon. Az orvostudomány kudarca többek között abban mutatkozik meg, hogy ma úgy viselkedik, mint az egyház a középkorban: dogmákba és rendszertanba merevedik, és kiközösíti a másképp gondolkodókat. A ‚papi uralom‘ abban a követelésben nyilvánul meg, hogy minden medikust a természettudományos-kísérleti módszer ‚igazi‘ útjára kötelezzék el. Még az áldozatok is ugyanazok maradtak:

Korábban az állatokat az istenség oltárán áldozták fel, ma a tudomány laboratóriumi asztalán áldozzák fel őket. Csak annak van foglalkozásbeli és társadalmi érvényesülési lehetősége, aki ezt a módszertant teljes mértékben követi. A döntő új felismeréseket gyakran fáradtságos küzdelemmel kell a megmerevedett orvostudomány zárt ellenállásával szemben érvényre juttatni. Mindent, ami nem illik bele a fennálló dogmákba, azt gyorsan mint tudománytalant diszkvalifikálják. Megállapítjuk, hogy a hirdetett régi képlet: ‚Tudomány egyenlő haladás és tudomány egyenlő objektivitás‘ már nem egyezik az eredeti elképzeléssel, hogy a tudomány a valóság keresése. [...] A tudós is elszámolással tartozik a társadalom felé. Már nem szabad gondolkodás nélkül és csak bizonyos módszerekkel dolgoznia, csak azért, mert azokat egyszer egy híres tanártól tanulta, és látatlanban átvette. Bár az önkritika és az egyéni felelősség jelentős alapjai a tudományos munkának, de nem elegendőek az objektív megítéléshez, annak jogosultságához és érvényességéhez. Aki tudománnyal akar foglalkozni, annak kétségbe kell tudnia vonni a

jelenleg meglevő és elismert módszerek érvényességét. A mai tudomány-hiszenységet fel kell váltania a „tudni kell megkérdőjelezni” felfogásnak. Ezt az álláspontot képviselte az egykori államelnök, Carstens is:

„Nekem úgy tűnik, hogy a mi korunkban is nagyon szükséges szkeptikusan viselkedni azokkal a tézisekkel és tanokkal szemben, amelyek a tudomány égiszé alatt terjednek. A tudománynak köszönhető számos nagyszerű eredmény ellenére növekszik annak a veszélye, hogy hagyjuk, hogy tudományosan prezentált elméletek által elhomályosítsák a látásunkat és megzavarjanak az ítélőképességünkben. (DÄ [orvosi folyóirat] 25/82)“

A zsákutcába vezető út

„Az egészségért folytatott harc az emberiség őskorában nem az egyes betegségek elleni harcot jelentette, hanem az Istenért folytatott küzdelmet“,

írja Stefan Zweig 1931-ben *A gyógyulás a szellem által* című könyvében, és így folytatja:

„A testi szenvedés ellen nem technikai segítséggel, hanem vallási szertartással tesznek. Nem a betegséget vizsgálják, hanem Istent keresik.“

A szenvedés és a szükség évszázadról évszázadra növekedett. A betegségekből való gyógyulás, amely ősidők óta az emberiség egyik leghőbb kívánsága volt, a mind jobban fejlődő tudomány felségterülete lett. A szellemi-vallásos beállítottság, amely a már Krisztus előtt majdnem minden kultúrában elterjedt papi gyógyászatot tekintette az egészség újbóli elnyerése feltételének, mind jobban veszített a jelentőségéből.

Stefan Zweig továbbá ezt írja:

„Az orvos a pap mellé áll, és aztán hamarosan szemben áll vele – Empedokles tragédiája – és azáltal, hogy a természetfelettiből az általános természeti folyamatba vezeti vissza a szenvedést, meg is kísérli a bensőben fellépett zavart evilági eszközökkel, a külső természet elemeivel, gyógynövényeivel, szirupjaival és ásványjaival kiküszöbölni. A pap az istentiszteletre szorítkozik, és nem foglalkozik a betegség gyógyításával, az orvos eláll minden lelki behatástól, kultusztól és mágiától. Ettől kezdve különválnak ez a két áramlat, és mindegyik megy a maga útján. Az egykori egységnek ezzel a megtörésével a gyógyászat minden eleme azonnal egy teljesen új, átszíneződött értelmet kap. Mindenekelőtt arról van szó, hogy a lelki összjelenség- a ,betegség’ – számtalan, egyedi, pontosan osztályba sorolt betegségre bomlik fel. És a léte ezáltal mintegy elválik az ember lelki személyi-

ségétől. A betegség már nem azt a valamit jelenti, amely az egész embert érinti, hanem olyasvalamit, ami csupán az egyik szervét éri. (Virchow a római kongresszuson azt mondta: „Nincsenek általános betegségek, hanem csak többféle szervi és sejtbetegség van.”)

A spirituális szemléletben az egyes ember az, aki a Teremtés rendjétől való belső elfordulás által magának és másoknak bajt teremt, míg az orvostudomány a testi bajt növekvő mértékben elválasztja az ember belső beállítottságától. Ahol a lelki tanok a belső megtérésre, a kérő imádságra és az Isten előtti alázatra intik az embert, ott az orvostudomány külső szabályokat, diéta-előírásokat és bizonyos magatartásra való intést ad útravalóul a pácienseinek. A belső lelki életet különválasztják a külső bajtól, az ember sejt- és szervi megbetegedések áldozata lesz. Kivonják a lelki felelősség alól, de ezáltal el is veszik tőle a hatalmat, hogy a szellemen keresztül a testet a gyógyuláshoz vezesse.

Stefan Zweig:

„A modern orvostudomány a vallásos tartalomtól teljesen elválasztva, [...] egy betanult felismeréseken alapuló tudás, amely individuális sejtések helyett tárgyilagos megbízhatósággal dolgozik, és még ha magát költőiesen orvosi művészetnek mondja is, úgy ez a fennkölt szó már csak a művészet vegyes értelmében lehet érvényes. Mert a gyógyászat már régen nem követel meg a tanítványaitól semmiféle megszokott összhangot a természet egyetemes hatalmaival: a hivatásból foglalkozás, [...] a gyógyítás titkából gyógyszerian és szervtan lett. A gyógyulás már nem mint lelki szertartás megy végbe – amely minden alkalommal egy csodálatos esemény –, hanem mint tiszta és majdnem matematikai jellegű értelmi cselekvés az orvos részéről; a megtanultak helyettesítik a spontán dolgokat, a tankönyv pedig a gondolkodást.”

A vallás és a gyógyítás közötti elhatárolódás az évszázadok folyamán mind élesebb lesz, a gyógyítás szentsége, mint Isten kegyelmének a gyakorlása, mint a megbocsátás és a megújulás kifejezése, a meghibásodott testi funkciók javítására redukálódik. Az orvostól medikus lesz, már régóta nem tartja magát egy felsőbbrendű szellemi hatalom aláztos eszközének, már régóta nem kéri Isten segítségét, ehelyett inkább az a hamis elképzelése, hogy ő maga olyan hatalmas, hogy gyógyítani tud. A belső ösztönök hiányos fejlettsége, a tudatnak egy materialista világnézethez való kötődése szükségessé tette a külső eszközök fejlődését, amelyeknek helyettesíteniük kellett a hiányosan kifejlődött ösztönös felismerést.

A 19. század vége óta mind költségesebb készülékek váltak az orvosi gyakorlat részévé. A laborvizsgálat, az egyre nagyobb röntgenkészülékek és még sok egyéb berendezés a betegség új formáit segítettek felismerni, és az orvos tudatát a maga

alkotta fogalmakhoz kötötték. Egy sajátos szakkifejezés-rendszer fejlődött ki és diagnózis-sémák alakultak ki, amelyek már csak távoli összefüggésben álltak az egyes emberrel.

Ez a folyamat megrendítően mutatkozik meg a mai időszakban, amikor az orvosok és az ápolószemélyzet itt-ott Meyer úr vagy Müller asszony helyett többek között már csak vakbélgyulladásról, vagy méhrákról beszélnek.

Az embert a szervi dolgokban megnyilvánuló tünetekre redukálják.

Stefan Zweig:

„Az első, aki az elleketlenítés - a gyógyítás csodája fátylának a fellebbentése - ellen harcol, az Paracelsus. Ő harcol a tudomány fennhéjázása, dogmatikus tekintélyelvűsége ellen, amely minden kapcsolatot elvesztett a *Natura naturans* (a teremtő, ható természet) varázsával, se nem sejtji, se nem tiszteli a természeti erőket, és nem érzi az áramlást, amely mind az egyedi, mind a világ-lélekből kiárad. És akármilyen kétségesnek is látszanak ma az ő receptúrái, ennek az embernek a szellemi befolyása az idő előrehaladtával folyamatosan nő, és azután a 19. század elején tör előre az úgynevezett ‚romantikus orvoslásban‘, amely a filozófus-költői mozgalom egyik ága, és újra a testi és lelki dolgoknak a magasabb szintű egységsítésére törekszik.“

De a „romantikus orvoslásnak“ csak kevés befolyása volt a természettudományos orvostan további fejlődésére a 19.-20. században. Az újonnan kifejlesztett gyógyszerek hatására jelentkező nagy, szemmel látható sikerek – különösen a fertőző betegségek terén – és a fennálló materialista orvostan nagy társadalmi presztízse megnehezítette egyéb irányzatok fejlődését. A Hahnemann által kifejlesztett homeopátia, a Mesmer által újra felfedezett gyógyító magnetizmus és sok más - a kezdeti virágzás után mellékjelenségek maradnak, amelyek csak a mi korunkban kerülnek be mindinkább a köztudatba. A 20. század - különösen a világháborúk utáni időben - a materialista filozófia lélektől megfosztott kifejezéseken kialakult tudományos orvostanának a diadalmenete volt. Ez nagy hatalmpolitikai támaszt kapott a felfejlődő gyógyszerészetben, amely a vegyiparral szoros összeköttetésben az iparosodott világ egyik legerősebb iparága lett. Az emberek állandóan növekvő szenvedése egyre inkább egy jól jövedelmező, milliárdos üzletté fejlődött, szörnyű következményekkel.

Az egész világon lázas kutatás kezdődött egyre újabb és hatásosabb gyógyszerek után, és ez a fejlődés hamarosan szem elől tévesztette az eredeti célját, a szenvedő embert, a mind gátlástalanabb profitelvűség javára. A gyógyszerek ezrei és a lakosság katasztrofális egészségi helyzete közötti ellentmondás világossá teszi, hogy a mai gyógyszeripar milyen kevéssé emberközpontú alapelveken működik.

Hans Rüscht *A Pharma-Story* című könyvében megjegyzi:

„Már több mint 20 évvel ezelőtt azt írta Dr. Walter Morell a Cornell Egyetem Orvostudományi Testületéből, akit az amerikai *Time* magazin a vezető gyógyszer-szakértők egyikének jelölt meg, a *Clinical Pharmacology and Therapeutics*-ben (Klinikai Gyógyszertan és Gyógyászat):

„Mikor fogják végre belátni, hogy túl sok a gyógyszer? Nem kevesebb, mint 150 000 készítmény van jelenleg használatban. Minden évben körülbelül 15 000 új mixtúra és tablettát kerül a piacra, ugyanakkor 12 000 eltűnik. [...] Egyszerűen nincs elég betegségünk mindezekhez a készítményekhez. Pillanatnyilag abban áll ezeknek a szerekeknek a leghasznosabb hatása, hogy orvosolja más, új gyógyszerek kedvezőtlen mellékhatását.“ (Time, 1961. május 26.)

1961 óta a világszerte forgalmazott gyógyszerek teljes száma 205 000-re emelkedett - és a betegségek száma ezzel arányosan növekedett. Tehát nem annak a szükségessége előtt állunk, hogy új gyógyszereket fejlesszünk ki, hanem sokkal inkább az előtt a feladat előtt, hogy a már meglévőket a számát drasztikusan csökkentsük, ami a betegségek számát is automatikusan csökkentené.[...] Amit a legtöbb ember nem tud, az az, hogy a kis csodatabletták bevétele nemhogy egyszerűen nem tudja megszüntetni a károkat, hanem még súlyosítja is őket azáltal, hogy a már addig is meggyötört szervezetbe újabb mérgeket visz be.

Az amerikai Élelmiszer- és Gyógyszerellenőrző Hivatal (Food and Drug Administration) tájékoztatása szerint 1978-ban 1,5 millió amerikainak kellett kórházba kerülnie, mert előzőleg valamilyen gyógyszert szedtek, aminek valamilyen betegségből kellett volna meggyógyítania őket. És a kórházba szállítottaknak kb. 30 %-át azután még további károsodás éri az orvosi kezelés által, amiben ott részesülnek. Évente kb. 140 000-re becsülik azoknak a számát, akik Amerikában gyógyszerek hatására halnak meg. Az egészségügyhöz kapcsolódó ipar ma nagyságrendben ténylegesen a második legnagyobb iparág Észak-Amerikában, amit csak az élelmiszergyártás és -elosztás előz meg.“

1991 februárjában Essenben, az „Európai Közösség kontra biológiai gyógyítás“ elnevezésű nemzetközi szimpóziumon Dr. Scheiner müncheni orvos kifejtette:

„Az iparosodott államokban robbanásszerűen megnövekedtek az egészségügy költségei. 1990-ben az egykori NSZK-ban kb. 280 milliárd márkát tettek ki. Ez a bruttó nemzeti össztermék jó egynegyedének felel meg, és ez magasabb összeg, mint Törökország és Görögország bruttó nemzeti összterméke együttvéve. [...] A honvédelmi költségvetésnek a kiadásai kb. 50 milliárd márkát tesznek ki.[...] De milyen egészségügyi következményekkel jár ez a lakosságra nézve?

A krónikus betegek száma a statisztikai számítások szerint ma ötszöröse-hatszorosa az 50 évvel ezelőttinek. A szív- és keringési betegségek növekedésének az arányát nem tudták megfékezni, annak ellenére, hogy milliárdokat fektettek intenzív osztályokba és rehabilitációs intézkedésekbe. A rákos megbetegedések száma rohamosan növekszik.[...] Mind fiatalabb korcsoportokat érint a rák, ami a századforduló körül még aránylag ritka megbetegedésnek számított. Megállíthatatlanul emelkedik az allergiás megbetegedések száma is. A német állampolgárok 35 %-a szenved valamilyen allergiás megbetegedésben. A női lakosság körében ez az arány már 50 %. A lakosság egyharmad része reumás.“

A lakosság egészségi állapota folyamatosan romlik, annak ellenére, hogy országunk történetében még soha nem kínáltak és vettek igénybe ilyen sok orvosi szolgáltatást, mint napjainkban. Próbálják megszüntetni a megbetegedett emberek növekvő bizonytalanságát, mint pl. a Hartmann-Szövetség (orvosi egyesülés) elnökének a kijelentése által:

„Minden páciensnek garantáljuk az optimális kezelést.“

A Német Szövetségi Orvosi Kamara is elhárítja a modern orvostudománnyal szemben fenntartott esetleges kétségeket azzal, hogy közhírré teszi:

„A német egészségügyi rendszer a legjobb a világon. Minden más rendszerrel szemben fölényben van.“

Ezekkel az állításokkal kapcsolatban jellemző Dr. Mahlernek, a WHO, az Egészségügyi Világszervezet főigazgatójának a kijelentése, aki 1980-ban nyíltan „botrányosnak“ nevezte az NSZK-beli rossz egészségügyi állapotokat. Azt követelte, hogy Németországban, „a leggazdagabb országok egyikében“ szabaduljanak meg a „függőséget okozó, külsőségekre nagy hangsúlyt fektető orvoslástól“ és „az állandó gyógyszereszedéstől“, mert azzal nem segítenek a betegeknek.

Ugyanilyen világosan beszélnek azok a tények, amelyekre Dr. Scheiner a dokumentációjában a továbbiakban rámutat: Dr. Remmer professzort, a toxikológust idézi a Tübingeni Egyetemről, aki 1981-ben egy tanulmányban arra az eredményre jutott, hogy az NSZK-ban évente 30 000 ember hal meg gyógyszerek mellékhatásának következtében. Az antibiotikumok túlzott, az NSZK klinikáin gyakran csak megelőző jelleggel való bevetésének eredményeként a kórházakban szélsőségesen agresszív és az antibiotikumokkal szemben ellenálló baktériumtörzsek alakulhattak ki, amelyek azután mind erősebb antibiotikumok bevetésére kényszerítettek, amelyek a gyógyszerekkel szemben még érzéketlenebb baktériumtörzsek kialakulásához vezetnek.

Dr. Scheiner:

„Az évi 13 millió, kórházba szállított állampolgár közül 500 - 800 ezren betegszenek meg az ott burjánzó fertőzésekben. [...] Közülük 40 ezren halnak meg szepszisben (vérmérgezés, általános bakteriális fertőzés), sokkal többen, mint amennyien évente közlekedési baleset áldozatai lesznek (1989-ben kb. 15 000, 1990-ben kb. 10 000 halott).

Így Németországban összesen kb. 70 000 ember hal meg évente elsődleges vagy másodlagos gyógyszer-mellékhatás következtében.

1979-ben az Állami Betegbiztosító Tudományos Intézete arra a kiábrándító felismerésre jutott, hogy a lakosság várható élettartama az orvosok számának növekedésével nagymértékben arányosan csökken.

Dr. Scheiner:

Dr. Hans Halter ezt az eredményt a következőképpen foglalta össze a *Der Spiegel*-ben megjelent cikkében:

„Azok az állampolgárok, akik olyan területen laknak, ahol sok az orvos és a kórház, hamarabb válnak páciensekké, gyakrabban esnek át operáción, több, mellékhatásokban bővelkedő gyógyszert vesznek be, és a statisztikai átlag szerint korábban halnak meg.‘ Ha egy költség-haszon-elemzés keretében az egészségügyünk fékevesztett tébolyáról hallunk is, kevésbé kell azokat az orvosokat és kollégáikat elmarasztalni, akik az akut esetek ellátása területén szolgálják embertársaik egészségét. Sokkal inkább az allopatikus-kémiai (allopátia: a betegség természetével ellentétes hatású gyógyszerek alkalmazásán alapuló, elavult spekulatív gyógymód - a ford.) gyógyszerelés egyoldalúságát kell kipellengérezni, valamint az okozatlag ható, mellékhatásoktól mentes biológiai gyógyszerelés hiányos támogatását és az ez ellen folyó harcot, úgy nemzeti, mint nemzetközi szinten, pl. az Európai Közösségben.“

Ugyanebben az irányban haladnak a környezetkutató és biológus Jakob von Uexküll professzor kutatási eredményei is, aki 30 évi szakmai-specifikus kutatás után arra a feltételezésre jut, hogy a fejlett országokban a megbetegedéseknek az 50 %-a iatrogén természetű, vagyis az orvosi intézkedések okozzák őket. Amerikai vizsgálatok 40 %-al számolnak.

Megdöbbenő, ha az ember belegondol, hogy Izraelben a halálozási arány 1973-ban, a 29 napos orvosi sztrájk alatt mutatta a valaha mért legalacsonyabb értéket. Ahogyan Hans Rüscht rámutat, a Jeruzsálemi Temetkezési Vállalat statisztikai adatai szerint a temetések száma ebben az időszakban majdnem 50 %-al csökkent. Mikor 1976-ban Bogotában, Kolumbiában váratlanul 52 napig nem volt orvos – csak a sürgős eseteket látták el -, a halálesetek száma 35 %-al csökkent.

A Nemzeti Temetkezési Egyesülés igazolta ezeket a számokat. Hasonló eseteket figyelhettek meg Los Angelesben és 1978-ban Nagy Britanniában is.

Dr. Scheiner ki tudta mutatni egy ranglistán, hogy a japánok, mint „világelső” évente fejenként átlagosan 1800 tablettát vesznek be, őket szorosán követik az amerikaiak 1700 tablettával, míg a németek, mint európai utolsók „csak” évi 900-1000 darab tablettát szednek be.

Úgy tűnik, hogy mára az orvosi kar mindinkább a gyógyszeripar készséges eszközévé, és az orvosi rendelő a gyógyszerek terjesztőhelyévé vált. A ma praktizáló orvosok legtöbbje már nyilvánvalóan nem tudja elképzelni foglalkozása gyakorlását az egyre újabb szintetikus gyógyszerek nagy száma nélkül. Az egyetemen kapott, nagyon hiányos gyógyszer-tani képzés után a foglalkozási tevékenységük kezdetén a gyógyszergyártók a brosúrák áradatával árasztják el őket, amelyek nagyalakú fényképeken, a legjobb minőségű papíron magasztalják a gyógyszeripar legújabb vívmányait. A gyakori ajándékoknak és a nagyvonalú meghívásoknak el kell érniük, hogy az orvost a cég készítményeinek a felhasználására késztessek. Gyakran azzal az ajánlással mutatják be az új készítményeket, hogy a hatásról a páciensen győződjenek meg.

Hans Rüsich:

„Néhány orvosnak a műhiba miatti eljárás sokkjára van szüksége, hogy felébredjen és megértse, hogy egy haszonközpontú ipar pusztá eszközévé alacsonyították, amely őt és a nyilvánosságot szisztematikusan félrevezeti. A Time már évekkel ezelőtt így számolt be erről: (1975.06.09-én): a pácienseknek a műhiba miatti vádemelése, amely korábban ritka volt, olyan gyakori lett, hogy a nagy kockázattal dolgozó specialisták átlagos biztosítási díja Kaliforniában egy éven belül gyors ütemben 5377 \$-ról 22 704 \$-ra emelkedett.”

Bizonyos, a gyógyszeripar által ártalmatlannak beállított gyógyszerek szedésének káros következményei egyre világosabbá válnak, annak ellenére, hogy a szóban forgó cégek mindent elkövetnek annak érdekében, hogy az eseményt elbagatellizálják.

1958. augusztusában a német Thalidomid-ot (Contergan-t) a gyártó cég (Chemie Grünenthal) 40 000 német orvosnak mint a legjobb nyugtatót jelölte meg terhes és szoptató anyák számára, „mivel a használata nem jár kockázattal sem az anya, sem a gyermek számára”. A reklám ennek megfelelő volt. Egy reklámhirdetésben egy idillikus tájat lehetett látni, alatta a következő szugesztív szavakkal:

„Egy természetes harmóniával telt pillanat azt a vágyat kelti bennünk, hogy bárcsak megállna az idő. De legtöbbször mégis csak egy pillanat marad és

múló kívánság, mert a nyugtalanság, ami egykor a szellemet szolgálta, uralkodik rajtunk és tovább hajt minket. A Contergan elősegíti a nyugalmat és az alvást. Ez a veszélytelen gyógyszer nem terheli meg a máj anyagcseréjét, nem befolyásolja sem a vérnyomást, sem a vérkeringést, és még az érzékeny páciensek is jól reagálnak rá.

Alvás és nyugalom
Contergan
Contergan forte“

1959. végén az NSZK 350 000 lakosa nyúlt naponta a Contergan után, 1960. októberében már 700 000-en voltak, szűk egy évvel később pedig számuk meghaladta az egymilliót.

Forgalmazása legalább 10 000 gyermeknél vezetett fejlődési rendellenességhez (torz fejlődéshez) és ezrek, főként idősebb emberek szenvedtek el szedése következtében idegkárosodást.

1977. nyarán a svájci nagyvállalatnak, a Ciba-Geigy-nak be kellett vonnia „Phenoformin“ nevű készítményét az amerikai piacról, amelyet 18 éven át cukorbetegeknek írtak fel, mert ennek a gyógyszernek a mellékhatásai évente kb. 1000 embert halálához vezettek.

Hans Rüschi:

„Mégis, miután ezt a sajtóban nyilvánosságra hozták, a nyugatnémet gyógyszer-vállalatok az egészségügyi hatóság hozzájárulásával még egy teljes éven át – 1978. július 1-ig árusíthatták a cukorbetegség elleni halálos gyógyszerből a készletüket, amelyekhez a Dipar, a Silubin-Retard és a Sindatil tartoztak. Teljesen nyilvánvaló, hogy nem a közegészség állt előtérben, hanem a kartell nyeresége.“

Dr. Olle Hansson svéd orvos, a Göteborgi Egyetem gyermekideggyógyász professzora illegális úton kapta meg a svájci (!) *Ciba - Geigy* gyógyszerkonzern jegyzőkönyveit, amelyekben már 1182 halálesetről számoltak be a *Ciba-Geigy* által eladott reuma- és fájdalomcsillapító gyógyszerek, a Tanderil és a Butazolidin használatának következtében.

A cég titokban tartotta ezeket a termékei halálos mellékhatásával kapcsolatos információkat, hogy ne veszélyeztesse a további eladást. Ez a hír bejárta a világot, ténylegesen több mint 10 000 halálesetről beszéltek. Majdnem minden ország azonnal mindkét szer betiltásával reagált, egyedül Svájcban (!) lehetett a Berni Összkantoni Gyógyszerellenőrző Hivatal (Interkantonalen Kontrollstelle für Heilmittel Bern) engedélyével tovább árusítani azokat.

Oldalakat lehetne még a példák felsorolásával megtölteni. Úgy tűnik, mintha némely gyógyszergyártó konzern számára az emberi élet nem jelentene semmit, mintha csak az lenne a fontos, hogy a kassza stimmeljen.

A vegyipar, a gyógyszerészet és az orvostan összefonódásával létrejött vészterhes hatalmi szerveződés mára komoly veszélyt jelent a közegészségügyre. Gondoljunk csak a *Der Spiegel* 1985. június 24.-ei cikkére, ahol a „Hogyan vásárolta meg Bonnt a gyógyszeripar – Új vesztegetési ügy“ című cikkből kiderül, hogy a gyógyszer üzemek éveken át bonni politikusokat, képviselőket és hivatalnokokat vesztegetett meg azért, hogy az iparág számára kedvező gyógyszer-törvényhozást érjen el, a betegbiztosítók költségén és a betegek terhére.

Hasonló eset történt Olaszországban, amikor Olaszország egészségügyi minisztere, Tina Anselmi kérvényezte, hogy egy orvosi bizottság által hatástalannak vagy károsnak minősített több ezer gyógyszerkészítményt vonjanak ki a forgalomból.

A gyógyszeripar egyik képviselője 35 milliárd lírát ajánlott fel neki egy svájci bankszámlán letétbe helyezve, amennyiben eláll a szándékától. Tina Anselmi nyilvánosságra hozta ezt a vesztegetési kísérletet - néhány nappal később felrobbant az autója, és csak egy véletlen által úszta meg sértetlenül. De nem sokkal ezután elvesztette a posztját, és mint Hans Rüschtől kifejté, a mai napig nem helyezték újra vissza az Egészségügyi Minisztériumba.

Hans Rüschtől:

„A bizonyítékoknak, amelyeket a korrupcióról összegyűjtöttünk, már a töredéke is könyvtárakat tudna megtölteni. Sem a hivatalos egészségügyi szervek felső szintjein alkalmazott erőszaktól, sem a megfélemlítési taktikától nem riadnak vissza, hogy megtartsák az uralkodó nyereséges gyógyszer-rendszert.“

Ahogy Dr. Stiller már kifejtette, az úgynevezett orvostannak sikerült - a gyógyszeripari konszernnek gazdasági hatalmával karöltve - szándékosan egyoldalú információszolgáltatás eredményeként a legtöbb ember tudatában azt a szerepet átvenni, amely egyébként a vallásnak volt fenntartva. A látszólagos csodatabletták hatalma, amelyek mind fantáziadúsabb neveken árasztották el a piacot, helyettesíti az Isten szellemének gyógyító hatalmába vetett élő hitet.

Hans Rüschtől:

„Ma az orvosok a papok, akikhez a nép reménnyelelve fordul testi szenvedés vagy lelki szükség esetén. Azonnal orvoshoz! – így hangzik a jelszó. Az orvos és a pszichiáter ugyanis mindent tudnak a testi egészségről és a lelki egyensúlyról, amit az átlagos halandónak lehetetlen tudnia. Nincs-e ezeknek a modern papoknak

a fehér ruhájukban még egy saját nyelvük is, amit csak ők értenek egyedül? Mindenesetre rájöttek, hogy a mai materialista korban kifizetődőbb, ha az embereknek egy hosszú földi életet ígérnek, mint a másvilágon egy örök életet.“

A lakosságnak az egészség és a betegség tudományos fogalmaihoz való hitszerinti kötődésében jelentős szerepet játszanak a hírközlő szervek. A tudósítás tárgyilagosságát gyakran károsan befolyásolja a jól fizető hirdetőktől való anyagi függés.

Morris A. Bealle, egy vidéki újság kiadója Marylandben hálás volt érte, hogy a helybeli villamos erőmű rendszeresen hirdetett az újságjában, és így megspórolt neki bizonyos anyagi gondokat. De amikor az egyik számban egy olvasónak a pártját fogta, aki a villamos művekre panaszkodott, ennek vége lett, és azzal fenyegették meg az elektromos művek megbízásából, hogy azonnal felmondják a hirdetési szerződést, ha még egyszer ilyen módon „kilóg a sorból“. Ez felnyitotta a szemét a „szabad sajtó“-val kapcsolatban, és eladta az újságját. Ehelyett egy könyvhöz gyűjtött anyagot, hogy bemutassa a sajtószabadságot az államában. *A Drug Story* című műve olyan „bomba“ volt, hogy nem talált rá kiadót, és egy saját kiadót kellett életre hívnia. Ezt a könyvet először 1949-ben adták ki, időközben a 33. kiadást érte meg, még ha újra meg újra igyekeztek is elhallgattatni.

Ebben az áll:

„Egy olyan vállalatot, amely a befektetett tőke 6 %-ának megfelelő nyereséget termel, már nagyon stabilnak és jövedelmezőnek lehet tekinteni.

A Sterling Drug Inc. a Rockefeller Gyógyszer-impérium 68 leányvállalata közül a legnagyobb holding, és az éves mérlege 1961-ben 23 463 719 \$ nyereséget mutatott fel az adólevonás után 43 108 106 \$ nettó aktívánál (a vállalkozás egyenlegének aktív oldalán álló összeg, vagyon) – ez 54 %-os nyereséget jelent. Squibb, egy ugyancsak Rockefeller által ellenőrzött vállalat 1945-ben nem a 6 %-át, hanem az 576 %-át kereste meg az akkori tulajdona értékének.

Ez a „dicsőséges“ háborús időben történt, amikor az Army Surgeons Generals Office és a Navy Bureau of Medicine and Surgery (a hadsereg és a haditengerészek ellátó szervei – a ford.) nemcsak elősegítették a gyógyszeripar kartelljének a profitját, hanem a mérgeit szó szerint „belőtték“ 200 millió injekcióval a katonáink, matrózaink és tengerészeink vérpályájába.

Csoda-e, hogy Rockefellerék és a strómanjaik (bábuik) az élelmiszer- és gyógyszerhatósággal (FDA), az Amerikai Közegészségügyi Szolgálattal, az Állami Kereskedelmi Bizottsággal, a Jobb Üzletek Irodájával (Better Business Bureau), a

Katonai Orvosok Egyesületével (Army Medical Corps) és a Tengerészeti Irodával (Navy Bureau), továbbá egészségügyi hivatalok ezreivel szövetkeztek az egész országban, hogy minden gyógymódot üldözzenek, amely csökkenteni tudná a gyógyszerek fogyasztását?

A Rockefeller Alapítvány utolsó éves mérlege felsorolja a támogatásokat, amelyeket az elmúlt 44 évben egyetemeknek és állami hatóságoknak juttatott; ezek valamivel több, mint fél milliárd dolláros összegre rúgnak. Az ilyen tanintézetek természetesen bármilyen „gyógyszer-folklórt” megtanítanak a hallgatóiknak, amit a Rockefeller-ház gyógyszergyárai megkívánnak. Különben nincs több adomány; hiszen annak a kb. 30 amerikai tanintézetnek sincs, amelyek nem népszerűsítenek gyógyszereket.

A hagyománytisztelő Harvard Egyetem, melynek Orvosi Fakultása nagy hírnévnek örvend, ebből a kartelltőkéből 8 764 433 \$-t kapott, a Yale 7 927 800 \$-t, John Hopkins 10 418 531 \$-t, stb.“

Hans Rüscht:

„És míg Rockefeller ezeket az óriási összegeket a főiskoláknak „ajándékozta”, amelyeknek azután az ő gyógyszereit kellett reklámozniuk, a mammutvállalat érdekei fokozatosan az egész világon kiépítettek egy hálózatot, amelyet már senki sem tudott áttekinteni. Már harminc évvel ezelőtt akkora volt a kiterjedése, hogy Bealle azt írta:

„Rockefellerék a világ gyógyszer-előállítóinak legnagyobb kombinátja, és a messze szerteágazó befolyásukkal nyomást gyakorolnak, hogy elősegítsék a gyógyszerek értékesítését. Mindeközben a kartellnek teljesen közömbös, hogy a kereskedelemben forgalmazott szerek legtöbbje káros az egészségre. Tehát nem lep meg, hogy az impérium a saját „képviselőit” juttatja be a közegészségügy minden hivatalába. És ez azt is megmagyarázza, hogy miért kizárólag gyógyszeres kezelést alkalmaznak minden, a kormány hatáskörébe tartozó intézményben. Az emberek millióit, akik inkább természetgyógyászokra vagy csontkovácsokra bízják magukat, nem veszik figyelembe. [...] Mert azoknak az orvosoknak a páciensei, akik nem írják fel gyógyszereket, nem is vásárolnak gyógyszereket. És vegyi készítmények ezrei várnak arra, hogy gyorsan és nyereségesen eladják őket.“

Ahogy Hans Rüscht továbbá rámutat, a Rockefeller-Morgan tőkés nagyhatalom már 1948-ban több mint 800 millió dollárt költött arra, hogy az egészség és a gyógyszerek kérdéseiről szóló felvilágosítás manipulálva legyen. A Rockefeller ipari impérium különböző, még kiegészítőleg életre hívott úgynevezett „filantro-

pikus“ (emberbaráti) alapítványok segítségével is, a közjólét ürügyén már ennek az évszázadnak az elején előkészítette a talajt a nyilvánosság megnevelésére, „amelynek az volt a célja, hogy egy gyógyszerfüggő lakosságot teremtsen, már a gyerekeknél az iskolák segítségével, azután a felnőtteknél a közvetlen reklámok által, és végül a hírközlő szervek befolyása által, amelyek a reklámokból származó bevételükön keresztül függték tőlük.“

Említésre méltó, hogy J. D. Rockefeller és a fia ezzel szemben a személyes egészségükkel kapcsolatos kérdésekben csak a homeopata orvosokban bíztak meg, és ezáltal saját maguk mutatták ki az alapvető bizalmatlanságukat a modern orvosságokkal szemben, mialatt a másik oldalon milliós befektetésekkel gondoskodtak azoknak a terjesztéséről.

Nem attól kell eltanácsolni az embereket, hogy orvosságot szedjenek olyan esetekben, amikor azokra valóban szükség van. Ellenkezőleg, a támasz, amelyet ezen az úton-módon adnak az embereknek, akik az utolsó évszázadok folyamán ijeszten eltávolodtak a gyógyító életerőtől, egyelőre még nem nélkülözhető, továbbá hasznos is. Mindig az egyes ember az, aki egy eszközzé tudja tenni azt, hogy bajt és szenvedést enyhítsen, vagy új bajt teremtsen.

A modern gyógyítás helyzetének az ábrázolásánál nem arról van szó, hogy alapvetően megkérdőjelezzük azt. Sokkal inkább arra törekszem, hogy tudatosítsam azokat a tendenciákat, amelyekért már nem lehet felelősséget vállalni. Egy antibiotikum bevetése egy súlyos fertőzés leküzdésére, mint pl. egy tüdőgyulladás, amely a penicillin felfedezése előtt sokaknak az életébe került, mindenképpen bölcs döntés, ugyanakkor felelőtlenség minden fertőzést azonnal antibiotikummal kezelni. Ennek a világszerte történő használatnak az eredménye az, hogy mind kevesebb ellenálló szervezetű ember van, a baktériumok viszont egyre ellenállóbbakká váltak. Sok embernél veszélyes rutinná vált, hogy még jelentéktelen egészségügyi problémák esetén is meggondolatlanul tablettákat szed – és ez a lelkiismeretlen reklámok és a hibás egészségügyi politikából évtizedekig hiányzó felvilágosítás következménye. A mai kor jó üzlete, hogy az embereket megfosztják saját öngyógyító erejükbe vetett hitüktől, és a gyógyszeres problémamegoldást szuggerálják beléjük. Egy reklám, mint például

„X gyógyszer szabaddá teszi a fejet új ismeretségekhez“,

amelyre nemrégben egy „A gyógyszerártársaság“ cím alatt egy TV-adásban kritikusan világitottak rá, ugyanolyan módon fejezi ki ezt a végzetes történet, mint egy gyógyszergyártó cégnek az az egész oldalas reklámja, ahol egy fájdalomcsillapítót ezen szavakkal magasztaltak:

„Az orvosom tudja a legjobban, hogy mi a jó nekem.“

Ijesztő annak az orvostudománynak az ellentmondása, amely egyfelől a „sarlatánokat” szidja, akik nem követik az ő tanait, és amely a közegészség védelmére egy olyan törvényt propagál, mint a természetgyógyász törvény, másfelől pedig ő maga pusztító károkat okoz a közegészségben, amelyeket már nem lehet kiküszöbölni a segítőkész szolgáltatásai által.

Ennek az orvostudománynak a tevélygése olyan mértéket ért el, hogy a lakoságnak a betegség és az egészség közti valódi összefüggésekről való tájékoztatása napjaink legsürgetőbb parancsává vált. Az egyes újságokban és képes folyóiratokban megjelenő, egyre kritikusabbá váló cikkek jelentik az első lépést a helyes irányba. Az orvosok között is terjed az a vélemény, amely az uralkodó orvostudományi rendszert károsnak ítéli, és azt a betegszám növekedése fő okaként értékeli.

Az 1980-as évben az Egészségügyi Világszervezet (WHO) egy 234, a fejlődő országok számára fontosnak minősített gyógyszer tartalmazó listát hozott nyilvánosságra. 1981. október 14-én az állt a *Züricher Weltwoche* című újságban, hogy az UNIDO (az ENSZ Ipari Fejlesztési Szervezete) a WHO-val való együttműködésben egy mindössze 26 gyógyszer tartalmazó listát állított össze, amelyek nélkülözhetetlenek a fejlődő országok számára. Az UNIDO-jelentésben azután érdekes módon már csak kilenc van különösen fontosnak feltüntetve.

Szükséges-e vajon ezzel szemben a gyógyszereknek a 125 000 különböző, Németországban engedélyezett kiadási formája, ha ráadásul ennek a gyógyszerzőzönnek a káros volta áttekinthetetlen? Kinek használ az új gyógyszerek engedélyezésére benyújtott kérelmek nagy száma, amelyek ráadásul éveken át a Szövetségi Egészségügyi Minisztérium íróasztalain hevernek? Mennyi gyógyszerre van szükségük valójában az embereknek a mi társadalmunkban?

„Nekünk segítenünk kell a pácienseken azzal, hogy gyógyszereket bocsátunk a rendelkezésükre”, nyilatkozta a fenti adásban az Egészségügyi Minisztérium szóvivője, anélkül, hogy meg tudott volna említeni egyetlen megoldást is a gyógyszerek áradatát és az azzal kapcsolatos következményeket illetően (függőség, a költségek robbanásszerű növekedése, személyi károsodások).

Biztosan másképp nézne ma ki a közegészségügyi rendszer, ha nem fektettek volna be évtizedeken át egyoldalúan annyi pénzt az „orvostudomány” zsákutcájába, aminek az eredményeként az embereket az élettelen tablettákhoz kötötték, ahelyett, hogy visszavezették volna őket a bennük rejlő élő forrásokhoz. A szellemtől jövő igazi gyógyulás ingyenes, nincsenek mellékhatásai, és újra nagykorúvá teszi az embert. De ehhez alázatra és belső irányváltásra van szükség. Ezzel ebben a világban nem lehet pénzt keresni.

Állatkísérletek – milliószoros szenvedés az egészség szolgálatában

Az orvostudomány egy különösen ijesztő fejezete a nagy nyilvánosság elől elrejtve játszódik le szerte a világon sok laboratóriumban, ahol a „tudomány“ szolgálatában szégyenletes módon állatokat kínoznak és ölnek meg. Ebben az esetben az állatokat nem csak új orvosságok kifejlesztésére használják, gyakran más, nagyon kérdéses „tudományos kísérletek“-hez is rendelkezésre kell állniuk, vagy például egyes laboratóriumokban a kozmetikai ipar cikkeivel kínozzák őket.

Bár az illetékes helyek a legtöbbször ezt tagadják vagy elbagatellizálják - az, aki Hans Rüschnek, az állatkísérletek legelszántabb ellenzőjének a jól összegyűjtött dokumentációját áttanulmányozza, már nem fogja olyan könnyen elhinni, amit az érdekeltek állítanak. Rüscht vizsgálatait, amelyek a laborokban humánus célok ürügyén az állatokon elkövetett kegyetlenségeket taglalják, időközben több nyelvre lefordították, és amint azt a kiadások példányszámai mutatják, nagy érdeklődést keltenek a lakosság körében. A bírósági eljárások, amelyeket a rendszer a nyakába akasztott, Hans Rüscht számára újra meg újra felmentéssel végződtek az ő csalhatatlan bizonyítékai alapján. *A tudomány meghamisítói* című könyvében ezt a hatóságok által nyilvánvalóan eltűrt kegyetlenséget józan számokban foglalja össze:

„Az egész világ tudományos laboratóriumaiban együttvéve naponta sokkal több, mint 300 000 állatot kínoznak halálra.

Évente 90 milliót az USA-ban

évente 14 milliót Németországban

évente 5,5 milliót Nagy-Britanniában

évente 3 milliót a kis Svájcban (a lakosság számához viszonyítva a legnagyobb arányszám).“

Már az orvostanhallgatók is részben a kisállatokon végzett kísérletekkel szerzik meg a doktori címüket. Majdnem minden új gyógyszert, amely a már amúgy is meglevő felelőtlenül nagy számhoz újonnan hozzájön, az általános engedélyezés előtt úgynevezett farmakológiai-toxikológiai tesztekben állatokon „próbálnak ki“. Csak az USA-ban évente 34 millió állatot öl meg a gyógyszeripar.

Emellett már régen nyilvánvaló a tudomány világszerte meglevő kegyetlenségének az értelmetlensége, amely számtalan állat szenvedésével akar gyógyszereket „kipróbálni“. Eltekintve attól, hogy a meglevő gyógyszerek áradatánál kétségbe

kell vonni az új gyógyszerek kifejlesztésének a szükségességét, ahogyan arra a szakemberek évtizedek óta újra meg újra rámutatnak, az állatkísérletek alapján nem lehet megbízhatóan következtetni a gyógyszernek az emberi szervezetre kifejtett hatására.

A német Thalidomidot (Contergan) például előzőleg állatokon „próbálták ki“, mielőtt mint „teljesen veszélytelen“-t és „az anyára és a gyermekekre nézve teljesen kockázatmentes“-t a gyártó cég eladta azt a terhes anyáknak. De a nagyszámú, torzán született gyermeknek az azt követő tragédiája, amely kellőképp világossá tette a gyógyszerek állatokon végzett kipróbálásának az értelmetlenségét - mint azt a további állatkísérletek ijesztő száma egyértelműen megmutatja - nem vezetett ennek a magatartásnak a megváltoztatásához. A botrány a 80-as évek elején megismétlődött egy, a terhes anyák reggeli rosszullete elleni gyógyszerrel (az USA-ban Benedictin-nek, Nagy-Britanniában Debendox-nak nevezték), amely a biztonsági tesztek ellenére számos torzulást okozott a csecsemőknél. Néhány évvel korábban az Egyesült Államokban egy szintetikus ösztrogén, a Diethylstilböstrol (DES) volt az, amelyet újra „ártalmatlan“-ként dicsőítettek a terhes anyák számára. A koraszüléstől kellett védenie őket, és a lányokon fiatal korban gyakorta a hüvelyrák egy különleges formáját váltotta ki. Újra előről kezdtek az állatkísérleteket, de hiába, az állatokon nem volt kimutatható a rák.

Hans Rüscht:

„1976. júliusában Nagy-Britanniában a legnagyobb gyógyszergyár, az ICI (Imperial Chemical Industries) emberek százainak kezdett kártalanítási összegeket fizetni. Azoknak, akiknél az Eraldin nevű szíverősítő szer súlyos szemkárosodást és emésztőszervi problémákat okozott, és néhányuknak a halálát is okozta. Ahogyan azt a cég szóvivője a sajtónak mentegetőzősképpen elmondta, az Eraldint először 1970-ben hozták forgalomba, hét évig tartó szigorú (a szokásos módon, állatokon végzett) tesztek után.“

Nem volt ez másként egy emésztési zavarok elleni gyógyszerrel, az Oxychinol-lal sem (mint Mexaform vagy Entero-Vioform volt forgalomban), amely számos embernél egy új betegség kialakulását, a szubakut myelo-optiko-neuropathie-t (SMON) váltotta ki, amely legkevesebb ezer halálesetet, és további 30 ezer megvakulást és/vagy az alsó végtagok bénulását okozta.

Hans Rüscht meggyőző példákon mutatja be az állatokon végzett kísérletek megbízhatatlanságát:

„Két milligramm Scopolamin (a nadragulya mérge) megöl egy embert, de a kutyák és a macskák százszor ennyit is kibírnak. A légyölő galóca gombát, amely

még kis adagban is egy egész család halálát okozhatja, a nyúl, amely köztudottan kísérleti állat, egészségi károsodás nélkül megeszi. Egy sündiszó egyszere annyit ópiumot tud megenni, mint amennyit egy kábítószeres két és fél hét alatt elszív, és azt akkora mennyiségű kéksavval (hidrogén-cianid) tudja leöblíteni, amennyi egy egész hadsereget megmérgezne. A penicillin halálos a tengerimalac számára, de a sztrichnin, egyike az emberre nézve legvégzetesebb mérgeknek, épségben hagyja azt. [...] Az aszpirinnek és az inzulinnak ugyanaz a hatása a patkányokra és az egerekre, mint a Contergánnak az emberre - ugyanakkor a Contergan náluk nem okoz fejlődési rendellenességeket.“

Az évekig tartó kutatások után rendelkezésére álló tények alapján a következő végkövetkeztetésre jut:

„A felsorolást tetszés szerint lehetne folytatni, de a felsorolt példák elegendőek ahhoz, hogy megmutassam, hogy egyáltalán nem létezhet megbízhatóbb teszt az új gyógyszerek kipróbálására – amelyekre még egyáltalán nincs igény –, mint az állatokon végzett kísérlet. Az úgynevezett egészségügyi hatóságok és kutatók ezzel teljesen tisztában vannak. Mégis újra meg újra ugyanazt a felmelegített levest teszik a sajtó és a nyilvánosság elé: „Azt akarják talán, hogy az új gyógyszereket az önök gyerekein próbáljuk ki?‘ A valóságban azonban minden szintetikus termék káros, és minden új készítményt ezért ténylegesen Önökön és a gyermekeiken próbálnak ki, mégpedig folyamatosan, mert az állatokon végzett kísérletek, amelyeknek – nem lehet elégszer ismételni: csak alibi-funkciójuk van, nem tudnak választ adni, vagy még rosszabb – ami az emberekre gyakorolt hatásukat illeti – hamis eredményekhez vezetnek.

Ez alól a szabály alól nincs kivétel!

Ellenkezőleg, az a helyzet, hogy a gyógyszerek által előidézett katasztrófák sokasodnak, míg korábban - mielőtt kötelezővé tették volna az állatokon végzett biztonsági tesztek - egyáltalán nem is léteztek. A gyógyszeres kezelésből származó károk egyre növekvő száma tehát a szélesen elterjedt állatkísérletek egyenes következménye.“

Ki csodálkozik azon, hogy – ahogyan Hans Rüscha a továbbiakban rámutat – az ipari országok vezetése sem mutat nagy érdeklődést az iránt, hogy beszüntesse az értelmetlen és félrevezető állatkísérleteket. Harminc ismert brit közéleti szereplőnek (köztük orvosok és tudósok) az 1981.04.23-án Thatcher miniszterelnökhöz intézett kérvényét - amelyben azt kérték, hogy az orvosi kutatásra szánt éves kiadások egy részét olyan lehetőségek kifejlesztésére használják fel, ami az élő állatok bevetését csökkenthetné vagy helyettesíthetné - elutasították.

A németországi helyzettel kapcsolatban Hans Rüscht azt írta a *Die Pharma-Story* című könyvében:

„Az NSZK korábbi egészségügyminisztere, Antje Huber asszony hasonlóan reagált, amikor 1981. június 25-én a bonni országgyűlésen egy ülés alkalmával mereven azt állította, hogy az állatkísérletekről nem lehet lemondani, és hogy még a részleges megszüntetésük, pl. a kozmetika területén vagy a kegyetlen és tévútra vezető LD-50 teszteknek a megszüntetése sem jöhet szóba. [...] Antje Huber, más kötelezettségek ürügyén, húsz perc eltelte után elhagyta az üléstermet, és egy megbízottnak adta át a helyét. Elmondta, hogy az állatkísérletek számának csökkentése már csak azért is nehéz, mert a minisztérium egyáltalán nem ismeri az állatkísérletek nagyságrendjét. „Például nem tudjuk, hogy mi folyik az egyetemeken” - mondta. Mikor megkérdezték, hogy a minisztérium miért nem tiltja be legalább a félrevezető LD-teszteket, azt válaszolta: „Mert az NSZK ebben az esetben nem tudná exportálni a gyógyszereit.”

A hölgy kétségtelenül az elavult Delaney-törvényre gondolt, amely az ilyen teszteket kötelezővé teszi, és ebből kifolyólag az egész világon felelős a gyógyszeresek által okozott megbetegedésekért. Ezzel a képviselő az is bizonyította, hogy az ipari országokban Thatcher, Huber és más politikusok mennyire össze vannak fonódva a gyógyszergyártó kartellek érdekeivel.“

A *Pschyrembel*-ben – egy klinikai szótárban – az LD-50-et a következőképpen definiálják:

„Letalis dózis, rövidítve LD, halált okozó mennyiség [...] - ez egy gyógyszerészeti fogalom, amely az állatkísérletekben legtöbbször mint LD-50 van meghatározva, azaz az a dózis, amely a kísérleti állatok 50 %-ánál halált okoz; ez egy gyógyszer jellemzője.“

A tudományos állatkínzásokat vivisektion-nak is nevezik. A *Pschyrembel*-ben ez áll róla:

„Vivisektion“ (latinul: élve vágás / boncolás), olyan, élő állaton tudományos célból végzett kísérlet, amelyet állatkínzás nélkül kell és lehet elvégezni (altatás alkalmazásával).

Az ember eltűnődik azon, hogy vajon a fent leírt tipikus tesztet hogyan lehet végrehajtani állatkínzás nélkül egy gyógyszer jellemzése céljából.

Még ha az orvosi-gyógyszerészeti rendszer jelentős erői tovább propagálják is – a tények figyelembevételével – az állatkísérletek állítólagos értelmét, a figyelmeztető hangokat az orvostudomány szakemberei sem tudják elereszteni a fülük mellett.

A *Neue Juristische Wochenschrift* (Új Jogi Folyóirat) mellékletében, a *Zeitschrift für Rechtspolitik*-ban (Jogpolitikai Újság) (1975. 12. füzet) Dr. Herbert Hensel professzor, a Marburgi Egyetem Fiziológiai Intézetének vezetője kijelenti:

„A vezető biostatistikusok állítása szerint a valószínűségi paramétereket nem lehetséges állatokról az emberekre átvinni, mert sem a letesztelt paraméterek, sem az állatfajták, sem a kipróbált anyagok nem lehetnek szűrőpróbaként érvényesek a valószínűségelmélet értelmében. Így jelenleg egyáltalán nem áll fenn a lehetősége egy tudományosan megalapozott előrejelzésnek. Ebben a tekintetben a helyzet még kedvezőlenebb, mint egy szerencsejátéknál, mert annál becslésekbe lehetne bocsátkozni a siker esélyeiről [...], a jelenlegi ismereteink szerint az állatkísérletek alapján nem lehet tudományosan megállapítani a gyógyszereknek az emberekre tett hatását, hatásosságát és ártalmatlanságát. [...] A Contergan-katasztrófa - mint a szigorúbb vizsgálatra vonatkozó érv, és a gyógyszerészeti jogszabály megreformálására irányuló kormányjavaslat indoklásában többször említett példa - különösen élesen világítja meg ezt a problematikát. Ma épp olyan kevésbé akadályozhatnának meg kielégítő biztonsággal állatkísérlet segítségével egy ilyen jellegű gyógyszer-katasztrófát, mint akkoriban.“

Dr. Pietro Croce professzor, aki hosszú ideig a Milánói L. Sacco Kórház vezetője volt, az Amerikai Patológus Társaság tagja és számos orvosi cikk és könyv szerzője *Az állatkísérletek vagy tudomány – egy választás* című könyvében megjegyzi:

„Az állatkísérleteknek nincs alternatívája, mert minden módszernek, amely helyettesíteni tudná, ugyanazokkal a tulajdonságokkal kell rendelkeznie. Mégis nincs még egy dolog, amely annyira csalóka lenne, és olyan távol állna az igazi biológiai-orvosi kutatástól, mint amilyenek az állatkísérletek (vivisektion) mindig is voltak, és amilyenek ma is. [...] A vivisektion egy kelevény, amely megbetegíti és rossz hírbe hozza a tudományt, és ennek ma már a nyilvánosság is egyre inkább tudatában van. [...] (Az állatkísérletek megszüntetése esetén) az állatkísérleteket végző személy természetesen elveszti az esélyét arra, hogy könnyű úton tanulmányokat hozhasson nyilvánosságra, vagy akadémiai címet szerezzen, karriert és pénzt csináljon. Az állatkísérletek lehetőséget adnak neki arra is, hogy megkedveltesse magát a hatalmasokkal azáltal, hogy egy kívánt elméletet, vagy gátlástalanul éppen az ellenkezőjét ‚megcáfolhatatlan‘ kísérletek segítségével képviseli.“

Ezt a helyzet több mint 200 oldalas elemzése követi, amelyben Dr. Pietro Croce számos módszert vázol fel, melyekkel igazi tudományos kutatást lehetne végezni, a félrevezető és értelmetlen állatkísérletek elkerülésével.

De az, ami napjaink sok „tudományos“ laboratóriumában folyik, lényegesen túlmegy az államilag törvényesített állatkínzáson, túlmegy az orvosságok „biztonsági“ tesztelésén, sok esetben szabályos kínzási módszereket alkalmaznak a „tudományos haladás“ érdekében.

Hans Rüschi:

„A belügyminisztérium hivatalos adatai szerint Nagy-Britanniában az utóbbi években az összes kísérlet kb. 86 %-át altatás nélkül végezték el, és az állatoknak csak a 3 %-át ölték meg a felébredés előtt. De erre sincs garancia. Ugyanis, mint Lord Downing egyszer beszámolt róla a Felsőházban, olyan esetek kerültek napvilágra, amelyekben a kísérletezők még komoly beavatkozásoknál is, mint a macskák szemének a kivágásánál, ahelyett, hogy az állatokat ígéretük szerint mély narkózisba helyezték volna, mindössze egy nyugtatót, Dial-t adtak be nekik [...]. Nagy-Britanniában ezidőtájt mindössze 14 ellenőr van, akik a vegyészethez tartozó Home Office-hoz tartoznak, és akiknek nyilvánvalóan sem idejük, sem kedvük sincs ahhoz, hogy a törvény értelmében előzetes értesítés nélkül megjelenjenek a laboratóriumokban. Ülnek az íróasztaluknál, és kiadják a kívánt engedélyeket a kb. 18 000 jogosult kísérletezőnek a kísérletek millióihoz, amelyeket a (mind betegebb) brit lakosság jólétéhez elengedhetetlenül szükségesnek tüntetnek fel. Este néhányan közülük vendégek a kísérletezőknél.

A cimboraság megkapta a hivatalos felszentelését; Stephen Vine, hosszú éveken át a Home Office szolgálatában álló főellenőr, akinek az lett volna a feladata, hogy megvédje a laboratóriumi állatokat és az állattenyésztők és kísérletezők érdekeit, amikor elérte a nyugdíjas kort, azonnal az RDS, azaz a Vivisektion (állatkísérletek) képviselőjének az aktív tagja lett.“

A perverzió, amivé a mai gyógyszerkutatás nagy része a humanitás leple alatt fejlődött, különösen jellemzően mutatkozik meg a rákkutatásban. Ezt – mint Hans Rüschi megvilágítja – az adóból és adományokból fedezik, és a világ sok laboratóriumában gyakran olyan módon folytatják, amely komoly kétségeket támaszt a szóban forgó tudósok lelki egészségét illetően.

Hans Rüschi:

„A rettenetesen költséges erőfeszítések, hogy a rák ellen egy ‚gyógyszert‘ találjanak, azáltal, hogy minden évben állatok millióit betegítik meg ezzel a betegséggel, ugyanúgy teljesen öncélúak, ugyanolyan hiábavalóak és értelmetlenek, mint a különböző hadjáratok, amelyek a bűnözést számítógépekkel akarják sarokba szorítani. [...] Az önjelölt tudósoknak a laboratóriumokban a leghalványabb fogalmuk sincs arról, hogy hogyan kutassanak egy betegséget, mindössze

ahhoz értenek, hogy a különböző betegségeket létrehozzák, a rákot is beleértve. Ezen a ponton különösen sikeresnek és találékonyak bizonyultak. [...] Az állatokba daganatokat ültetnek be (implantálnak), azután megfigyelik, hogy hogyan növekednek ezek a daganatok, és hogyan támadják meg végül a létfontosságú szerveket. És a szenvedés a rákkal együtt növekszik, egészen a halálig. Más állatok nagy besugárzási dózisoknak tesznek ki, hogy azoknak a mesterségesen előállított rákra való hatását tanulmányozzák, amely – mint arra már sok tudós rámutatott – semmiféle rokonságban sem áll az embernél spontán kialakult rákkal.

Gyakran olyan intenzíven sugározzák be az állatok végtagjait, hogy azok elüskösödnek és végül lehullnak. Más állatokkal nagy mennyiségben különböző anyagokat etetnek, amelyekről tudják vagy feltételezik, hogy rákkeltők. A következmény az, hogy az állatok addig hánynak, amíg heves görcsök után be nem áll a halál. Sokan ezek közül a nagy daganatok miatt felhagynak az evéssel és az ivással, úgyhogy a daganatok növekedése lelassul, de ezáltal kínjaik meghosszabbodnak. A daganatok be is gyulladhatnak, ilyenkor az állat egy általános fertőzésbe hal bele. A daganatokat az állati test minden részére átviszik, a mellre, a gerincre, a fültre és a farokra. A külső daganatokat a ketrechen levő állatok gyakran leeszik a szenvedő társaik testéről. Más, rákkal megbetegített állatokat szélsőséges hidegben vagy forróságban tartanak, hogy megfigyeljék a hőmérséklet hatását a daganatra.“

Úgy tűnik, hogy némely tudós kegyetlen fantáziája nem ismer határokat. Attól a ténytől eltekintve, hogy az állati szervezet reakciói nem hasonlíthatóak össze az emberi szervezetével, minden józanul gondolkodó embernek tisztában kellene lennie azzal, hogy az állaton „előállított“ kísérleti rák alapvetően különbözik az olyan ráktól, ami az embernél magától fejlődik ki. Ez utóbbi esetben a fejlődés talaját az egész emberben fennálló zavar teremti meg, mialatt az állatnál a feltételeket erőszakosan alakítják ki. A rákkutatás milliárdos projektjének rossz eredményei egy olyan orvosi kutatás tévútját dokumentálják, amely több mint 200 éve hiába keres gyógyszert a rák ellen egy elavult doktrína alapján. 1955-ben kb. 95 000 nyugatnémet állampolgár halt meg különböző rákos megbetegedésekben. 1975-re ez a szám már 150 000 körülire emelkedett, anélkül, hogy a lakosság száma arányosan megnövekedett volna. És ez a szám tovább emelkedik. Ijesztő, hogy még mindig nem hagytak fel azzal a módszerrel, hogy egy betegség ellen annak egy más élőlényen való előidézése által találjanak gyógyszert, és ezenkívül még makacsul küzdenek is az alternatív módszerek ellen.

Például az amerikai orvosok egyike, a már említett Dr. Simonton ellen, aki a nem-hagyományos úton elért sikerek ellenére (vagy éppen amiatt) sok kolléga

ellenszenvét vonta magára, és aki a vizualizálás ősrégi sámán-technikáját vetette be a rákos betegségeknél (lásd a 3. fejezetet is). Annak ellenére, hogy kiegészítésképpen használta a hagyományos gyógykezelési technika egyes elemeit is, és egy hét évig tartó tanulmányozás alapján igazolni tudta, hogy a páciensei élettartama a duplája a legjobb amerikai központokban, ortodox módszerekkel kezelt rákos betegekének - az amerikai rákkutató társaság „fekelelistára“ tette őt.

„Ez a tanulmány és az eredményei bevonultak az orvostudomány történetébe. Az egész világon alkalmazzák őket az alternatív gyógymódot használó orvosok. Amit az amerikai rákkutató társaság tett vele, az valami egészen más. Carl Simonton kutatásai nyilvánvalóan annyi félelmet váltottak ki, hogy a tanulmánya nyilvánosságra hozatala után a legrosszabb kuruzslók listájára tették. Ezen a mai napig sem tudta túltenni magát. [...] Simonton tanácsait könnyen lehet követni, nem kerülnek pénzbe, és emberemlékezet óta alkalmazzák őket. Talán ebben rejlik az oka, hogy a tanult orvosok és a gyógyszeratan annyit áskálódnak ellene? Simonton rendszerében a címükre olyan érzékeny orvosoknak nem igazán nyílik alkalmuk a szereplésre. Ez a módszer a pácienset nagykorúnak tekinti. És a gyógyszeripar, amelynek a rák jövedelmező üzletet jelent, érzékeny károkat szenved, ha az ő (Simonton) módszerei érvényesülnek. Mára a pszicho-neuro-immunológia egy bizonyos fokig képes természettudományosan mérni és magyarázni az öngyógyítás során fellépő ‚mágikus‘ történést. Ennek ellenére még ma is harc folyik Carl Simonton és más olyan orvosok ellen, akik ugyancsak elkötelezik magukat e mellett a módszer mellett.“

Nem csak Dr. Simonton módszere, de a világszerte évszázadok óta a szellem erői által igazolhatóan történő gyógyulások és sok egyéb hatásos módszer, amelyek mellékhatások és egy másik teremtmény kínzása nélkül vezetnek eredményre, már régen az orvostan újragondolásához és szemléletváltásához kellett volna, hogy vezessenek. De úgy látszik, hogy a döntéshozó erők a milliószeres szenvedés ellenére sem akarták elhagyni a megszokott módszert.

Anna Kingsford, Nagy-Britannia első orvosnője már a múlt században így nyilatkozott:

„A szellemi betegség, amely az állatokkal kísérletező ember lelkében dül, már önmagában elegendő ahhoz, hogy képtelenné tegye őt arra, hogy elérje a legmagasabb és legjobb tudásfokozatot. Számára könnyebb betegségeket előidézni és elterjeszteni, mint az egészség titkait kideríteni. Mialatt az élet csírái után kutat, csak a halál új munkamódszereit találja fel.“

Hans Rüschi a „Rövid jegyzetek állatokkal való rutinkísérletekről, amelyeket a kutatók egész közössége és az állami úgynevezett egészségügyi hatóságok hallgatólagosan eltérnek“ cím alatt azt írja:

„A delfinekkal – melyek intelligenciája talán magasabb, mint az emberé – folytatott kísérletek az állatoknál olyan mély levertséghez és kínokhoz vezettek, hogy azok a szó szoros értelmében öngyilkosságot követtek el.[...] Mikor a brit Hontington Kutatási Központban nyulaknak sampont dörögöltek a szemébe, a fájdalmak olyan erősek voltak, hogy a rendes körülmények között hallgatólagos állatok kiabáltak a fájdalomtól.

Mikor a Beagle-k (egy kistestű kutyafajta), amelyeket a szokásos toxikológia tesztekben megegettek, néhány nap után kimúltak, megállapították, hogy a vérük csokoládébarna színűre változott. Különböző fajtájú állatokat kényszerzubbonyokba vagy csavarszerű szerkezetekbe tettek be, és addig tartották ott őket, míg csak meg nem bénultak vagy el nem vesztették az eszüket.

Egy állványzatba szorítva, hogy ne tudjanak mozogni, majmoknak huszonhárom napon keresztül elektrosokkokat adtak, míg az utolsó is el nem pusztult gyomorfekélyben.

Kutyák fogainak a gyökércsatornájába lyukakat fúrtak, hogy megfigyeljék, hogy az állatok az evésnél hogyan boldogulnak a fájdalommal.

Fiatal macskáknak bevarrták a szemét, hogy megállapítsák, hogyan reagálnak az állandóan sötét környezetre. Ezt a kísérletet, amelyet előzőleg már sok más országban is elvégeztek, végtelenszer megismételték Svájcban is.

Patkányokat hajítottak egy víztartályba, hogy rájöjjenek, meddig tartana, amíg megfulladnak. Néhányan azonnal feladták, és „reménytelenségből“ elsüllyedtek, mások hatvan órán át úsztak, mielőtt feladták.

Noble-Collip-dobokban forgattak állatokat, hogy tanulmányozzák az álmatlanság hatását. Némelyek harminc napig tartották ki úgy, hogy a dobokban ide-oda pörgették őket, mielőtt elpusztultak.“

Hans Rüschi a könyveiben még lényegesen több példát hoz fel, részben képanyaggal dokumentálva, amelyekben a tudomány nevében elkövetett kegyetlenségnek szinte felfoghatatlan mértéke mutatkozik meg.

Hans Rüschi:

„Mint szokványosan, azzal az ürüggyel, hogy fájdalmat és szenvedést akadályozzanak meg, a nyilvánvalóan zavart elméjük még soha nem látott mértékben folyton újabb módszereket találnak ki arra, hogy fájdalmat és szenvedést okoz-

zanak. És ezeket az embereket védik a törvényhozók, akik nyilvánvalóan képtelenek arra, hogy civilizált törvényhozást teremtsenek.“

Így érthető lesz, amit egyszer Gandhi mondott:

„Az állatokon végzett kísérletezés a legsötétebb büntetés, amit az ember Isten és az Ő Teremtése ellen elkövethet. Ha az élet enélkül már nem lehetséges, akkor inkább ne éljünk tovább.“

Mivel az állatkísérleteknek nincs tudományos értékük, inkább egy – mint Hans Rüscht mondja – „alibi-funkciót“ vesznek fel, a végén mégis csak sor kerül az emberen végzett kísérletre.

Hans Rüscht:

„Az állatkísérletek emberekkel való kísérletekhez vezetnek, ezek pedig folyton újabb gyógyszerek előállításához, amelyek a maguk részéről újabb betegségeket teremtenek, ami másrészt ürügyet ad a további állatkísérletekre, amelyeket emberekkel való kísérletek követnek; ezek aztán megint újabb gyógyszerek használatát teszik lehetővé, amelyeknek ki kell küszöbölniük a károkat, amelyeket az előzőek okoztak - és a gyógyulások egyáltalán nem valódiak, hanem csak a tünetek elfojtásáról van szó, ami megintcsak újabb betegségekhez vezet.“

A géntechnika – a romlásba vezető lépés

„Én tudomány-kritikus vagyok – de nem a tudomány ellensége. Mégis, vannak olyan kísérletek, amelyekről azt hiszem, hogy be kell tiltani őket. Ez egyrészt az atommaghasítás, másrészt a sejtmaggal való kísérletezés.“

Dr. Erwin Chargaff professzor
biokémikus és a genetikai kód egyik felfedezője

Thomas Weidenbach és Beatrix Tappeser írják *A Teremtés nyolcadik napja* című könyvükben:

„A Teremtés nyolcadik napja egy szerdára esett. 1973. július 18.-án az amerikai tudósok, Stanley Cohen, Herbert Boyer, Annie Chang és Robert Helling nyilvánosságra hozták a világszerte első géntechnikai kísérlet eredményeit, amelyekkel egy újszerű élőlényt teremtettek. Sikerült nekik két különböző baktérium öröklődési anyagát egymással kombinálni. Rövid idővel később már egy béka öröklődési anyagát tudták egy aprócska mikroba öröklődési anyagába átvinni. Lombikból származó élőlények ezek, amelyeknek a létrejötte a természetben nem volt tervbe véve.“

Ez volt az orvosbiológiai kutatások legvégzetesebb és legveszélyesebb fejezetének a kezdete. A géntechnika által most mind jobban elkezdtek az élő teremtés rendjét rövidlátó emberi elképzelések szerint manipulálni – minden tekintet nélkül a fajok különbözőségére. Először a baktériumok, azután növények és állatok, manapság pedig már maga az ember lett az új biológiai technika célja. Az újságírók - a tudósok ígérete alapján, miszerint ezzel a módszerrel öröklött betegségeket és más, eddig gyógyíthatatlan betegségeket „gyógyítani“ vagy legalábbis enyhíteni tudnak – egyféle „forradalomról“ beszélnek az orvostudományban.

A növények, állatok és mikroorganizmusok öröklődési anyagába való beavatkozás által előnyösebb áron tudják előállítani a táplálékot, és új termékek fognak rendelkezésre állni. Azt hiszik, hogy ezen a módon „biológiai gépek“ által tudnak majd gyógyszereket előállítani. Az ígéretetek céltudatos optimizmusának fénye némelyeket először megtéveszthet, de aki egy kicsit is mélyebbre tekint, az hamarosan felfedezi egy olyan technológia rendkívüli veszélyeit, amely az élőlények külső felépítését emberi megítélés szerint teszi alakíthatóvá. Így mind gyakrabban hallani olyan hangokat, amelyek figyelmeztetni akarják a lakosságot az orvosbiológiai laborban végbemenő veszélyes fejlődésre. Bernhard Gill a *Genetikus Hálózat* vezetőségi tagja, egy olyan intézményé, amely 1986 óta igyekszik felhívni a lakosság figyelmét a géntechnika céljaira és veszélyeire, ezt írja *A géntechnika politika nélkül* című könyvében:

„A ‚géntechnika‘ egy kulcsszó. Ez egy sor biotechnikai módszer rövidítése, amelyekkel az életet a szándék és a tendencia szerint alakíthatóvá tudják tenni, akár az autókat, vagy a hűtőszekrényeket. ‚Felvirradt a Teremtés nyolcadik napja‘ ígérik a biotechnológusok. [...] Most úgy az emberi, mint az emberen kívüli természet a legapróbb részletében is alakítható lesz. [...] A tudomány kereskedelmi érdekek szolgálatába való állítása és a pusztító potenciálok fejlődése, úgy tűnik, törvényszerű, pedig még a régebbi ‚technikák‘ nemkívánatos következményeit is alig értettük meg, és még kevésbé tanultunk meg uralkodni felettük. Az élettelen természetbe való beavatkozáshoz most csatlakozik az élőbe való beavatkozás. Szabad-e az embernek növényeket, állatokat és embereket átformálnia, mint a vasat vagy az ammóniákat? [...] Lehet-e a konszerneknek növényeket és állatokat szabadalmaztatniuk, és emberi génekkel kereskedniük? [...] És ha a szintetikus biológia beavatkozásai nem sikerülnek, vagy csak félig? Csernobil, a szintetikus fizika és Bhopal, a szintetikus kémia jelzőtüze a legújabb történelemhez tartoznak. De a géntechnika egy katasztrófája nem égetné bele a dátumot egy fényes villámmal a naptárba. A káros anyagok kibocsátása nem sejtett következményekkel, de észrevétlenül történhet meg.“

A tudomány köpenyét viselő, önjelölt teremtőnek mégis a kivitelezhetőség szabja meg az etikáját. Míg 1973-ban „csak“ egy új mikroorganizmus jött létre a kutatók lombikjában, úgy 1983-ban az amerikai tudósok már emberi növekedési hormonok génjét tették be egérembriók öröklődési anyagába. Erre az egerek közül néhányan kétszeres, vagy akár két és félszeres nagyságot is elértek. Az Amerikai Földművelésügyi Minisztérium valamivel később meghagyta, hogy sertésekbe emberi növekedési hormont „építsenek be“. A kevés élve született malac izületi deformációkat és reumás betegségeket mutatott, és láthatóan bandzsított. Bár nem lettek – mint remélték – nagyobbak, de kevesebb takarmányra volt szükségük, és a húsuk sovány volt. Valamivel később azután valósággá kell válnia annak is, hogy a sertések olyan nagyok lesznek, mint a tehenek. A tyúkoknál jobb növekedést értek el azzal, hogy szarvasmarhák géneit injekciózták be nekik.

A 80-as években egy olyan projekt indult be a Münchener Egyetem Állatorvosi Karán a Szövetségi Kutatási Minisztérium anyagi támogatásával, melynek célja, hogy vaddisznók öröklődési anyagába megfelelő növekedési hormonok géneit építsék be, mert a vaddisznók a gazdasági igényekre kialakított modern nagyteljesítményű sertésekkel szemben kevésbé hajlamosak a betegségekre, és a húsuk jobb minőségű, csak egyetlen „hátrányuk“ van: túl lassan nőnek és ezt korrigálni kell.

A halakat úgy akarják módosítani, hogy képesek legyenek fertőzött vízben élni. A teheneket úgy kell átprogramozni, hogy a tejükben az ipar által megkívánt gyógyszer termeljen. A növényekbe úgynevezett mérge-géneket építenek be, amelyek olyan mérget termelnek, amelynek a „káros rovarokat“ kell irtania, emellett a gyümölcsöket az emberi érdekekhez igazítják, és a növényekbe géneket építenek be, hogy az úgynevezett „totálhebricidek“, amelyek minden növényi életet megsemmisítenek, már bizonyos haszonnövényekben ne tudjanak kárt tenni.

1990 óta a génmanipuláció ismereteit hivatalos engedéllyel az embereken is felhasználják. French Andersen washingtoni professzor egy négyéves kislányba, aki egy nagyon ritka, veleszületett immungyengességben szenvedett, egy speciálisan preparált vírus segítségével egy gént implantált be bizonyos vérésejtekbe (T-Lymphociták). A génterápiától a rák elleni küzdelemben is sikereket remélnek, és az emberek öröklődő betegségeinél is fel akarják azt használni. Ezen a területen is engedélyeztek már néhány, emberen végzett kísérletet. A Michigani Egyetem tudósainak egy csoportja azt tervezi, hogy olyan emberekbe, akiknek túl magas a koleszterinszintjük, egy bizonyos gént visz be a vér koleszterinszintjének csökkentésére. Az egereknél már 10 %-os csökkenést tudtak elérni.

Az állatokon végzett kísérletekkel ellentétben az embereknél a beavatkozások eddig a szomatikus sejtek öröklődési anyagának a megváltoztatására korlátozódtak, azaz olyan sejtekre, amelyeket nem adnak tovább a következő generációknak. Az emberi öröklődésbe való beavatkozásokat, amelyeknek a következményei visszafordíthatatlanok lennének a következő generációkban, tabunak nyilvánították. De sokan attól félnek, hogy a kivitelezhetőség itt is hamarosan megelőzheti az etikát, és valósággá válhat az „embertenyésztés“ rémképe. Ez a perspektíva már sejteti magát. Az Amerikai Egészségügyi Hivatalnak „Embereken végzett génterápia-munkacsoportja“ 1991. nyarán már egy vitát tervezett abból a célból, hogy határozzák meg az emberi öröklődési anyag végleges megváltoztatására vonatkozó kritériumokat.

Bár a lakosság még csak most kapja az első információkat az új tudományágról, az ipari országokban már átállították a váltókat, és lélegzetelállító verseny indult meg. Mindenki lázas sietséggel kísérrel meg lehetőség szerint nagy szezletet kiszakítani magának a „tortából“.

Az amerikai vállalatok 1987-ben már két milliárd dollárt fektettek be a gén- és az új biológiai technikába, ehhez jött még 2,7 milliárd dollár az államkasszából. A 80-as évek eleje óta a német szövetségi ipar is mind több pénzt fektet be az új technológiába, 1984 és 1987 között már évente 200 millió márkára rúgott a befektetések összege. A német szövetségi kormány „a következő évezred kulcsfontosságú technológiájáról“ beszél, és a Kutatási és Iparügyi Minisztérium a 80-as évek végén már évente 250 millió márkát bocsátott a géntechnikai projektek rendelkezésére. 1988-ban már 800 génlaboratóriumot számláltak az NSZK-ban, és a tudósok világszerte több mint 10 000 laboratóriumban dolgoznak az új technika tökéletesítésén. Nagy hasznot remélnék az élővilágból származó, új, méretre szabott termékektől. A kockázatokról ritkán esik szó, a vegyi-gyógyszerészeti hatalom képviselői és a számtalan magánlaboratórium úgy véli, ura a helyzetnek. Élvezik a molekula-biológusok és a humángenetikusok támogatását, amikor arról van szó, hogy érvényesítsék követeléseiket a politikusoknál. Mivel „a nemzetközi versenyképesség forog kockán“, alig van valaki, aki meri kérdőjelezni a géntechnológiát. Így biztosítja be magát a nyilvánosság háta mögött egy olyan tudomány, amely komolyan fenyegeti az összes emberi és emberen kívüli életet. A géntechnika a laboratóriumokból kijut a szabadba. A tudósok új alkotásainak piacra kell kerülniük. Ehhez szabadban való kísérletekre van szükség. Ki kell próbálni, hogy az új élő szervezetek iránti elvárások hogyan válnak be a szabad természetben. De ki tudja értelmesen felbecsülni annak a kockázatait, amikor egy újonnan konstruált mikroorganizmust kieresztenek a környezetbe? A vegyipar termékei már világszerte gondoskodnak a környezet

szennyezéséről, de szerencsére nem szaporodnak maguktól. De egy élő szervezet, egy baktérium új formája vagy egy emberi akarat szerint konstruált vírus olyan kockázat, amely visszavonhatatlanul szaporodik is. Ki tudja felmérni, hogy ez mit okoz a természet rendkívül összetett, hosszú idő óta összehangoltan működő rendszerében?

T. Weidenbach és B. Tappeser írják *A Teremtés nyolcadik napja* című könyvükben:

„A világ bármely részén is érvelnek a géntechnika mellett vagy ellen, egy név még a kísérletező kedvű tudósokban is rémálmot idéz fel: ‚Gruinard Island‘ – egy sziget neve ez, amely egészen más, mint a többi. Gruinard Island csak néhány kilométerre fekszik a skót nyugati partvidéktől [...] máig lakatlan, egy tabu-zóna. [...] Ez a terület több mint negyven éve fertőzött. 1941 és 42-ben a brit hadsereg biológiai bombákat próbált itt ki, amelyek kórokozókat - lépfenebaktériumokat - permeteztek. A légutakon vagy kis bőrrepedéseken át behatolva, a szabad szemmel láthatatlan mikroorganizmusok a tüdő olyan megbetegedését váltják ki az embernél, amely néhány napon belül halálhoz vezet. Több mint 40 év elteltével a baktériumok alig vesztettek valamit halálos hatásukból. Bár a hadsereg a szigeten található tesztterületet a 80-as évek elején milliónyi liter formaldehiddel fertőtlenítette, az még mindig ‚bizonytalanak‘ számít. [...] Akkoriban senki sem sejtette, hogy a baktériumok ennyire életképesek. Azzal nem számoltak, hogy spórákat képeznek, amelyek lehetővé teszik nekik az évtizedes túlélést. A Gruinard-Island napjainkra a géntechnikailag megváltoztatott organizmusokkal való kísérletezés esetén a környezetet fenyegető ismeretlen kockázat szinonimájává vált.“

Az újabb idők számtalan példát szolgáltatnak, amelyek benyomást keltően mutatják a veszélyes következményeket, ha az emberek élőlényeket idegen környezetben szabadon eresztenek

T. Weidenbach és B. Tappeser:

„A századfordulón, feltehetően a bevándorlókkal került Észak-Amerikába az Ázsiából származó, ‚*Endothia parasitica*‘ nevű gombafaj, amely a gesztenyefa kérgének rákos megbetegedését okozza. 1940-re gyakorlatilag minden szelídgesztenyét kiirtott. Ázsiai hazájában keveset árt a gesztenyéknek, mivel azok idővel egy természetes ellenálló képességet fejlesztettek ki a káros gomba ellen. De az amerikai fák számára egy teljesen új, meglepő veszélyt jelentett, amely ellen nem tudtak védekezni. A gomba néhány évtizeden belül az USA-ban és Kanadában egy több mint egymillió négyzetkilométeres területen egy olyan fafajta teljes eltűnéséhez vezetett, amely majdnem 9000 évig volt ott honos.“

De magasabb fejlettségű élőlényeket is szinte lehetetlen ellenőrzés alatt tartani, ha egyszer egy új környezetben kiszabadulnak. Ismertté vált az úgynevezett „gyilkos méhek” esete, egy különösen agresszív afrikai méhfaj utódairól van szó, amelyeket tudósok vittek be Brazíliába. Ott a méztermelés növelésének céljával keresztezték őket az európai mézelő méhekkel. De 1956-ban 26 méhcsalád véletlenül kiszabadult a laboratóriumokból. Ezek ellenőrzés nélkül kereszteződtek a helyben honos fajtákkal, és további elterjedésükkel nagy károkat okoztak. Kitérték ártalmatlan fajtársaikat, ezenkívül kevesebb mézet is termeltek, és rosszabb minőségben, és Latin-Amerikában már 350 ember és ismeretlen számú állat halt meg a támadó kedvük következtében (egyetlen afrikai méh 85-ször tud csípni 30 másodpercen belül).

A nyulak problémája nagy csapást jelent Ausztrália számára, amelyet az állatoknak a századforduló körüli bevitel váltott ki. Egy 1935-ben bevitt dél-amerikai varangyos béka is, amelynek emberi számítás szerint véget kellett volna vetnie a cukornád-bogár által előidézett károknak, természetes ellenségek hiányában nagy csapássá vált. A varangyok hamarosan elfoglalták a kontinens egynegyedét az őshonos kisállatok rovására, amelyeket a dél-amerikai mindenevők kíméletlenül megtizedeltek. Időközben már hat ember is meghalt az óriásvarangy mérges, ragadós anyagától. Mivel nem látnak rá módot, hogy úrrá legyenek a csapáson, időközben mérlegelik egy „varangybiztos” kerítés megépítését, amivel bekerítenék a kontinens érintett részét.

Németországban 1927-ben a partvédelemhez egzotikus iszapfogó füvet (németül: Schlickgras) ültettek el. Ennek eredetileg a szárazföldnek a tengertől való elhódítását kellett volna szolgálnia, de mára már a partvédelmet veszélyezteti, mivel kiszorít egy sor hazai fűfajtát, amelyek nagy jelentőségűek a parti részek élettere számára.

T. Weidenbach és B. Tappeser:

„Az egzotikus élőlények számukra idegen környezetben való szabadon eresztésének részben rettenetes következményei nem egyedi esetek. Egy amerikai tanulmány kimutatja, hogy 1640 és 1977 között 1379 rovarfajtát vittek be az USA-ba. Ezek kb. egyötöde hasznosnak bizonyult, és ugyanennyinek nem volt semmilyen megállapítható hatása a mezőgazdaságra és a környezetre. De kétötödük kártevőkké fejlődött, sőt 17 %-uk még súlyos károkat is okozott. A legtöbb esetben teljesen váratlanul léptek fel a negatív következmények. A rovarok a hazájukban, mindenesetre más környezeti feltételek mellett aránylag ártalmatlanoknak számítottak.

A sok különböző faj elterjedése, amelyeket véletlenül hurcoltak be vagy tudatosan eresztettek szabadon egy olyan környezetben, ahol természetesen esetben nem fordulnak elő, arra „tanít” – mondja Herbert Sukopp professzor, a Berlieni Műszaki Egyetem Ökológiai Intézetének vezetője –, hogy „az újfajta organizmusok jövőbeni viselkedését nem lehet előre megmondani”. Ez a biológiai rendszerek összetett természetén alapszik. Az egzotikus élőlények bevitelének a következményei drasztikusan megmutatták azokat a veszélyeket, amelyek akkor lépnek fel, amikor eddig ismeretlen organizmusok telepednek be és megváltoztatják, vagy károsítják a növény- és állatvilágban fennálló életközösségeket”. Sukopp professzor ezen figyelmeztetését 1988. március 2-án vették jegyzőkönyvbe, amikor az országgyűlés kutatási és technikai bizottsága előtt megkérdézték őt a géntechnológiailag manipulált organizmusok kihelyezésének kockázatairól.“

Bernhard Gill a *Géntechnika politika nélkül* című könyvében hangsúlyozza, hogy „már egyetlen, észrevétlenül kiszökött mikroorganizmus is képes - tekervényes utakon és időbeli késéssel - járványt okozni“, amelynek az oka legtöbbször nem lesz kimutatható.

Gill:

„Máig tisztázatlan, hogy a HIV-vírus természetes úton vált-e humánpatogénné (emberi betegséget előidézővé) vagy a sejtbiológiai kísérletek folyamán akaratlanul növelték-e meg azon szervezetek számát, amelyekre kórokozóként hat. Mindenesetre kétségtelen, hogy laboratóriumi körülmények között szándékosan vagy akaratlanul is keletkezhetne egy AIDS-szel összehasonlítható olyan új vírus, amelyre nincsen immunválasz az evolúcióban.“

Más helyen így folytatja:

„1986-ban Párizsban a Pasteur Intézetben összesen hét rákos megbetegedés alakult ki egy olyan osztályon, ahol géntechnikai módszerekkel rákvírusokkal dolgoztak. Ekkor hírzárlatot rendeltek el, és egy vizsgálóbizottságot vontak be a munkába. Csak 4 évvel később közöltek egy közbelső beszámolót, amely elismeri az epidemiológiailag (járványtanilag) megnövekedett rák-kockázatot.“

1986 szeptemberében történt az első kísérlet géntechnikailag megváltoztatott vírusok kihelyezésére, 1987 áprilisában először kerültek ki hivatalosan a szabadba baktériumok a laboratóriumokból. A kritikusok egy ökológiai ruletről (szerencsejátékról) beszélnek. Időközben világszerte helyeztek ki a szabadba genetikailag módosított élőlényeket.

Egy baleset már történt, amelynek a következményeit jelenleg még nem lehet felmérni. A jóhírű Wistar Intézet tudósai Philadelphiában a laborató-

riumban a géntechnika segítségével új oltóanyagot fejlesztettek ki veszettség ellen. Ehhez a veszettséget keltő vírus öröklődési anyagából izoláltak egy génszelvényt, és ezután abba a vakcina-vírusba ültették be, amelyet normálisan a himlőoltásnál alkalmaznak. Mivel az új vírusok bevetése sok kockázatot rejt magában, először kisebb keretek között akarták kipróbálni. Miután az USA-ban nem engedélyeztek volna ezekkel a vírusokkal szabadban való kísérletet, a „Harmadik Világba“ (fejlődő országokba) vitték ki. A *Pánamerikai Egészségügyi Szervezet*-tel együtt az új vírusokat a szabadban, Argentínában próbálták ki a hivatalos szervek tudta nélkül.

T. Weidenbach és B. Tappeser így számol be erről:

„Negyven tehénen próbálták ki, hogy az új vírusok hogyan viselkednek a beoltott állatokban, hogy átterjednek-e más élőlényekre, és milyen mellékhatásokat váltanak ki; az állatok felét oltották be az új készítménnyel.

A mai napig tilos a belépés az érintett istállóba és legelőkre; az Argentínai Földművelésügyi Minisztériumnál az illetékes hatóságok az egész területet ‚Sector aislamiento‘-vá, elkülönített zónává nyilvánították. [...] A négy állatgondozó, akiket a *Pánamerikai Egészségügyi Szervezet* a génkísérletekre felfogadott, semmit nem tudott munkája kockázatos voltáról. [...] A beoltott állatok tejét a munkások és családjuk pasztörizálás nélkül itták meg, és a helyi tejüzemben, Azulban még le is adták. Nem ismeretes, hogy a 45 000 lakost számláló városban hány ember ivott ebből a tejből. A vizsgálatok, amelyeket három munkásnál időközben lezártak ‚azt mutatták, hogy legalább kettejük megfertőződött az újonnan kombinált vírussal‘ így fogalmazott Dr. La Torre (az Állatvirológiai Központ virológusa Buenos Airesben). Hogy ennek az érintettekre nézve milyen következményei vannak, hogy ezáltal csak kényszerűen be lettek oltva veszettség ellen, vagy pedig előre nem látható reakciók lépnek fel, az bizonytalan. Csak annyi biztos, hogy ezeknek az embereknek egy géntechnikailag megváltoztatott organizmus van a testében, amelynek az emberi egészségre való hatását még sohasem vizsgálták meg, és ezt nem is lehet előre megjósolni. A manipulált vakcina-vírus a hús be nem oltott tehén ellenőrző csoportját is megtámadta. Még nem világos, hogy a fejő emberek vagy más állatok, mint pl. kis rágcsálók által fertőződtek-e meg. Nem csak Dr. La Torre tart tőle, hogy a vírusok már ellenőrizhetetlenül elterjedtek. Fennáll annak a veszélye, hogy más vírusokkal együtt, amelyek Azul környékén a természetben fordulnak elő, ismeretlen fertőzéseket idéznek elő, vagy esetleg új kórokozók keletkeznek.“

Nem ez az egyetlen eset, amikor a kutatók számára a többi élőlény egészsége háttérbe szorul a személyes haszon vagy a tudományos becsvágy mögött.

1985-ben az USA-ban nyilvánosságra került, hogy egy vállalat géntechnikailag manipulált baktériumokat engedett szabadon engedély nélkül egy lakóterület kellős közepén.

Az osztrák biokémikus Erwin Chargaff írja:

„Ha az ember hisz az evolúcióban, akkor el kell fogadnia, hogy a különböző élőlények kromoszómaiban évmillióig tartott a gének jelenlegi elrendeződésének a kialakulása. És akkor most jön egy ember, és belekontárkodik. A természet lassan halad előre, nem siet. Most belenyúlunk ebbe a lassan fejlődő szerkezetbe, és talán sokkal később derül majd ki, hogy szörnyű dolgokat követtünk el, hogy hosszútávon torzulások, rákszerű megbetegedések, mindenféle jön létre, hogy valami szörnyűséget tettünk. Gyakran pánikkeltéssel vádolnak, de én csak azt mondom, hogy egyszerűen nem tudunk olyan sokat, mint ahogyan állítjuk.“

Professzor Chargaff figyelmeztetései már beigazolódni látszanak. A *Die Zeit* című újságban 1991.10.18-án ezt lehetett olvasni a „Receptre beteg, L-Tryptophan - egészséges üzletek egészségtelen tablettákkal“ cím alatt:

„Az Egyesült Államokban, Japánban és az NSZK-ban 1989 nyárutóján egy megmagyarázhatatlan betegség lépett fel, amelyet később EMS-nek neveztek. A tünetek: izomfájás, görcsök, láz, légszomj, bőrelváltozások, csomók képződése, a bőr legfinomabb érintésénél a leghevesebb fájdalmak.“

A Slutsker és Watson epidemológusok vezette Oregon állambeli amerikai kutatócsoport egy tanulmányban kiderítette, hogy gyakorlatilag minden megbetegedett előzőleg egy L-Tryptophant tartalmazó gyógyszert vett be, amelyet a Showa-Denko vegyipari konszern gyártott Japánban. Az L-Tryptophan az aminosavakhoz tartozik, és az ember naponta kb. egy grammot vesz fel belőle a táplálékkal, mint a test fehérjéjének az építőkövét. Gyógyszerként alvási zavarok esetén alkalmazzák, magasabb koncentrációban a depresszió kezelésénél is felhasználták. Ezenkívül az USA-ban az élelmiszeriparban mint adalékanyagot használták fel. Az L-Tryptophan az orvosoknál bevált gyógyszerként volt ismeretes. Hogyan léptek most fel a súlyos mellékhatások?

A Showa-Denko japán vegyipari konszern, amely az USA összes L-Tryptophan-szükségletének a 75 %-át gyártotta és német gyógyszervállalatoknak is szállította a nyersanyagot, 1989. elején módosította a gyártási eljárást. 1989 januárjában az L-Tryptophan gyártásához egy génmanipulált baktériumtörzset állított be azzal a céllal, hogy növelje a termelékenységét. 1989 júliusára csak az USA-ban 1500 ember betegedett meg EMS-ben, és 24 halálesetet számoltak össze. Ahogyan később kiderült, ebben az időben már az NSZK-ban is felléptek az

első esetek. A megbetegedések számának az azóta tartó állandó növekedését az Egyesült Államokban nemzeti „egészségromlás“-ként jellemezték, és az amerikai közegészségügyi hatóság végül is 1989. november 17.-én minden tagállamban betiltotta az L-Tryptophant. Időközben a *Center for Disease Control* szakemberei az USA-ban jóval több, mint 10 000 olyan személyről beszélnek, akiknek az egészsége az EMS-szindróma által károsodott. Az NSZK-ban eddig 150 megbetegedés és valószínűleg egy haláleset vált ismertté, és ez a szám – amint arról a *Die Zeit* beszámol - folyamatosan növekszik. Rochesterben, Minnesotában a Mayo Klinika tudósai a megbetegedés okát egy szennyeződésben vélik megtalálni, amely a gyógyszer géntechnikai gyártásánál lépett fel. Egy nagyon mérgező anyagról van szó, amelyet a manipulált baktérium a beprogramozott feladata mellett, „kiegészítőleg“ termelt.

A Tryptophan botrány a génlaboratóriumi üzemzavarok eddigi legsúlyosabb esete, de úgy tűnik, hogy mégsem tanultak belőle. Mint mindig, a fejlődés a világ laboratóriumaiban megy tovább, a cél az új biológiai technológia meghódítása. A kerek 200 milliárd márka lehetséges évi bevétel, amit ettől a technológiától remélnek, túlságosan csábító. De ehhez be kell biztosítaniuk az újonnan megalkotott organizmusokra vonatkozó jogokat is, hogy állandóan részesülhessenek a termékeik nyereségéből. 1980-ban az Amerikai Legfelsőbb Bíróság szabadalmaztatásra alkalmasnak nyilvánította a géntechnikailag manipulált baktériumokat. Ez a döntés volt az első eset arra, hogy élő szervezetre adtak ki szabadalmat. A döntéshez kritikusan viszonyulóknak, akik ezt a döntést egy olyan folyamat kezdetének tekintették, amely a baktériumoktól a növényeken és állatokon keresztül akár az emberig is vezethet, a bíróság azt válaszolta:

„Természetüket és alkalmazásukat illetően a baktériumok messzemenően hasonlók a szervetlen kémiai vegyületekhez, mint a lovakhoz, a málnához, vagy a méhekhez.“

De alig hét évvel később az Amerikai Egyesült Államok Szabadalmi Hivatala „a nem természetesen előforduló, nem emberi soksejtű élő szervezetek“-et is „szabadalmazható“-nak nyilvánította.

T. Weidenbach és B. Tappeser:

„Ezzel megtörtént az ugrás az egysejtűtől a többsejtűig. A döntés „mindent magába foglal a Nap alatt, amit ember alkot“. Mindenekelőtt állatokat értettek ezalatt. „A szabadalmaztatási jogszabályok megengedik az embernek, hogy Istent játsszon“. - véli Michael Fox, az amerikai Humane Society (Humántudományi Társaság – a ford.) igazgatója. 1988. április 12.-e óta létezik a 4 736 866 kódszámú egér-szabadalom, az első géntechnológiailag manipulált és szabadalmazott emlős-

állat. A Harvard Egyetemen és a Genentech vállalatnál kifejlesztett egerek egy olyan manipulált gént tartalmaznak, amely emberekben és állatokban rákot kelt. A megteremtői arra használják fel, hogy pontosabban megvizsgálják a tumorok keletkezésének az okait. Az általános felhasználási jogokat kizárólagosan a legnagyobb vegyipari multinacionális cég, az amerikai Du Pont vállalat birtokolja. Az USA-ban több mint húsz további szabadalmi kérvényt nyújtottak be magasabb fejlettségű állatokra. [...] A szabadalmazható baktériumtól a szabadalmazható egérig nyolc évnek kellett eltelnie – és az egértől az emberig?

A *New York Times* 1987. április 17.-i számában Charles Horn, a Szabadalmi Hivatalban a biotechnológia illetékese, kijelentette:

„A döntésünk úgy hangzik, hogy magasabb rendű életformák szabadalmaztathatók, és ezt egy napon az emberre is ki lehet majd terjeszteni.“

A Szabadalmi Hivatal vezetője, Donald Quigg, nem osztja ezt a véleményt. Biztosított arról, hogy „nem fognak kiadni olyan szabadalmakat, amelyek emberi lényre vonatkoznak“.

Ezzel egy olyan vitának is véget akart vetni, amelyben a kutatók már afelől érdeklődtek, hogy mennyire lehet „emberi“ egy génmanipulált állat, ha azt szabadalmaztatni akarják.“

Az élet manipulációja apró lépésekkel halad előre, sok ígéretésbe és ígéletbe burkolva. Ezeknek az a feladatuk, hogy „elaltassák“ az erkölcsi ellenállást a lakosság körében és nyitva tartsák az utat az érdekelt körök előtt a politikusokkal való együttműködéshez, akik nem akarják észrevenni ennek a veszélyeit. Az állatkísérletek esetében az állítólagos tudományos szükségesség volt az, amelynek el kellett hallgattatnia az „egyszerű ember“ erkölcsi aggályait, most az emberiségnek a géntechnika által úgy mond egy új utat nyitnak meg az egészséghez. De a géntechnika általi új egészségben újra a régi erők működnek közre. Többek között az az orvosi rendszer, amely sok ígéretés után évről évre katasztrofális mérleggel dokumentálja a kudarcát. Újra részt vesz benne a vegyipar is, egy olyan iparág, amelynek a „gyógyszerei“ időközben több kárt okoznak, mint hasznot. És akárcsak a gyógyszerek áradatánál, a cselekvés alapelve most sem az emberek gyógyulása, hanem a haszon és a verseny nyújtotta előnyök.

De az új technika által képviselt fenyegetés még messzebbre terjed, mert a természet visszavonhatatlan tönkretételével és az új betegségek létrejöttének a kockázatával alapjaiban veszélyezteti az emberi létet. Az a kijelentés, hogy „a tudósok Istent akarnak játszani“, elég találóan jellemzi a géntechnika ténykedését.

Jóllehet alig néhányan veszik fel tudatosan ezt a magatartást, mégis az egyes kutató az, aki a gének kiválasztásánál, élőlények újra konstruálásánál a maga nagyon rövidlátó gondolkodásának értelmében mégiscsak „jó“ és „rossz“ felett dönt. Már utaltam rá, hogy ez a folyamat, amely a mikroorganizmusokkal vette kezdetét, talán hamarosan az emberre is ki fog terjedni. Mióta 1979-ben az angol Edwards és Stepoe az első lombik-bébi „papáiként“ bevonultak a történelembe, a laboratóriumban a keletkező emberi élet is hozzáférhetővé vált a tudományos manipuláció számára.

T. Weidenbach és B. Tappeser:

„Az állatgyógyászatban mára már minden „rutin“ - mondja az orvostudomány doktora, Dr. Semm nőgyógyász professzor, hogy megnyugtassa azokat, akik kételkednek benne, hogy ezt a technikát emberekkel kapcsolatban is használni lehetne. Dr. Semm problematikusnak tartja, hogy a férfiak alacsonyabb értékű spermával szaporodnak. Ha a szarvasmarhatenyésztésben meglévő normákat alkalmaznák, akkor azokat legfeljebb minden tizedik férfi tudná teljesíteni. A kolléganője, Liselotte Mettler professzor a „programozott öröklődést“, az „embrió minőségi ellenőrzését“ népszerűsíti a könyvében. Semm professzor szerint a reprodukció (szaporodással kapcsolatos) technikusok érdeme, hogy „a megtermékenyítés folyamatát a méh sötétségéből napvilágra hozták“. Szerinte nincs messze az az idő, amikor az emlősállatokat lombikban lehet reprodukálni – teljesüvegen-fejlődéssel, a megtermékenyüléstől az életképesség eléréséig. Végül is az egérnél a vemhesség napjainak a felét már realizálták a lombikban, még két nap és áthaladtak a zeniten...

Jean Rostand ezt drasztikusabban fogalmazta meg *A biológia és a jövő embere* című könyvében: „a ráhatási lehetőségeink nagyon korlátozottak maradnak, amíg a magzatot ki nem szabadítottuk az anyai szervezethez való parazita viszonyából. Mert“, folytatja, „azon a napon, amikor a méhen kívüli szaporodás (ektogenézis) végrehajtható lesz, könnyebb dolga lesz a pozitív eugenik-nek (a lakosság szaporodásának emberi megítélés szerinti irányítása). [...] A nagyteljesítményű tenyésztés alapjául szolgáló teljesítmény-orientáltság először a kiválasztás által lesz megvalósítható, amely a reprodukciós technikák által vált lehetővé. Az emberek közül végül is csak a „jóknak“ és a teljesítőképeseknek kell szaporodniuk, és azoknak, akikre „szükség van“. A genetikának szüksége van a reprodukciós technikákra, mert ezek teszik lehetővé a petesejtekhez és az embriókhoz való hozzáférést, amelyekre idegen géneket kell átvinni.

A tulajdonságokat a teljesítőképeségre redukálják. Egyoldalú felhasználási kritériumok döntenek el, hogy egy gén „jó“ vagy „rossz“. Az egész szervezet össze-

tettségének - a környezettel való kölcsönhatásával és viszonyával együtt - egy kiszámítható rendszerré kell válnia.“

Ahogy a szerzők a továbbiakban rámutatnak, manapság a géntechnikában már az alkalmazható, az emberen végzett embriókutatásra vonatkozó követelések erősödnek fel. Olyan kutatások ezek, amelyeket állatokon már régóta végeznek, és amelyek során legtöbbször állatembriók ezreire van szükség ahhoz, hogy az ember élve megkapja a géntechnikailag megváltoztatott állatot. A megvalósíthatóság csábításától vezetve némely tudós követeli az engedélyt az emberi embriócsíra fejlődésébe való beavatkozáshoz. A kutatásokhoz olyan embriókat is fel akarnak használni, amelyeknek nem a saját „érdekeiket“, hanem más embriókat vagy más célokat kell szolgálniuk. A legszélsőségesebb követelések szerint embriókat egyenesen „tenyésztetni is kell ezekre a ‚felhasználási‘ célokra.“

Egyes kutatók számára már régóta nem létezik az az erkölcsi elv, amely tiltja, hogy a jövőendő életet tudományos célok tárgyává tegyék. A tudomány leple alatt megbúvó, már az állatkísérletekben is megnyilvánuló ijesztő érzéketlenség és kegyetlenség számára az emberi élet sem szent. Az emberi embriókkal, sőt magzatokkal való foglalkozás egyes területeken már évek óta része az orvosi kutatásnak.

Hans Rüschi tanulmányaiban amerikai és angol tudósoknál olyan esetekre bukkant, ahol azok éppen elhajtott magzatokat vettek meg kórházaktól, mint élő kísérleti anyagot. Kivonat *A Pharma-Story* című könyvéből:

„Azóta ez a gyakorlat, a kifejezett rosszallás ellenére, – amelyhez a pápa is csatlakozott – tovább terjedt. Finn kórházaktól az amerikai egészségügyi hivatalok által engedélyezett pénzeken vásárolt, elhajtott emberi magzatokon végzett kísérletekről szerzünk tudomást. Miért pont Finnországból? Mert ott a nők még az ötödik hónapban is legálisan elvetethetik a magzatot, és ebben a korban sok magzat túléli ezt az inkubátorban, és azután el lehet adni őket kísérleti célokra.“

T. Weidenbach és B. Tappeser hasonlóról számolnak be:

„Már sok éve folynak kísérletek emlősállatok és emberek embrióival, hogy kipróbálják a konzerválhatóságukat és fagyasztásra való alkalmasságukat. A kísérletek során különféle összetételű tápláló közegeket próbálnak ki, amelyekben a laboratóriumban tovább tudnak élni. A túlélő embriók száma dönt a tápközeg minősége felől. A széles nyilvánosság semmit sem tud erről a ‚felhasználó‘ embriókutatásról, csak a sikereiről kap tájékoztatást. Ez egy szoktatás, amelynek a végén ennek a folyamatnak az elfogadása kell, hogy álljon.“

A Ciba-Alapítvány „The Future of Man“ (Az ember jövője) elnevezésű szimpóziumán 1962-ben Londonban genetikusok találkoztak a világ minden részéből. Hatásos intézkedéseket akartak foganatosítani az emberi intelligencia korlátozottsága ellen. Ennek keretében Joshua Lederberg, Nobel-díjas orvos és biológus, ma New Yorkban a Rockefeller Egyetem elnöke, azt a nézetet képviselte, hogy az emberiség elitjének elkötelezettnek kell éreznie magát arra, hogy rendelkezésre bocsássa magát emberek mesterséges nemzéséhez.

T. Weidenbach és B. Tappeser neves tudósok még további megdöbbentő kijelentéseire bukkantak ezen a szimpóziumon:

„Az elit‘ egészítette ki Haldane, a genetika professzora, amely alatt én nagyjából olyan embereket értek, mint mi itt.‘ Semmi kétség tehát, hogy itt éppen a Nobel-díjasok érezték elhivatva magukat erre. A nagy megbecsülés imponált a jelenlevőknek. [...] Joshua Lederberg és J. B. Haldane Londonban beszámolót tartottak. Lederberg: ‚Ne pazaroljuk el gyalázatosan a tudás egyetlen kincsét sem azzal, hogy a genetikai javítás teremtő lehetőségét figyelmen kívül hagyjuk!‘ És Haldane: ‚Lehetséges, hogy egy napon géneket is állítanak majd elő szintetikusán. Előnyösnek tűnhet, hogy egy napon állatok génjeit építsék be az emberi génekbe /kromoszómákba, mert ezek a sejtmagban nemesített gének képessé tudnák tenni az utódainkat arra, hogy más állatfajták értékes tulajdonságait felvegyék anélkül, hogy elveszítsék azokat, amelyek tipikusan emberiek.‘ Ami tegnap vízió volt, az holnap cél lesz, és holnapután talán valóság.‘

Aki az ilyen kijelentésekben mindössze hóbortos tudósok szórványos megnyilatkozásait akarja látni, az alig negyedszázaddal később, az 1986-os berlini, hetedik humángenetikai kongresszuson más belátásra jutott volna. Ennek a kongresszusnak az alelnöke az előadásában egy „genetikus teherről“ beszélt, amely az iparosítás miatt folyamatosan növekszik. Ennek a problémának a megoldását a genetikában látta. Helga Kuhse „bioetikus“ Ausztráliából a kongresszuson sok más személy nevében is egy új, „racionális etikát“ követelt. A *genetika álmai* című könyvben Ludger Weiß így foglalja össze a „bioetikus“ asszony érvelését:

1. A csírasejt, a megtermékenyített petesejt (zigóta) és a korai embrió emberi sejtek, amelyek csak a potenciált hordozzák magukban, hogy emberi élet fejlődjön ki belőlük. Korlátlanul lehet őket ‚pazarolni‘, felhasználni vagy megsemmisíteni.
2. Amíg az embriónak nincsenek idegei és agya, tehát sem fájdalmat, félelmet vagy örömet nem tud érezni, addig erkölcsi álláspont szerint jobb alany az orvosi kísérletek számára, mint a fájdalom- és félelemérző állatok. Az

embriók kifejezetten kutatási célokra való előállítására ezen az alapon fenn tartás nélkül megengedett.

3. Habár az aggyal és idegekkel rendelkező idősebb embriók biológiai szempontból a „Homo sapiens” faj tagjai (azaz emberek), nem védi őket a társadalom által elfogadott emberölési tilalom. Náluk hiányoznak azok a kritériumok, amelyek az embert az állattól megkülönböztetik: a személyiség és egy, a jövőre irányuló, önmagukról való tudat. Fájdalommentes kísérletek és ölés ellen nincs erkölcsi kifogás, mert a fajhoz való tartozás önmagában ugyanolyan kevésbé lehet egy értékítélet alapja, mint a rasszhoz való tartozás.
4. A személyiség és az öntudat először az első életévben fejlődik ki, fogyatékos gyermekekénél pedig (Down-kórral/mongoloid) csak fejletlenül vagy egyáltalán nem. Az „infanticidium” (gyermekgyilkosság), különösen fogyatékos gyermekek megölése (táplálék és terápia megvonása által vagy orvossággal) ezért megengedett.
5. Azoknak a betegeknek a megölése, akikre betegség, baleset, kor miatt tartósan már nem illenek rá az emberi személyiség kritériumai, meg van engedve.
6. A döntésekért a felelősséget lényegében az orvosoknak kell viselniük, és etikai bizottságokkal kell megszavaztatni őket.
7. Arról van szó, hogy az élet sérthetetlenségének az elavult, vallási alapelvekre épített fogalmát egy racionális etikával váltsák fel, amely megfelel a modern idők tudományos és kulturális követelményeinek. Ennek az etikának a keretében lehetséges és szükséges különbséget tenni életre érdemes és életre nem érdemes élet között, és az életre nem érdemeset meg lehet semmisíteni.“

Erwin Chargaff biokémikus, a géntechnika legszántabb kritikusa egy helyen a tudományos fantázia „veszélyes brutalitásáról” beszélt és kijelentette:

„Mint az erkölcsi színvonal minden süllyedése, ez is apránként következik be. A rossz példák tönkreteszik a jellemet; először egy csekélység, aztán egy másik, és egyszercsak egy genetikai vágóhídon találjuk magunkat.“

A szellem elnyomtatása

A Bécsi Egyetem elméleti fizika tanára, Pietschmann professzor írja *A természettudományos korszak vége* című könyvében:

„Az a modell, amit a természettudomány konstruál, komolyabbnak, fontosabbnak és reálisabbnak tűnik számunkra, mint az átélt valóság. Az ellentmon-

dásokat már nem pusztán kiküszöbölik, azok tévedésekké válnak, amelyeknek a fellépése felér egy üzemm zavarral. Így az új tudományág módszerének a Galilei által kidolgozott leírását ma ki kell egészítenünk azzal, hogy azt mondjuk:

„Mindent, ami mérhető, mérni, ami nem mérhető, mérhetővé tenni, amit nem lehet mérhetővé tenni, azt tagadni kell.“ És „a szellemek kiűzetése a természetből“ a „szellemnek a világból való kiűzetésévé“ vált.“

1985-ben a ZDF a *Távolsági gyógyítás: teszünk egy próbát* című adássorozatóban a szellemi úton történő gyógyítás témája felé fordult. Ezeknek az adásoknak volt a nézők részéről az adó által addig tapasztalt legnagyobb visszhangja. A témához csatlakozó vitarendezvényt az *Öt perccel tíz után* című adássorozatban 0 óra 30-ig 2,18 millió néző látta; a *Német Olvasók Közösségé*-vel együttműködésben kiadott ajánlott könyvek listáját a „Szellemi úton történő gyógyítás“ témájához 30 000 néző rendelte meg. Ez ennek a listának (ez volt a negyvenedik) a történetében egy egyedülálló rekord. Az adások kézíratait még könyv formájában is megjelentették, és időközben már két kiadónál kiadták.

A ZFD-adásban a svájci gyógyással, Freddy Wallimannal együttműködve be tudták mutatni, hogy a szellem ereje általi gyógyítás nagyobb távolságra is lehetséges. Eközben nem jött létre személyes érintkezés a gyógyász és a kiválasztott gyógyuláskereső között, akik hosszas orvosi fáradozások ellenére eddig nem tudtak gyógyulásra lelni. A gutaütés következtében megbénult Ursula Rogowskinál a bénulások majdnem teljesen eltűntek, és a Helena Wagner (79) lábán negyven éve meglevő fekély nagy része begyógyult, miután a gyógyász több száz kilométeres távolságra elkezdte közvetíteni a gyógyító energiát. A tízéves Heike Halenát kínzó bőrküütéstől szabadította meg, amely a gyermeket két éves kora óta kínozza, míg a tíz év óta béna Koch úr (60) egyéves megfigyelés után még nem tudott beszámolni az állapotának megváltozásáról.

De a televíziós adó különböző álláspontokat is megvilágított. Karl Schnelting, a ZDF kulturális főszerkesztője a *Szellemi úton történő gyógyulás* című könyvében ezt írja:

„A Szövetségi Orvosi Kamara fő ügyvivőjének, Dr. H. P. Brauer úrnak feltettük a kérdést: „Ha egy páciens az ön egyik kollegájához jött volna, és azt a kívánságát fejezte volna ki, hogy egy szellemgyógyással akarja felvenni a kapcsolatot, hogy azzal kezeltesse tovább magát, hogyan reagálna erre a kollega vagy hogyan reagálna Ön?“ – Dr. Brauer: „Én nem tartanék ilyesmit lehetségesnek, és eltanácsolnám őt egy ilyen kezeléstől.“ – Mi: „Tehát Ön, mint orvos semmi esetre sem menne bele egy kísérletbe...“ Dr. Brauer félbeszakít: „...mint orvos, aki a felisme-

rései alapján az orvostudományban dolgozik, én illet nem tanácsolnék, én nem tanácsolnám a páciensnek, hogy egy ilyen módszert megkíséreljen.“

A Szövetségi Orvosi Kamara elnöke, Vilmar:

„Az NSZK-ban a gyógyászat gyakorlását törvények szabályozzák. Nálunk nincs szükség ,csodagyógyászokra!“

A *Hartmann-Szövetség* nevű orvosi egyesülés a ZDF egyik közönség előtt zajló élő adásában Hannoverben „népbutító középkori babonáról“ beszélt, Klaus-Heinrich Daum a *Hamburgi Orvosi Kamará*-tól egy „veszélyes humbugot“ látott benne, „amely felelőtlen módon reményeket ébreszt“, és a kolleganője, Dr. Antje Schäffer-Kühnemann, a televízió orvosnője kijelentette:

„Szellemi gyógyítás biztos, hogy nem létezik.“

Ezzel szemben a Brit Orvosi Kamara egy állásfoglalásában már évtizedekkel ezelőtt elismerte, hogy a szellemi úton történő gyógyítás által az egészség olyan helyreállítását érték el, amelyet nem lehet az orvostudomány alapján megmagyarázni. Beható vizsgálat után az angliai keresztény egyházak is csatlakoztak ehhez az állásponthoz. Londonban már 1959-ben kb. 200 kórház nyitotta meg kapuit a szellemgyógyászok előtt. Ezt a jogot ugyanazon az alapon biztosították a szellemgyógyászoknak, mint a papoknak. A Brit Orvosi Kamara időközben engedélyezte tagjainak, hogy a pácienseket szellemgyógyászokhoz is utalhassák. Ezenfelül ma a Gyógyászok Nemzeti Szövetségének gyógyászai számára a Nemzeti Egészségügyi Szolgálat összes kórháza hozzáférhető. 1982-ben, a „páciensek jogairól szóló“ egyik publikációjában még a kormány is az állami egészségügyben teljesen elismert egyik gyógymódnak tünteti fel a szellemi úton történő gyógyítást.

Ezzel szemben az NSZK még elmaradott ország. Ahogyan Karl Schnelting rámutat, a szellemi úton történő gyógyítás fogalma nem bukkan fel a német szövetségi törvényhozásban, bármilyen gyógykezelés csak elismert gyógyászati foglalkozáshoz tartozó személynek (kinevezett orvos, pszichiáter vagy természetgyógyász) engedélyezett. A szellemgyógyász, mint olyan, jogilag nincs elismerve. A Német Szövetségi Köztársaságban a foglalkozásjogi rendelkezések még az orvos és a természetgyógyász, valamint az orvos és a szellemgyógyász közötti együttműködést is tiltják.

Ausztriában a gyógyászat gyakorlása egyedül az orvosoknak van fenntartva, ott még a természetgyógyászok sincsenek engedélyezve. A kézrátétellel való gyógyítás is tilos. Svájcban némely kanton engedélyezi a szellemgyógyászok működését, ezzel szemben mások nem.

Látva az egészségügyben a költségek robbanásszerű növekedését, és az orvostudomány igazolható tehetetlenségét, azt, hogy nem képes hatásosan küzdeni a betegek állandóan növekvő száma ellen - érthetetlen, hogy a fejlett országok államvezetése miért fektet továbbra is egyoldalúan nagy összegeket a hagyományos rendszerbe. Tekintettel a sok gyógyszerbotrányra, a gyógyszerek következtében évente elhunytak tízezreire, és a csupán az NSZK-ban regisztrált 80 000 gyógyszerfüggő személyre, az kellene, hogy legyen a kor parancsa, hogy az eddigi módszereket új irányba tereljék. A ZDF fent említett adássorozatához kapcsolódó vitarendezvényen Dr. Veronika Carstens orvosnő, a volt államelnök felesége követelte, hogy az emberek újra keressék „az erő forrásait a lélek és a szellem számára“. Neki nem voltak jogi aggályai a magas etikai öntudattal rendelkező szellemgyógyászok és az orvosok közötti együttműködést illetően. Ahogyan azt a közvélemény-kutatók felméréseikben kimutatták, a szövetségi polgárok nagy részének, 56 %-ának az elsőrendű kívánsága az egészség.

De az orvosoknak is ez a kívánságuk. Ismerek kollegákat, akik nagy érdeklődéssel viseltetnek a szellemi úton történő gyógyítás iránt, mások – ahogyan arról egy gyógyásztnő beszámolt - még arra is készek, hogy továbbképeztessék magukat a szellemi úton történő gyógyítás alapelemeiben. De egyelőre még csak egy kisebbség kész arra, hogy átlépje a szellemi úton történő gyógyítás tabunak nyilvánított határát. Viszont egy nagyobb számuk kész arra, hogy merje tenni az első lépéseket a hagyományos alapról a „tudományosan meg nem erősített gyógymódok“, mint például a természetes gyógyászat látszólag bizonytalan talajára.

Az ember úgy vélné, hogy egy pluralisztikus (sokszínű), szabad, demokratikus társadalom orvosi tisztségviselői fontosnak tartják, hogy elősegítsék a sokrétűséget a gyógyításban. De az orvosi kamarák továbbképző rendezvényeiről hiányoznak a természetes gyógytudomány témái. Még az olyan bevált gyógykezelési forma is ki van rekesztve, mint a homeopátia, amelyet Samuel Hahnemann fejlesztett ki 1791-ben, és amely már több mint 200 éve bizonyítja a hatását. Ezt ugyanígy elmondhatjuk sok más módszerről is, mint pl. a biofizikális gyógyítás sikert ígérő kezdeteire (elektromos akupunktúra, a Móra-gyógykezelés és sok egyéb), amelyeket az orvostan messzemenően tagad. Az érdekelt orvosoknak helyre kell hozniuk az egészségügyi politika és osztályképviselői mulasztásait, ezért orvosi egyesületeket alakítanak, hogy érvényt szerezzenek az elhanyagolt gyógykezelési formáknak.

A Természetes Gyógymódok Dokumentációs Központja által kiadott könyvben, „A biológiai orvoslás megsemmisítése“ címmel az orvosok a következőkkel vádolják az államot:

„Elviselhetetlen

- hogy a természetes- és tapasztalatokon alapuló orvoslást újra meg újra azzal az érvvel intézik el és kapcsolják ki, hogy a gyógykezelési módjaik tudományosan nem igazolhatók...
- hogy a pácienseknek az állami kórházakban még ma is kényszerűen az oktott gyógyítási módszerekkel kell kezeltetniük magukat, annak ellenére, hogy a természetes- és tapasztalatokon alapuló gyógyításban már régen ismertek a mellékhatásoktól mentes gyógymódok ...
- hogy az állam a természettudományos gyógyítás egyoldalú elismerése és fejlesztése által megakadályozta a biológiai kezelési módok széles elterjedését, és hagyja, hogy az állami szervek, mint pl. az Állami Közegészségügyi Hivatal, közigazgatási úton tegyenek lehetetlenné olyan gyógykezelési formákat, amelyeket a lakosság több mint egyharmada igényel.“

1976-ban az országgyűlésen az új gyógyszer törvény megszavazásával még be is akarták tiltani a homeopátiát, és ki akarták vonni a piacról a legtöbb természetes gyógyszerkészítményt. Csak az orvosok és a páciensek masszív, az egész államszövetség területére kiterjedő tiltakozó mozgalma – egy éppen különösen érzékeny választási harc időszakában – tudta megakadályozni a törvényhozóknak a természetes gyógyászat gyógyszerei elleni támadását. De az állami hatóságok a nyugtatók – melyek a pszichológiai gyógyszerekhez tartoznak és szedésükkor nagy a kockázata a függőség kialakulásának - miatt gyógyszerfüggővé vált egyének nagy száma alapján egy esetben sem jutottak ilyen elszánt kezdeményezésre.

A *Der Spiegel* folyóirat 1988/35-ös számában ez állt az a 166. oldalon:

„Ezzel szemben a nyilvános érdeklődés sem zavarta meg a gyógyszerlobbit abban, hogy sikerüljön a nagy forgalmat hozó kis tablettákat megóvnia az üzlet-rontó beavatkozásoktól. Annak ellenére, hogy az Egészségügyi Világszervezet szorgalmazására a benzodiacepin-eket (nyugtatóknak, tranquilizer-eknek is nevezik őket, mint többek között az Adumbran, Valium, Lexotanil, Tavor, Tranxilium) 1984-ben bódító/kábító szerekké nyilvánították. De a Szövetségi Egészségügyi Hivatal gyógyszerfelügyelői - a gyógyszerlobbi képviselőivel összefogva - egy nagylelkű gesztussal szemet hunytak a dolog fölött. Ahelyett, hogy az alattomos tablettákat kizárták volna a mindennapi használatból, és felírásukat a bódítószerek jogszabályainak szigorú feltételei alá helyezték volna – a nyugtató-dömpingnek máról holnapra vége lett volna – a gyógyszerfelügyelők és a gyógyszergyárak mindössze abban egyeztek meg, hogy a gyógyszerekhez mellékelt tájékoztatókat egészítik ki egy pár, nem túl elijesztő utalással.“

Ennek a követelésnek magától értetődőnek kellett volna lennie, ha figyelembe vesszük azon gyermekek növekvő számát, akiket már a szülei nyugtatókkal csitítanak le és azok nagy számát, akik a vegyészlaborból származó nyugtató tabletták évekig tartó szedése után egyszerűen csak az addiktológiai klinikán (elvonókúrán) találják magukat.

Az állami szervek, az uralkodó tudomány és az ipar már a fejezet elején megvilágított szoros összefonódása lényeges akadálya az egészségügyi politika megújulásának.

Így egy jövőbeli orvos orvosi képzési programja a legtöbb egyetemen csak a hagyományos orvosi fogalmakra korlátozódik, az állam legnagyobb részben csak olyan orvosi kutatásokba fektet be pénzt, amelyek a hagyományos orvosi nézeteket szilárdítják meg.

A józan emberi megfontolásoktól messze elrugaszkodva továbbra is egy maradi struktúrát támogatnak - milliárdos projektek kapnak állami támogatást klinikák építésére, amelyek inkább gyáraknak nevezhetőek.

Már régen nem a nép egészségéről, és nem a magasztos ideálok fejlődéséről van szó.

A legtöbb iparosodott ország kormánya és a modern egészségügyi rendszerek képviselői többé-kevésbé eladták magukat az iparnak, vagy engedtek a nyomásának, és hagyják magukat elavult világnézeti dogmák hirdetőivé alacsonyítani.

Hans Rüscht:

„A kicsi, de pénzügyileg nagyon erős Svájcban a vegyipari hatalmat közvetlenül a kormány gyakorolja, és ami ott lejátszódik, az érvényes a legtöbb iparosodott országra.“

Ez hasonlóképpen van az Egyesült Államokban is.

Hans Rüscht:

„Az Amerikai Vegyészeti Kartell, a Drug Trust, óriási pénzügyi hatalmával és teljes kíméletlenségével nemcsak saját országa politikáját befolyásolja, hanem más államokét is. Mint például amikor 1978-ban kényszerítették Sri Lanka (azelőtt Ceylon) szocialista kormányát, hogy mondjon le a programról, amely az amerikai gyógyszerek behozatalának a drasztikus leépítését vette tervbe, és erre Washington a nagyon szükséges élelmiszer- segélyszállítmányok leállításával fenyegetőzött.“

Az élelmiszersegélyt az amerikai adófizető fizeti, de a vegyipar szolgálatában álló kormány a zsarolás technikáját arra használja fel, hogy egy szegény országra drága gyógyszerek behozatalát kényszerítse rá, amelyekre nincs pénze, nincs szüksége és amit nem is akar behozni, amelynél az abból származó haszon nem az amerikai adófizető hasznára válik, hanem közvetlenül a gyógyszerkartell saját kasszájába folyik be, és ebből kiderül, hogy milyen mértékben tartja kézben a kartell a kormányt.“

A *Der Spiegel*-ben az *Inkább a fentnevezett számlára* című cikkben ez áll a bonni politikusok gyógyszeripar általi megvesztegetéséről:

„Nem úgy, mint a Flick családi vállalkozás esetében, melynek neve a politikusok megvesztegetésének a szimbólumává vált, az új bonni megvesztegetési botrány mögött egy egész gazdasági ágazat áll – a gyógyszeripar, amely kb. 20 milliárd márkás éves forgalmával egyike a legbefolyásosabb nyugat-német üzletágaknak. A flicki mértékhez viszonyítva a gyógyszerkonzernek csak kisebb összegeket osztottak ki. Ők rendszerint nem szórtak nagyképpen milliós összegeket a pártok pénztáraiiba. Ők a pénzüket célzottan azoknak a politikusoknak és hivatalnokoknak osztották ki, akik Bonnban az egészségügyi politikát meghatározzák. A gyógyszervállalatok kisebb befektetéssel kívántak nagyobb hatást elérni. Így ők - az általuk honorált képviselők jóindulata által támogatva - az NSZK-ban világviszonylatban összehasonlíthatatlanul a legelőnyösebb piaci feltételeket teremtették meg maguknak, amelyek garantálták számukra a tartós gazdasági virágzást. A milliárdos üzletág, - és ezt bizonyítékok támasztják alá - megvásárolta magának a törvényhozást. Hivatalban levő és egykori kormánytagok pénzt zsebeltek be maguk vagy a pártjuk részére. Államtitkárok és magas minisztériumi tisztviselők, akik a gyógyszergyártóknak éveken át kedveztek, honoráriumokat kaptak, képviselők koldultak adományokért és útiköltségért – vesztegetési pénzekkel és ajándékokkal ajándékozták meg a tablettagyártók mindazokat, akik megkönnyítették számukra az egészséggel való üzletet: a Szövetségi Egészségügyi Minisztérium csúcsától az alárendelt szakcsoportokig. [...] A gyógyszerek engedélyezéséről vagy betiltásáról döntő Szövetségi Közegészségügyi Hivatal (BGA) vezető munkatársai is a megajándékozottak közé tartoztak. [...] ,Fontosnak tartanám, írta Scholl, gyógyszerügyi üzletvezető 1978. december 22-én az elnöknek, Max P. Tiefenbachernek, ,hogy a Szövetségi Egyesülés ebben az évben is hálásnak mutakozzon néhány hölgygel és úrral szemben, akiknek a támogatása és megértése az elmúlt évben előnyösnek mutatkozott. Tiefenbacher, aki akkoriban a vegyipari konszernnél, a Hoechst-nél a gyógyszerértékesítő részlegért volt felelős, az aláírásával igazolta az egyetértését.“

A kisebb egyedi „hozzájárulásokból“ nagyobb összegek kerekedtek ki. A Hoechst gyógyszeripari konszern „eddig ismeretes adatok szerint kerek ötmillió márkát“, a „Thomae két milliót“ és a „Bayer Leverkusen igazolhatóan 500 000 márkát“ vetett be. Akik kapták: pártok és politikusok.

Számos idealista orvos, akit az embertársai egészsége iránti valódi érdeklődés vezetett ehhez a foglalkozáshoz, részben a rendszeren belül igyekeznek megvalósítani a magasabb ideálokat. De ahogyan azt néhány kollégától tudom, a jóakarát rövid időn belül egy egyre növekvő rezignációnak adja át a helyét, és hozzáidomul a struktúrához. Vannak olyanok is, akik egész életükben kívülállóként, nagy erőfeszítéssel harcolnak, legtöbbször még a saját kollégáik által is kirekesztve, hogy segítsenek, ahol segíteni kell.

Dr. Martin Kriele jogászprofesszor (Kölni Egyetem Államfilozófiai és Jogpolitikai Intézete):

„Nem bíznak az orvos egyéni, személyes gyógyászati véleményében, a tapasztalataiban, az új módszerek utáni kutatásában, a nem-hagyományos módszerek iránt való nyitottságában. [...] Ehelyett a természettudományokban és azok módszereiben hisznek, az állatkísérletekben, a találmányra, vakon elvégzett kísérletek statisztikájában és mindabban, amit szerkezetekkel mérni és számolni lehet. Amit a tudományos ismeretek mindenkor állásának megfelelőnek tekintenek, azt alkalmazzák, minden más ki van zárva. Ennek a merevségnek az okai elsősorban tudománypolitikaiak: azaz nem a mindannyiunk egészségéről van szó, hanem világnézeti dogmák érvényesítéséről, amelyeket tudományos felismerésekből vonnak le, önállóítanak és szilárdítanak meg.“

Ezek a világnézeti dogmák, amelyek az elmúlt évszázad mechanikus, szellem nélküli emberképét veszik alapul, biztosítják egy időközben nagyhatalmúvá vált iparág milliárdos profitját. E dogmáknak az emberekbe gyerekkortól kezdve történő beoltása a lakosság szellemi megmerevedéséhez vezetett, amelyet a növekvő szükségére való tekintettel először a közelmúltban váltott fel egy kibontakozó szellemi megújulás. Az iskolában a biológiaórán az életet már biokémiai modellekbe foglalják, az orvosi tanulmányok alatt és a lakosság „egészségügyi“ felvilágosításakor az orvosi féligazságokat terjesztik tovább az emberről, mint „biológiai gépről“. Az élet a látható anyagban játszódik le, az ember létét az anyagilag látható struktúrájára korlátozzák. Alois Dreizehnter, a filozófia doktora, egykori régészeti egyetemi docens, miután behatóan tanulmányozta az egész világon használt régi gyógymódokat, feladta egyetemi tevékenységét, és ma már természetgyógyászként vezeti az egyetemes, holisztikus gyógyítási központját Berlinben.

Az „orvosi tudományhoz“ való hozzáállása:

„Az oktatott orvostan annyiban jó, amennyiben biológiai és kémiai szaktudást közvetít, amelyet éppenséggel fel lehet használni a hétköznapokban, a gyógyításban, az emberben. De az oktatott orvostan emberképe, amint azt gyakran leírták és elmondták, tulajdonképpen a 19. század elavult emberképe: Az ember az oktatott orvostan számára legkésőbb Virchow óta (híres orvos a századforduló idején) nem más, mint egy nagyon bonyolult gép - lélek, szellem és életerő nélkül - és ennek megfelelően is kezelik. És ez téves kiindulópont, mert az ember ugyanis több, mint egy fizikai test. [...] Van egy olyan terület, ahol az oktatott orvostan kitűnően működik, és ez a sürgős esetek ellátása. Károkat átmenetileg megszüntetni, fájdalmakat megszüntetni, pl. egy eltört lábat sínbe rakni vagy egy begyulladt vakbelet kivenni. De azt, amit az orvoslás tulajdonképpen jelent, nevezetesen gyógyítani, azt nem tudja az oktatott orvostan, mert eleve nem egy teljes, egész emberből indul ki. Az embert csupán sejtek halmazának tekinti. És ezért csak részlegesen működik. [...] Meg tudja szüntetni a tüneteket, el tud fojtani kórképeket, és ha az ember megfigyeli az egyes eseteket, akkor látja, hogy ezek az emberek, akiket látszólag meggyógyítottak, rövid idő múlva újra betegek - vagy újra ugyanabban a betegségben szenvednek, vagy egy másikban. Mert a betegségnek sokkal, sokkal mélyebb okai vannak, mint a test kémiai folyamatainak a zavarai.“

Dr. Beat Imhof, svájci orvosnő írja:

„A betegségek tüneteinek figyelmeztető és felszólító természetük van. Rámutatnak, hogy valami nem stimmel az emberben, és felszólítják rá, hogy teremtsen rendet magában. A pusztán tüneti kezelés soha nem vezet gyógyuláshoz, mert egészségesnek lenni azt jelenti, hogy az ember „egész“. Ha a betegség tulajdonképpeni oka továbbra is fennáll, akkor tüneti eltolódások támadnak.

Amerikai orvosok beszámolnak 30, gyomorfekélyvel megoperált páciens utóvizsgálatáról. A sebészeti beavatkozás után mindannyian mentesek voltak a gyomorfájástól, de mindannyiuknál rövid időn belül új zavarok álltak be asztma, magas vérnyomás, szívpanaszok, depresszió és általános gyengeség formájában.

A betegség mindig az egész ember károsodása. Így nézve nincsenek különböző betegségek, csak egy betegség van, mint ahogyan csak egy egészség van. Betegnek lenni vagy egészségesnek lenni testi-lelki egyensúly kérdése, a belső harmóniáé, az ellentétek kiegyenlítéséé. Ezért minden betegség az egész ember tisztulási és érési folyamatát kívánja meg. Így a felépülés, az egészségessé válás és a gyógyulás végül is egy mélyreható [...] esemény, amely a tudat kiszélesedéséhez, és ezzel az életben egy magasabb értelmi tartalomhoz vezet.

Akinek sikerül a saját belső ellentéteit egymással összhangba hoznia és visszaternie az örök lét nyugalmába - amelyet a régi kínaiak Tao-nak neveztek - az nem lesz beteg.“

Bár az „oktatott tudományban“ is az ember lelkéről beszélnek, és sokszorosan elismerik a betegség lelki feltételekhez való kötöttségét, de közelebbi szemrevételezésnél nem veszik figyelembe az emberi lét magasabb dimenzióit. Az ember lelkét vagy pszichéjét az ortodox orvostudományban ismétcsak anyagi nézetekre vezetik vissza. A szellemgyógyász számára az ember lelke egy maradandó szellemi realitás - az orvostanban ezt sokszor a hormonok és az idegrendszer összjátékára próbálják leredukálni, és igyekeznek az ember lelki létét a biokémiai folyamatokra visszavezetni, amelyek mindenekelőtt az agyban zajlanak le.

Az ember mechanikai modellje kényelmes és első pillantásra csábító. A test javíthatóvá válik, az egyén saját szellemi felelősségét kisbetűvel írják (lekicsinylik), a legújabb tudományos ismeretek szerint dolgozó modern, nagyteljesítményű gyógyítás megkapja az irányadó illetékességet az egészséggel kapcsolatban. A hírközlő szervezetben megjelenő, jól kifényezett „teljesítmény-bizonyítékok“, mint például az első szívátültetés, és az a varázsige, hogy: „tudományosan elismert“, az utolsó évtizedekben mintegy mágikusan hatalmukban tartották a lakosságot. Az orvosi-ipari komplexum létének alapja a lakosságnak a nekik évtizedek óta beszüggerált, a kés és tabletták által javítható „gép-ember“ modellben való hite. Az egyetemeken a világnézeti dogmák értelmében kiképzett orvosi kar többé-kevésbé önkéntesen a rendszer motorjaként működik, és csupán az NSZK-ban évi kerek 500 millió recepttel, kb. két milliárd rendelvényvel garantálja a „nemzeti egészségügyi üzem“ működését.

Az utóbbi évek folyamán sem a lakosság körében mind világosabbá váló szellemi újraorientálódás, sem a hagyományos orvosi nézetekkel szemben még a hírközlő szervezetben is növekvő kritika, sem egy természetközeli orvoslás utáni kiáltás sem tudták mindeddig kieszközölni az irányváltást, a jelenlegi rendszer katasztrófális viszonyai ellenére. Az egészségügyben költségcsökkentésről beszélnek, de valójában az önköltség és a társadalombiztosítási járulékok emelésével egyre inkább áthárítják a költségeket az egyes polgárokra, anélkül, hogy a közegészségügyben is bevezetnék a hagyományos módszereken túlmutató újraorientálódást.

A gyógyszeráradat komoly csökkentésére csak nagyon késlekedve, többnyire nem a felelősségtudatból származó felismerés miatt, hanem az állandóan növekvő költségek nyomásának a következményeként szánják rá magukat. Olyan, mélyreható elgondolások, mint például a nyugtatószerek megalkuvás nélkül bódítószerekként való besorolása, vagy kedvező költségű

természetes gyógymódok masszív támogatása azzal az igyekezettel, hogy az ingyenes szellemi gyógyítási módot angol példakép szerint bevezessék - nyilvánvalóan nem kívánatosak. Az állami hatóságok, a törvényhozó, akinek a lakosság egészségét szem előtt kellene tartania, semmibe veszi az idő jeleit. Az állami intézmények által megtűrve, a gyógyszerekkel amúgy is telített piacot további készítményekkel töltik fel. Az új, szükségtelen „gyógyszerek“ engedélyezésük előtt ezenkívül állatok nagy számának okoznak ijesztő módon szenvedést. Megtűrt dolog az is, hogy az egyetemeken a tudósok állatokon végzett, kétséges, kegyetlen kísérletekkel akadémiai dicsőséget szerezzenek maguknak az adófizetők pénzéből. Állatok milliói pusztulnak el egy olyan orvosi kutatás érdekében, amely máig sem volt képes hatásosan csökkenteni a betegek seregét. Új gyógyszereket próbálnak ki olyan embereken, akiknek elég gyakran kell a pénz szűke miatt a testüket kísérletekhez rendelkezésre bocsátaniuk.

De ez még nem minden. Ahelyett, hogy tanultak volna a tapasztalatokból, tovább követik a mechanikus, szellemtelen modelleket, és olyan technikai kockázat-tervezetekbe fektetnek be milliós összegeket, mint a géntechnika. És a kormány, szinte felfoghatatlan naivitással, egy ilyen technológiát - mint már említettem - a „következő évezred kulcstechnológiájának“ nevez.

Egy élettelen tudományosság oltárán áldozzák fel az élet minden magasabb dimenzióját. A lakosság igényei ellenére, amely egyre inkább természetközeli (de ezzel sajnos a haszontól távoli) úton kíván meggyógyulni, és amely mind nagyobb mértékben vágyik az emberi élet szellemi dimenziójának a felderítésére - az állam behódol az iparnak és a főként tudatlanságáról bizonyosságot tevő tudománynak, és együttműködik velük a lakosság létalapjának a tönkretételében.

Ez a fejlődés, amely a géntechnika által érte el szomorú csúcspontját, addig fog állandóan új szenvedést okozni, amíg az ember kész nem lesz arra, hogy megváljon a test látható szerkezetének egyoldalú szemléletétől és elismerje az emberi szellemi erők tényleges létezését, és amíg kollektív rendszereket nem épít fel, hogy lehetővé tegye a fejlődésüket és az oktatást a legszélesebb lakossági rétegek számára.

Karl Schnelting:

„Ahogyan azt mind több természettudós is felismeri – egy népszerű példa erre a fizikus Fritjof Capra *A fordulat ideje* című könyvével és bestsellerrel – az ember a fejlődésében mennyiségi határokba ütközött és ezzel olyan problémákba, amelyeket logikus módon csak egy magasabb szintre való minőségi ugrással, a tudatnak a minőségi megváltoztatásával tud megoldani.“

A ZDF 1985-ös adássorozata egy jeladás volt. Minden beléjük nevelt tabu figyelmen kívül hagyásával meg akarták teremteni a kiindulópontot az orvostudomány és a szellemi úton történő gyógyítás közötti együttműködéshez, amely az orvostudományi kutatás számára egy nagyon értékes és sokat ígérő szűzföldet tárt volna fel. Ez a kutatás, amely nem fog hasznot hozó tablettákat vagy minden természetes renddel ellenkező módon haszonra beprogramozott élőlényeket létrehozni, segíteni tud majd abban, hogy az embert mind jobban visszavezessék – amiről Carstens asszony beszélt – a lélekben és a szellemben rejlő erő forrásához.

A szórványos kezdeményezések világosan mutatják, hogy mekkora segítség rejlik egy ilyen együttműködésben. Amint arról a *New York Times* 1985.03.26-án beszámolt, new york-i ápolónők tanulják a kézrátétel művészetét, és tudományos vizsgálatok igazolják a megállapítható gyógyítási sikereket. A Liverpooli Walton Kórházban, ami egy fájdalom-kutatásra szakosodott ún. fájdalom-klinika, ahol komoly fájdalmakkal küszködő betegeket kezelnek, egy szellemgyógyász nő praktizál az orvosokkal együttműködve. 1983. júniusa óta vesznek fel ide pácienseket olyan betegségekkel, amelyeknél eddig semmilyen egyéb kezelés nem vezetett eredményre. Az addig gyógyíthatatlannak számító egyéneknek már az egyharmada meggyógyult. Angliában még szellemgyógyászati tanintézetek is vannak. Az ember megtanulja megérezni más emberek kisugárzását és segítséget kap, hogy a szellemi képességeit odáig fejlessze, hogy szellemi energiát tudjon mások számára közvetíteni. Az idevágó kurzusokon Németországban az utóbbi években a résztvevők tízszeresre növekvő számát regisztrálják. Sok orvos jelenik meg itt, ápolónők és lelkészek is.

De az újraorientálódás folyamata csak nagyon lassan halad előre, mivel túl sok társadalmi erőnek az érdeke, hogy mások baján keressen, vagy hogy a tudományosságot és az objektivitást a dogmatizmus, az önhittség és a pénz oltárán áldozza fel.

Így a tiszta hang, amit a ZDF a bátor kezdeményezésével megadott, mind a mai napig érezhető hatás nélkül maradt - úgy tűnik, a felelős intézmények még mindig másodrangúnak tekintik a szenvedő emberek egészségét.

Bruno Gröning az orvostudomány látókörében

Dr. Lederer, A-ból ezt írja 1950.12.15-én a *Neues Europa* című folyóiratban:

„Már a történelem kezdete óta léteznek ellentétes felfogások. De soha sem voltak egymástól annyira különbözőek a vélemények, mint ma. De úgy tűnik, a

legnagyobb szakadék a modern csodadoktorokat és a konzervatív medikusokat választja el egymástól. Hivatalosan hitelesített vallomások ezrei állnak rendelkezésre olyan emberek által végrehajtott gyógyításokról, akiknek a sors által meg volt és meg van adva a csodatevő gyógyító erő. Ennek ellenére a medikusok, akik még a múlt században éltek, elutasítóan álltak velük szemben. Matthias Brenner gyógyításai Luxemburgban, a szenzációs gyógyulások Lourdes-ban, a tény, hogy Lèon Alalout többek között több mint 300 orvost gyógyított meg, akik saját maguk vagy a kollégáik által nem tudtak gyógyulást találni, valamint [...] a gyógyulások, amelyeket 1949/50-ben Bruno Gröning is elért Németországban, számukra nem csodagyógyulások, hanem egészen ,természetes gyógyulási folyamatok‘. De ezeknek a békétlen orvosoknak egyike sem tudott ilyen ,egészen természetes gyógyulási folyamatot‘ elkönyvelni magának. Ezért valami valahol nem stimmel. Kívánatos lenne, hogy a csodagyógyulások kérdéskörét objektív módon tisztázzák, minden személyes elfogultságtól, kielezett retorikától és egyéni gyűlölködéstől mentesen. A csodagyógyulások tisztázása ezen az alapon mindkét félnek előnyére lenne. Már nem az előretörő gőzgép korában élünk, hanem egy új időszak kezdetén, ,amelyről csak azt tudjuk, hogy még majdhogy semmit sem tudunk‘.“

35 évvel később, az 1985-ös évre sem történt a kérdésben döntő változás Németországban.

A ZDF-en az említett adássorozat keretében egy orvos a ,nézők leveleiben‘ elismerte:

„... nekem, mint orvosnak örvendetes, hogy a legerősebb hírközlő szervünk, a televízió végre egyszer fenntartás nélkül foglalkozik az ,alternatív‘ gyógy módok témájával. ,Fenntartás nélkül‘ az előítéletmentes értelemben, a magazinadások némely siralmas kezdeményezésével ellentétben, amelyeknél mindig az uralkodó, oktató orvosok előharcosai adják meg a hangot. Legfőbb ideje minden érintett csoport számára – ezek a páciensek, orvosok, tudósok és újságírók, de az egészségügyben tevékenykedő politikusok is – hogy készségesnek mutakozzanak, hogy a gyógyulások jelenségeit elfogadják, akkor is, ha az eddig érvényes tudománykép és az eddig használatos úgynevezett tudományos kritériumok még nem elegendők a megmagyarázásukra. [...] Ezeknek vagy más jelenségeknek a tudományos magyarázata nem történik meg az orvosok szaklapjaiban vagy csak vitatkozó hangnemben. [...] Kérem, folytassák ezt az utat, és azokat a témákat, amelyeket országunkban az uralkodó intézmények elhanyagolnak vagy elnyomnak, a média segítségével tegyék tisztán érthetővé a nagyközönség számára.“

Az NSZK-ban az első lépést a közegészségügy megújítására és a szellemi úton történő gyógyításhoz való visszatérésre Bruno Gröning működése jelentette. Ő olyan alapot teremtett, amely ma is, évtizedekkel a halála után is egyre több embernek nyitja meg az utat a gyógyító, isteni energiához.

Bruno Gröningnek elsőként kellett keményen megtapasztalnia az orvosi körök részéről megnyilvánuló masszív ellenállást. Működése felkavarta az egész nyilvánosságot a háború utáni Németországban. Az orvosok szolgálatában álló sajtó értett ahhoz, hogy az irányadó orvosokkal együtt megtévesszék a nyilvánosságot a szellemi úton történő gyógyítás hatásosságát illetően. A szokásos téves kifejezések, mint szuggesztió, a gyógyulások tartósságában való kételkedés és a szervi bajok gyógyítása lehetőségének a kizárása, amelyek már másutt vizsgálat tárgyai voltak, a legtöbb cikkben megtalálhatók voltak. Így a *Die Neue Zeitung* 1949. július 22-én többek között azt írja, hogy Bruno Gröning csupán egy szuggeszív erő által képes hatni, és ezért a sikerei a lelki bajokra kell, hogy korlátozódjanak. Még arra is rámutatnak, hogy „Gröning hívei“ még mindig nem tudják, hogy „az orvosi gyógyászat már régen hasonló módszereket használ, mint a csodadoktor. Csak az ezt a pszichoterápia és mélylélektan keretében, pontosan kipróbált szabályok keretében teszi.“

Gyakran találunk hasonló megfogalmazásokat. Újra meg újra a tanult orvosi gyógykezelési formákat állítják be úgy, mint a gyógyuláshoz vezető egyedüli értelmes utat.

Az a kérdés azonban megválaszolatlanul maradt a beszámolómban, hogy miért fordult több százezer ember Bruno Gröninghez, ha az orvostan hasonló módszereket használt.

Már majdnem kellemetlenül tolakodóan magasztalta a *Süddeutsche Zeitung* 1949.09.13-án az iskolai mintára történő gyógyítási módszert egy betegség diagnózisától a megfelelő gyógyszerek megállapításán át (indikáció) a kezelésig. Az orvosi kezelésnek ezt a kedvelt formáját a tartós gyógyulás zálogaként ábrázolták. Azok számára, akik más utakon akartak járni, egy feltétlen katasztrófa rémképét festették a falra. Mert „mivel Bruno Gröning nem kapott orvosi képzést, nem tud“ – így az újság – „pontos diagnózist felállítani, ami az orvostudomány alfája és omegája. Erre épül a kezelés. Diagnózis nélkül nincsen indikáció, indikáció nélkül nincs kezelés. Ennek hiánya katasztrófához kell vezessen, amelyeknek a szörnyű nagyságrendjét a laikus csak nehezen tudja megítélni.“

„Gröning,“ – így tovább, – „nem tud szervi betegségeket gyógyítani, a legjobb esetben a betegnek a betegséghez való lelki beállítottságát tudja megváltoztatni,

és ezzel mellékesen a közérzetét javítani.“ És másutt, szemmel láthatóan nem ismerve a tényeket:

„A módszere javított formában minden idegklinika, pszichoterápia tudományos kincséhez tartozik. Pszichoterápiát minden orvos végez valamikor, magától értetődően minden lelkiismeretes neurológus. Ez a módszer itt csendben működik, reklám nélkül, vásári kikiáltói nagyképűség nélkül, de lelkiismeretes, aprólékos építőmunkával. Itt nem csodáról beszél az ember, hanem magától értetődő dologról.“

Távol áll tőlem, hogy elvessem az oktatott orvostan gyógykezelési formáit, mégis, a gyógyuláshoz vezető, ezektől eltérő utakat legalábbis egyenjogúként kellene megtúrni. Az emberben tudatossá kellene válnia, hogy az orvoslás mai formája csak néhány évszázados múltra tekint vissza, míg a szellemi gyógyítást már évezredek óta sikerrel gyakorolják. Ebben az összefüggésben világossá válik, hogy milyen téves a tudósító érvelése, amikor azt állítja, hogy kizárólag a diagnózison az indikációhoz és azon keresztül a kezeléshez vezető út lehet a biztosíték a gyógyulásra. Egy magasabb rendű erőnek nincs szüksége a diagnosztikára a szervezet egészére való gyógyító hatás kifejtéséhez, a gyógyerő – amint az a Bruno Gröning általi gyógyulásoknál érthetővé válik – maga keresi meg a szóban forgó zavarok helyét az ember testében.

Azon személyek többsége, akik akkoriban Bruno Gröningen keresztül kerestek segítséget, biztosan több mint egyszer alávetette magát a diagnosztikától az indikáción át a terápiához vezető procedúrának anélkül, hogy elnyerte volna a gyógyulást. Felelőtlennek és veszélyesnek kell nevezni azt, ahogyan ezeknek az orvosok részéről gyógyíthatatlan személyeknek jól célzott negatív szuggesztiókkal - amelyek félelmek kialakulásához és lelkiismereti konfliktusokhoz vezetnek - megnehezítik a szellemi úton történő gyógyuláshoz vezető utat.

Egy rosenheimi orvos még azt is állította nyilvánosan, hogy neki nem lettek ismeretesek gyógyulások a Traberhofon, Rosenheimnél. A Traberhofon történt gyógyulásokról szóló rendelkezésre álló dokumentumok sokasága - részben még ma is szemtanúk által újra meg újra igazolva - ezzel szemben egyértelműen a kolléga hiányos szaktudásáról tanúskodik.

A frankfurti *Abendpost*-ban 1949.9.17-én ez áll a „Megkezdődött az általános támadás Gröning ellen – Egy röplap a csodadoktor ellen – Bajorország orvosi kara védekezik“ cím alatt:

„Bruno Gröning ellen a tegnapi napon, pénteken egy masszív sajtótámadás indult. A csodadoktor nyugalomra való vágya, amely őt egy időre eltüntette a

nyilvánosság szeme elől, arra indította az ellenfeleit, hogy ezt a „középkori nyüzsgésben beállt nyugalmi időszakot“ arra használja fel, hogy felhívja a lakosságot arra, hogy legyen esze.“

Az „értelem“, amelyre kiváltképpen a Bajor Orvosi Kamara elnöke, Dr. Weiler apellált egy röplapban a nyilvánosságnál, úgy értendő, hogy hagyjanak fel az annak a lehetőségében való hittel, hogy magasabb rendű gyógyulást kaphatnak. Az embernek az a benyomása, hogy ez inkább a meglévő gyógyítási rendszerhez való hűségre volt felhívás, mint Bruno Gröning működésének az objektív vizsgálatára. Az „értelem“, amelyet az orvosok ezer meg ezer szenvedőtől követeltek, akik a hagyományos rendszer által feladva, Bruno Gröningben látták az utolsó reményüket, a kétségbeesett gyógyuláskeresőknek érthető módon csak nehezen volt felfogható.

Az orvosi testület megoszlott a Gröning-fenoménnel kapcsolatban. Az egyik oldalon álltak a dogmatikusok, akik, amikor hiányoztak a tárgyi érvek, áttértek a személyes rágalmazásra, a másik oldalon álltak azok az orvosok, akik minden elfogultságot félretéve szokatlan lépésekre is készek voltak a betegek érdekében.

Egy K.-ban található szanatórium vezetője, Dr. H. írta 1949.9.10-én Bruno Gröningnek:

„Tisztelt Gröning Úr!

Az Obb.-i Tartományi Társadalombiztosítási Intézettel történt megbeszélés alapján bátorkodom azzal az udvarias kéréssel fordulni Önhöz, hogy esetleg hajlandó lenne-e felkeresni az itteni szanatóriumot. [...] Természetesen itt tudna hatni a páciensekre anélkül, hogy részemről vagy az alám rendelt orvosok részéről bármiféle nehézséget támasztanánk. Semmiféle felülvizsgálói jogot vagy hasonlót nem engednénk meg magunknak. A meghívásom abszolút lojális módon, tisztán a betegek érdekében történik.“

Hasonlóan írt egy helyi orvos Münchenből:

„Tisztelt Gröning Úr!

Érdeklődéssel és leplezetlen csodálattal hallottam az Ön sikereiről. Mivel mint praktizáló orvosnak van néhány olyan betegem, akiken Ön biztosan segíteni tudna, [...] megkérdem, hogy eljönne-e hozzánk, ha rendelkezésére bocsátunk egy autót és mindent előkészítünk. Biztosítom Önt arról, hogy a jöttét abszolút titokban tartanám, ha ez az Ön kívánságának megfelel.[...] Továbbá a szavamat adom Önnek, hogy semmiféle anyagi hasznot nem húznék ebből, csak az a kívánság vezérel, hogy segítsék a betegeimen.“

Egy sebész többek között kijelentette:

„... mindenekelőtt meg kell kérjem Önt, mivel orvosként jövök Önhöz, hogy ne vegye ezt bizalmatlanságnak vagy ellenséges indulattól diktált dolognak.“

Más esetekben saját szenvedés vagy közeli rokonok betegsége volt az, ami orvosokat arra indított, hogy Bruno Gröninghez forduljanak:

„Kedves Gröning Úr!

Én magam orvos vagyok és nyolc éve beteg [...]. Még egyetemi professzorok sem tudtak rajtam segíteni. Egy éve olyan mértékben leromlott az erőnlétem, hogy csak nagy fáradtsággal és korlátozottan tudom folytatni a praxisomat. Ezért kérem a segítségét a távolból, és megbízom az Ön gyógyító erejében.“

Dr. med. Roth T.-ből:

„A lányom, Helga [...] a múlt év augusztusában megbetegedett gyermekbénulásban. Ennek a betegségnek a következményeként a bal lába teljesen béna maradt.[...] Eddig minden arra irányuló kísérlet, hogy kigyógyítsák a bénulásból vagy csak jobbulást idézzenek elő, sikertelen maradt[...]. Továbbá arra kérem Önt, legyen biztos afelől, hogy a módszere miatti heves viták engem nem befolyásolnak, és apaként fordulok Önhöz.“

Sok tudományág orvosai, természetgyógyászok, de állatorvosok is fordultak hozzá lelki és szervi bajok estén segítségkéréssel, míg ezzel egyidőben a másik oldalon ugyanannak a foglalkozáskörnek a képviselői, mint pl. a Közegészségügyi Hivatal vezetője A.-ban, a rendőr-főkapitánysághoz intézett írásában Bruno Gröning előadásait nemkívánatosnak nevezte, és kérte a rendőrséget, hogy avatkozzon be, és egy előadás keretében a Bruno Gröning elleni feljelentésről beszélt.

Ez az ellentmondásos helyzet még egyszer világosan megmutatkozott a bíróság előtt. A jogászok szakértői véleményekre voltak utalva Bruno Gröninget és a munkásságát illetően. De ki tudja magát szakembernek nevezni, ha a tudása kizárólagosan az oktatott tudomány elismert tudásán alapul? A bíróság a Heidelbergi Pszichoszomatikai Egyetemi Klinikához fordult. Az 1951/52-es per céljaira kiállított szakértői véleménynek abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy Bruno Gröninget természetgyógyászként vagy pszichológusként lehet-e besorolni. (lásd az 5. fejezetet is). Természetgyógyászként sorolták be, de a személyére is kitértek - az orvos szakértők felhatalmazva érezték magukat, hogy személyes ismeretség nélkül megítélik.

A szakértők csak az akták beható tanulmányozására szorítkoztak, mert a személyes vizsgálatot és megkérdezést [...] a fennforgó kérdéskörökben nem tartották szükségesnek. Ugyanakkor a véleménynyilvánításban egyértelműen lehetőséget láttak arra, hogy a Bruno Gröninggel és az ő munkásságával szembeni, erősen érzelmi színezetű világnézeti elutasításuknak kifejezést adjanak. Az egész szakértői vélemény inkább Bruno Gröning személyének a személyes sértése és tudatos rossz hírbe hozása, mint a tények objektív vizsgálata. Mitschlerich professzor és Dr. Ruffler egy „ösztönös, átlag alatti tehetségű, sok tekintetben gyerekes személyiség“-ként jellemezték őt, és minden személyes találkozás lehetőségétől megfosztották őt, hogy csak néhány témát említsünk. Az ember hiába keres a szakértői véleményben akár egyetlen pozitív kijelentést is Bruno Gröningről és a működéséről. Még a bíróság is csak az ügyész kérelmére tudta elszánni magát - ahogyan azt a bírósági lap 1952.04.06-án egy a perhez írt kommentárjában megjegyezte - hogy felolvasás által kivonatossan felhasználja, mert – így írta az újság a továbbiakban, – „amit ebben a szakértői véleményben lefektettek, az inkább a vádlott gyalázásának tűnt.“

A szaklap szerzője a szakértői véleményt tisztán „tanult orvosi szemléletnek“ nevezte. Ennek ellenére évekkel később, a következő perben egy másik bíró újra ugyanazoktól a szakértőktől kért be szakértői véleményt, akik ugyanolyan egyoldalúan negatív módon tettek eleget ennek a kérésnek. El lehet gondolni, hogy mindkét orvos szakértő „szakavatott“ kijelentéseit elterjesztették a sajtóban, gyakran még tévesen Weizsäcker professzort is megadták a szakértői vélemény szerzőjének. Emellett Bruno Gröning működésének a vizsgálata a Heidelbergi Egyetemi Klinikán Weizsäcker neve alatt és a *Revue* által finanszírozva már két évvel azelőtt megtörtént, és semmilyen összefüggésben sem állt a bíróság által bekért szakértői véleménnyel, amelyet más orvosok állítottak össze.

Az újságok azt sem említették meg, hogy a Freiburgi Egyetem orvos szakértői teljesen más eredményre jutottak Bruno Gröning személyét illetően, mint a heidelbergi kollegák. Freiburgban egy beható személyes találkozás volt a megítélés alapja, amely egy, az átlag felső határán levő intelligenciát és „igazi együttérzést“ tulajdonított neki (lásd az 5. fejezetet is).

A Bruno Gröning elleni perekben ezenfelül még szembetűnő, hogy minden orvosi szakértő, aki jártas volt a szellemi úton történő gyógyulásban, ugyanolyan módon teljesen más eredményre jutott, mint a heidelbergi szakértők (lásd 2. és 5. fejezetet is). A hiányos szaktudás és a szellemi úton történő gyógyulással szembeni jogtalan előítéletek manapság is érezhetőek az orvosi szakértői véleményekben. A szellemgyógyász H. J. Starczewskit H.-ból, aki sok embernek tudott gyógyulást és segítséget közvetíteni különböző vészhelyzetekben és betegségeknel, a termé-

szetgyógyász törvény elleni vétség miatt a fellebbezési eljárásban egy orvos szakértő a Koblenzi Fellebbviteli Tartományi Bíróság előtt „megszállottnak“ nevezte, „akinek be van szűkülve az ítélőképessége“.

Sok szakértő hiányos kompetenciája kormány szinten is érezteti a hatását. A gyógyuláshoz vezető új utak megítélésében nem csak bíróságok, hanem politikusok is legtöbbször nagyon függenek olyan szakemberektől, akiket többnyire a fennálló orvosi rendszerből vonnak be. Így amikor az a feladatuk, hogy a számukra ismert materialista világ- és emberkép alapján egy olyan témával kapcsolatban foglaljanak állást, mint a szellemi úton történő gyógyulás, természetesen legtöbbször téves megítélésre jutnak. Legfőbb ideje lenne, hogy az állam az életre vonatkozó kérdésekben olyan szakértőket hagyjon szóhoz jutni, akik tisztában vannak az élet magasabbrendű törvényszerűségeivel, és az ismereti horizontjukban nem kötődnek az anyagi, látható világhoz.

Forradalom az orvostudományban

Íme Bruno Gröning állásfoglalása a *Münchener Merkur*-ban 1949.9.19-én az ellene irányuló nyilvános támadásokkal kapcsolatban:

„Én sohasem voltam az orvosok ellensége, és soha nem is leszek az. Komoly szándékom azokkal az orvosokkal együttműködni, akik felelősségteljes állásukat hivatásnak tekintik, és fáradhatatlanul kutatnak minden olyan lehetőség után, amely a betegeknek gyógyulást ígér, és ahol ez az együttműködés tiszta szívvel létrejött, a legjobb sikereket hozta. Mindenesetre aki irigységből, elfogultan és az ellenkezőjére való bizonyíték nélkül kétségbe vonja a gyógyulási lehetőségeket, amelyeknek a ténylegességét én pontosan ismerem, az nem csodálkozhat az elutasításomon.

A barátaim és az ellenfeleim már rövid időn belül – hittől és kétségtől függetlenül – tiszta képet fognak tudni alkotni a gyógyításaimról, amit egyetlen röplap sem fog tudni már eltörölni. A kételkedők is – és éppen az orvosilag jól képzettek – fel fogják ismerni, hogy az Istenbe vetett hit és az életnek az Ő parancsolataival való harmóniája milyen mértékben az alapja és az első előfeltétele is a testi és a lelki egészségnek.“

Erika B.-nek (49) F.-ből 1983. márciusában porckorongsérve lett. Mivel nem akart operációt, a panaszokat gyógyszerekkel, masszázssal és besugárzással kezelték, ami által jobbulást tudtak elérni. Ő a következőkről számolt be nekem:

„Az évek során a fájdalmak elviselhetőbbek lettek. Mindenesetre minden mozdulatnál nagyon óvatosnak kellett lennem. Ha túl nehezre cipeltem, túl sok munkám volt a háztartásban vagy egy óvatlan mozdulatot tettem, újra belémhasított az erős fájdalom, a bal combomból a bal vádlin keresztül egészen a kisujjamig. A bal lábam mindig különösen fáradt volt. Csak lassan tudtam menni, és legfeljebb két kilót tudtam vinni két oldalra elosztva. Száz méternél többet nem tudtam menni. Gyakran félbe kellett szakítanom a házimunkát, mert a fájdalom olyan erős lett, hogy le kellett feküdnöm. Kétségbe voltam esve és azt hittem, hogy a hátralevő életemet ezekkel a fájdalmakkal kell leélnem.“

1989 májusában egy újságcikkből szerzett tudomást Bruno Gröningről, és rövid idővel később bevezették a tanításába. Hónapokkal később eltűntek a fájdalmak, amelyektől hét év óta szenvedett. Ma újra tud szaladni a villamos után, ami korábban elképzelhetetlen lett volna. Tizenkét kilót tud vinni mindkét karra elosztva, és nehézségek nélkül el tudja látni a háztartását.

Gerta Jakobs-nak (54) W.-ből a második terhessége alatt a kerékpárral való elesésnél egy vérömleny keletkezett a bal lábszárán. Ez a vérömleny nem tűnt el, hanem hat évvel később, 1965-ben egy egyre növekvő fekély lett belőle, amely a további lefolyásban 5x10cm-es nagyságot ért el.

Fájdalmak évtizedei következtek, mert minden orvosi erőfeszítés ellenére sem lehetett begyógyítani a nagy, nyílt sebet, amelyet a fekély idézett elő. Napról napra erős fájdalomcsillapítókat szedett. Tizenöt évig tartó kezelés után ehhez hozzájött a kenőccsel szembeni allergia.

Ő maga így számol be:

„Ha a munka után nyugalomhoz jutottam, a fájdalmak mind erősebbek lettek. Hosszabb ideig tartó munka után gyakran mindkét lábam bedagadt. Egyetlen éjszakát sem tudtam átaludni [...]. Egy specialista injekciókkal próbálkozott, hogy eltüntesse a legcsúnyább visszereket. Ettől a lábszárfekély jobbulását várta. Csüggedt voltam és kétségbeesett, nagyon ideges, belsőleg nyugtalan, fáradt és kedvetlen. Éjjel-nappal kínozott a viszketés [...]. 1983 nyarán gyulladás lépett fel, amely lassan jóval a térdem fölé terjedt.“

Ebben az időben egy ismerőse beszélt neki Bruno Gröningről, és megígérte neki, hogy felveszi számára a gyógyerőt. Gerta Jakobs röviddel később valami csodálatosat élt át. Évek óta először aludta át az éjszakát, és reggel nem fáj a lába. Mikor levette a kötést, a gyulladás már eltűnt, nem volt látható. Éjjel egy világos piros, habár még vékony bőrreteg is képződött a fekély felett, amely csak

egy 3x4cm-es területet hagyott szabadon közepén. Ez a következő három héten belül bezárult.

Jakobs asszony azután később megtudta, hogy az ismerőse Bruno Gröning tanítása szerint másokkal egyidőben ráhangolódott a gyógyító erőre az ő érdekében.

Ez a gyógyulás már hét évvel ezelőtt történt és máig változatlanul tart. Jakobs asszonynak nincs szüksége fájdalomcsillapítókra, azóta minden éjjel jól tud aludni, a fekély nem újult ki.

Charlotte Schaltinat (79) O.-ból 1980 áprilisa óta szenvedett hasnyálmirigygyulladásban, amely évente többször lépett fel, és a has felső részén erős fájdalommal járt. Többször volt szüksége hetekig tartó kórházi bennfekvésre. A hasnyálmirigye károsodása miatt szigorú diétát kellett folytatnia - ha nem akart órákig tartó fájdalmakat, nem ehetett semmi zsírosat. 1990-ben a fián keresztül értesült a Bruno Gröning Baráti Körről, és már rövid idővel később megélte a gyógyulást. Azóta már nem lépett fel roham, és ami majdnem másfél évtized óta nem volt lehetséges, mindent újra panaszok nélkül tud enni, még tejszínt, halat és sültet is.

A világon mindenütt egymásra találtak az emberek, hogy a materialista korszellem ellenállásával szemben együttesen lendítsék előre a szellemi megújulás folyamatát a társadalom minden szintjén, kezdve az egyes embernél. Már most mind több ember kész rá, hogy a lelkiismeretét helyezze az első helyre, és publikációkban és előadásokon hívja fel a többiek figyelmét a téves tanokra, amelyek szenvedésbe és bajba sodorták őket. A gyógyítás, a tudomány és a politika „csinálóinak“ a szólamai mind jobban veszítenek a hatásukból.

Karl Schnelting:

„Az utca embere már nem bízik a szakértők és politikusok szépítő szólamaiban, és új tartalmak, útmutatások keresésére indul. [...] Sok gondolkodó ember ismerte fel a válságokban a materialista gondolkodás következményeit (egy olyan gondolkodásmód ez, amely csak rövid ideig volt hatásos), [...] ugyanakkor századunk természettudományának a felismerése bevonul a köztudatba, miszerint a szellem nem mint késői következmény keletkezett az élet evolúciójában, hanem mindig is jelen volt, mint a fizikai realitás mátrixa, forrása és feltétele; és hogy az anyag, amiből a fizikai realitás áll - valójában nem más, mint szellem“. (George Wald professzor a Nobel-díjas orvosok találkozásán Lindauban, 1984-ben.)

A „tudatnak“ az anyag feletti hatalmába vetett hit utat tör magának. Mindeközben a látszólag kilátástalan helyzetre adandó válaszként szinte egyöntetűen éppenhogy

nem új technikai eljárásokat és jobb technikai készülékeket követelnek, hanem saját tudatunk alapvető megváltoztatását – mert ez az egyes ember és a társadalom átalakításának a kulcsa.[...] Úgy tenni, mintha az itt-ott elvégzett apró javítgatásokkal minden úgy menne tovább, mint eddig, mintha a tegnapi és tegnapelőtti receptekkel változtatni tudnánk a dolgokon, féltő, hogy önámításnak fog bizonyulni. A nagy korszakváltás mind kevésbé tűnik téves vagy helyes jövendölésnek – sokkal inkább egy olyan szükségszerűségként jelenik meg, amely nélkül nincs túlélés; és tényleg nem kevesebbre van szükség, mint egy alapvetően új gondolkodásmódra, ha a természettudományban és a technikában tapasztalt grandiózus fellendülést nem a mélybe zuhanással akarjuk befejezni.“

A szellemi úton történő, valódi gyógyításban nincsen semmi titokzatos, nincs köze az okkultizmushoz - ez egy teljesen természetes dolog, amelyet csak a tiszta felebaráti és isteni szeretet éltet. A „forradalom az orvostudományban“ az egészségügynek a szellem hatalma által való megújulása, a „szeretet forradalma“ egy olyan rendszer ellen, amely majdnem teljesen elfelejtette az embereket. Ezenkívül egyetlen szellemgyógyász sem akarja kirekeszteni az orvosokat, mindannyian újra meg újra hangsúlyozzák, hogy szeretnének együttműködni velük.

Bruno Gröning életében nem tudta elérni az orvosokkal való áhított együttműködést, a második nagy nyilvános kezdeményezés Németországban az egészségügyi szervezet újraorientálására - a ZDF akciója - nem lelt meghallgatásra. De a kezdő lökés, amelyet Bruno Gröning életében adott, szellemileg észrevétlenül tovább növekedett az azt követő évtizedek alatt, és mára növekvő mértékben meghozza gyümölcsét. 1992. júniusában tartották meg a Bruno Gröning Baráti Kör Orvostudományi Szakcsoportjának első találkozóját, a legtöbb gyógyító foglalkozás képviselőjének egyesülését, amelyre orvosok, gyógyászok, természetgyógyászok és más gyógyászati foglalkozások képviselői jöttek el Németországból és a szomszédos országokból. A résztvevők itt megtudhatták, hogy a kollégáik hogyan alkalmazzák foglalkozásuk mindennapjaiban Bruno Gröning tanítását, és hogyan tanulták meg felvenni magukba a gyógyerőt, hogy saját maguknak és a pácienseiknek a segítségére legyen. A találkozó nagy visszhangra talált, úgyhogy 1992. október végén sor kerülhetett a szakcsoport újabb találkozójára. De a program középpontjában mindkét alkalommal a gyógyultak álltak, akik a gyógyulásukról számoltak be; olyan beszámolók voltak ezek, amelyeket legtöbbször a rendelkezésre álló orvosi iratok alapján kommentáltak.

A cél az, hogy a találkozó keretében rendszeresen, évente kétszer összehívják a gyógyász-foglalkozások érdeklődő képviselőit, és felépítsék a gyógyulások tudományos dokumentációját (lásd a 8. fejezetet is). 1992. októberében továbbá megjelent *Az üdvösség útja* című folyóirat első példánya, amellyel egy olyan

fórum jött létre, ahol a gyógyász-foglalkozások képviselői kicserélhetik a Bruno Gröning tanításával kapcsolatos tapasztalataikat.

Akárcsak Angliában, itt is mindenki mellékfoglalkozásként és önzetlenül végzi a munkáját. Az emberek millióiért érzett felelősségből teszik ezt, akik szerte a világon ingyen gyógyulhatnak meg szellemi úton.

7. fejezet

A fel nem ismert szenvedés – egy félreismert ember kálváriája

„Mert szemléletesen szólva úgy néz ma ki, hogy az ember tévúton van. Sok-sok évvel ezelőtt letérítették az isteni útról, [...] és az ember ma csak tévelyeg, mert nem tudja, hogy mi a hamis, és mi az igazi. Én az embert, ahogyan ma a szakadék szélén áll, csak vissza akarom hívni, csak meg akarom neki mondani, hogy ne menjen tovább, itt veszély fenyeget és hogy térjen rá újra az igazi, isteni útra.“

Bruno Gröning

Az emberiség esélye

Ennek a könyvnek a folyamán világossá vált, hogy az ember egészsége ősi értelemben véve vallási-szellemi téma. Mert az egészség, vagy ami ennél még jóval több, egy ember egészsége, mint ahogy az egész emberiség üdvössége is, hosszútávon csak az igazi „religio“ (latinul: „vallás“ de tulajdonképpen „újra összekapcsolódás“) - azaz minden egyes embernek az istenihez, Isten szelleméhez való visszakapcsolódása - által érhető el. Ahogyan egyetlen virág sem tud kinyílni a Nap sugarai nélkül, úgy az emberi szellemnek is szüksége van az isteni energiák beáramlására, hogy a bajból és a szenvedésből és egy tengődő árnyékéletből mélyen tudatos emberi létre fejlődjön. Addig, amíg az ember nem tanulja meg, hogy a tudatát Isten ereje felé irányítsa, hogy megnyissa magát az Ő szellemének a beáramlása előtt, addig az emberi elképzelések szintjén, az elidegenedés állapotában marad. Tudata mind jobban beszűkül, mulandó dolgokhoz tapad, és a szellemnek eredetétől való különválása előbb-utóbb zavarként – betegségként - tükröződhet a testben és a lélekben. Az ember önálló marad, és öntudatlanul a korlátolt emberi hatalmi érdekek készsége eszközüvé válik. Az isteni forrás fényével szembeni tudatlansága fogékonyra teszi a tévtanok iránt, amelyek újra csak szenvedést és bajt idéznek elő.

Ezért a negatív hatalom leghatározottabb célja ősidők óta az volt, hogy mindent megtegyen (lásd a 4. fejezetet is), hogy megakadályozza az emberek tudatossá válásának a folyamatát, hogy az elidegenedés állapotában tartsa őket, hogy megakadályozza őket abban, hogy hozzájussanak az isteni életerőhöz.

Nos, az ember földi élettartamára szabad akaratot kapott Istentől, hogy a Jó és a Rossz szellemi feszültségében, az igazságért és a szeretetért folyó állandó harca és életének tapasztalatai által, megérlelődjön az istenire. Az ember életét már Goethe is csupán előkészítő iskolának tartotta egy magasabb szintű léthez. De az Istennel szembenálló tudaterők befolyása és hatalma nem csak esély a felismerésre és tanulásra, hanem állandó veszély is az ember szellemére.

De aki megtagadja önmagát, és az alázatosság és a szeretet lesz lényének ékesége, az képes a megváltó fényt elég mélyen meggyökereztetni a tudatában és a szellemét olyan tévedhetetlenül Isten erejéhez kötni, hogy a negatív szellemi hatalom megnyilvánulásai már nem férnek az életben a szívéhez. Az ilyen ember meg tudja tartani magában az isteni fény mindenhatóságában való hitet, és segítőtje lesz azoknak, akiknek a tudatában a megváltó fény első sugarai támaszt keresnek. De aki nem ismeri magában a magasabbrendű valóságot, aki nem éli át a teremtő erőt és nem engedte be a szívébe az isteni szellem fényét, az az örök igazság megnyilvánulását egy másik ember életében nagy veszélynek tartja, mert a vele való szembesülésnél az egész világ előtt megmutatkozna saját szellemének sötétsége. Az ilyen mindent elkövet annak érdekében, hogy megakadályozza az élő szellem felélesztését, hogy annak a saját életében való hiányát továbbra is dogmák és rítusok mögé tudja rejtteni.

A szellemi igazság állandó elnyomásának következményeként a minden emberben benne rejlő Isteni birodalom szellemi valóságának a titka az emberek nagy része számára elveszett.

Így az emberek az elidegenedés és a szellemi önállótlanág állapotában maradtak, mivel a legtöbbször hiányzott az isteni valósághoz való vezetés.

Az emberek többsége az Istennel szembenálló tudaterők tehetetlen áldozatává vált, melyeket a belső fény és az isteni életerővel való összeköttetés hiányában sem felismerni, sem legyőzni nem tudott. Sok lelkész jóakarata ellenére is nemzedékről nemzedékre egyre nehezebbé vált megtalálni a kapcsolatot a magasabb szintű valósággal. Mert a szülők már korán megterheltek a gyermekeiket az egyház és az állam által beléjük nevelt hamis tudat-beállítottsággal, amelyek az élet folyamán gondolkodási és érzelmi szokások formájában szilárdultak meg bennük. Az ő gyermekeik pedig ezeket gyakran még a kor befolyása által tovább súlyosbítva vitték át a következő generációra.

Rut Björkman írja ezzel kapcsolatban a naplójában, melynek címe: *Egy másik dimenzió fénye*:

„A mai nevelési módszerek nem képesek rá, hogy hozzájáruljanak az ember emberré válásához. [...] A viták nem szűnnek meg, és új javaslatokat tesznek

anélkül, hogy világos lenne, hogy mindezekhez a kísérletekhez, melyek célja olyan ember nevelése, aki önmagának és a környezetének az üdvösségére kihat, hozzátartozik a Teremtő emberformáló erejének a bevonása, és hogy ennek hiányában az ember nem lesz igazán ember. Az ember teremtésbeli helyzetéből adódik, hogy ha be akarja tölteni teremtésének értelmét, akkor függ a Teremtő erejével való egységtől, amelyből teremtve van .

Mivel az nem tartozik az ember mai neveléséhez, hogy felvilágosítsák őt a Bizonyossal és Abszolúttal való egységtől való függőségéről, az ember úgy él, hogy nincs tudatában ezen erő jelentőségének, és így szükségszerűen beteljesedik rajta az elidegenedés átka, és elveszti a tájékozódást az életben.

Az a nevelés, amelyet az iskolák és egyetemek nyújtanak, a látható világról való ismeretek megszerzését és az értelem erőinek a fejlesztését szolgálja anélkül, hogy a teremtés elvére irányulna, és anélkül, hogy arra ösztönözne, hogy felveszük a kapcsolatot szellemi valóságunkkal. Mármost, mivel az ember nevelése az állam és a vallások szervei által megállapított értékekhez való igazodást és felfogást szolgálja, nem csoda, hogy az emberben nem kerül sor a Teremtő értelmében való emberré válásra. Az igazi öntudat mint az igazi én tudata, amely a bennünk levő teremtő szellem, hiányzik az emberből, aki az egójából, az evilági helyzetéből egy olyan tudatot fejleszt ki, ami személyére irányul és ezáltal kiesik a minden létezés egységének az átéléséből. Az ember szenved, úgy a lelkével való, mint a Teremtés lelkével való kapcsolat hiányától. Életének ezt a hiányát egy látszat-élettel próbálja meg pótolni, és kikapcsolódást keres, értelmet és célt adva magának - ugyanakkor mégis szenved a belső egyedüllétől. Elveszti az élete értelmébe vetett hitet, amelytől eltávolodva él, amíg meg nem találta azt önmagában, a saját eredetében. Egy olyan élet, amely nem magára az életre, a bennünk levő teremtő erőre irányul, nem arra irányul, hogy a mi valódi életünk a szellemi birodalomban van, az csupán egy tehetetlen, mulandóságnak kiszolgáltatott rész-élet, ami teljesen értelmetlen - mert el van különítve minden élet ősi értelmétől, Istentől. Be kell hogy lássuk, hogy Isten nem vallási kérdése az életünknek, amellyel foglalkozhatunk vagy sem - Isten alapvetően létkérdés számunkra, amely eldönti a létünket vagy nem-létünket. Amilyen erős az Isten-tudatunk, olyan erősen hat Isten emberformáló ereje bennünk, mert Isten bennünk az az erő, amelyből teremtve vagyunk, és amely teljessé teszi ezt a teremtést.“

Az isteni szellemhez értelmileg való kötődés hiányából adódó tájékozatlanság egy állandóan növekvő káoszban, az emberben és a környezetében megnyilvánuló zavarban hívja fel magára a figyelmet. Az ember az élettől eltávolodott tudatával már nem tud élni a Teremtés alapjául szolgáló lét-törvényekkel. Szellemileg vakon tapogatózik a számára csak külsőleg hozzáférhető teremtés-valóságban,

és csupán az értelemre támaszkodva ér el benne eredményeket. Kiesett az isteni létezés rendjéből, és abban a tévhitben él, hogy az életkörülményein saját maga tud uralkodni. Példaképeit a világ okos emberei között, a tudomány és a technika teljesítményeiben keresi - a megváltásban reménykedve, amelyet a vallásban már nem tudott megtalálni.

De minden igyekezete ellenére, a tudomány minden alkalommal megreked a jelenségek világában, amelyeket le tud írni, de lényegükben nem tud felismerni. A tudomány által a kor azon problémáira javasolt megoldási lehetőségek, amelyek az emberiség hiányzó Isten-tudatának a tünetei, mindaddig nem tudják ezen problémák gyökerét megragadni, ameddig a tudomány, miközben saját hatalmában hisz, tagadja egy magasabbrendű tudomány tanúbizonyságait.

Így a növekvő bajnak kell az emberiség keserű tanítómesterévé válnia, amíg az fel nem ismeri a világ uralkodó hatalmainak a tehetetlenségét és gyengeségét, hogy ez majd kivезesse őt élete kilátástalanságából és új utak keresésére ösztönözze.

Az emberek egyre inkább felismerik, hogy magatartásukkal nem csak a testüket juttatták „gyógyíthatatlan“ állapotba, hanem immár létük egész közege az emberi lehetőségek számára „gyógyíthatatlan“ állapotban van. Szennyezett eső, mérgező személtlerakóhelyek, szmog, víz-, talaj- és levegőszennyeződés, az erdők pusztulása, műanyaggal mérgezett táplálék, a nukleáris balesetek veszélye a Three Miles Island-i és a csernobili nagy katasztrófák árnyékában, évente milliók éhhalála, háborúk, az öngyilkosságok számának ijesztő növekedése, bűnözés és a gyógyszerekkel való visszaélés, és ne felejtjük el a lelki és testi bajok világszerte állandóan növekvő, majdnem beláthatatlan palettáját - ezek mind a felbomlás tünetei, és egyre többen ismerik fel azt, hogy e problémák valójában az emberiség szellemi állapotát tükrözik vissza, hű képet adva arról.

Stanislaw Grof írja *Az emberiség esélye* című könyvében:

„Ezekben a globális tünetekben azok a téves meggyőződések és észlelések, félelmek és fantáziák, védekező és tagadó mechanizmusok tükröződnek vissza, amelyek az egyéni cselekvésünket alakítják, illetve torzítják. Más szóval: a világ állapotában a mi szellemi magatartásunk jut kifejezésre. A kollektív válságok a kollektív tudatunk képmásai.

Eszerint bármilyen, arra irányuló igyekezet – amennyiben ez megfelelő szó erre –, hogy globális válságainkat kizárólag gazdasági, politikai vagy katonai intézkedésekkel próbáljuk meg leküzdeni, csak korlátozott sikert hozhat. Ha például az atomfegyverkezés problémájának megoldását célzó erőfeszítések csupán arra szorítkoznak, hogy kikötik, hogy mindkét oldalon ugyanolyan számú atomfegy-

vert szerezhetnek be, akkor a pszichikai erők, amelyek a fegyverkezési versenyt szítják, ettől még érintetlenek maradnak.

Ahhoz tehát, hogy a világszerte fennálló válságokat teljesen meg lehessen oldani, vagy hosszútávon legalább jelentős változásokat lehessen elérni e téren, ahhoz egy tüneti kezelésnél többre van szükség. Nem csak arról van szó, hogy az éhezőket lássák el élelmiszerrel, vagy csökkentsék az atomfegyverek arzenálját - a lelki háttérrel is kell foglalkozni. [...] Szabad megnyilvánulást engedünk hiányos lelki érettségünknek, ahelyett, hogy felismertük volna azt, és kinőttünk volna belőle. Átadtuk magunkat a szenvedélyeinknek, ahelyett, hogy küzdöttünk volna ellenük, és ugyanazokat a neurotikus magatartási formákat ismételtük meg, ahelyett, hogy megváltunk volna tőlük. De ha a világ egy színpad, akkor túl kicsi ahhoz, hogy továbbra is teljesen ki tudjuk élni lelki éretlenségünket.“

Grof továbbá rámutat, hogy amennyiben az emberiség fenn akar maradni, elkerülhetetlenül szükséges egy lelki fejlődésen keresztül mennie, tudatát megváltoztatnia, elkerülhetetlenül szükséges az „elindulás a szellem felé“ ahogyan azt Teilhard de Chardin mondta.

John White hasonlóan ítéli meg a helyzetet:

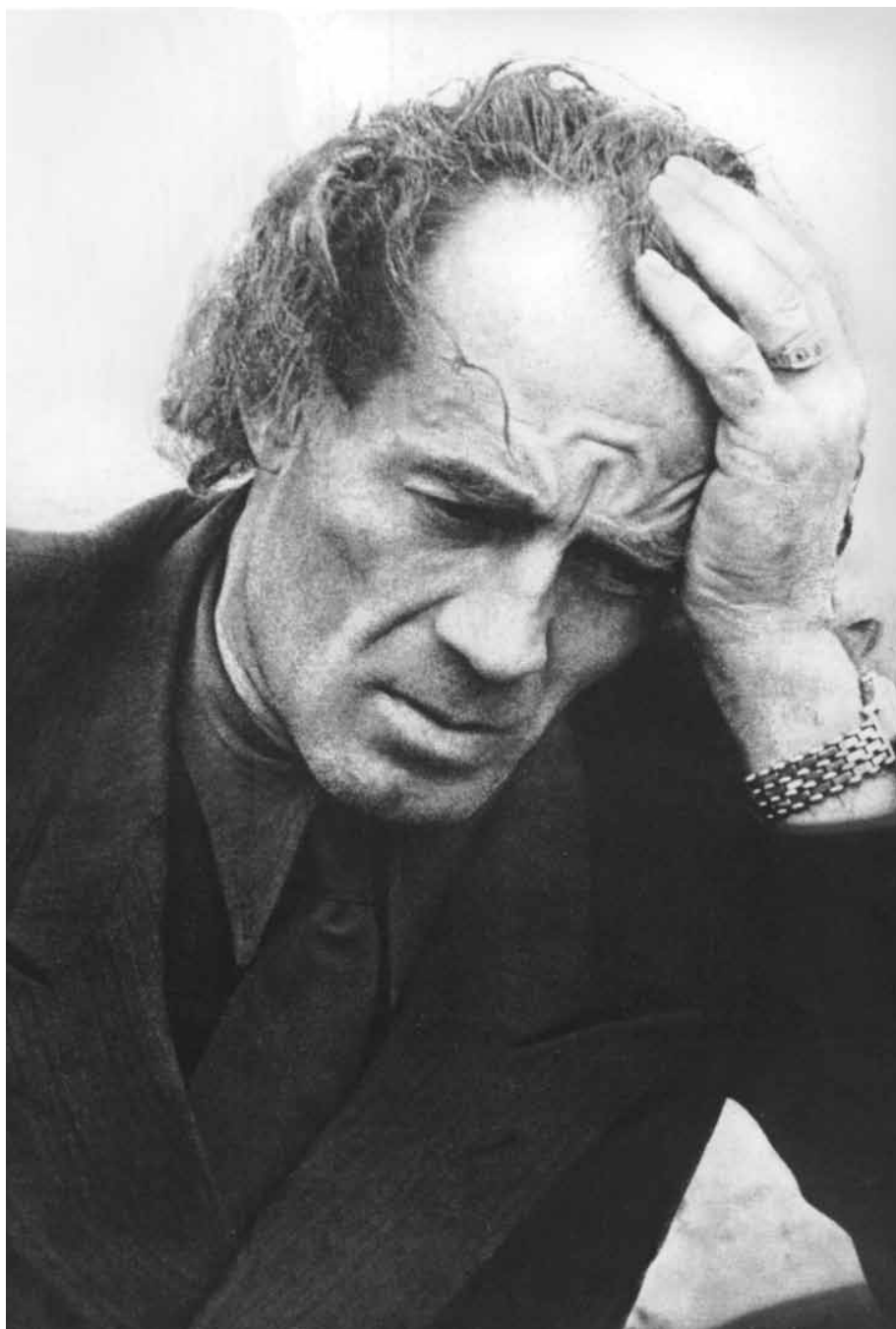
„Ezen a Földön minden élet kihalással fenyeget az okok egész sora miatt. [...] Mindezeket a veszélyeket emberek teremtették. Minden az ő fejükből indult ki. A viselkedésünk, a gondolkodásunk és az érzéseink megnyilvánulása ezzel szemben a tudatállapotunktól függ. [...] Ha ez így van, akkor kézenfekvő a probléma megoldása: változtassuk meg tudatunkat! A fennmaradáshoz tudatváltozásra van szükség.“

Lassan végbemegy egy átértékelés, az emberek felismerik, hogy a tudomány, a technika és az orvostudomány tulajdonképpen áldás az emberiség számára, de a lelkileg éretlenek, az istentelen, egoista tudaterőkhöz kötődő emberek kezében átokká és az önmegsemmisítés eszközeivé válnak. Egyre többen vannak, akik szeretnék elérni, hogy ne csak az értelmet képezzük, kezdik felismerni, hogy mekkora jelentősége van az igazi lelki kulturáltság és a magasabb ideálok felébresztésének és megszilárdításának az ember tudatában. Mind több ember fogja fel azok szavainak és tanításainak a nagy jelentőségét, akik saját magukon tapasztalták a lét szellemi valóságát, és akik alázatosan és önzetlenül mindenki szolgálatába akarják állítani belső tapasztalataikat. Ma már nem emelnek kezét rájuk, ellenkezőleg, sokan jönnek össze, hogy növekvő vágytól hajtva egyre többet halljanak a korábban kárhozottat magasabbrendű valóságról.

Gyakran egy új korról beszélnek. A szellemileg felébredtek úgy látják, hogy egy új kor jön el, sok jövendölés mélyreható átalakulásokat jelez az emberiség számára röviddel a harmadik évezredbe való átlépés előtt. Az emberiség látszólag kilátástalan helyzete, a környezeti katasztrófák és a szokatlan politikai változások, és nem utolsósorban az az évszázadok óta először tapasztalt tény, hogy egyre szélesebb néprétegek fordulnak a lét magasabb dimenziói felé - úgy tűnik, igazolják a jövendöléseket és sejtéseket.

De az emberiség szellemi ébredésével hatalmas szellemi erők szállnak szembe teljes erővel. Meg akarják fosztani az embereket attól az erőtől, amely a gondolkodás és a nyugalom által jött létre. A hírközlő szervezetekben közzétett negatív prognózisokkal és rémhírekkel - a szuggesztív erőszak eszközeivel - akarják őket megfosztani minden reménytől. A munkanélküliségtől, a környezet tönkretételétől, a háborútól, éhínségtől való félelem gerjesztésével egy önpusztító, könnyöklő-mentalitásba, vagy egy rezignált „semmi kedvem“-hangulatba akarják juttatni őket, és egyidejűleg kiütésként és „búfelejtő“-ként a kábítószeres széles választékát kínálják. A korszellem mindent elkövet, hogy az emberek elől elzárja a fényhez vezető keskeny ösvényt, és az elidegenedés nyomorúságába döntse őket. A műsorfüzetekben mind több a határtalan érzékiség, az erőszak-, rém- és akciófilmek, és ezek bűvkörükbe vonják a nézőket. Képeik, az érzelmi erőszak által, alantas tudatrezgés-ként mélyen belevésődnek az emberek lelkébe, tartósan hasonló gondolatokat és elképzeléseket vonzanak be oda, amelyek felkorbácsolják a megmerevedett érzelmi világot, és így rövid ideig tartó életérzést közvetítenek, amely elrabolja némely ember utolsó életenergiáját. A tudomány és a kutatás mindent megtesz, hogy elnyomjon minden, a dogmatikus valóság újraértelmezésére tett kísérletet. Az államot korrupció és lobby-szellem ásta alá, és legtöbbször olyan emberek irányítják, akik az ipar és a gazdasági élet bábjaként nagyon messze állnak egy magasabb tudatosságtól.

Olyan ez, mint egy beprogramozott téboly, amely képtelen a legegyszerűbb felismerésekre. Évente akkora területet tesznek tönkre a trópusi őserdőkben, mint Ausztria, Dánia és Hollandia együttvéve. A lakosságot továbbra is roppant sok, legnagyobbbrészt szükségtelen gyógyszerrel károsítják, úgy, hogy egyedül Németországban tízezrek halnak meg így (lásd a 6. fejezetet is), miközben az alternatív gyógymódokat és a szellemi úton történő gyógyulást félreállítják. Ugyanazzal a tébollyal világszerte évente 90 millió állatot kínoznak értelmetlenül halálra (lásd a 6. fejezetet is), nem beszélve az emberek millióiról, akiket emberkéz kínoz vagy gyilkol meg. Nem törődve a nyilvános tiltakozásokkal és a kockázatokkal, az atomerő után a géntechnológiával most a tudomány legveszélyesebb tévútját kényszerítik rá az emberiségre. Így a fogyasztóknak géntech-

Egy tövises út

nológiával megváltoztatott élelmiszereket szállítanak alig belátható következményekkel, megjelölési kötelezettség nélkül, bűnös módon, és megnyitják az utat az ember géntechnológiai manipulációjához. A korlátolt emberi szellem, amely tudatlanságát és őrültségét az általa a világban már előidézett káosz által már eléggé bebizonyította, hallatlan fennhéjázásból ilymódon a Teremtés rendjének a legbelső gyökerét támadja meg. A géntechnológiában mutatkozik meg minden teremtmény legnagyobb elbizakodottsága a Teremtőjével szemben. Ez a saját magát hatalmasnak tartó emberi elvakultság szélsőséges kifejeződése.

Az emberek, akik legtöbbször öntudatlanul váltak Isten ellenfelének készséges eszközeivé, szellemi korlátoltságukban lélegzetelállító sebességgel, állhatatosan dolgoznak azon, hogy ne érjen véget az ínség és a szenvedés. Úgy tűnik, a negatív szellemi hatalom mindent be akar vetni, hogy az emberiséget szellemi felébredése előtt teljesen tönkretegyje.

Az író Manfred Kyber már évtizedekkel ezelőtt megírta *A kis Veronika három fénye* című könyvében:

„Sok nagy esemény fog történni ezen a nagy világfordulón, [...] hogy az emberek feleszméljenek és megértsék, hogy a Fehér és a Fekete harci tábora az ő lelkükért harcol.“

Minél erősebb a fény, annál kivehetőbb az árnyék. Minél tisztábban tükröződik egy magasabbrendű valóság évezredek óta ellenzett és elnyomott ősi igazsága egyre több ember életében, annál hatékonyabbak és láthatóbbak lesznek az Isten elleni tudat-erők. A Gonosz hatalma, mint erő, egyre leplezetlenebbül válik nyilvánvalóvá az emberek viselkedésében. Ez az erő minden területen meg akarja semmisíteni a magasabbrendű létrendet, amely az isteni szeretetből és bölcseségből fakad. Az Istennel szembenálló erők minden erejükkel megkísérlik, hogy eleget tegyenek az emberek gondolkodásának, hogy az ő, életet megtagadó céljaik eszközeivé tehessék őket.

A Sötétség és a Fény küzdelmének, a Hatalom és a Mindenhatóság harcának a kimenetelét az ember dönti el, aki tudatos orientálódása által, akaratának istenadta szabadságával az Ő teremtés-valóságának a felépítését, vagy annak tönkretételét készíti elő. De amint azt a negatív erők általi pusztítás állandóan növekvő nagyságrendje mutatja, nem marad már sok ideje a visszafordulásra (megtérésre).

Egy keserves küldetés

Egy előadáson Karlsruhe-ban azt mondta Bruno Gröning:

„Bár van foglalkozásom, és ezért mondom, hogy én csak egy ács vagyok, de van elhivatottságom is és nagy felelősségem is. Ebben senkinek sem tartozom felelősséggel. [...] Ez, amit itt teszek, az én küldetésem. Tudatában vagyok az ittlétemnek, és nekem Azt kell követnem, akit Önöknek mindannyiuknak követniük kell.“

Hohmann professzor, aki 1955-ben az ezotérikus jelenségek iránti nagy érdeklődésből csatlakozott Bruno Gröninghez, azt írta a *Közöttünk van EGY, akit senki sem ismer* című eszmefuttatásában az ő személyéről és működéséről:

„Mindig, amikor az isteni rend már nem állt az emberi lét középpontjában, mint ma nálunk, voltak áldott emberek, akik megfontolásra és a Mindenhatóhoz való visszatérésre szólítottak fel. Én Gröning urat egy ilyen rendkívüli jelenségnek tartom. [...] Számomra Bruno Gröning következő kijelentése volt jelentős: „Nem tudom cserbenhagyni a gyámoltalanokat. Egy kényszerítő feladatom van. A lelkiismeretem hajt. Minden szerencsétlenül segítenem kell, nem tehetek másként.““

Nem arról adnak-e hírt a vallások szent írásai, hogy a legmagasabb Szellem, a Mindenható lény újra meg újra különösen érett szellemeket inkarnált a Földre, hogy rajtuk keresztül tanítsa a többi embert élete jelentőségére, és mutassa nekik a szellemi utat? Ez bizonyára „felvilágosult“ korunk különös tragikuma, hogy az emberek nem ismerték fel őt és küldetését. Önfejűségből, beképzeltségből, irigységből és ostobaságból visszautasították a magasabbrendű segítséget, amely benne nyilvánult meg a két világháború szenvedése után, és utolsó napjáig üldözték őt a modern kor eszközeivel, kedvezőtlen és rosszindulatú sajtótudósításokkal és hosszadalmas bírósági perekkel. Így nagyon megnehezítették pályafutását, és mindent elkövettek, hogy feladatát a széles néprétegek előtt hiteltelessé tegyék.

A könyv eddigi fejtegetései kellőképpen igazolják, hogy Bruno Gröning egészen más volt, mint amilyenek őt a sajtóban, a nyilvánosság előtt bemutatták. A magasabbrendű valósággra vonatkozó szavai belső átélésből és személyes tapasztalatból táplálkoztak, és működésében olyan szellemi tudat mutatkozott meg, ami párját ritkítja. Átélté magában a „religiót“, az isteni szellemmel való kapcsolatot, beavatottá vált, aki azt a feladatot kapta, hogy széttépje a hazugság és a meghamisítás fátylát, amely elhatárolta az emberek tudatát az istenitől. Sokak számára közvetítővé, útmutatóvá vált az Istennel való élő kapcsolat szabadságához, az emberek általa újra megtalálták a tudatosan átélhető belépést a teremtő erőhöz, Isten életáramához, és így maguk mögött hagyhatták a szenvedés útját.

Némely gyógyult egy kapuról beszélt, amely Bruno Gröning tanítása által egy másik valóságba nyílt meg a szívében, amelyet eddig csak elméletben írtak le, de számára most átélhető lett. Mások hídhoz hasonlították tanítását, amely által hihetetlenül egyszerű módon találták meg önmagukban az istenihez való hozzájutást. Grete Häusler egy különös szellemi élményéről számolt be nekem, amit egyik Bruno Gröninggel való találkozása alkalmával élt át az ötvenes években. Két évvel azelőtt a saját testén élt meg gyógyulásokat. Egyedül csak élménye továbbadásának következményeként a legsúlyosabb szenvedésekből történtek gyógyulások Bruno Gröning távollétében. Így azt hitte, hogy már mindent tud. Amikor Bruno Gröning Ausztriában tartózkodott, rövid találkozásra került sor vele az egyik előadása előtt.

Egy pillanatra egyedül állt vele szemben, ő csak rápillantott, és úgy látszott, mintha felismerte volna a gondolatait, és Grete Häusler ekkor különös dolgot élt át:

„Egy ajtóban álltam, amely a Bruno Gröninggel való szellemi kapcsolat által nyílt meg számomra. Ebből az ajtóból beláttam egy helyiségbe, amelyről éreztem, hogy mérhetetlenül nagy. De nem láttam semmit ebben a helyiségben, minden szürke volt. Lábam előtt egy út indult, amelyből az első szakaszt fel tudtam ismerni. Hirtelen tudtam, hogy ez a szellemi birodalom, és felismertem, hogy milyen keveset tudtam valójában, és milyen beképzettség volt bennem. De azt is éreztem, hogy Bruno Gröning ismeri ezt a birodalmat, amelyben én tudatlan és gyámoltalan vagyok, és vezetni akar engem. Ez így is történt. Nem csak az egészséget találtam meg újra általa, hanem az évek során segítsége által a szellemnek ebben a birodalmában sok kimondhatatlan jót és szépet ismerhettem meg és élhettem át a legvilágosabb fényben, amely azelőtt rejtve volt előttem.“

1958-ban, egy évvel a halála előtt, Bruno Gröning egy közösségi órán két sztanlioból formált patkó alakú ívet adott át Grete Häuslernek, és megkérdezte a jelenlevőket, hogy szerintük mi az. Néhányan patkónak nevezték, mások csak egy sztanliol-ívet láttak benne.

De Bruno Gröning röviden csak azt mondta: „Nem, ez egy kapu.“

A legtöbben érezték, hogy mit akart ezzel mondani, noha nem tett hozzá semmi többet.

1950.10.17.-én egy Münchenben tartott előadáson világosabban is kifejtette:

„És mivel az ember már nem tudott visszatérni a tulajdonképpeni isteni útra, mert a híd, amely ahhoz vezetett, felrobbant, az emberek összetömörültek és csak tévelyegtek ide-oda – megépítettem az ehhez az igazi, isteni úthoz vezető hidat, újra felállítottam, és ha használják ezt a hidat, ha átmennek rajta, akkor

az isteni útra térnek, ahol azután meglesz sajátmaguknak a nagy, egyetlen isteni műhöz való kapcsolatuk, ahol azután a valódi, igazi, az isteni életáramot kapják meg, hogy utána továbbra jól, mindenekelőtt egészségesen tudják élni életüket.

És aki átmegy ezen a hídon és tovább halad az igaz, isteni úton, annak egy egész más érzése lesz, az csodálkozik mindenben, hogy mi minden van, amit eddig még nem volt képes felismerni.“

Bruno Gröning szellemi segítsége által sok ember találta meg újra az egészségét, sokan éltek át általa a „religiót“, az Isten szelleméhez való kötődést, és újra képesek voltak az élet ósrégi ösvényén haladni egy olyan kor közepette, amely elfelejtette a létezés magasabbrendű valóságát. Olyan történés ez, amely a halála után mind nagyobb méreteket ölt.

Azok közül néhányan, akik a Bruno Gröning Baráti Kör mai közösségeit látogatják, beszámoltak nekem róla, hogy azelőtt hosszan imádkoztak anélkül, hogy segítséget kaptak volna, de itt kérésük hirtelen meghallgatásra talált, és meggyógyultak. Mások nagy kétségbeesésükben Istent kérték, hogy segítsen, és rövid idővel azután a közösségre találtak, ahol azután sokan elnyerték az áhított segítséget. Egy gyógyászó azt mondta nekem, hogy érzése szerint Bruno Gröning által egy szellemi csatorna vált szabaddá, ez olyan érzékelés, ami nagyon közel jár egy híd vagy egy kapu érzéséhez. A tény az, hogy olyan emberek is, akiknek eddig még elméleti kapcsolatuk sem volt a külső érzékelés túloldalán levő valósággal, pusztán a Bruno Gröninggel való gondolati kapcsolat által átérték magukon és magukban az isteni erőt. Még természetgyógyászok is csodálkozva észlelték a szellemi erő különös mértékét, amelyet a Bruno Gröning Baráti Kör közösségeiben éreztek. Egy stuttgarti természetgyógyász beszámolt nekem arról, hogy a Heilstrom Bruno Gröning tanítása szerinti felvétele által lényegesen több erő áll rendelkezésére, és ez a sikereiben is megmutatkozik.

De hogyan magyarázható az meg, hogy egy emberrel való szellemi összeköttetés által az isteni erő nagyobb mértékben válik mások számára hozzáférhetővé? Nem mindent felölelő és mindenki számára hozzáférhető-e Isten ereje? Van szükség közvetítőre?

Bruno Gröning gyakran rádiókészülékhez hasonlította az embert, amely fogja tudja egy adó adását és vissza tudja azt adni. Amint ezáltal a „technikai csoda“ által a rádióhullámok nagy távolságban is hallhatók lesznek, ugyanúgy az ember is egy „isteni csoda“, ahogyan Bruno Gröning mondja, hogyha ráhangolódik „Isten adóállomására“; ekkor képes rá, hogy adását, annak az erejét felvegye. De ahogyan egy kisteljesítményű vevőkészülékkel egy távoli adó adását nem, vagy csak nagyon érthetetlenül tudja venni, így az ember, aki gyakran még nem

is rendelkezik elég energiával, hogy teljesen uralkodjon testén, legtöbbször már nincs abban a helyzetben, hogy elég tisztán és erősen, közvetlenül tudja fogni az isteni adást. Amíg a rádióhullámnál a távolság és a vevő vezetéke játszik szerepet, addig az „isteni adás“ vételének a tisztasága és erőssége az ember tudatának a kitágulásától és belső érettségétől függ. A technikai példánknál vannak közbenső adók, amelyek képesek a távoli adó adásait venni, hogy azután azokat tovább sugározzák. Egy megfelelő közbenső állomás közelében még egy kisteljesítményű készülék is nagy tisztasággal és erősen tudja venni a távoli adó adását. Ugyanígy vannak emberek, akik mint közvetítők, mint közbenső állomások szolgálnak a megfoghatatlan isteninek, és különleges módon hozzáférhetővé teszik mások számára az adást, Isten erejét, amíg azok annyira érettekké válnak, azaz megfelelő belső és külső életvitel által a tudatukat olyan mértékben tudják összekapcsolni az isteni szellemmel, hogy ők is közvetlenül és nagyobb mértékben lesznek képesek venni az isteni adást, és önzetlen módon másokat is el tudnak vezetni a szellemi önállósághoz.

Bruno Gröning egy előadáson Karlsruheban:

„Mármost Önök itt meg fogják ezt érteni, a fő adó mondjuk Amerikában van, és ahhoz, hogy képesek legyenek az amerikai adó adását fogni, az adást egy közbeeső német adón kell fogni, és tovább kell küldeni, hogy Önök is tudják azt fogni. Ugyanígy az út Istentől [...] a földlakókig, Önökig nagyon hosszú. Önök - mivel még nem használják ki teljesen a testüket - még nem rendelkeznek azokkal az energiákkal, amelyek képessé tennék Önöket arra, hogy közvetlenül fogadják Isten adását, mert még nem ismerték fel, hogy Önökben is van egy erősítő. Ezért vagyok itt, hogy arra készítsem Önöket, hogy később is abban a helyzetben legyenek, hogy közvetlenül foghassák az adást. Ma ezt az adást közvetítve kapják, én vagyok itt a közbenső, a földi adóállomás, amelynek nincs más dolga, mint itt venni az adást - és nem tudom azt másként továbbadni, mint ahogyan felveszem. [...] Ez az én feladatom itt, ez a küldetésem. Nem lesznek ezrek, de még százan sem lesznek ilyen emberek, Istennek nincs szüksége olyan sok földi adóra. De itt-ott van egy, aki könnyen közvetíti ezt annak, aki magában gyengébb és nem tudja úgy fogni ezt a távoli adást. És most újra egy példát kell felhoznom. Ha csak egy kis rádiókészülékük van, akkor Önök nem tudják Hamburg adását fogni, a hamburginak, ha neki ugyanolyan készüléke van, akkor nem tudja az itteni adást fogni. A készülék túl gyenge. Ha ebbe a készülékbe még beépítenek egy erősítőt, akkor jó, de nálunk, a mi testünkbe nem kell beépíteni erősítőt, mert megvan nekünk, Önök minderről még nem tudtak semmit. [...] Erre nem kell bizonyítékokat felhoznom, mert mindaz, amit teszek – magában a tevékenységben vannak a bizonyítékok.“

A rádiózásban és a rádió- és televízióadásban az elektromágneses hullámok mindennapos dolgok lettek. Megfelelő készülékekkel fogni lehet őket, és meg lehet a törvényszerűségeiket magyarázni. A gondolatok rezgéseinek vagy kisugárzásainak a ténylegességét már bebizonyították (lásd a 4. fejezetet is), és néhány törvényszerűségük már megnyilvánul. A szellemi kisugárzások nem kötődnek a háromdimenziós tér törvényeihez, az adó és a vevő közti térbeli távolságnak, úgy tűnik, nincs jelentősége, de a vétel erőssége szempontjából a belső „távolság“-nak - vagy kötődésnek - nagy jelentősége van. Ahogyan a technika terén az adót és a vevőt a térbeni elrendezésükben be kell állítani egymásra, úgy a szellemi területen úgy tűnik, hogy mindegy, hogy az adó és a vevő pillantása melyik égtáj felé fordul, csak belsőleg irányulnak egymásra. Ha egy erős technikai adó képes nagy távolságokat áthidalni, úgy egy erős szellemi adó képes a tudatok közötti nagy távolságokat áthidalni.

De az ijesztő hanyatlás miatt az emberiség legnagyobb részét Isten nem tudja szellemileg elérni, és nem akarja megtörni a szabad akaratukat. Így Neki közvetítőkre van szüksége, akik életvitelük által az emberek külső érzékszerveivel felismertetik az isteni valóságát, és így mint a Legmagasabb látható eszközei feltartóztatják az egyének tudatos belezuhanását az Istentől való távollét szellemi sötétségébe. Még ha Isten olyan felfoghatatlan is az egyes ember számára, úgy a Felfoghatatlan megmutatkozik az Ő hírnökeiben, és érthetővé, felfoghatóvá válik az ember tudatszintjén. A kereső belsőleg ráállítja magát a közvetítőre, és rajta keresztül veszi Isten adását és az isteni erőt. Minél több erőt tud megtartani magában, a fényben való újra megtalált hit által, annál magasabb a tudatának a rezgése. Belsőleg megéri a fényre a közvetítő szellemi segítsége által, a közbeeső adó által, aki feladatával nagy felelősséget visel azért, hogy az embert a fényhez, az önállósághoz, a Legmagasabbal való személyes kapcsolathoz vezesse.

Azokat, akik igazi közvetítők az emberek és a Mindenható Szellem között, nem nagyszerű szónoklataikról vagy külső jeleik által ismeri fel az ember, hanem a szeretetükről és a tetteikről. Önzetlenség és alázatosság jellemzi a lényüket. Bár legtöbbször mélyen a legbelső lét szintjén találták meg azt, amely minden elképzelésen túl van, és gyakran egy különös szellemi hatalom áll a rendelkezésükre, távol áll tőlük, hogy ezt a saját javukra használják fel. Ezek közül az áldott emberek közül soknak az élete ráadásul tele van súlyos sorscsapásokkal és rengeteg személyes bajjal, s ez látszólag ellentmondásban van azzal, ahogyan bennük megvalósul az „istení“. Így Bruno Gröning életútját is különös méltánytalanság jellemezte.

A halála után két évvel egy megemlékezésben azt mondták:

„A gyógyuláskeresőkől Bruno Gröning Istenben való hitet és bizodalmat követelt meg, azt, hogy kerüljék a rosszat és kapcsolják ki a betegségre vonatkozó

gondolatokat. Ez a szellemi erőteréből áradó Heilstrom csak akkor tudott hatni, ha az emberek a gondolkodásuk és érzékelésük rezgéseit valamennyire összehangolták, legalábbis nem hoztak létre ‚érintkezési rövidzárlatot‘ a hitetlenségükkel vagy a kétkedésükkel.

Ő sajátmagától ennél sokkal többet követelt meg. Szerény maradt, állandóan aláztatosan tudatában volt annak, hogy nem ő, hanem AZ gyógyított rajta, mint transzformátoron keresztül. A támogatásért való imádságai mindig másokra vonatkoztak, sohasem saját magára.

‚Saját magamért nem tehetem‘ mondta időről időre a barátoknak, amikor a sors kemény támadásoknak tette ki és amikor a barátok felszólították, hogy most avatkozzon be az erőivel. Ő küldetésének áldozatkész eszköze maradt.“

Még Bruno Gröning legközelebbi barátai számára is érthetetlen maradt, hogy élete sokféle bajában miért nem használta fel a rendelkezésére álló erőket, amíg ő, ha segítségkereső emberekről volt szó, olyan szellemi tudatossággal tevékenykedett, amely nehezen volt ésszel felfogható. Embertársai gondolatai még nagy távolságon át sem maradtak rejtve előle. A jövő eseményeihez ugyanúgy hozzáfért, mint a múltbeliekhez. Még a legsúlyosabb betegségek is meghátráltak az általa közvetített erő elől. Képes volt arra, hogy nagy távolságokra, még nagyobb tereken is olyan szellemi erőteret építsen fel, amely ezek számára tette lehetővé, hogy hozzájussanak a gyógyerőhöz. Ahogyan Grete Häusler, korabeli tanú beszámolt róla, ha átnyújtottak neki egy könyvet, tetszés szerinti oldalt fel tudott olvasni anélkül, hogy azt kinyitotta volna, szelleme által még technikai készülékeket is befolyásolni tudott (lásd a 4. fejezetet is). Ugyanakkor viszont olyan embereket állított maga mellé, mint többek között Otto Meckelburg, Eugen Enderlin, vagy E. A. Schmidt, akiknek az önző pénzügyi érdekei még a kívülállók előtt is nyilvánvalóak voltak, olyan ügyvédekhez kötötte magát, akik félreismerték Gröning feladatait. Különböző külföldre szóló meghívások ellenére mégis itt maradt Németországban, ahol megnehezítették az életét. Amíg minden segítségkeresőt nyomatékosan felszólított arra, hogy a Heilstrom felvételénél ne tegyék keresztbe karjaikat és lábaikat, ő karba tett kézzel állt a segítségkeresők előtt, és ültében keresztelte lábait. Amíg a környezetében az emberek a Heilstromnak az ő tanítása szerint való felvétele által minden vágyat elvesztettek a kávé és a cigaretta után - és ez így van a mai napig -, ő az utóbbit nagy számban szívta, és a kávé sohasem volt neki elég erős. Habár Bruno Gröningnek - különösen utolsó éveiben, a nagy per idején - nagy anyagi szűkösséggel kellett megbirkóznia, a közösségek tagjai mind a mai napig újra és újra beszámolnak az ő szellemi segítsége általi csodálatos anyagi segítségekről.

Neki magának haláláig, éveken keresztül hosszadalmas pereket kellett kiállnia, de a vele való kapcsolat felvételével mások máig is csodálatos segítségeket élnek meg bírósági ügyekben.

Grete Häusler:

„Az 1955-ös évben, mikor még Kärntenben éltem, egy hosszú segítségkérő levelet kaptam N. úrtól Bécsből, aki címemet a szabadsága alatt kapta meg Kärntenben. Rákja volt és úgy látszott, hogy az orvosok lemondtak róla. A velem való levélváltás és a bécsi Közösséggel való kapcsolatfelvétel által rendkívül rövid idő alatt megszabadult terhelésétől. Egy különös sikerről is beszámolt: Grazban volt egy barátja, aki ellen pert indítottak és a helyzet kilátástalan volt számára. A kitűzött időpont napján N. úr ráhangolódott Bécsben a Heilstromra és szellemileg kérte Bruno Gröninget, hogy támogassa barátját és segítsen neki, hogy kiderüljön az igazság. Itt a barát, aki ellen vádat emeltek, beszámolt róla, hogy csodálatos módon megnyerte a pert.“

Mikor Bruno Gröning az 1952-es évben eljött St. Veit/Glanba, Kärntenbe, az első előadás után a helyi orvosok testületének nyomására megtiltották neki a tervezett második előadást. Grete Häuslert, aki akkoriban az előadásokat szervezte, a rendőrség világosította fel erről a tényről, és felszólította, hogy tartson vele a parancsnokságra.

Grete Hausler így számol be az emlékeiről:

„Micsoda keserű meglepetés volt ez a számomra! Hirtelen nem találtam magyarázatot a történetekre. Bruno Gröning a megérkezésekor megnyugtatót. Ő mindezt már előre tudta. 'Mindennek így kell lennie' - mondta. Ezt nem értettem. Hogyan tudott valaki, látva ezeket a közalgó veszélyeket és kellemetlenségeket, mégis eljönni és azokat magára venni?“

Bruno Gröning hasonlóan reagált, amikor egyszer a búcsúzásnál Grete Häusler azt kívánta neki, hogy az élet kímélje meg a hamis munkatársaktól.

Csak azt felelte: „Egészen téves, ennek így kell lennie.“

Ő tehát világosan látva ezeknek az embereknek a szándékát, bizonyos mértékig kiszolgáltatta magát a céljaiknak és a szándékaiknak, a kezükbe adott mindent és ezáltal az esélyt is a megtérésre, és csak azután fedte fel szándékaikat és vált meg tőlük, miután kiderült, hogy nem akarnak megváltozni.

Egy előadáson Münchenben azt mondta ezzel kapcsolatban:

„Amit nem hagytak ki az emberek, az az, hogy ennek a kis embernek a tudásával és képességével pénzt keressenek. Azt hitték, hogy itt egy aranybányát találtak. Részben meg is volt rá a lehetőségük, hogy pénzt keressenek, de hasznuk

hála Istennek nem volt belőle. Ilyen embereknek is kellett lenniük, mégpedig azért, hogy kiderüljön, hogy ki az, aki hullákon gázol át, és nem kérdezi, hogy segítenek-e a betegen vagy sem. [...] Ezek az emberek [...] mindent elkövettek, hogy a közelemben legyenek. Tudom, hogy itt és ott felvetődik a kérdés, igen, ha ez az ember olyan sokat tud, miért nem tudta ezt, talán egyáltalán nem is tud semmit! Hogy tudok-e valamit és mennyit tudok, azt Önök apránként meg fogják tudni. De ennek így kellett lennie! Ez az anyag hiányzott még a felépítéshez, hogy mindannyiuk előtt szabaddá tegyem az utat. Szükségem van egyesekre, ahogyan Önök mondják: „Neki kell a hátát tartania“. A jövő igazolni fogja, hogy ezeknek az embereknek köszönetet fogok mondani. Mégpedig mindannyian névszerint lesznek megőrizve [...] egy könyvecskében, ahonnan már nem tudnak majd elmenekülni. Eddig az újság őrizte a nevüket, de az újságot eldobják, egy könyvecske megmarad, és mindenki láthatja majd, hogy kik is ők.“

Olyan magatartás ez, amely a józan emberi ész számára képtelennek tűnik, mert kívülről nézve a dolgokat, ezzel a magatartással rendkívül megnehezítette a saját útját és rontotta a saját hírnevét a nyilvánosság szemében azon emberek bosszútettei és rágalmozásai által, akik meghurcoltatva érezték magukat általa (lásd az 5. fejezetet is).

De a korabeli tanúk kijelentései alapján valószínű, hogy Bruno Gröning működése kezdetétől fogva tisztában volt útja nehézségeivel, és nyilvánvalóan még halálának időpontja sem volt ismeretlen számára.

Inge Thiede, korabeli tanú F.-ből:

„Bruno Gröning egyszer, még sok évvel halála előtt azt mondta nekem, hogy ő pontosan tudja a napot és az órát, amikor meg kell térnie az Atyához. És azt is mondta: „Minden emberen tudok segíteni, de magamon nem.“Az órám meg van határozva, és ismerem azt.“

Olyan volt ez, mintha feladatához tartozott volna, hogy az embereknek ne csak az istenihez való hozzájutást közvetítse újra, hanem azt is vállalja értük, hogy tudatosan kitegye magát a negatív hatalom megnyilvánulásainak, hogy magára vegye mások szenvedését. Előadásain meg lehetett figyelni, ahogyan egészen komolyan a gyógyuláskeresőkhöz állt és azt mondta:

„Adják nekem a betegségüket! Adják nekem a gondjaikat! Önök nem boldognak velem. Én hordozom azt Önök helyett. Elég széles a hátam.“

„Azt hiszem, határozottan mondhatom, hogy Önök minden gondjukat, minden bajukat átadják nekem. Igen, a gondot is. Hogy azzal hogyan bánok el, az az én dolgom. Én már olyan sokat felvettem, és még többet is hozzá tudok venni.“

Bruno Gröning egy előadásán utalt rá, hogy a betegségek az ő testén keresztül távoznak el. Ekkor egy asszony felugrott, aki súlyos epegörctől szabadult meg, és izgatottan kérdezte: „Az én fájdalmaim is?” Ő csak ennyit mondott: „Igen, azok is“, és folytatta az előadását.

Bruno Gröning utolsó hónapjaiban hasonló kijelentést tett néhány közelebbi munkatársának.

A felvilágosult, modern ember számára idegenné vált a bűn és bűnhődés fogalma. Ehhez sokban hozzájárulhatott az ezekkel a szavakkal való helytelen bánásmód.

A bűn szó eredetileg elkülönülést, elidegenedést jelentett az Önvalótól, az abban rejlő isteni realitástól, az isteni teremtés rendje ellen való vétket. Ez a rend az isteni törvényt jelenti, amelynek minden ember alá van vetve, akár ismeri azt, akár nem. Ebben az ítélet is benne rejlik.

Bruno Gröning nemhiába intette újra meg újra hallgatóit, hogy csak jót gondoljanak, jót mondjanak és jót tegyenek, mert az ember minden gondolat, minden szóval és különösen minden tettel a neki Isten által az életútjára útravalóul adott teremtő erőt veti be, és szellemileg struktúrákat, formákat és kötések teremt, amelyek saját és mások belső fejlődését akadályozzák vagy segítik elő. Így élete minden pillanatában ő maga alakítja saját sorsát, és közrejátszik mások sorsában is.

A gondolatok, amelyekkel belülről, szavak és tettek által az ember kapcsolatot teremtett, gyakran hosszú ideig kötődnek hozzá a szellemi szinten, és a saját szellemi alaprengésüknek megfelelően tudnak hatni. Ha az isteni forrásból származnak, akkor az ember lelkére újra meg újra építőleg hatnak, de ha Isten ellenfelétől származnak, akkor mint nehéz teher telepszenek a lélekre, és erősségük szerint hosszabb ideig is akadályozhatják a fejlődést, melynek célja: visszatérni Istenhez. Az istenivel ellentétes alaprengésük által ezek a negatív gondolatok magukhoz vonzzák az ember életerőit, és ha nagyobb számban vannak jelen, betegségek és bajok csírájává válhatnak.

Tehát ha az ember a gondolataiban, szavaiban és a tetteiben Isten rendje szerint cselekszik, a jót cselekszi, akkor a jó száll vissza rá. Ha a negatívot engedi magában érvényesülni és aszerint cselekszik, akkor az jön vissza hozzá. (lásd a 3. fejezetet is).

Bruno Gröning:

„Mindenki a maga szerencséjének a kovácsa, mert az ember amint vet, úgy arat.“

„Mindenki a saját gondolatai után igazodik.“

Nincs szükség büntető Istenre, mert az ember saját magát bünteti, ha a negatív hatalom gondolatainak a sugallatát követi, ha szellemileg Isten ellenfelével köti össze magát. Az ember maga zárkózik el attól, hogy hozzájusson az élet forrásához, téves akarásának az áldozata lesz. A törvény kérlelhetetlenül igazságos, mindazokat a negatív dolgokat, amelyeket az ember szellemi erejével való visszaélés által teremt, újra fel kell oldani, minden rosszat, amelyet másoknak okoz, újra ki kell egyenlíteni. Ez legtöbbször szenvedéshez és bajhoz van kötve.

A maga által létrehozott sorsnak nem kell már azon a léten belül, amelyben az ember lelke az anyagi testtel ezen a Földön össze van kapcsolva, bekövetkeznie. Ez megtörténhet a létezés más szintjein is, és végső soron az anyagi szint egy későbbi emberi létében is. Így egy gyermek, vagy egy nyilvánvalóan jót cselekvő ember némely baja egy, a mostani földi élet előtti életből származhat.

Ezért mondta Bruno Gröning: „Minden ember már magával hozza sorsát a világra.“

Egyrészt arra kell figyelmeztetni, hogy egy beteget ne tekintsenek rossz embernek, gyakran az ellenkező eset forog fenn; másrészt téves, hogy súlyos sorscsapásokat mindig csak valamely korábbi bűn törlesztéseként, és az ember rossz természetének a jeleként értelmezznek. Némely nyomorék gyermek osztozik sorsában a szüleiével vagy a családjával; sok ember a fogyatékosága miatt társadalmilag látszólag haszontalan, de egy egészen különleges szellemi szolgálatot tesz másoknak a léte által. Megint mások szabad akaratuk által sok olyan embernek tudnak végtelen szenvedést okozni, akik nem tudják magukat szellemileg megvédeni, s ami nem történt volna meg velük, ha a jót követték volna. Némely súlyos sorscsapás engedélyezve van, hogy az embert, akit életében a társadalom tévtanai az igazi valóságtól eltávolítottak, újra fogékonyra tegyék az isteni iránt. A negatív erők, amelyeket hibás nevelés által öntudatlanul táplált magában és amelyek most látszólag személyes kárként hatnak ki életére, közvetve segítségére lesznek abban, hogy visszataláljon a fényhez. Így gyakran kegyelemként foghatjuk fel azt, ha a negatív energiák még ezen földi lét alatt hatnak sorsszerűen a testre, mert ezáltal az ember még a lélek leválása előtt tud szellemi irányt váltani. Másrészt különösen tragikus azoknak az embereknek a léte, akik látszólag az isteni törvények hatalmától meg nem érintve, életükben viszonylag jó egészséggel örvendenek és sikeresek a világban, miközben a rossz elvet „zavartalanul“ nyilvánítják ki, és ezzel anélkül, hogy az istenihez visszatérnének, testüket a negatív hatalmakhoz kapcsolódva teszik le. Hozzájárólva ahhoz, amit saját maguk teremtettek, gyakran nagy kínban, hosszú időtartamokra kell a lét másvilági szintjein maradniuk (lásd a *Nincs halál* című részben is).

Az emberi értelem annyira behatárolt, hogy nem képes átlátni mindazon okok sokaságán, amelyek aztán a durva érzékek számára hozzáférhető hatást idéznek elő. Az egyes emberek, de egész népek között is fennálló sorsszerű összefüggésekről az embereknek egyszerűen nincs tudomásuk. Egyedül a vilá forgatag látszólagos káosza mögött álló, végtelen Szellem az, akinek a pillantása nem ismer korlátokat sem a múltban, sem a jövőben, de akinek az útjait a szeretet és az irgalmasság diktálja, amelyek mindig a törvény felett állnak. Az embernek tudatában kell lennie annak, hogy viselkedésével nagy felelősséget visel magával és másokkal szemben. Az isteni törvény megvesztegethetetlen igazságosságának fokozottan a jóra kellene intenie őt és arra készítenie, hogy újra meg újra a rendre szólítsa fel magát. Fáradhatatlanul azon kellene igyekeznie, hogy belső felismerése értelmében a szellem útján haladjon, hogy a mindenható hatalommal való kapcsolatában a saját és az idegenek hibái következtében megnyilvánuló negatív energiákat az isteni szeretet-fény hatalma által megszüntesse.

De az emberek túl gyengék ahhoz, hogy hibás cselekedeteik következményeit viseljék. Az istenellenes tudati erők befolyásának állandó növekedése az évezredek során olymértékben negatívan terhelt meg őket, hogy ennek sorsszerű következményei és hatásai önmagukban végtelen hosszú időközön át kizárnák az isteni fényhez való hozzájutást, ha minden lélek alá lenne rendelve a kiegyenlítés törvényének.

Az isteni törvény azt követeli meg, hogy az emberi szellem által teremtett negativitás ki legyen egyenlítve. Ezt valaki más is magára tudja vállalni. Minden vallásban voltak belsőleg messzemenően érett emberek, akik Isten akarata szerint magukra vették mások szellemi bűnét, hogy megkönnyítsék az útjukat a lét magasabb szintjeire.

Az indiai jógi Paramahansa Yogananda az önéletrajzában beszámol szellemi tanítójáról Srí Yuktesvarról, aki életveszélyesen megbetegedett, de mégis meggyógyult:

„Srí Yuktesvar Kasmírban lázas megbetegedése idején tanítványainak sok bűnét „égette el”, hogy ezáltal segítsen nekik. Magasan fejlett jógi át tudják irányítani mások betegségeit [...] saját testükre. Ugyanúgy, ahogy egy erős ember egy gyengébbnek tud segíteni a terhét cipelni, úgy egy szellemi [...] mester enyhíteni tudja a tanítványai lelki szenvedéseit, amennyiben magára veszi karmájuk egy részét. És ahogyan egy gazdag ember szívesen áldozza rá a pénze egy részét, hogy elveszett fiának a tartozásait kifizesse, és őt ezzel megóvja balgaságainak a következményeitől, úgy egy mester is feláldozza az egészségét, hogy csökkentse tanítványainak a szenvedését. [...] Egy mester, aki

a mostani földi léte alatt megtalálta Istent, már nem aggódik a testéért. Még ha hagyja is, hogy megbetegedjen, feltételekhez nem kötött szelleme ezáltal nem lesz érintve. Boldog, hogy meg tudja adni másoknak ezt a segítséget. Amint elnyerte a végleges szabadulást Istenben, az emberi test betöltötte a célját; egy mester azután tetszés szerint rendelkezhet vele.“

Egy ebben a világban élő szellemi mester feladata abban áll, hogy enyhítse az emberiség szenvedését, és ezt különböző módokon tudja megtenni: szellemi technikák, bölcs tanácsok által, erős akarata vagy a testi betegségek átvétele által. Bár egy mester mindenkor be tud menni egy felsőbb tudatba, és el tudja felejtetni a betegségét, gyakran többre tartja, hogy példát adjon a tanítványainak azzal, hogy bátran elviseli a testi fájdalmakat. Azáltal, hogy egy jónak – úgymond helyettesként – magára veszi mások betegségeit, eleget tesz az ok és okozat karmikus törvényének. Ez a törvény mechanikus, és matematikai pontossággal dolgozik, de egy istenes bölcs (ember) minden további nélkül be tud avatkozni a körforgásába.

A szellemi törvények mégsem követelik meg egy mestertől, hogy minden alkalommal megbetegedjék, ha meg akar gyógyítani valakit. A mesterek általában közvetlenül gyógyítanak, anélkül, hogy kárt szenvednének. Ritka esetekben mégis előfordul, hogy ha egy mester különösen meg akarja gyorsítani tanítványainak a fejlődését, akkor a rossz karmájuk nagy részét a saját testén törleszti le.

Csak bizonyos embereknek adatott meg a feladat, hogy a negativitást, amelyet más emberek tudatosan vagy öntudatlanul magukhoz vonzottak, bizonyos mértékben magukra vegyék, hogy a többiek gyorsabban szabaddá tudjanak válni. Ezek az emberek a szenvedésük által a maguk módján segédkeznek mások megváltásában, de anélkül, hogy ők maguk megváltók tudnának lenni. Bruno Gröning újra meg újra rámutatott, hogy az ember ahhoz, hogy megváltás, gondolatilag meg kell váljon minden bajtól, hogy Isten az embert egészségesnek és boldognak teremtette, és Ő nem akarja, hogy szenvedjenek. Isten lénye nem szenvedés, hanem sugárzó egészség és legnagyobb boldogság. Téves az a beárlítottság, hogy az ember, megadva magát Istennek, el kell viselje a szenvedést, a betegséget azért, hogy ezáltal „megszenvedje“ az égbe vezető utat. Ez a fejlemény különösen tragikus, mivel így a testet megváltó erő csökkenését el tudták leplezni. Csak Egyvalaki az, aki megszabja, hogy egy ember magában hordja-e a belső érettséget és a rendeltetést arra, hogy megosztozzon másokkal a szenvedésen. Az embernek nem szabad megengednie magának, hogy saját hibás magatartásának a szenvedésben megnyilvánuló következményeit Isten által elrendeltnek tekintse. Ehhez nincs joga.

Bruno Gröning nehéz útját és viszonylag korai halálát olyan titok lengi körül, amelyet csak különleges benső felismerés által tudunk megközelíteni. „A félreismert ember fel nem ismert szenvedését“ az olvasónak csak töredékek formájában, korabeli tanúk nyilatkozataival, Bruno Gröning egyes megjegyzéseivel tudom ábrázolni, amelyek számomra a kutatásaim során hozzáférhetővé váltak, és így sok kérdésnek megválaszolatlanul kell maradnia. Bruno Gröning még a legközelebbi barátai előtt is rejtve tartotta feladatának a legnehezebb részét. Csak ritkán beszélt önmagáról, és saját sorsára vonatkozó néhány megjegyzése, amelyeket néhány hozzá közel álló embernek tett, először csak évekkel később talált magyarázatra az eseményeken keresztül. Szünetét és a küldetése betöltéséért vívott nehéz szellemi küzdelmét csak nagyon kevesek érezték. Még felesége is csak Bruno Gröning életének utolsó időszakában szembesült ezzel. Ő csak néhány alkalommal hagyta egészen tudatosan, hogy egyes személyek felismerjenek valamit abból, amit szellemileg viselnie kellett és meg kellett oldania. Így Grete Häusler is, aki gyógyulása után kilenc évig követte Bruno Gröning működését, átélt egyszer egy olyan helyzetet, amely több évtized elteltével is még mindig meghatja őt:

„Bruno Gröning esküvőjén a következő helyzet állt elő: rövid ideig valamivel arrébb ült, én sem beszélgettem senkivel, és néhány méterrel tőle egyedül ültem ott. Mikor aztán egyszer rápillantottam, megijedtem, mert még soha sem láttam őt ilyennek. Az arca olyan szürke volt, mintha már egyáltalán nem lett volna benn a testében. Az arca kifejezését sohasem fogom elfelejteni. Még sohasem láttam ilyen mérhetetlen elkeseredést, ilyen fájdalmas arkifejezést, mint ebben a pillanatban. Az volt az érzésem, mintha a legmélyebb sötétség terhe lenne rajta, mintha lelkében egészen egyedül a poklokat járná. Éreztem, hogy senki sem tud erről a nagy kínról, amelyet el kell viselnie, senki sem élte át azt, amivel engem ebben a pillanatban mint felismeréssel megajándékoztak. Szükségét éreztem, hogy segítek neki, meg akartam mutatni neki, hogy nincs egészen egyedül, hogy velem érezek, mellette akarok állni – ekkor kinyílt az ajtó és a Riedinger házaspár, két barát Karlsruhe-ból lépett be és ment oda Bruno Gröninghez, hogy szívből gratuláljanak neki. A másodperc gyorsaságával újra visszatért a szín az arcába, újra teljesen magához tért, és Riedingerékhez fordult. Riedinger asszony azonnal segítséget kért tőle két betegnek, de E. A. Schmidt rendreutasította. Azt mondta neki, hogy ezen a napon ne zavarja Bruno Gröninget ilyen dolgokkal, hogy csak magával és a feleségével törődessen a mai napon. De abban a pillanatban, ahogy Riedinger asszony a segítségét kérte, hirtelen öröm és fény sugárzott Bruno Gröning szemeiből. Újra fény áradt ki belőle, ahogyan azt különösen akkor éltem át, ha segíteni tudott. Bruno Gröning csak ennyit válaszolt: „Hagyja csak, Riedinger asszony, én segíteni akarok, már teszem is.“ Máig felejthetetlen

számomra ez az emlék, hogy egy ember hogyan tud a legrövidebb időn belül a legmélyebb mélységből a legnagyobb magasságba jutni.

Azt hiszem, neki életében nagy mélységeket kellett legyőznie, ami az utolsó erejét is megkövetelte tőle. Le kellett győznie a rosszat, hogy halála után az emberek abban a mértékben legyen hozzáférhető a jó, ahogyan én azt sok embernél és saját magamon ezek alatt az évtizedek alatt megtapasztaltam.“

A kézírásos feljegyzések között található egy feljegyzés Bruno Gröningtől az 1949-es évből:

„Nem maradt más hátra számomra, mint áttörni a Gonosz záróláncát. Nem volt visszaút, csak előre, felfelé, anélkül, hogy ellankadnék.“

És az előadásokban azt mondta:

„Az Önök számára az út tüskebozóttal volt elzárva, ezt szabaddá tettem Önöknek. Járjanak most rajta.“

„Harcolok a rossz ellen! Az életem Istené!“

„Így utam a szenvedés útja. Nem magam miatt szenvedek, erre nem lett volna szükségem. [...] Nem, nem akarom magamat emiatt kiemelni.[...] emberi ésszel ezt nem lehet megérteni, nem lehet megvizsgálni.“

„Olyan sok ember van, megéri hogy szenvedjek miattuk.“

Utolsó éve alatt, a legnehezebb időszakban Bruno Gröning egyszer – ahogyan egy korabeli tanú beszámolt róla nekem – humorával lakáscímével képletesen a tövisekben gazdag életútjára utalt. Plochingenben lakott a Dornendreher 117-ben.

Katharina Layer, korabeli tanú P.-ből a Bruno Gröning halála előtti hónapokban gyakran járt nála a szüleivel. Nagy értetlenséggel követte a személye elleni támadásokat a nyilvánosságban, mivel ő egészen másnak ismerte őt. Átéltte, hogy milyen nehéz volt Bruno Gröning számára megélni a személye és működése elleni rágalmozásokat, hamis kijelentéseket és a hosszadalmas pereket.

Így számolt be erről nekem:

„Azt hiszem, hogy nagyon közelről érintette minden, ami ellene folyt, az eleve nébe vágott, mélyen megsebezte. Védekezett, de az volt az érzésem, hogy a végén már nem maradt rá lehetősége, hogy védekezzen, mert túl sokat intrikáltak, túl sokat tettek ellene. Mint fiatal lánynak, akkoriban nekem nagyon fájt mindaz az ellenségeskedés, amit vele szemben folytattak. Számomra ő volt a legjobb, legjószágosabb ember, akivel valaha is találkoztam.“

Az, aki mindent odaad egy magasabbrendű feladatért, még az életét is, hogy szeretetből segítsen, hogy megváltsa az embereket a pusztító erők hatalmából, az legtöbbször egyedül van. Nem csak a feladat terhe és felelőssége az, ami rajta nyugszik. Az Isten elleni hatalom minden erejével felágaskodik ellene, és megpróbálja elválasztani tudatát az istenitől, másokat ellene uszít, és mindent megkísérel, hogy akadályozza őt feladatának teljesítésében. Emellett az irigység, az önhittség, az ostobaság és a gyűlölet az embereket évszázadok óta Isten ellenfelének kész-séges eszközeivé teszi, és az ilyen emberek mindent elkövetnek, hogy elhallgatassák a magasabbrendű valóság követeit.

Az előbbi fejezetben részletesen bemutattuk Bruno Gröning fáradozásait annak érdekében, hogy elhárítsa az akadályokat a működése elől. De azt, hogy tevékenységének akadályozása milyen következményekkel járt testi állapotára, egy kortársa sem sejtette. Csak néhány, hozzá különösen közelálló embernek engedett ebbe mélyebb bepillantást. Grete Häusler beszámolt nekem Bruno Gröningnek az ismert költővel, Hans Sternederral folytatott egy beszélgetéséről, aki megszólította őt a szemmel láthatóan megvastagodott nyaka miatt. Mint sok kortársa, emögött ő is golyvát, a pajzsmirigy beteges megnagyobbodását gyanította. Bruno Gröning azt válaszolta neki: „Nekem nincs golyvám, csak egy mirigyem, és ha emberek ezrei előtt működhetek, akkor úgy megduzzad, hogy leér a mellemig, s akkor nagyon jól érzem magam. Ha százaknak tudok segíteni, akkor kisebb lesz de még jól érzem magam. Ha viszont csak kevesekhez tudok beszélni, akkor egészen kicsi lesz, akkor egyáltalán nem érzem jól magam, és ha megtiltják nekem a működést, akkor belülről elégek.“

Bruno Gröning nyakának megvastagodása életében a legkülönbözőbb híresztelésekre adott okot, és emiatt sokat gúnyolták. Kezdetben orvosi szempontból nézve én is golyvát gyanítottam a nyaka megnagyobbodásában, de a vizsgálódásaim során más belátásra jutottam. A szemtanúk, így Inge Thiede is, igazolták, hogy Bruno Gröning előadásai közben meg lehetett figyelni nyakának lényeges megvastagodását, amely annál feltűnőbb volt, minél több gyógyuláskereső volt jelen. Az előadás befejezése után ez visszafejlődött. Egy ilyen folyamat nem egyeztethető össze a pajzsmirigy beteges megnagyobbodásával, és az orvostudomány mostani ismereteivel ez nem magyarázható meg. Az ember energiaközpontjainak (csakrák) a tanából ismerjük, hogy a pajzsmirigy energiaszinten az ötödik csakrával van kapcsolatban, ez viszont a szóval, a beszéddel van összefüggésben. Bruno Gröning lényegében a kimondott szó által hatott. Itt olyan összefüggések mutatkoznak, amelyek manapság még messzemenően ismeretlenek, és az elharmarkodottan ítéelőket önmérsékletre kell inteni. A legtöbb ember túlságosan is tudatlan az élet alaptörvényeit illetően, és túlon túl keveset tud az emberi testben

lévő szellemi energiák működéséről ahhoz, hogy hozzáértően ítélje meg ezt. Ez különösen érvényes Bruno Gröning halálára. Ijesztő, hogy a sajtóban milyen könnyelműen ítéleztek, és tudatlanságból és nagyképűségből milyen valótlanságokat terjesztettek.

Christa és Werner Hasse korabeli tanúk beszámoltak nekem azokról az időkről, amit Bruno Gröninggel együtt töltöttek:

„Bruno Gröning többször is felvilágosított minket, hogy elég belülről, ha megtiltják neki a gyógyítást. Eleinte nem tudtunk mit kezdeni ezzel a megjegyzéssel. Csak amikor néhány évvel később hallottunk a haláláról, akkor sejtettük meg, hogy mit is akart ezzel mondani nekünk.“

Ezt más korabeli tanúk is alátámasztották. Bruno Gröning nyilvánvalóan tudta, hogy azok az erők, amelyek nyilvános működésének kezdete óta nagy mennyiségben áramlottak hozzá, rombolóan fognak hatni saját testére, ha megakadályozzák abban, hogy továbbadja ezeket az erőket a segítségkeresőknek. Így utolsó évei, amikor működése - személyének nyilvánosság előtti megrágalmazása és a gyógyítási tilalom miatt - kevés emberre korlátozódott, keserves és gyötrelmes harc volt életidejéért. Felesége egyszer beszámolt arról, hogy miközben a segítségkeresőknek tartott előadásaira utazott, gyakran megállt, és a földön vonaglott a fájdalomtól, de az előadás alatt újra ő volt az adakozó, aki csak segíteni akart, senki sem vette észre rajta, hogy milyen fájdalmakat kellett elviselnie.

Egy előadás alatt Rosenheimben egy résztvevő asszony alig elviselhető fájdalmakat érzett, különösen a gyomrában, ahol olyan fájdalmai voltak, amelyeket azelőtt sohasem érzett. Az előadás után Bruno Gröning köszönetet mondott neki, és jelezte, hogy erre az időre ő mentes lett a fájdalomtól.

1958 novemberében Josette Gröningnek feltűnt, hogy férje, Bruno, ebben a hónapban lefogyott. Közölte ezt a nyugtalanító tünetet párizsi orvos barátjukkal (Josette Gröning francia volt), aki unszolta, hogy vizsgálják ki. Mielőtt férjével Párizsba utazott, férje azt mondta neki, hogy tudja, mi a baja, de senki sem tud segíteni rajta. Párizsban Dr. Pierre Grobon több röntgenfelvétel alapján előrehaladott stádiumban lévő gyomorrákot állapított meg nála.

Bruno Gröning nem engedett az orvos sürgetésének, aki azonnal meg akarta operálni, de megígérte, hogy nyolc nap múlva újra visszajön. Egyéb külső állapota és a viselkedése egyáltalán nem volt összhangban az orvosi diagnózissal. A Párizsból hazafelé vezető úton feleségével együtt megállt Karlsruheban barátoknál. Ott tőle szokatlan étvágygal evett, a fő fogás után még négy darab omlós süteményt is elfogyasztott.

Bruno Gröning és felesége, Josette

Ahogy azt felesége *Az igazság Bruno Gröning megbetegedéséről és haláláról* című beszámolójában írta, Bruno Gröning, aki az egész úton maga vezette a kocsit, „a legkisebb jelét sem mutatta kimerültségnek vagy lelki levertségnek. Viselkedésében nem volt semmilyen változás.”

Bruno Gröning kihasználta az időt, hogy előkészítse a karácsonyi ünnepségeket, és nyolc nappal később feleségével újra Párizsba utazott ismerősének, Dr. Bellanger orvosnak, a ráksebészet tekintélyes specialistájának a sebészeti klinikájára a Rue Hennerbe, nem messze a Montmartre-tól.

Josef Gröning azt írja a beszámolójában:

„Miután Dr. Bellanger megvizsgálta a röntgenképet, mondott nekem valamit franciául, amit Bruno nem értett:

„Az operáció nagyon nehéz lesz, még egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy egyáltalán meg tudjuk-e operálni. A röntgenfelvételekből ítélve az eset majdnem kétségbeejtő [...]”

Én nem hallgattam el a férjem elől a helyzet komolyságát. Ő mosolygott és azt mondta:

„Felőlem vágjon fel engem tetőtől-talpig, én nem félek, meg kell tapasztalnom a testemen, hogy hogyan érzi magát az ember egy ilyen súlyos operáció után.”

Dr. Bellanger nagyot nézett, mikor lefordítottam neki ezeket a szavakat és közölte, hogy lehetséges, hogy a gyomor jelentős részét el kell távolítani. Bruno úgy vélte: „Felőlem vegye ki az egész gyomrot, de én tudom, hogy mégis benn fogja hagyni.”

Mikor a klinikán visszavonultunk a szobánkba, Bruno azt mondta nekem mosolyogva:

„Ha majd felnyitják, csodálkozni fognak azon, amit látni fognak. Sokkal rosszabb, mint amit a röntgenfelvételek mutatnak.”

A következő napon megtörtént az operáció dr. Grobon jelenlétében. Ő még az operáció vége előtt a szobámba jött, és azt mondta:

„Rettenetes dolgot kell közölnöm Önnel. Annál is sokkal súlyosabb, mint ahogyan elképzeltük. A gyomor teljesen szét van marva, már nem műthető.”

Így az operációs sebet azonnal újra bezárták. Bruno Gröning viselkedése továbbra is rációzott a súlyos leletekre, amelyek alapján a beteget egy ilyen előrehaladott stádiumban gyakran nagy étvágytalanság és még kis táplálékmenyiségnél is ismétlődő hányás jellemzi. Az operációt követő napon az orvosok csodálko-

zására nagy étvágyal evett, és minden este még egy nagy szendvicset is kért. Egyetlen szokványos rosszullet sem lépett fel nála.

Már néhány nappal az operáció után felkelt, és ráijesztett az orvosaira a torna- gyakorlatokkal, többek között térdhajlítgatással. Az egész ottartózkodása alatt, de a második operációnál is, röviddel halála előttig mindig ő volt az, aki állapota ellenére bátorságot öntött orvosába, és viccelődésével megnevettette őket. Rövid idővel az első operáció után újra visszautazott Plochingenbe a feleségével, s nem hagyta, hogy megfosszák attól, hogy ő maga vezesse a kocsit.

A segítségkeresőknek szentelte magát, és jóval éjfél utánig beszélt a barátok körében. Senki sem vette észre állapotát, némelyeknek csak soványsága és sápadtsága tűnt fel.

A *Neues Europa* című folyóirat nekrológiájában a halála előtti utolsó hetek állapotáról az állt:

„Munkaereje számos tervezgetésben és megbeszélésben, és abban a szándékában nyilvánult meg, hogy új titkárnőt alkalmazzanak. 1959. január 6.-án a reggelinél kijelentette feleségének:

„Nem alkalmazzuk az új titkárnőt. Ma éjjel azt a parancsot kaptam, hogy álljak meg. Hamarosan visszautazunk Párizsba. A pontos időpontot én szabom meg.“

Gröning ekkor már pontosan tudta, hogy hogyan és mikor jön el érte a halál. Már ismerte az időpontot. Az állapota szemmel láthatóan rosszabbodott. Mégis, a tél kellős közepén, január 10.-én a leghevesebb hófúvásban elutazott vonattal egy megbeszélésre Rhöndorfba. Más az ő helyében nem élte volna túl ezt a téli utazást. (Többek között órákat kellett várnia a pályaudvaron a csatlakozó vonatokra.) Szellemi erejével még ekkor is mesterien uralkodott a testi állapotán. Még ekkor is hozzásegítette a szenvedőket a gyógyuláshoz.[...] Egy sugallatra és utasításra várt a Párizsba – a halálba - való elutazását illetően.“

1959. január közepén még találkozott két munkatársával, és tisztázta, hogy hogyan építsék tovább a közösségeket. Ezek sem sejtették, hogy utoljára látják őt.

Csak 1959.01.21.-én repült újra Párizsba. Itt elhatározták, hogy egy második operációt hajtanak végre a vastagbél elzáródása miatt.

Ez 1959. január 22.-én, reggel 9 órakor történt meg, meglepő módon pontosan ugyanabban az órában, amikor Münchenben az ellene folyó perben megnyitották a fellebbviteli tárgyalást. Röviddel az operáció után egy, az évszakhoz képest szokatlan természeti jelenségre került sor.

Josette Gröning:

„Január 22.-én, miközben a férjem még narkózis alatt volt, Párizs felett egy hirtelen kitört zivatar sötétítette el villámokkal és mennydörgéssel a derült, világos nappalt. Olyan sötét lett, hogy fényes nappal lámpát kellett gyújtani. A nővér csodálkozását fejezte ki egy ilyen heves zivatar láttán.“

Az 1959.1.25.-i, vasárnapról hétfőre virradó éjjel láthatóvá váltak a közelgő halál jelei. Bruno Gröning 1959. január 26.-án, 13 óra 46 perckor elhalálozott. A halotti bizonyítványban a halál okaként rákot jelöltek meg, de a sebész, Dr Bellanger a második operáció után kijelentette Josette Gröningnek:

„Rettenetes a rombolás Bruno testében, egy teljes belső elégés. Az, hogy hogyan tudott ilyen sokáig élni anélkül, hogy borzalmas fájdalomtól szenvedett volna - rejtély számomra.“

Josette Gröning ezzel zárja férje utolsó napjairól szóló beszámolóját:

„Én, az elhunyt felesége, szükségesnek érzem, hogy röviden beszámoljak orvosainak emberséges részvétéről. Mikor röviddel Bruno elhalálozása után Dr. Bellangerrel beszéltem, a gyászhoz szokott orvos lopva törölte le a könnyeit, amelyek legördültek arcán.

Azt mondta:

„Ezeknek az istenáldotta embereknek nehéz útjuk van a Földön. A tragédiájuk az, hogy nem segíthetnek magukon, miután ezreken segítettek.“

Bruno Gröning holttestét egy párizsi krematóriumban hamvasztották el, és az urnát a dillenburgi temetőben helyezték el. A legtöbbek számára a „Bruno Gröning-fejezet“ ezzel lezárult. Azt hitték, hogy hatástalanították ezt a rendkívüli embert, akinek a működése veszélyt jelentett egyes társadalmi körök számára. De a vele való szellemi kapcsolat általi gyógyulások és segítségük máig is ennek az ellenkezőjét bizonyítják, és a háromdimenziós világ korlátai közé zárt modern emberrel hallatlan történetet sejtetnek. Bruno Gröning már életében gyakran utalt arra, hogy műve és küldetése testi eltávozásával nem fejeződik be. Azt mondta, hogy tovább fog segíteni, ha már nem mint ember él tovább. A korabeli tanú, Gisela Knollmann L.-ből, aki férjével gyakrabban volt Bruno Gröninggel együtt, és ő maga is megélt gyógyulást, így számolt be nekem:

„Bruno Gröning az volt, amit mi egyszerű emberek nem érünk fel ésszel. Vannak olyan dolgok, amiket mi nem fogunk fel, és mivel most megtapasztaltuk, el kell fogadnunk őket. Az nem úgy van, hogy mindent meg tudunk magyarázni. Soha sem lesz úgy. Talán nem is szabad nekünk. Talán egyáltalán nem

Bruno Gröning sírja Dillenburghan

szabad mindent tudnunk. [...] De Bruno Gröningben valami megmutatkozott nekünk. Valami, ami több, mint a mi kis életünk ezen a Földön, amely kezdődik és végződik. Ez olyan erő volt, amit nem tudunk megmagyarázni, de itt volt. [...] 1958-ban, amikor Bruno Gröning utoljára járt itt nálunk Eschben, többek között azt is mondta:

„Már nem sokáig leszek itt nálatok.“

Nem azt mondta, hogy „meghalok“ vagy „elmegyek“, ő azt mondta:

„Már nem sokáig leszek itt nálatok. De amikor már nem vagyok itt, mégis nálatok leszek. Még tudok rajtatok segíteni. Gondoljatok erre.“

Ezt nagyon ünnepélyesen és halkán mondta.“

Bruno Gröning hasonlóképpen nyilatkozott Grete Häuslernek is. Amikor 1952-ben néhány napra meglátogatta őt szülővárosában, Häusler asszony megkérdezte őt, hogy hogyan lesz a halála után.

Erre azt válaszolta:

„Minden embernek meg kell halnia, nekem is. A testet a földre helyezik, de nem leszek halott. Aki hív engem, annak itt leszek, és tovább segítek. De azután mindenki magától fogja átélni a segítséget és a gyógyulást.“

Hogyan lehetséges ilyesmi? Milyen szellemi megvalósulást hordozott magában ez a külsőre jelentéktelen ember, aki keresztüllátott a halál látszólag áthatolhatatlan falán, és előre megjósolta az eltávozása utáni működését? Bruno Gröninget és küldetését olyan titok veszi körül, amelyet először azok érthetnek meg, akik ennek az embernek a külsején túllépve a lényéig hatolnak, hogy meg tudják érezni a szellem nagyságát, amely ebben az annyira félreismert emberben élt.

Ezek azután meg fogják érteni, hogy miért mondta Bruno Gröning egyszer azt a Bad Tölz-be való Anny Ebner von Eschenbachnak:

„Álcáznom kell magamat, álcáznom, hogy az emberek fel ne ismerjék, hogy ki vagyok.“

És egy előadásban mellékesen megjegyezte:

„Én nem Bruno Gröning vagyok. Az emberek adták ezt a nevet a mostani testemnek. De hogy ki vagyok én valójában, azt az emberek akkor fogják felismerni, amikor a testemmel már nem leszek itt.“

Nincs halál

„Nincs halál, csak megváltás van.“

Bruno Gröning

„Az a halál, amelyről a tudósok meg akarnak győzni minket, a valóságban egyáltalán nem létezik.“

Dr. Med. Elisabeth Kübler-Ross

Bruno Gröning az előadásai után még gyakran egészen hajnalig beszélt a hallgatók egy bizalmas körének. Azok pedig hallgatták a szavait, anélkül, hogy elfáradtak volna. Amit mondott nekik, az az ő hallatlan képességének a részeseivé tette őket; betekintheztek egy szellemi birodalomba, amely a legtöbb ember elől el van zárva. Istenről beszélt, akit Atyjának nevezett, és hallgatói gyakran átélhették, hogy az egyébként inkább hallgató Bruno Gröning önmaga fölé nőtt, és „AZ“ beszélt belőle.

Egy korabeli tanú ezt így írta le:

„Gondolatainak röpte nagyszerű volt, logikusan világos és olyan mély tudásról tanúskodó, amely csak egy földöntúli átérzés képességéből származhat, és nincs köze külső, tanult tudáshoz.“

Szavaiban nem létezett határ élet és halál között, ez a földi élet Bruno Gröning számára csak egy örök lét csekély részletét képezte. A halál számára egy átjáró volt, az igazi életbe való születés emelkedett, szent órája.

A halál nem volt más, mint „hazatérés az Atyához“, visszatérés az ember tulajdonképpen hazájába. Másrészt ezek nem csak feltevések voltak, hanem mély belső bizonyosság, amely érezhetővé vált hallgatói számára, amikor azon időpont feletti örömének adott kifejezést, amikor neki is el lehet hagynia a testét:

„Életem legboldogabb órája lesz az, amikor hazatérhetek, hazatérhetek az Atyához, Isten gyönyörűségébe.“

De az Isten által kiszabott ideig tartó földi élet szent maradt számára és felbecsülhetetlen jelentőségű a túlvilági élet minőségét tekintve. Így gyakran nagyon komolyan intette hallgatóit, hogy ne csak „elfecséreljék“ rövid földi életüket, hanem használják ki a szellemi fejlődésre, mert ami itt, az isteni úton felismerésben, gyógyulásban, belső érében rövid idő alatt meg tud történni, ahhoz a másvilágon jelentősen hosszabb időszakra van szükség:

„Ha az emberek tudnák, hogy további életük, szellemi életük érdekében – amely az igazi élet – már itt mit tehetnének, akkor egészen másképpen élnének. Minden

évet, minden hónapot, minden hetet, minden napot, minden órát és percet arra használnának fel, hogy előkészítsék ezt az életet - de mit tesznek? Alszanak.“

„Mindenkinek, aki a jó és a rossz között él, megvan még az esélye, és ezt az esélyt ki kell használniuk.“

Ahogy Goethe, úgy Bruno Gröning is az ember iskolájának tekintette a földi életet, akinek itt szabad akaratából az isteni és az Istennel szembeni erőterek közé bekapcsolódva, meg kell találnia a belső élethez vezető utat. Isten, a végtelen Szellem ezt a kis Földet választotta ki arra, hogy az „isteni gyermekek főiskolája“ legyen. A teremtett lélek itt, az emberi életút által a Leghatalmasabb szabad gyermekévé válhat. Mivel a teremtmény alá van rendelve a Teremtőnek, teremtett helyzete által úgy van irányítva, hogy a gyermeknek megvan a lehetősége az Atya mellett vagy ellene dönteni. Az Atya a gyermek szeretetét keresi, de a szeretet csak a szabad akarat talaján tud létrejönni. Ezért a Mindenható szellem elrejtőzött teremtésében, és megengedte az Isten elleni szellemi erők működését.

Az ember a tudat hozzáférhető területén tiszta lappal jön a világra, elszigetelve a lélek más létszintjén való előéletéről való tudástól, kiszolgáltatva kora gondolkodási szokásainak. Nehéz földi életút áll előtte. A kis földi polgár sziporkázik a kapott életenergiától, életerőtől, hogy az isteni tudat-erők működésén keresztül éveken, évtizedeken át szerzett tapasztalatok által és megtérése által megtalálja az utat, s tudatát szabad akaratából újra az isteni szellem örök, kimeríthetetlen forrásához kapcsolja. De milyen kevesen ismerik fel ittlétük értelmét, milyen kevesen érzik magukat felszólítva az önmagukban vívott küzdelemre, milyen kevesen törekednek a szellem kincseire, amelyek a síron túl a birtokukban maradnak. Az életút legtöbbször elhalad a keskeny ösvény mellett, amely a szellem fénylő magasságába vezet. Az ember értelmi tudásának és egoizmusának a völgyében marad, úgy véli, hogy tud, de anélkül, hogy a behatárolt perspektívájából fel tudná ismerni az igazi tudást.

Bruno Gröning azt mondta egyszer a hallgatóinak:

„Én Önöket egy hegyre vezetem fel, és minél magasabbra hágnak, annál többmindent tudnak majd maguk felett és alatt felismerni.“

A fény birodalmába nincs más út, mint a tudatban önmagunkat fáradhatatlanul formálva és az isteni kegyelem által feljutni az Istenatyához. Minél magasabb a tudatrezgés, annál tisztább a bepillantás a létezés rejtett összefüggéseibe. Ideje, hogy az ember megváljon a menny és a pokol klisészerű elképzelésétől, és felismerje, hogy a menny és a pokol nem az emberektől távol létezik, hanem tudatállapotokat képvisel, amelyek különbségét nem kilométerekben mérik, hanem az énnel és egy olyan életnek a feladásában, ahol az „én“ áll a középpontban.

Habár megválnak a testtől, és minden anyagi tulajdonát itt kell hagynia, az ember lelke a tudatot továbbra is magával hordozza, és így belső lényé által megszabja állapotát az igazi világban, a „Túlvilág“-ban. Bruno Gröning gyakran rámutatott, hogy mennyivel jobb lesz ott annak az embernek, aki már itt hisz Istenben. Emellett még döntő jelentőségű lehet az ember túlvilági állapotának a szempontjából a visszatérés az egészségben való hithez, egy magasabbrendű segítségben és a kegyelemben való reményhez, még ha az először a testtől való megválás előtti utolsó órában alakul is ki az emberben. Így meg lehetett figyelni, hogy Bruno Gröning még a halálos betegeket sem fosztotta meg a gyógyulás és Isten segítségének a reményétől, még akkor sem, ha világos volt, hogy ezek az emberek a legrövidebb időn belül megválnak az élettől.

Azt mondta egyszer: „Egy ember soha nem adhatja fel magát, mert ha feladja önmagát, akkor Istent adja fel, és akkor már nem lehet rajta segíteni.“

Milyen alapvetően meghatározza az ember gondolkodását, érzéseit és cselekedeteit a halálhoz való viszonyulása! A negatív szellemi hatalom ezen a ponton is mindent elkövetett, hogy az embernek a saját halhatatlan létéről való tudását meghamisítsa, vagy hogy őt egy, a halál által behatárolt lét csalóka képéhez kösse. Következésképpen a mai kor legtöbb emberének egyáltalán nincs a halál utáni túlvilági életről tudomása, vagy legfeljebb is csak úgy hisz benne, mint egy bizonytalan valóságban, és ez messze van egy olyan belső bizonyosságtól, amely megváltoztatja az ember életét. Milyen keserűség jut azoknak osztályrészül, akik először „haláluk“ után kell, hogy felismerjék, hogy mennyire messze éltek a valóságtól, mennyire elpazarolták, elvesztegették értékes életüket! De amint azt Bruno Gröning is tette, egyre több ember emeli fel a hangját mind a mai napig, hogy az embereket megszabadítsa a halál csalóka képétől, hogy elvezesse őket a lét igazi valóságához, amely túl van az emberi fogalmakon. Ezek közé tartozik a svájci orvosnő, Dr Kübler-Ross, aki kész arra, hogy mint orvosnő túltegye magát a konvenciókon, ha azt az igazság megkívánja. Páciensek tízezerein – akik már klinikai halottak voltak, de újra visszatáltak az életbe és meglepő dolgokról tudtak beszámolni – végzett kutatásai által már sokan új életperspektívára leltek.

A halálról és az életről utána című könyvében ez áll:

„A halál átélése majdnem azonos a születéssel. Ez egy másik létezésbe való beleszületés, amelyet egész egyszerűen be lehet bizonyítani. Kétezer évig kérték Önöket arra, hogy higgyenek a túlvilági dolgokban. Számomra ez nem hit, hanem tudás dolga. És én szívesen megmondom, hogy hogyan jut az ember ehhez a tudáshoz, feltéve, hogy Önök tudni akarják. Ha nem akarják tudni, az sem játszik szerepet. Ha meghaltak, akkor úgyis megtudják.“

Dr Kübler-Ross asszony az ember testi halálát egy lepkének a gubóból való kibújásával hasonlítja össze. Az ember, aki elhagyta a testét, mindent képes érzékelni, ami a halál helyszínén történik, így igazolják ezt vizsgálatai. A történet, a környezetében lévő minden beszélgetés, az érzékelés egy magasabb fokú formája által, hozzáférhető az ember lelke számára:

„Ha most megfújnék egy kutyasípot, akkor Önök azt nem lennének képesek meghallani, erre viszont minden kutya képes. Ennek az az oka, hogy az emberi hallás nem alkalmas arra, hogy érzékelje ezeket a magas frekvenciákat. Hasonló módon az átlagos ember nem tudja felismerni azt a lelket, amely kilépett a testéből, de ezzel ellentétben minden kilépett lélek továbbra is tudja regisztrálni a földi hullámhosszokat, hogy mindent megértsen, ami a baleseti osztályon, vagy máshol történik.“

Publikációiban hatásos példákkal tudja alátámasztani érvelését:

„És hogy egy kicsit megnyugtassam a szkeptikusokat, vak emberekkel végeztünk kísérletet, amelynél azt a feltételt szabtuk meg, hogy csak olyan vak embereket vegyünk figyelembe, akik legalább tíz éve nem érzékelték fényt. És ezek a vakok, akiknek testen kívüli élményük volt és visszatértek, részleteiben el tudják Önöknek mondani, hogy milyen színeket, milyen ékszereket viseltek Önök akkor, amennyiben jelen voltak, vagy milyen mintája volt a pulóverüknek, nyakkendőjüknek, és így tovább. Önök megértik, hogy itt semmi olyasmiről nincs szó, ami fantázia lehetne. Önök ezeket a tényeket egészen jól be tudják bizonyítani, ha nem ijednek meg a választól. De ha ez mégis megijeszti Önöket, akkor jöjjenek úgy hozzám, mint azok a szkeptikusok, akik azt mondták, hogy ezeket a testen kívüli élményeket az oxigénhiány eredményének tekinthetjük. Igen, ha itt oxigénhiányról lenne szó, akkor minden vak embernek oxigénhiányt rendelnek el.“

Másutt az áll:

„Az erre vonatkozó vizsgálatainkat igazolták azok a tudományos kísérletek, amelyeket Robert Monroe-val kapcsolatban [...] végeztünk. Én magam nem csak saját, spontán testen kívüli tapasztalatokat szereztem, hanem olyanokat is, amelyeket tudományos feltételek mellett Monroe laboratóriumában ő maga vezetett, és Topekából a Menninger-Alapítvány néhány tudósa figyelt meg és értékelt ki. Egyre több tudós és kutató ismétli immár meg kutatási módszereit, és keresztülvihetőnek és eredményekben gazdagnak találja azokat. És az ilyen vizsgálatok természetesen messzemenő fontolgatásokhoz vezetnek egy további dimenzióra vonatkozóan, amely a mi háromdimenziós gondolkodásunkkal csak nehezen egyeztethető össze.“

Ennek az orvosnőnek a személyes tapasztalatai és élményei által alapvetően megváltozott a világ- és életképe. Ő már tudati szinten rég nincs a látható világ korlátai közé zárva, tud a végtelen, az örökkévalóság dimenziójáról, amelyet minden ember magában hordoz azon az úton, ami fejlődési folyamatán keresztül elvezeti őt a legfelsőbb szeretethez.

„És azt is szeretném még elmondani Önöknek, hogy hogyan győződhetnek meg arról, hogy ez a földi élet, amelyet a fizikai testben megélnék, egész létüknek csak egy nagyon rövid kis szakaszát teszi ki. Mostani életük a legnagyobb jelentőségű az Önök összlétén belül, mert egy bizonyos okból vannak itt, amely teljes egészében az Önök számára van meghatározva.

Ha Önök helyesen élnek, akkor a halál miatt nem kell aggódniuk, még akkor sem, ha már csak egy nap lenne hátra az életükből. [...] Helyesen élni tulajdonképpen azt jelenti, hogy megtanulunk szeretni.“

Az orvos dr. Raymond Moody, kolleganőjétől függetlenül ugyanezekre az eredményekre jutott. Az *Élet a halál után* című könyvében nézeteit sok példán keresztül mutatja be, amelyek hatásosan támasztják alá az ember tudatos testenkívüli létét. De tulajdonképpen mindkét tudós eredményei csak azt a régi tudást igazolják, amely már ősidők óta élt az emberiség nagy, igazi vallásaiban, és csak a materialista korszellem űzte azt az ájtatos mese területére. Dr Moody például meglepő egyezéseket tudott megállapítani kutatási eredményei és a tibeti filozófia egy ősrégi dokumentumában, a Tibeti Halottaskönyvben található leírások között, melyek a léleknek a szilárd külsődleges testről való leválásáról szólnak. Aki egyszer legyőzte tudatában a halál csalóka képét, megtudja érteni Bruno Gröninget, amikor arról beszél, hogy testétől való megválása után is tovább tud segíteni. Ugyanúgy, ahogy életében az emberek segítséget és gyógyulást éltek meg a távollétében, csupán azáltal, hogy gondolatban kértek tőle segítséget, működése és segítsége évtizedekkel a halála után is tapasztalható. A gondolatok számára nem léteznek kilométerekben mérhető határok, és ugyanilyen kevésbé hathat elválasztólag rájuk a létszint változása. Azok számára, akik készek arra, hogy azt az utat kövessék, amelyet ő emberként megmutatott, ő továbbra is a közvetítő, a szellemi segítő, aki a vándor oldalán áll az istenihez vezető keskeny, meredek ösvényen, és leveszi róla a nehéz terheket, amelyek azelőtt sokak számára lehetetlenné tették a feljutást.

Bruno Gröning:

„Ez küldetés, az én küldetésem, nem a foglalkozásom, hanem a hivatásom, hogy a felebarátomon segítsek.“

„Tovább segíték”

8. fejezet

Bruno Gröning műve napjainkban

Michael Löllgen K.-ból 14 év óta folyton visszatérő gyomorhurutban, gyomor- és bélfekélyben szenvedett. Alkoholfüggősége az elviselhetetlenség fokozta a családtagok rossz egészségi helyzete által előidézett családi feszültségeket. Felesége, Lilian már évek óta szenvedett makacs isiászban, baleset következtében visszamaradt fejfájásban, görcsös bélfekélyekben és krónikus hasnyálmirigygyulladásban, ami miatt szigorúan diétáznia kellett. Legidősebb lányánál, Utenél (15) két év óta rohamszerűen heves szívdobogás lépett fel, ami nagyon megviselte. Claudíanál (13) a gerincoszlop elváltozásai miatt gyakran érzékelési zavarok léptek fel. Szorongásos állapotban szenvedett, és az iskolában jelentkező nehézségek gondot okoztak a szülőknek.

Marion (12) első életéve óta makacs ekcémában szenvedett, és gyakran léptek fel nála húgyúti gyulladások. A legfiatalabb lányt, Judithot (6) erős viszketés kínozza a térd- és könyökhajlatokban, az ismételten fellépő túl alacsony cukorszint miatt mindig szőlőcukrot kellett magánál hordania. A fiúknak, Gerhardnak (9) kilenc év óta krónikusan visszatérő arc- és homloküreggennyesedése volt, és gyakran lépett fel nála középfülgyulladás. Egy himlőoltás következtében fejfájás kínozza.

Michael Löllgen – ahogy azt mint hívő katolikus megtanulta – feleségével együtt Isten segítségéért imádkozott és könyörgött. Ennek elenére a Löllgen családnál napirenden voltak az orvosi látogatások. S az évek óta tartó fáradozások ellenére sem mutatkozott kiút.

Lilian Löllgen 1975-ben szerzett tudomást Bruno Gröningről és a tanításáról:

„Öt napig fontolgattam, hogy elmenjek-e. Azután úgy döntöttem, hogy elmegyek a bevezetésre, meg akartam győződni a ‚Bruno Gröning-dologról‘. Két gyermekemet magammal vittem.“

A Bruno Gröning tanításába való bevezetés alatt lábaiban térdéig eljutó erős, de kellemes áramlást érzett, valamint fájdalmakat. Még ugyanazon az estén egész családjával az újonnan tanult útmutatás szerint ráhangolódott a gyógygyőzőre, és gondolatban segítséget kért Bruno Gröningtől. Ezzel egy olyan fordulat állt be, amit alig lehetett elhinni.

Azóta nem volt szüksége diétára, a makacs isiász és fejfájás elmúlt, már nem jelentkeztek bélgörcsök. A legidősebb leány, Ute megszabadult a rohamszerű

heves szívdobogástól. Claudia lábában elmúlt az érzékelési zavar, és már nem lépett fel szorongásos állapot sem, az iskolában is megoldódtak a nehézségek. Marionnál máról holnapra eltűnt az ekcéma, amely 12 éven át kínoztta, és nem jelentkezett többé a húgyutak gyulladása sem. Judithnál is azonnal megszűnt az ekcéma, a vér cukorszintje normalizálódott. Gerhardnál már nem lépett fel többé homloküreg-, arcüreg- és középfülgennyesedés, és megszabadult a fejfájástól. Michael Löllgen is megszabadult az évekig tartó gyomorpanaszoktól, és valamivel később teljesen le tudott szokni az alkohorról.

A Bruno Gröning Baráti Kör – a felebaráti szeretet műve

„Mert a jóra nem csak saját maguk számára van szükségük, hanem felebarátjuk számára is, hogy jót tehessenek vele. De erre csak azután képesek, ha saját magukkal jót tettek, érezték a jót, és ezáltal felismerésre jutottak.“

Bruno Gröning

Grete Häusler, született Holzbauer, 1922.03.25.-én született Bécsben. Gyermekkorát súlyos asztmabetegség árnyékolta be, amelyet az orvosok nem tudtak hatásosan kezelni. Miután évekig hiába jártak az orvosokat, a gyerekorvos egy szert adott Grete Häusler édesanyjának azzal, hogy adja be gyerekének, hogy könnyebben tudjon meghalni és ne kelljen többé ezekkel a fulladásos rohamokkal küszködni. Az orvos lánya nemsokkal azelőtt ugyanebben a betegségben halt meg. De Holzbauer asszony erre nem volt hajlandó, és így tovább kereste a segítséget, és azután az akkoriban nagyon ismert Valentin Zeileisre akadt Gallspachból (Felsőausztria), aki a saját, újonnan kifejlesztett magasfeszültségi terápiájával meg tudta gyógyítani a gyermeket.

A fiatal Holzbauer kisasszony, mint tanítónő, 1943-ban Jugoszláviában a háborús bevetésben sárgaságot kapott, amely súlyos májkárosodáshoz vezetett. A májkárosodás miatt szigorú diétát kellett tartania, zsíros ételek fogyasztása után órákig súlyos görcsök kínozták.

Ehhez néhány évvel később még szédülésszerű rohamok társultak, amelyeket az orvosok a túl alacsony vércukorszinttel magyaráztak. Reggel nem tudott szőlőcukor nélkül felkelni, napközben állandóan szőlőcukrot hordott magánál, enélkül nem tudott létezni. Állandó gyengeség kínoztta, gyakran volt közel az ájuláshoz.

Ezenkívül 1935 óta krónikus homloküreggyulladás miatt állandó fejfájás kínoztta. Kezelőorvosai több ízben is megerősítették neki, hogy ezekkel a betegségekkel egész életén át együtt kell élnie, ez olyan kilátás volt, ami megnehezítette az életét. Ebben a helyzetben volt, amikor 1949-ben olvasott Bruno Gröningről.

Grete Häusler beszámolt nekem emlékeiről:

„Már 1949-ben kezembe került egy újság egy Bruno Gröningről szóló riporttal. Azonnal félretettem és azt mondtam: „Az nem létezhet, amiről itt beszámolnak, ez közönséges csalás.” Számomra már el volt intézve a dolog. Ha visszagondolok, annakidején, 17 évesen kiléptem az egyházból. Náci időszak volt. Már semmiben sem hittem, csak a három betegségemben. Ezekben biztos voltam. És azután 1950-ben Salzburgból egy vak barátnőm megkért engem, hogy kísérem el őt Münchenbe Bruno Gröninghez. Nem volt kísérője, és nem hagyhattam cserben, felelősnek éreztem magam érte. Így elutaztam vele, mert rá akartam jönni a csalásra, hogy ezáltal megvédjem őt. Így kerültem Bruno Gröninghez. De mi történt? Bruno Gröningnek ezen az előadásán mindhárom gyógyíthatatlan betegségemből spontán gyógyulást éltem meg, és egészségesen hagytam el a termet.“

Ettől kezdve már nem volt szüksége szőlőcukorra, az alacsony cukorszint normalizálódott, fejfájása elmúlt, és újra tudott enni mindenfélét bármilyen következmény nélkül, még a legzsírosabb ételeket is. Ez a mai napig, azaz több, mint négy évtizede így maradt.

Grete Häusler:

„De nem csak meggyógyultam, életem azóta teljesen megváltozott. A mindennapokban, a foglalkozásomban isteni segítséget éltem meg. Míg korábban úgy láttam, hogy üldöz a balszerencse, amióta Bruno Gröning által újra megtaláltam a kapcsolatot a Legmagasabbal, azóta egyszerűen minden jó.

De a legnagyobb dolog az volt számomra, amikor gyógyulásom után hazámban beszámoltam erről, Bruno Gröningről, és még ott is, Bruno Gröning távollétében is súlyos betegségekből történtek gyógyulások. Ez számomra akkoriban felfoghatatlan volt, hogy közvetíteni tudta a segítséget anélkül, hogy láthatóan ott lett volna.“

Felismerésben gazdag évek következtek számára, amelyekben Bruno Gröning szellemi segítségével beláthatott a szellem birodalmába (lásd a 8. fejezetet is). Így nem tartozott azok közé, akik Bruno Gröning halála után az általa fáradságosan felépített közösségeket elhagyták, néhány emberrel együtt ő is hitt Gröning művének további felépítésében. Meg volt győződve arról, hogy Bruno Gröning a túlvilágról is tovább akar segíteni.

Grete Häusler:

„Halála után tudtam, hogy mindez folytatódik, mert a testemben ugyanúgy éreztem a Heilstromot, mint azelőtt, és már nemsokkal később tanúja voltam az első gyógyulásnak. Volt egy takarítónőm, aki egyik szemére 13 éve vak volt. Hat szakorvos

mondta neki, hogy soha többé nem fog ezzel a szemével látni. A megvakulás oka a terhessége alatt kialakult embólia volt. Egyik nap úgy adódott, hogy beszéltem neki Bruno Gröningről, és azután minden alkalommal, amikor jött, együtt einstelleztünk. Három hónappal azután örömtől sugározva jött hozzám és elmesélte: 'Három napig fejfájásom volt, úgy éreztem, mintha influenzám lett volna, de mégis egy kicsit más volt, olyan furcsa volt, és ma reggel minden tele volt gennyel, és ahogy lemosom a gennyet, újra látok.' Azután odament a gyerekek képeskönyvéhez, befogta a jó szemét, és az újból látó szemével el tudta olvasni a legkisebb betűt is. Azután az ablakhoz ment, és egész távoli tárgyakat írt le. Ez volt az első gyógyulás, amelyet Bruno Gröning halála után átéltem. És azóta már nem hallgatok, nem hallgathatok - tovább kell adnom ezt azoknak, akik senkitől sem remélhetnek segítséget. Az embernek saját magának kell átélnie azt, hogy mit jelent gyógyíthatatlannak lenni, és érezni, hogy hogyan kényszeríti az embert valami arra, hogy az átélteket továbbadja. Így mindenkinek, akiről az orvosok már lemondtak, azt szeretném mondani: 'Ismerek egy utat, amelyen Önök segítséget kaphatnak.' És beszélek nekik Bruno Gröning tanításáról. Hogy aztán az illető elfogadja-e ezt vagy sem, az az ő dolga."

De az éveken keresztül közölt negatív tudósítások, melyek még életében jelentek meg Bruno Gröningről, működésének és személyének gyakori meghamisítása és elferdítése a sajtóban nagyon megnehezítették művének újbóli felépítését. Ezenfelül Grete Häusler maguknak a barátoknak a soraiban is ellenállásba ütközött. Különböző egyesületek alakultak, amelyek mind igényt támasztottak arra, hogy Bruno Gröning művét az ő szellemében továbbvigyék. Azonban ezekben nem történt igazi előrelépés, mert hamarosan a háttérbe szorult az a szellemi feladat, hogy a bajbanlévőknek és szenvedőknek Bruno Gröning tanítása által közvetítsék az annyira szükséges segítséget, és fontosabbá vált az, hogy az egyesületi szabályoknak eleget tegyenek. Grete Häusler azon belső feladatától hajtva, hogy felépítse a felebaráti szeretet művét, 1979-ben pár baráttal együtt kivált az egyesületből, hogy megalapítsa a saját maga vezette Baráti Kört.

Az ezt követő fejlődés világosan megmutatja, hogy mennyire szükséges volt ez a döntés. Néhány éven belül a három személyből, akik követték Grete Häuslert, 700 fő lett (1985 elejére). 1991-re a Baráti Körhöz csatlakozott személyek száma 5000 fő fölé emelkedett, és 1992 végén a közép-európai térségben már több, mint 9000 ember tartozott a Bruno Gröning Baráti Körhöz. 2004-ben már 60 000 felett volt a számuk. A gyógyulási sikerek nagy száma arról tanúskodik, hogy ezen az állandóan növekvő Művön nagy áldás van. Sokan bocsátják itt önzetlenül rendelkezésre idejüket, tudásukat, képességeiket, és időközben teherbíró alapot teremtettek ahhoz, hogy a nagyszámú szenvedő és szellemi kereső is hozzájuthasson a felépítő, megváltó isteni erőhöz. Ugyanakkor a Mű szervezeti felépítése nagy felelősségü-

datról tanúskodik az egyes emberrel szemben, akit elővigyázatosan és szeretetteljesen vezetnek vissza a szellemi törvényekhez és a jóban, az Istenben való hithez.

Minden érdeklődőnek és segítségkeresőnek megvan rá a lehetősége, hogy a Bruno Gröning tanításába való bevezetés során (lásd a 3. fejezetet is) megkapja azt az alapvető tudást, hogy hogyan vegye fel magába az isteni erőt, a Heilstromot, ahogyan azt Bruno Gröning nevezte. Tudomást szerez ennek az erőnek a lehetőségeiről, és mindent a kezébe adnak ahhoz, hogy a saját életében önmaga győződhessen meg az elmondottak igazságáról. De a keresőt nem hagyják magára ezzel a tudással. Bruno Gröning még életében közösségeket hozott létre, összejöveteleket szervezett, amelyek arra szolgáltak, hogy a barátok együttesen vegyék fel a szellemi erőt, cseréljék ki tapasztalataikat és mélyítsék el az addig hallottakat és átélteket. Az egyes ember – ahogyan azt ő kihangsúlyozta – sokszor túl gyenge ahhoz, hogy egyedül haladjon a szellemi úton. Így napjainkban is megvan rá a lehetőségük, hogy felkeressék a közösségeket.

Cindy Krone (39) H.-ból személyes beszélgetésben számolt be nekem tapasztalatairól:

„Mint szellemi kereső jöttem a Bruno Gröning Baráti Körbe, és már a bevezetésnél a közösségi óra alatt éreztem a Heilstromot, csodálatos áramlás haladt át testemen, és forróság öntött el. Örültem, hogy a közösségvezető Bruno Gröning tanítását milyen természetesen magyarázta el nekem és a többi jelenlevőnek. Együtt ültünk nyitott kézzel, lábunkat nem kereszteltük, tudomást szereztünk a szellemi törvényekről és Bruno Gröningről. De ez itt több volt, mint egyszerű előadás, mert az ember az erőt, amiről itt hallott, saját magán érezhette. A léghör – úgy mondanám – nagyon kellemes volt, tele szeretettel. A rákövetkező napon *Regelungok** léptek fel nálam, azelőtt évekig szenvedtem migrénben, most hasonló tünetek léptek fel, csak ez alkalommal nem voltam érzékeny a fényre. Azóta megszabadultam a migréntől. Így már egy nappal Bruno Gröning tanításába való bevezetésem után évek óta tartó bajból gyógyulhattam meg. Azóta soha többé nem lépett fel migrénes roham.

Azóta rendszeresen járok a közösségi órákra, és otthon is ráhangolódom Bruno Gröning tanítása szerint a Heilstromra. Ezáltal nagyon sok erőt kapok. Egyetlen fillért sem fizettem ezért. Csodálatosnak találom, hogy az embereket ezen a módon visszavezetik az ősi szellemi igazságokhoz, és ők megtanulják azt maguk és mások számára a mindennapokban áldásosan felhasználni. Nekem ez nagyon sokat adott, és ezért maradtam ezen az úton.“

A közösségi óra sokak számára vált olyan erőforrássá, ahol az ember fel tudja venni a mindennapokban elvesztett életenergiákat és az ahhoz szükséges szellemi erőt, hogy a gyógyuláshoz vezető úton felbukkanó akadályokat, vagy az

élet nehézségeit az isteni segítségbe vetett hittel és bizalommal le tudja győzni. Ha egy pillantást vetnénk arra, hogy kik tartoznak a Baráti Körhöz, színes képet látnánk magunk előtt. Itt mindenféle foglalkozási csoporthoz és réteghez tartozó személyekkel találkozhatunk. A különböző nemzetiségek és vallások ugyanúgy képviselve vannak, mint a különböző korosztályok.

Amikor az emberek összefognak, hogy a mai korban egy elfeledett tudás és elfeledett erő közvetítése által mindent felebarátaik kezébe adjanak ahhoz, hogy saját maguktól megszabaduljanak a bajtól - ez nem egyszerű feladat. Mert ha azt a célt tűzik maguk elé, hogy más embereket is felelősségteljesen rávezessenek a szellemi útra, ehhez nem csak sok időre, hanem anyagi eszközökre is szükség van. De ahogy Bruno Gröning félre nem érthető módon újra meg újra elmagyarázta, a segítség ne függjön a fizetségtől. Az egyes ember szabadsága álljon mindig az első helyen, egyetlen embert sem szabad soha unszolni, vagy bármilyen egyéb módon kényszeríteni arra, hogy térjen rá a szellemi útra.

Grete Häusler:

„Különösen boldog vagyok, hogy elmondhatom, a Baráti Körben a munkájáért senki sem kap egy fillért sem, én sem. Aki segíteni akar, az személyes privát kötelezettségei mellett, önként teszi ezt. A Baráti Kör valamennyi tevékenysége adományokból tartja fenn magát.“

Minden közösség élén áll egy vezető, aki a Heilstrom által elegendő tapasztalatot szerzett ahhoz, hogy másokat a tanácsaival segítsen. Másrészt viszont őket is további segítők támogatják, hogy a nagy mennyiségű munkát – melynek része a több száz segítségkeresővel való foglalkozást - el tudják végezni.

Grete Häusler:

„De ez által a segítség által nem az orvosokat akarjuk helyettesíteni. Bruno Gröning szellemében számomra nagyon fontos az orvosokkal való együttműködés. Habár a legcsodálatosabb gyógyulások következnek be, amiket egyetlen orvos sem tudna előidézni, némely segítségkeresőnél mégis szükség van az operációra, másoknak egy ideig szükségük van tablettákra. Ez minden embernél más és más, de azért egyik sem jobb vagy rosszabb, senki sem áll valamiféle ‚siker-kényszer‘ alatt. Bruno Gröning csak azt akarta, hogy az ember újra hajoljon meg Isten előtt, találja meg a kapcsolatot az Ő megváltó erejével és találja meg az Ő mindenhatóságába vetett hitet, de anélkül, hogy a segítség egy konkrét formáját Tőle megkövetelhetné.“

Mély benyomást tesz az emberre az, hogy külső támogatás nélkül már mi minden történt ezalatt a kevés év alatt. Időközben több, mint 170 közösség jött létre Németországban és a környező államokban. Nem csak felnőttekkel, hanem fiatalokkal és gyermekekkel is megismertetik a gyógyerő hatását. A Baráti Körben

mindenki ingyen kaphat kézhez egy folyóiratot, amely évente négyszer jelenik meg, ugyanannyi kazettát és CD-t is, amelyeken értékes tapasztalatok, felismerések és gyógyulási beszámolók vannak. Az anyagot kevés ember állítja össze nagy lelkesedéssel, gyakran éjszakákon át dolgozva. Ezenfelül egyesek hosszú utazásokat, kilométerek százait is magukra vállalják, hogy meglátogassák a segítségkeresőket, és továbbadják nekik Bruno Gröning tanítását.

Maria Garrido (29) S.-ből, portugál asszony, Németországban ismerte meg Bruno Gröning tanítását, és meggyőződhetett testén szvainak igazságáról. Krónikus vese- és húgyólyaggyulladások, amik 14 éven keresztül tartottak, ugyanúgy megszűntek, mit hátfájdalmi, amelyek fiatal kora óta kínozták. Sőt szemüvegét is letehetette. Pár hónappal bevezetése után, hirtelen szemüveg nélkül jobban látott mint szemüveggel, ahogy erről beszámolt nekem. Egy utóvizsgálatnál megállapították, hogy visszanyerte teljes látóképességét. Sőt munkatársain is hatott az erő.

Maria Garrido:

„Amikor megéltem a gyógyulásomat, egy kolléganőm - egy fiatal portugál nő - elmondta, hogy a bal lábán egy évek óta egyre nagyobbodó, fillér nagyságú anyajegy van. Ezért einstelleztem az érdekében és segítséget kértem neki anélkül, hogy ő erről tudott volna. Röviddel később csodálkozva mesélte el, hogy az anyajegy eltűnt. Amikor azután Bruno Gröningről beszéltem neki, azonnal a férjére gondolt, aki mosogatószer-allergiában szenvedett. Ha mosogatószer került a kezére, egész testén azonnal kiütések keletkeztek, elviselhetetlen viszketést okozva. Sor került a Bruno Gröning tanításába való első bevezetésre, amit portugálul tartottam. Nem sokkal ezután a férfi is meggyógyult.

Mivel honfitársaim megkértek, hogy látogatásam meg őket, 1992. 11. 20.-án néhány napra Portugáliába repültem. Tondelába mentem, egy 400 lakosú kis faluba az ország északi részén. Az első napon már 50-en voltak, és másnap ugyancsak 50-en, akik tudni akartak Bruno Gröningről. Az erőt mindannyian azonnal érezték, sok gyógyulás történt, amelyek nagyon meghatottak.

Egy 65 éves asszony, aki már csak nagy fájdalmakkal tudott járni, és sántított is, már egy nappal a bevezetés után fájdalommentes lett. Örömtől sugárzóan mondta el nekem, hogy „úgy tud újra járni, mint egy fiatal lány”.

Egy fiatalembernek - Manuel S-nek - két-három év óta egy nyílt seb volt a lábán, ami nem volt képes begyógyulni. Tanácsomra a bevezetés utáni éjszaka egy Bruno Gröning képet tett a kötéssel együtt a lábára. Másnap a kötés tele volt gennyel, és a második napon a seb már be volt gyógyulva.

Isilda M. a reumától meggörbült kezét már néhány nappal a bevezetés után majdnem ki tudta újra egyenesíteni, amire már évek óta nem volt képes.

Még sok egyéb gyógyulásról tudnék beszámolni. De azt is tudom, hogy miért történhetett ilyen sok. Azért, mert ezek az egyszerű vidéki emberek egyszerűen el tudták fogadni Bruno Gröninget, mint Isten által küldött segítőt, és hittek a szavának, hogy le akarja venni róluk a betegséget, és így történhettek meg olyan dolgok, amelyeket az értelemmel nem lehet felfogni. Mind több ember akarta megismerni őt Portugáliában. Visszatérésem után megtudtam, hogy arról a vidékről még egy orvos is nagy érdeklődést mutatott, és azt akarta, hogy vezessék be a tanításba. Nagyon hálás vagyok, hogy honfitársaimnak Bruno Gröning tanítása által ilyen egyszerűen tudok segíteni, és most igyekszem írásbeli sikerbeszámolókat és orvosi dokumentumokat beszerezni, hogy Portugáliában bizonyítékok legyenek a kezemben a nagyobb nyilvánosság számára.“

Hasonló az L.-be való, lengyel Krystyna Wozniak (44) története is. Műszaki foglalkozású lévén mérnöki képzésben részesült, és már hosszabb ideje foglalkozott szellemi dolgokkal, jóga meditációt folytatott és megszerezte a Reiki második fokozatát. Így a bevezetés alatt, lelkileg fogékonyan, azonnal érezte a Heilstromot:

„Elmondhatom, hogy már a jógában is éreztem ezt az isteni-kozmikus erőt, a Reikinél még többet éreztem, de amit a Bruno Gröning tanításába való bevezetésnél átéltem, az valami nagyszerű volt. Itt akkora erő volt jelen, ami egész testemet átjárta, és olyan könnyedséget és örömet hagyott hátra, amit eddig még soha sem éltem át.“

Egy makacs lábgomba, amely a 60-as évek vége óta az orvosi kezelések ellenére sem múlt el, két hónappal később teljesen rendbejött. Krystyna Wozniak már rövid idő elteltével úgy érezte, hogy az átélteket hazájában honfitársainak is hozzáférhetővé kell tennie, és elkezdte a bevezetőfüzetet lengyelre fordítani. Időközben már két körutat tett Lengyelországban, és Maria Garrido portugáliai élményeihez hasonlóan, Bruno Gröning tanítása és annak közvetítése által ő is nagyszerű gyógyulásokat tapasztalhatott meg.

1992. novemberében Baselben, a Szellemi Gyógyítás Világkongresszusán az Oroszországi Népgyógyászok Szövetségének alelnöke meghívta Grete Häuslert Moszkvába. Segíteni akart honfitársainak azon a módon, amely Bruno Gröning által vált ismeretessé.

Az 1991-ben Bécsben tartott Eszperantó Világkongresszuson is váratlanul nagy érdeklődés mutatkozott Bruno Gröning tanítása iránt az Indiából, Magyarországról, Belgiumból, Nagy-Britanniából, Bulgáriából, Norvégiából, Iránból, Lengyelországból és más országokból jött résztvevők részéről.

Grete Häusler:

„Bruno Gröning előre megmondta, hogy tanítása be fogja járni az egész világot, és ez az utóbbi időben egyre jobban megmutatkozik. De a sok barát fáradhatatlan személyes erőfeszítése ellenére sem könnyű az állandóan szaporodó munkával megbírkóznunk. Ezenkívül az a helyzet, hogy Lengyelországban és Oroszországban, és a többi szegény országban a fellépő költségeket a pénzben szegény lakosság nehezen tudja az adományokból fedezni. De amióta Bruno Gröninget megismertem, újra és újra megélhettem az isteni segítséget még a legnehezebb helyzetekben is. Úgyhogy itt is találunk majd megoldást.“

Időközben a Baráti Körben mindent megtesznek azért, hogy a széles nyilvánosság előtt is megállják helyüket.

Bruno Gröning még röviddel halála előtt kijelentette a barátoknak, hogy könyvet akar írni, de erre már nem került sor. A Bruno Gröning-Archívumban később előkerült egy lap, amelyre feljegyezte a címet, a vázlatot és egy bekezdést. 1984-ben Grete Häusler magára vállalta ezt a feladatot, miután senkit sem talált, aki kész lett volna erre. De mivel egyetlen kiadó sem akarta a könyvet felvenni a programjába, így saját kiadót alapított. Ez lett a későbbi Grete Häusler-Kiadó alapja, és az volt a feladata, hogy egyre több Bruno Gröningről és tanításáról szóló kiadványt bocsásson a nyilvánosság rendelkezésére. Egyre több írás állt több nyelven is rendelkezésre. A *Bevezetés a tanításba* című könyvet különböző nemzetiségű gyógyultak már összesen 16 nyelvre fordították le. (Ez volt a helyzet 1992 végén.)

1990. óta saját nyomdai gépekkel és saját munkával igyekeznek elkerülni a professzionális nyomda költségeit, amelyeket az írásos anyag egyre növekvő mennyisége miatt már nem lehet viselni. A Bruno Gröning Baráti Körben sok egyéb tevékenység mellett - mint pl. a nyilvánosság tájékoztatásával kapcsolatos munka, zeneművek komponálása, stb. - különös figyelmet szentelnek a bekövetkező gyógyulások nyilvántartásba vételének, amelyeket világosan megszerkesztett beszámolók formájában, mint „Sikerbeszámoló“-kat vesznek fel. Az egyes közösségek „sikerbeszámoló-csoportjának“ a tagjai a gyógyultakkal együttműködve igyekeznek az új segítségkeresők számára érthetővé tenni a szellemi úton történő gyógyulást - az orvosi diagnózis, gyógykezelés és betegség lefolyásának nyilvántartásba vételével, és a gyógyulás folyamatának lehetőleg pontos leírásával. Ehhez a Baráti Körhöz tartozó orvosok egy útmutatót dolgoztak ki, amely lényegében a klinikai kórelőzmény szempontjaihoz igazodik.

Az Orvostudományi Szakcsoport munkatársai (lásd a 6. fejezetet is) szakmai oldalról vizsgálják meg a „sikerbeszámolókat“, és ha lehetséges, független orvosok elő- és utóvizsgálatának dokumentumaival és szakmai kommentárral egészítik ki azt. Ez a munka még a kezdet kezdeténél tart, ennek ellenére már sikerült

néhány dokumentált gyógyulási beszámolót egy könyvkiadványban nyilvánosságra hozni (*Az üdvöt megismerni, ez az igazság*, G. Häusler kiadó. A szerző ennek a könyvnek a kivonatát vette fel a jelen könyv függelékébe.

Ha az Orvostudományi Szakcsoport munkatársai elfogadták a gyógyulási beszámolót, akkor azt évszám szerint archiválják, és számítógépre viszik.

Erre a nagy munkaráfordításra azért van szükség, hogy az embereknek újra vissza lehessen adni a hitet és a reményt a minden orvosok legnagyobbja – Isten – által való gyógyulásban és segítségben. De arra is szükség van, hogy ezek a beszámolók megállják a helyüket azoknak a társadalmi erőknél, akik a nyílt támadásával szemben, akik a gyógyítással kapcsolatos látszólagos monopóliumukat veszélyeztetve látják.

De nem csak emberek találják meg újra egészségüket a Heilstrom által, a Baráti Körben idővel állatoknál és növényeknél bekövetkezett gyógyulásokat is feljegyezték. Munka- és lakáskeresésnél, valamint a mindennapokban előálló veszélyes helyzetekben kapott hathatós segítségek teszik teljessé az ennek az erőnek a nagyságáról alkotott képet - és ehhez az erőhöz Bruno Gröning tanítása és működése által különleges mértékben újra hozzá lehet jutni.

Ennek az eseménynek a fényében ismét félreérthetetlenül megmutatkozik, hogy a mai kor legfontosabb feladata: élő kapcsolatban lenni az isteni, szellemi erővel. Csak így tud az ember újra gyógyítóan hatni a környezetére, így tud felebarátai, növény és állat számára egyaránt áldássá válni. Azt lehet csak a szó tulajdonképpeni értelmében realistának nevezni, aki ezért a kapcsolatért küzd, aki az igazi szellemi utak valamelyikén halad. Az ilyen ember felébredt a világforgatag álmából, ráébredt a valóságra és közreműködik abban, hogy a félrevezetett emberiség visszatérjen a szellemi útra. Ebben a folyamatban – én úgy hiszem – a jövőben nem lesz lebecsülendő a „félreismert embernek“, Bruno Gröningnek a hagyatéka.

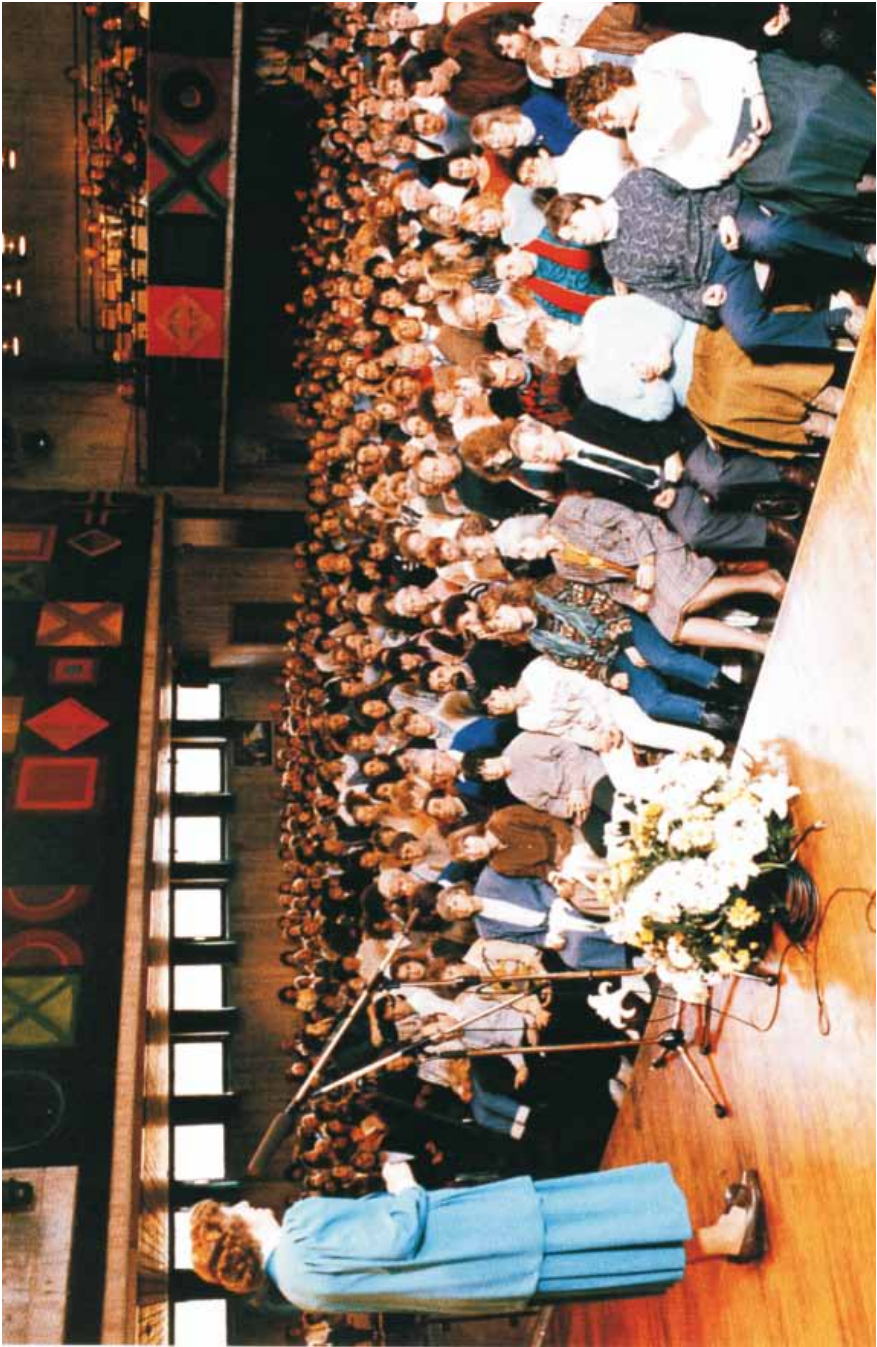
Bruno Gröning:

„Önök szerencsétlenséget, fájdalmakat, gyógyíthatatlan szenvedéseket élnek meg. Azt mondom Önöknek: Ne süllyedjenek még mélyebbre, felhívom Önöket a nagy megtérésre! [...]

Térjenek rá a szenvedés útjáról az isteni útra. Ezen nincs szerencsétlenség, fájdalom, gyógyíthatatlan, itt minden jó. Ez az út visszavezet Istenhez.“

Grete Häusler

Ünnepség Bruno Gröning halálának 33. évfordulóján Dillenburgban

9. fejezet

Dokumentált gyógyulási beszámolók

Részben átdolgozott kivonat a dokumentációs írásműnek a szerző által kommentált gyógyulási beszámolóiból.

Grete Häusler (kiadó)
Az üdvöt megismerni, ez az igazság
 2. kiadás, Wegberg 1992

Gyógyulás agykárosodás következményeiből

Eva-Maria Weidig beszámolója
 Sauerlandi 1-es Közösség

Lányának, Susannenak gyógyulása
 kora gyermekkori agykárosodás következtében
 fellépett bénulásból

1. Lányomnak, Susannenak (29) kora gyermekkortól kezdve agykárosodása volt. Az orvosok nem voltak benne biztosak, hogy mikor lépett fel az agykárosodás (talán már születésétől fogva megvolt).

Súlyosan rokkant volt.

Miben nyilvánult ez meg? Csak lassan tudott menni, lábujjhegyen, a lábfejét befelé fordítva, aminek következtében gyakran elesett.

A karjában és a lábában erőtlenségre panaszkodott, maximum csak két-három kilométert (kb. egy órát) tudott járni, azután a lábai felmondták a szolgálatot. Jobb karját nem tudta a feje fölé emelni, nem tudott haját mosni, szárítani és fésülni. A jobb karja évekig állandóan dagadt volt és nagyon fájt. Az orvosok ezt teniszkönyöknek nevezték.

A kezei gyakran voltak erőtlenek, ujjai és csuklója túlságosan hajlíthatók, a kézfogása lanya. Annyira be tudta hajlítani a kezét, hogy ujjhegyeivel meg tudta érinteni az alkarját.

Az agykárosodás következtében görcsök léptek fel nála, amelyek különösen a jobb kezében jelentkeztek. Ha a jobb kezével el akart vágni valamit, megfájdult a keze és görcsösen a késre szorult. Ugyanez történt, ha például táskát vitt, vagy a vonatra való felszállásnál a fogódzóban meg akart kapaszkodni. A keze görcsbe szorult a tárgy körül. Ilyenkor gyakran felkiáltott az ijedségtől, és gyakran nekem kellett az ujjait a tárgyról lefejtennem.

Nehezeére esett az is, hogy megkössön egy szalagot. Bár tudta, hogy hogyan kell csinálni, de a csomó mégis laza maradt. Nem tudta szorosra húzni. Nagy fáradtságot jelentett neki például az ágytakarót begombolni vagy kigombolni, legtöbbször több, mint fél órát kínlódott vele, mígnem aztán feladta.

Jobb kézzel csak nagy nehézséggel tudott írni. Nem tudta a ceruzát rendszeren megfogni, mivel hiányzott a kezéből az erő, és a ceruza gyakran megcsúszott. Ezenkívül kb. a harmadik sor után görcsbe szorult a keze a ceruza körül. Ilyenkor egy osztálytársa segített neki a kezét lefejtetni róla.

Nem volt rá lehetősége, hogy megtanuljon bal kézzel írni, mert az őt nevelő nagymamája és az iskolai nevelők is megtiltották ezt neki. Így kifejlesztett egy technikát, és egy vagy két sor után, ha észrevette, hogy jön a görcs, letette a ceruzát, megrázta kezét, így ezáltal a görcs nem lépett fel. Diktálásnál gyakran ki kellett hagynia szavakat, hogy félig-meddig együtt haladjon a többiekkel.

Ezenkívül gyakran kificamodott a jobb csípője, például a fürdőkádba való belépésnél, meggondolatlan mozdulatoknál, a jobb lábbal a kőszegélyről való lecsúszásnál, az orvosi mozgási vizsgálatoknál. Ez erős fájdalommal járt, és csak hirtelen mozdulatnál igazodott vissza. A jobb lábát csak egészen kevéssé (kb 30-40 fok) tudta csípőben behajlítani, azután fájdalmak léptek fel. 30 cm-nél magasabbra nem tudta a lábát a földről felemelni.

A bénulások miatt az évek múlásával a háta meghajlott. Előrehajolt testtartásban járt, a fejét csak válláig tudta elfordítani, az álla fennakadt a vállán.

Susanne éveken keresztül járt gyógypedagógiai és fogyatékos tornára, és gyógytornászok foglalkoztak vele. A siker szerény volt, a csípő mozgathatósága egyáltalán nem javult, csak a hajlott háta javult, és ezáltal a járás közbeni testtartása valamivel egyenesebb lett.

Az agykárosodás következtében a bevezetéséig egész életében egyensúlyi zavarokban szenvedett. Egy könnyű lökés elég volt ahhoz, hogy Susanne elessen. Mindig a jobb oldalára esett, aminek Meniszkusz-károsodás lett a következménye a jobb térdében. Ez a térde legtöbbször meg volt dagadva, ami állandó fájdalommal járt.

Mindkét lába erősen széles és lúdtalpas volt, ezért mindig különösen széles cipőt kellett hordania, keskeny cipőt egyáltalán nem tudott a lábára húzni. A lábtorzulások természetesen a fájdalmak miatt is akadályozták járásában.

A számolás nehezeére esett, csak az egyszeregyet tudta, és az volt a benyomásom, hogy azt is csak azért, mert kívülről megtanulta.

2. Évek óta ideges gyomorhajban szenvedett. Gyakran fáj a gyomra, és sokszor hányt.

3. Többféle fóbiája is volt, például félt a sötétségtől, a zivatartól, a lifttől, a változásoktól, az egyedüllétől, az idegenektől és a vonattal utazástól.

1989.11.9.-én, csütörtökön, az újságból szereztünk tudomást Bruno Gröningről.

Azonnal felhívtam az újságban megadott közösségi vezetőt, és kértem egy bevezetési időpontot. 1989.11.13.-ában, egy hétfői napban állapodtunk meg.

Már az első telefonbeszélgetésünk után – ez még a bevezetés előtt volt - elkezdtünk a közösségvezető tanácsa szerint ráhangolódni a Heilstromra – és ekkor olyan nagyszerű dolgok történtek, amiket nem tudok az eszemmel felfogni.

1989.11.11.-én Susanne jobb könyökében erős, égető fájdalmat érzett, ezt követően elmúlt a teniszkönyök, amelyben 13 év óta szenvedett. Azóta a jobb karját is szabadon tudja mozgatni, és amit évekig nem tudott megtenni, most fel tudja emelni a feje fölé. Ezt Susanne maga vette észre és mondta el nekem.

Susanne ezenkívül sokkal biztosabban tudta használni a kezét, kezei egyre több erőt kaptak, megerősödtek. Ujjait már nem tudta hátrahajlítani, csuklója feszes és erős lett. A kézfogása, ami korábban mindig lanyha volt, mert hiányzott belőle az erő, hogy megszorítsa a kezet, - most erős lett, „fáj nekem“ - mondta. Kezeit újra és teljes mértékben tudja használni: már nem okoz nehézséget, hogy szalagot kössön. Még a cipőfűzőjét is szorosra köti.

A kezek bénulása és a jobb kar görcse egyszerűen elmúlt. Az ágynemű váltásánál a kis gombokat minden nehézség nélkül tudja ki- és begombolni, ami korábban elképzelhetetlen volt. Képes a húst jobb kezével vágni, az étkezésnél az evőeszközt rendesen tartani, még a kutyákat is tudja a sétáltatásnál a porázon tartani.

Már nem lép fel több görcs. A villamoson vagy a vonaton nehézség nélkül száll be és ki, fel tudja húzni magát a fogódzókon.

Még krumplit is tud hámozni – ezt először egyáltalán fel sem tudtam fogni! Míg korábban egyetlen krumplit sem tudott meghámozni, nem sokkal ezelőtt az ebédhez egy egész lábossal meghámozott.

Az írásnál nincsenek nehézségei. A ceruza szilárdan megmarad a kezében. Sort sor után, oldalt oldal után ír anélkül, hogy gyengeségből vagy a kezében keletkező görcs miatt abba kellene hagynia.

Mindez már a bevezetés előtt megtörtént - mi csak a gyógyerőre hangolódunk rá.

A bevezetésnél Susannenak érzéketlenné vált az arca, és erős fájdalmakat érzett mindkét lábában és lábfejében. Azután megfájdult a feje. Tudtunk hinni abban, hogy ezek a fájdalmak a Regelung fájdalmai, és a gyógyuláshoz vezetnek.

A következő napon elémmelt és azt mondta: „Anyu, nézd mit tudok!“ Felemelte jobb lábát, megfogta lábfejét és a bal csípőhajlatához vitte. Lába teljesen mozgatható volt, és akadálytalanul fel tudta emelni magasra a lábát, amit korábban legfeljebb csak 30 cm-re tudott. A bal lábát is fel tudta emelni, amit azelőtt csak 50 cm-re sikerült felemelnie. Rendesen tudott járni és még ma is rendesen jár, azaz simán, gördülékenyen.

Azóta már nem ficamodott ki a csípője, bármilyen mozgást véghez tud vinni, be tud szállni a fürdőkádba, a jobb lábát csípőben úgy forgatja, ahogy akarja. Habár azelőtt egy ilyen mozdulatnál a csípője már rég kiugrott volna, most nem történik ilyesmi. A csípőből történő mozgások a korábbiakkal összehasonlítva most teljesen fájdalommentesek.

A bevezetés után egy nappal erős fájdalmai voltak az egész testében, különösen a hátában. Hitt a Regelungokban, és nem sokkal később megállapítottuk, hogy kiegyenesedett, már nem volt hajlott a háta. Tudta forgatni a fejét, és az állát a vállá fölé tudta vinni. Azután megmértem: ténylegesen két centiméterrel magasabb lett.

Azután a lábában kezdődtek újra a Regelung-fájdalmak. Hittel és bizalommal Bruno Gröning szavaiban, kiállta a fájdalmakat, és amikor a Regelungok elmúltak, a hóban rendes lábnyomot hagyott, és nem egy folyamatos felületet. Régi cipői ma túl nagyok rá. Még hegyesorrú westerncsizmát is tud viselni, ami korábban túl szűk volt neki.

Az egyensúlyi zavarok egyszerűen elmúltak. Egy héttel azelőtt, mielőtt az újságból értesültünk Bruno Gröningről, a játszótéren át akart menni a gerendán. Meg kellett támasztanom és tartanom kellett, és a kívánsága az volt: „nagyon szeretném, ha ezt egyedül meg tudnám csinálni“.

Pontosan három nappal a bevezetés után ment át először egyedül a gerendán. Azóta elmúltak az egyensúlyi zavarok. Majdnem minden gyógyulása a bevezetés utáni első 24 órában következett be.

Susanne ma úgy jár, mint minden normális ember. Az utcán olyan gyerekjátékokat játszik, ahol futni, szaladgálni kell, s ezeket azelőtt csak látásból ismerte. Míg korábban fogyatékosága miatt félrehúzódott, és a gyerekek a járása miatt még ki is gúnyolták, most minden játékban részt tud venni, és a gyerekek befogadják. Még fel is tűnt a faluban, hogy most egészen másképpen mozog.

A benuulás is elmúlt a lábából! Korábban a gyaloglást egy órai járás után a lábában való gyengeség miatt fel kellett adnia, ma négy és fél órát tud menni, még hegynek felfelé is.

Újságokat hord ki, ami korábban elképzelhetetlen lett volna, elintézi nekünk a bevásárlást, sőt a szomszédoknak is. A legtöbbet kerékpáron intézi el. A nagy bevásárlásokra van egy utánfutója. Viszi és szállítja a szódavizes ládákat. 1990 Karácsonyán egy 1,80 méteres, nagy kaukázusi fenyővel jött haza. Majdnem elakadt a szavam.

Korábban a fizikai munkáknál teljesen magamra voltam utalva, mert rá ebből a szempontból egyáltalán nem lehetett számítani. Ma úgy lát neki a munkának, mint egy egészséges, fiatal ember.

Kb. egy évvel a bevezetés után történt még valami, amin mindketten elcsodálkoztunk. Susanne a bevásárlásnál azon kapta magát, hogy az áraknak, amiket összeadtak, utána tudott számolni, amire korábban nem volt képes. Most vett magának egy negyedik osztályos számtankönyvet, és meglepődve vette észre, hogy egyszerűen tud fejben kivonni, összeadni és osztani, annak ellenére, hogy korábban nem jutott túl a szorzáson.

2. November 19.-én, az első közösségi óra alatt Susanne kigyógyult ideges gyomor bajából. Az egész közösségi óra alatt, elejétől a végéig, állandóan böfögnie kellett. Azóta soha többé nem panaszkodott a gyomrára.

3. A félelmei is elmúltak. Sötétség, zivatar, vonattal utazás, egyedüllet már nem okoznak nehézséget neki. Még a halálfélelme is megszűnt. A félelmek biztonságnak és örömmel adták át helyüket, amiket nála azelőtt egyáltalán nem ismertem. Ez a rajzaiban is megmutatkozik: a korábbi egyszínű krix-kraxok színes, vidám képeknek adták át helyüket.

Susanne hisz és bízik Bruno Gröning szavaiban anélkül, hogy bármit kérdezne vagy bármiben is kételkedne. Számára ő él, és egy családtag.

Szívből köszönöm az Istenatyának és Bruno Gröningnek ezt a nagy eseményt.

Orvosi kommentár:

Az idegsejtek az idegszövet lényeges felépítő részei. Hosszú nyúlványokkal rendelkeznek, az idegszálakkal, amelyeken át vezetik az elektromos impulzusokat. Az idegsejtek nagy száma, amelyek nagyon komplikált hálózatban vannak összekötve egymással az agyban, garantálják az emberi akarat impulzusának az izomzatra történő átvitelét. Az idegeket, amelyek az elektromos gerjesztést továbbadják az agytól az izmoknak, az érzőidegekkel ellentétben motorikus idegeknek nevezik, amelyek a testi ingereket közlik az aggyal. A szándékos mozgásért felelős motorikus idegek esetében központi és periférikus motorikus idegeket lehet megkülönböztetni. A központi idegszálak a nagyagy kérgéből a nyúltagyon át a gerincvelőbe húzódnak, ahol az impulzusokat a megfelelő periférikus (a karokat és lábakat ellátó) motorikus idegeknek adják át. Ezek azután továbbítják az impulzust az izmoknak. Az ember minden mozdulatához fontos az izmok jól összehangolt együttműködése, amely az idegek nagy száma általi komplex irányítást feltételez. Ha az irányítás zavarmentesen működik, akkor az ember képes megalapozott munkafolyamatokat is magabiztosan elvégezni.

Az idegek, mivel rendkívül specializált sejtek, nagyon érzékenyek, és működésükben különösen függenek a kielégítő oxigénellátástól. Már rövid zavarok is jótétehetetlen károkhoz vezethetnek, amelyek a testben többé kevésbé meghatározott működési zavarokban vagy kiesésekben mutatkoznak meg. Ez Susanne Weidig esetében különösen világosan nyilvánul meg. A születése 1964.03.24.-én, hat héttel a várható időpont előtt következett be. Az újszülöttnél ödémát találtak, és azonnal lélegeztetni kellett. Azonkívül sárgasággal járó Rhesus-összeférhetetlenség miatt közvetlenül a születése után ki kellett a vérért cserélni. Ezenkívül szívkamra-válaszfali hibát állapítottak meg nála, és az első hetekben Susannet szondával táplálták, mert szoptatáskor bekékölt. Szívhibája miatt első életévében nem végezhetett gyógytornát. 1972-ben megoperálták a szívkamra-válaszfali problémával.

Nagyon valószínű, hogy már élete első napjaiban agykárosodás érte. Feltehető a csecsemőnek a terhesség alatti oxigénhiány miatti károsodása. A felcseperedő kislánynál egyre jobban kivehetővé vált a kora gyermekkorban szerzett rokkantság. 1977-ben, 13. életévében ez állt egy szakorvosi véleményben:

„Susanne Weidignél kora gyermekkori agykárosodás áll fenn, amelyet nagy valószínűséggel exogén (külső) tényezők idéztek elő. A vizsgálatoknál nem találtak olyan támpontot, ami örökölt zavarra utalt volna. Az agyfunkciónak ez a kora gyermekkori központi idegzavara többszörös fogyatékoságot okozott, amely majdnem minden motorikus testfunkció jelentékeny korlátozottságát [...] mutatja. Ezenkívül részben ugyanazon központi idegrendszeri zavarok által

okozott jelentékeny testtartás-gyengeség, valamint az ízületek túlhajlíthatósága áll fenn, amelyek ortopédiai beavatkozást tesznek szükségessé, nem csak a testtartás zavara, hanem a széles, bokasüllyedéssel járó lábfejek és a kétoldali lúdtalp miatt is.“

Az agykárosodás következményei csak igen korlátozott mértékben enyhíthetők, mivel az idegsejtek, mint erősen specializálódott sejtek, a mai orvostudomány ismeretei szerint nem képesek megújulni. Csupán intenzív gyógytornával lehet megkísérelni, hogy bizonyos kompenzációt elérjenek, abban a reményben, hogy az agy egyéb területei az elveszett vagy zavart funkcióknak legalább egy részét kiegyenlítik.

De Susanne Weidig esetében az évekig tartó gyógytornának és orvosi kezelésnek sem sikerült a károsodások lényeges enyhülését elérnie. 18 éves korában orvosi részről a károsodást így írták le:

„Infantilís cerebrálparesis jobboldali hangsúlyozott tetraparesis-sel (kora gyermekkori agykárosodás), bénulással mind a négy, de hangsúlyosan a jobboldali végtagokon.“

Ezenkívül a tanulási képesség korlátozottsága is fennállt. Susanne Weidignél a Közellátási hivatal 1983-ban a keresőképeség 100 %-os csökkentségét igazolta.

A bénulási tüneteken kívül - amelyek mindkét kar és láb gyengeségében nyilvánultak meg - az agykárosodás jobboldali hangsúlyozott görcsösség formájában nyilvánult meg, amely különösen Susanne jobb kezében volt fájdalmasan érezhető. Ez az izom feszültségének beteges felerősödése. Ez ahhoz vezethet, hogy az érintett izmok egy bizonyos helyzetben görcsbe merevednek, és csak óvatosan lehet őket feloldani. Az ok a periférikus motorikus idegek hiányzó gátlásában rejlik, a felülrendelt központok károsodásának következtében. A gyakran fellépő fájdalmas görcs Susanne Weidig számára veszélyes volt, mivel gyakran volt szüksége segítségre, hogy a megmerevedett ujjai görcsét feloldják.

Az agykárosodás ezenkívül még a finom mozgások súlyos zavarában is megmutatkozott. Az izommozgásoknak az ideg-impulzusok által finoman összehangolt koordinációja zavart volt. Így már az ágytakaró gombjának a kigombolása is, ami egy egészséges ember számára semmiség, számára szinte leküzdhetetlen akadállyá vált.

A hosszú éveken át őt kezelő ortopéd orvos 1983-ban egy orvosi leletben így jellemezte állapotát: „a jobb oldalon csapódó csípő gyanúja áll fenn“, „mindkét oldalon szétterülő és süllyedő lábfej“ és enyhe „lábujjhegyen állás“. Ezenkívül „az egyensúly megtartásának zavara miatt bekövetkezett“ különböző, gyakori zúzódásokat írta le benne.

A jellegzetes ízületi túlnyújthatóság, a hajlott háttal járó testtartás-gyengeség a lábdeformációkkal (bokasüllyedés és lúdtalp) együtt az izomzat alacsony fejlettségéről tanúskodnak, amit némely leletben le is írnak. Ez első pillantásra látszólag ellentmond a görcsös izomfeszültség leletének, de ilyesmi gyakran megfigyelhető olyan esetekben, amikor az agyat több helyen éri károsodás, és ez az alap-ganglionsejtek további károsodására enged következtetni. A koordinációs zavarokkal való összefüggés (orvosi lelet: kivehető statikus és dinamikus koordinációs zavarok), a kifejezett egyensúlyi zavar jobboldali esésre való hajlammal és a céltudatos mozgásoknál fellépő reszketés a neurológiai leletben a kisagy károsodására is utalnak.

Ez lehet, hogy inkább csak akadémiai szintű megkülönböztetés, de Susannenál minden bizonnyal visszafordíthatatlan agykárosodás állt fenn, amely őt orvosi szempontból visszavonhatatlanul a fogyatékosként leélendő életre ítélte. Az eddigi fejtegetések véleményem szerint világossá tették a fogyatékoság mértékét.

Egy pártatlan kolléga 1990 novemberében igazolta a rokkantságból való felgyógyulást, és 1990 végén egy másik kollégával együtt én magam is meggyőződhettem a gyógyulásról. Kívánságomra Susanne Weidig 1992 májusában utólagos ellenőrzésre jelent meg egy neurológiai szakorvosnál, aki a leletében befejezésül azt írta:

„Enyhe csökkent képesség áll fenn, de ezenkívül nincs semmiféle feltűnő neurológiai tünet.“

Néhány hónappal azelőtt egy ortopéd szakorvosnő a leletében a csípők enyhe görcse miatti „tipikus járásról“ és „enyhe bokasüllyedésről“ beszélt, anélkül, hogy a gyógyulás előtti jellegzetes lábdeformációkat és a jobb csípő mozgászavarát ki tudta volna mutatni.

A többszörös rokkantságnak a Heilstrom felvétele általi spontán gyógyulása orvosi szempontból felfoghatatlan. Itt olyasvalami történt, ami minden orvosi tapasztalattal ellenkezik, és amit csak csodának lehet tekinteni. Materialista világnézettel lehetetlenség felfogni, hogy a funkciók, amelyeket egy évtizedek óta károsodott agyszövet nem tudott ellátni, egyik pillanatról a másikra újból megvannak. Ezt alapjaiban csak akkor lehet megmagyarázni, ha az ember hajlandó felismerni, hogy ő több, mint a teste.

Érdekes megfigyelni, hogy a gyógyulás egy része a gyakran fellépő Regelungok nélkül következett be, míg a lábában, a lábfejében és a hátában lévő korlátozottságok csak a gyógyulást megelőző Regelung-fájdalmak után múltak el. De különösen az a tény döbrent meg, hogy a Heilstrom hatására nem csak a testi rokkantság tűnt el, hanem már rövidebbel a bevezetése után a tanulási képesség korlátozottsága is enyhült, és ez a képesség a mai napig is egyre javul.

Gyógyulás krónikus sokízületi gyulladásból

Dagmar de Meester beszámolója
34 éves
Kölni Közösség:

1988 elején léptek fel először fájdalmak a bokámban. Az ortopéd orvos, akit emiatt felkerestem, azt gyanította, hogy a fájdalmakat a cipőm (Espadrillos) okozza. Azt tanácsolta, hogy viseljek más cipőt, és a fájdalmak tényleg elmúltak.

Terhességem alatt, 1988 tavaszán újra fájdalmak léptek fel csukló- és térdízületeimben. A lábam különösen a hosszabb munkáknál fájt. Azonkívül a terhesség alatt sokat kellett feküdnöm. Szeptemberben kórházba kerültem, és gyakran az volt az érzésem, mintha az egész testem merev lenne. Ez odáig fokozódott, hogy éjjelente nem bírtam megfordulni az ágyban.

A terhesség után (szeptember vége) újra fájdalmak léptek fel a tarkómban, az ujj-, térd- és csuklóízületeimben.

Gyógyszereket írtak fel, először Diclofenacot 50mg-t, azután Protaxont, amelyből naponta három tablettát kellett bevennem. Ennek ellenére hét hetet kellett várnom, amíg egy kis javulást vettem észre.

A panaszok különösen reggelente, valamint esős időben voltak erősek, a fájdalom azután a nap folyamán alábbhagyott.

Novemberben hirtelen erősen bedagadt a lábam és ujjaim. Lehűtöttem őket, és másnap reggelre tényleg csökkent a duzzanat.

Ezentúl váltakoztak a fájások, olykor a lábamon, olykor a kezemen léptek fel, de a duzzadság megmaradt.

Az orvosok reumás betegséget (krónikus polyarthritist) állapítottak meg.

Aranykezelést kaptam. Mivel ez a kezelés erős mellékhatásokkal jár, kétszer lemondtam az időpontot. Azonnal be akartak utalni a kórházba három hétre, amit ugyancsak elutasítottam.

De állapotom egyre rosszabb lett:

1989 januárja óta már nem tudtam a kezemet kinyújtva letenni az asztalra, nem voltam képes dolgot megemelni, a mosott ruhát kitergetni vagy a függönyöket felakasztani, és nem bírtam lehajolni. Nagy fáradtságomba került kivenni valamit a konyhaszekrény alsó részéből, mert ehhez le kellett hajolnom, a lakást sem tudtam már kitakarítani. Hosszabb távon nehezemre esett a járás, gyorsan kimerültem, még a bevásárlás is túl nagy feladat lett számomra.

A könyökömön ezidőtájt daganatok képződtek. Februárban az orvosnő figyelmeztetett, hogy feltétlenül tennem kell valamit a reuma ellen, különben rövid időn belül nem leszek képes ellátni öt gyermekemet.

1989 április közepén az ujjaim, amelyek 1988 októbere óta meg voltak dagadva, hirtelen vékonyak lettek, és a munkámat jobban el tudtam végezni. Hirtelen újra sikerült kezemet kinyújtva az asztalra tenni. Egy, a szomszédasszonyomnál, Schmitz asszonynál tett látogatáskor megtudtam, hogy a férjével együtt 1989 április 9.-e óta ráhangolódott egy gyógyterápiára az érdekebben Bruno Gröning tanítása szerint. Nagyon meg voltam hatódva attól, hogy a gyógyító erő, a Heilstrom már azelőtt hatott rám, mielőtt hallottam volna róla, és az ujjzületeim dagadásának lelohadásához vezetett. Kértem egy bevezetést Bruno Gröning tanításába. Április 21.-én, a bevezetésen megtanultam, hogy hogyan vegyem fel saját magam a gyógyerőt, amit azóta rendszeresen meg is teszek.

Rövid idővel később váratlanul erős Regelungok álltak be. A kezeim és a lábam egészen vastagok és vörösek lettek, és égtek, mint a tűz. Alig tudtam menni, és a lábaimat szabályosan vonszoltam a padlón.

Májusban és júniusban olyan erősek voltak a Regelungok, hogy autót sem tudtam vezetni. Sem a gyújtást nem tudtam ráadni, sem a kuplungot nem tudtam lenyomni, a kormányzás is nagyon nehezemre esett. Ebben az időben nem tudtam kimozdulni a lakásból. A háztartást édesanyám látta el, ahogy tudta, és a gyerekeknek is be kellett segíteniük.

Ebben az időben sokat feküdtem és nagy szükségem volt alvásra. Csak nehezen tudtam elkészíteni az ételt a családomnak. Kétszeri nekifutásra volt szükségem, hogy egy fejes salátát elkészítsek. Közben pihennem kellett. A mosogatást sem tudtam egyszerre elintézni, hanem félbe kellett szakítanom. Minden erőmre szükségem volt, hogy ellássam a két legkisebb gyermekünket.

Júliusban azután folyamatosan javult a helyzet. Újra képes voltam ökölbe szorítani a kezemet, az ujjak 1989 áprilisa óta karcsúak maradtak, és fokozatosan visszatért az erő a kezembe. Újra tudom kormányozni az autót, és rá tudom adni a gyújtást. Amíg a gyújtás és a sebességváltás eleinte nagy fájdalmat okozott,

most újra fájdalommentesen tudok autót vezetni. A háztartásomban egyre több munkát tudtam újra magam elvégezni. Amíg a mosott ruhát először egy kis állványra tudtam csak felakasztani, most újra képes vagyok kötéltre teregetni.

Július óta a lábaim is egyre vékonyabbak lettek. A dagadás olyan erős volt, hogy alig tudtam bekapcsolni a Birkenstock-szandálomat. Időközben annyira visszafejlődött a duzzadás, hogy a cipőt újra normálisan be tudom kapcsolni.

Jobban ment a járás is. Már újra jártam sétálni a gyermekeimmel, és másfél órát tudtam megszakítás nélkül állva vasalni. Miután két hónapig egyáltalán nem mentem ki a házból, most újra elfogadtam egy meghívást.

A könyökömről eltűntek a daganatok. Újra ki tudom nyitni a tejesüvegeket, és ki tudom nyitni a konzerveket, amire korábban nem voltam képes.

Újra le is tudok hajolni. Fél év után először újra ki tudtam takarítani a lakást.

Időközben majdnem három év telt el. Továbbra is teljes erővel el tudok látni minden munkát a háztartásban, már nem lép fel reumás roham, továbbra sincs szükségem gyógyszerekre, és fájdalmak nélkül, erővel telten tudom ellátni öt gyermekemmel kapcsolatos anyai teendőimet.

Orvosi kommentár:

A krónikus polyarthrit is egy ismeretlen, feltehetően immunológiai okokra visszavezethető betegség, amely főképpen a periférikus ízületek gyulladásában nyilvánul meg. Az esetek többségében megfigyelhető a betegség szimmetrikus elhelyezkedése.

A krónikus gyulladásos folyamat hosszabb távon előrehaladott ízületi károsodáshoz vezet, amely a végső stádiumban az ízületek végleges megmerevedésében és roncsolódásában mutatkozhat meg. Az esetek kb. 70 %-ában a krónikus sokízületi gyulladás kezdetét harminc és hetven év közötti korban lehet megfigyelni, az asszonyok háromszor olyan gyakran betegednek meg benne, mint a férfiak.

De Meester asszonynál a reumás megbetegedés első jelei már harminc éves korától megmutatkoztak. Fájdalmas mozgáskorlátozottság lépett fel a megdagadt ujjízületekben (mindkét kéz proximal interphalangeal- és metakarpophalangeal ízületei) és a térdízületekben. Tipikus volt a betegség szimmetrikussága, mindkét térdízület és mindkét kéz ujjízületei érintve voltak. Így később még fellépett a lábujjak és a bokák fájdalma és gyulladásos duzzanata is. De Meester asszonynál tipikusan fennállt az ízületekben világosan kivehető reggeli merevség, amely a panaszokat különösen a nap kezdetén tette súlyossá.

A fájdalmak és a duzzanatok az érintett ízületek gyulladásának voltak a következményei.

1989 tavaszán a betegség előrehaladottságának világos jeleként a duzzadás és a fájdalmak mellett fellépett az ujjízületek kezdődő megmerevedése. De Meester asszony már nem tudta kezeit kinyújtva az asztalra tenni.

Ezenkívül a könyökök és a farkcsont táján reumás csomók keletkeztek. Ezek a reumás csomókként leírt szövettani elváltozások – ahogyan azt gyanítják – többek között a kis véredények gyulladása által keletkeznek (Vaskulitis). A kis csomókat a leggyakrabban a bőralatti szövetekben, a nyomáspontok felett, mint pl. a könyök, a fej hátsó része és a farkcsont felett lehet megfigyelni.

De Meester asszonynál a gyulladásgátló szerek szedése által a panaszoknak csak valamelyes enyhülését lehetett elérni anélkül, hogy a betegség előrehaladtát meg lehetett volna akadályozni. Így az orvosok 1989 elején aranysókkal való kezelést akartak neki adni abban a reményben, hogy ezáltal megszüntetik a betegség rohamait, vagy csökkentik azok gyakoriságát. Az aranysó a megbetegedettek egy részénél meg tudják akadályozni a betegség felerősödését, és így javulást tudnak elérni. Mellékhatásként felléphet a bőr és a száj nyálkahártyájának gyulladása (Dermatitis stomatitis), valamint vesekárosodások (Membranöse Glomerulonephritis), amelyek veseelégtelenséghez vezethetnek, továbbá csontvelőkárosodás (Aplastische Anämie, Agranulozystose vagy Thrombozytopenie) léphet fel.

De Meester asszony a súlyos mellékhatások valószínűsége miatt utasította el ezt a gyógykezelést, és vállalta a betegség további súlyosbodásának a kockázatát.

A kezelő belgyógyász 1989-ben a betegséget „súlyos lefolyású, ízületi daganatokkal és ízületi deformálódásokkal járó primér krónikus sokízületi gyulladás”-ként határozta meg.

Továbbá így nyilatkozott:

„Ennek a betegségnek a kimutatása alapos klinikai vizsgálat, valamint laboratóriumi vizsgálat alapján történt.”

Azt, hogy a gyulladatosan bedagadt ujjízületek 1989 áprilisában hirtelen lelohadtak - az addigi gyógyszeres kezelés megváltoztatása nélkül – véletlen és átmeneti enyhülésként meg tudnánk magyarázni, de a javulás világos időbeli összefüggése a Schmitz család Heilstromra való Einstellennel elgondolkodásra kellene, hogy késztesse. De Meester asszony a szomszédokkal való felvilágosító beszélgetés után felismerte ebben a jelenségben a gyógyító energia távolsági hatását, és kilátástalan helyzetében új reményt látott benne.

A Heilstrom felvétele után tipikusan Regelung-jelenségek mutatkoztak. A kívülálló először hajlamos lenne arra, hogy a gyógyerő fölvételének következményeként a testben jelentkező átállási reakcióban a betegség újbóli rohamát lássa, de a legkülönbözőbb betegségek gyógyulásánál újra meg újra ezeket a reakciókat lehet megfigyelni, amelyeket legtöbbször gyógyulás követ.

A további klinikai lefolyás önmagáért beszél. Miután de Meester asszony kiállta a kezdeti Regelung-jelenségeket, a panaszok további gyógyszerelés nélkül mind jobban visszavonultak. Ma már több, mint két éve, hogy De Meester asszony gyógyszerek és fájdalmak nélkül újra eleget tud tenni összes háziasszonyi kötelességének, és el tudja látni öt gyermekét. Röviddel ezelőtt a napi kötelességei mellett még négy órát vasalt állva, és aztán még az udvart és az utcát is kisperte anélkül, hogy bármilyen panaszt észlelt volna. Ilyesmi korábban lehetetlen lett volna.

Férje hatásosan igazolja a történeteket:

„Én, Raimund de Meester a következőket szeretném ezennel igazolni:

Az 1988-as évben feleségem megbetegedett reumában. Ez nála egészen erős formában lépett fel. Panaszkodott, hogy a fájdalmak napról napra erősödtek. Az ujjai megdagadtak, lábai és csuklói megvastagodtak, a könyökén valódi duzzanatok keletkeztek. Már nem tudta szabadon mozgatni a fejét, még a rágás is fájdalmat okozott neki.

Lehetlenné vált számára a háztartás ellátása. Hétközben anyósom jött el, a hétvégén én láttam el a háztartást, ahogy tudtam. Bár erős reumagyógyszert szedett, a fájdalmak egyre erősödtek.

Áprilisban került a Bruno Gröning Baráti Kör közösségébe. Elhagyta a gyógyszereket. Hónapról hónapra szemmel láthatóan jobban lett. Ma, majdnem három évvel a történetek után, újra teljesen egyedül látja el a háztartást. Ma ismét fájdalommentes és boldog.“

Bár a laborvizsgálat még magasabb értékű vérsüllyedést mutat, évek óta nem lépett fel újabb roham, ami egy kezdeti súlyos lefolyás esetében a gyógyerő hatása mellett szól. De Meester asszony számára másodlagos annak a jelentősége, hogy a betegség hirtelen megszűnésében orvosi részről láthatják a reumás megbetegedések olykor-olykor megfigyelhető „spontán átmeneti enyhülését“ is. Ő súlyos tehertől szabadult meg, és a gyógyulás sikere által másokba is bátorságot akar önteni, hogy higgyenek Isten gyógyító erejének mindenhatóságában.

Gyógyulás veleszületett bélbetegségből

Christel Schreiber beszámolója H.-ból
fia, Raimund (9) gyógyulásáról
Kasseli Közösség

Egy kemény év van mögöttünk, de mögöttünk van. Fiunk, Raimund 1983.09.22.-én született, és öt hónapig minden rendben volt, addig, amíg szoptattam. De azután elkezdődött: szemhéjai tele voltak vízzel, túl sok széklete volt, fehér és rossz szagú.

Az orvos nem tudta, hogy mi baja van, kórházba került. Ez 1984. március 12.-én történt. Megállapították, hogy fehérjehiánya van. Csak azt nem tudták, hogy mi által veszít fehérjét. Három hét után a vizsgálatok kimutatták, hogy Raimund beleiben a nyirok-erek elváltozása tapasztalható. Emiatt veszített fehérjét. De ami a legrosszabb volt, Raimund jóformán nem rendelkezett semmiféle immunanyaggal. Olyan kevés volt neki belőle, hogy az orvosok nem tudták, mitévők legyenek.

A kórházban közölték velem, hogy gyógyulásra nincs remény, és ez lesújtott engem. Azt mondták, hogy gyermekem soha sem fog tudni úgy játszani, mint a fivére. Ebbe bele kell törődnöm, és eszerint kell az életemet berendeznem.

Raimundot azután G.-be, az Egyetemi Klinikára helyezték át. Az Egyetemi Klinika professzora reményt keltett bennem, de a kérdésre, hogy „nem tudna-e gyermekem mégis meggyógyulni?“ félreérthetetlenül értésemre adta, hogy nem számolhatok gyógyulással, és hogy ahhoz, hogy életben maradjon, egész életében diétáznia kell majd. Ebbe nem tudtam és nem is akartam beletörődni, és csodában reménykedtem.

Egy ismerős, akinek leírtam a kétségbeesett helyzetemet, anélkül, hogy tudtam volna, hogy a Bruno Gröning Baráti Körben van, közösségből más barátokkal együtt einstellezett fiam és az én érdekemben.

És így minden másképp alakult, mint ahogy azt az orvosok megjósolták, minden jóra fordult.

A kisfiam állapota olyan csodálatosan javult, hogy egészséges gyermekem által meggyőzve, 1984 vége óta én is a Bruno Gröning Barátok közösségébe járok és einstellezek. Megtanultam, hogy hogyan kell kérni, és hogy hogyan hat Isten a Heilstrom által.

A gyermekem most már több, mint hét éve teljesen egészséges. Úgy játszik a fivérével, mint minden normális gyermek, és mindent eszik.

A diétát, amit Raimundnak egész életében be kellett volna tartania, 1984 májusa óta apránként normális koszttal helyettesítettem. 1984 vége óta normális étrenden él.

Az utólagos vizsgálatnál az azt követő években először elhallgattam az orvosok elől, hogy Raimund már nem diétázik. A fehérjeértékek és az immunanyagok értéke ennek dacára tovább emelkedett, és a normális tartományban maradt. Amikor összeszedtem a bátorságomat, hogy megmondjam az orvosoknak, hogy már régen nem tartom be a diétát, nem tudták felfogni, hogy Raimund minden jóslatuk ellenére most teljesen egészséges.

Nem lehet szavakba foglalni, hogy férjem és én milyen hálásak vagyunk ezért a nagy ajándékért. Raimund mindig sápadt volt, úgy nézett ki, mint a meszelt fal. A szemei fénytelenek voltak. És most sugárzik, piros az arca, és semmiben sem marad el a fivére mögött.

Orvosi kommentár:

Raimund Schreibernél életének 6. hónapjában a vékonybélből vett szövetszövetminta alapján az „Intestinalis lymphangiectáze“ diagnózisát állapították meg. Ezt a betegséget a bélben át történő jellegzetes fehérjevesztés, a vér fehérjeshintjének csökkenése, a szövetekben lévő vízlerakódások (ödéma), a lymphociták és a vérben levő immunglobulinok (fehérjeanyagok, amelyek a fertőzések elleni védelemben illetékesek) csökkenése jellemzik. Ennek a bélben levő nyirokrendszer veleszületett rendellenessége az oka. Azt gyanítják, hogy a hypoplasztikus (túl kicsi) bélnyirokerek megnehezítik a nyirok átáramlását, és a bél nyirokrendszerében nyomásnövekedéshez vezetnek. Ez másrésztől a vékonybél egész területén kitágult nyirokerekhez vezethet. A nyomásnövekedés következtében könnyen a nyirokerek kilyukadására kerülhet sor, és a fehérjében nagyon gazdag nyirokfolyadék a bélbe való kiáramlására.

Ennek következtében a vérben lecsökken a fehérjeshint, és a test szöveteiben vízlerakódások lépnek fel (ödémák). Raimundnál szemhéj-ödéma, kezén, lábfejen enyhe ödéma és a has feldagadása (Aszites) lépett fel. Ezenkívül ennél a megbetegedésnél a széklet a nagy fehérjemennyiség miatt világos és rossz szagú, amint azt Schreiber asszony Raimundnál is megfigyelte. Az 1984 márciusi laborértékek világosan kimutatják, hogy a gyermek ezen betegség következtében milyen veszélyes állapotba került: Az összfehérje 2,6 g/dl-lel (a normál érték 5,6-7,4 g/dl) rendkívül alacsony volt, az immunglobulin G (IgG) 34,1 mg/dl-lel ugyancsak kevés volt. (a normál érték 190-860 mg/dl).

Egy kiegészítő speciális teszt - aminek a segítségével a bélen keresztül vesztett testi fehérjének a mennyiségét lehet megállapítani – még jelentősebbnek mutatja a károsodás mértékét. Mint ahogy az Raimundnak G.-ben az Egyetemi Klinikán, a kórházi tartózkodása után, 1984. május.6.-án kiadott zárójelentéséből kitűnik, a Chrom-51-Albumin-tesztben ki tudták mutatni, hogy Raimund az intravénásan beadott Chrom-51-el megjelölt Albumin 52 %-át vesztette el mindössze négy napon belül. A normál érték 1 % alatt van! Raimund terápia nélkül, a bélben lezajló további fehérjevesztés következtében hamarosan nem lett volna már életképes. A gyermeknek a kórházi tartózkodás alatt infúziókkal fehérjét juttattak a szervezetébe, de hosszútávon az egyedüli gyógykezelést csak egy speciális diéta jelentheti. A normális táplálékban előforduló hosszúláncú zsírok a bél nyirokrendszerén át eltávoznak, és ebben a veleszületett zavar által megváltozott rendszerben jelentős részük van a nyomásnövekedésben. Egy speciális diétánál, amely mindekelelt csak közepes vagy rövidláncú zsírokat tartalmaz, amelyek közvetlenül a nyirokrendszer megkerülésével a nyálkahártyán át kerülnek a vérbe, a megduzzadt nyirokerek nagy mértékben tehermentesítődnek, nem pattannak el olyan könnyen, és így abbamarad a fehérjedús nyirokfolyadék nagy mennyiségben való elvesztése a bélben. Ezt a diétát egész életen át feltétlenül folytatni kell, mert ez nem vezet gyógyuláshoz, csak a tüneteket szünteti meg. De ha a beteg újra normálisan táplálkozna, hosszúláncú zsírokkal, akkor a veleszületett elváltozások újra érvényesülnének, a nyirokérrendszerben fellépő újbóli nyomásnövekedés, az erek szétszakadása és az abból következő fehérjevesztéségek lennének a következményei. Fehérjehiány okozta ödéma és fehérjében gazdag széklet lenne a diéta hiányának a csalhatatlan jele, és a diéta elhagyása elkerülhetetlenül a beteg halálához vezetne.

A speciális diéta keretein belül tilos az alábbiak fogyasztása:

Minden állati és növényi zsír, szokványos és zsírtalanított tej, tejföl, tejszín, joghurt, vaj, sajt, (kivételek a sovány túró), szalonna, zsíros felvágottak, tojássárgája, minden zsíros hús, minden zsíros halfajta, minden olaj- és margarinfajta, avocado, mogyoró, dió, mandula.

Megengedettek:

MCT-olaj (közepes-láncú olaj), MCT-margarinok, sovány tej 5 % MCT-olajjal. (MCT vagy MKT is a közepes láncú zsírokat jelenti.) Minden gyümölcs és zöldség (a fentieket kivéve), tojásfehérje, sovány túró, sovány hús- és halfélék.

Olyan egyszerű ezeket a korlátozásokat megfogalmazni. Az ember aztán továbbgondolhatja, hogy mit is jelent ez valójában, ha életben akar maradni, ha egész életében ilyen módon kell táplálkoznia.

Ahogy azt Christel Schreiber megtudta, 1984 április eleje óta a Bruno Gröning barátok az ő tudta nélkül ráhangolódtak Raimund érdekében a Heilstromra.

Másrészt Schreiber asszony 14 nappal az Egyetemi Klinikáról való hazaengedés után a diétát fokozatosan abbahagyta anélkül, hogy az orvossal megbeszélte volna azt, és gyermekének, aki már nem mutatta a betegség tüneteit, olyan táplálékokat adott, amelyek a diéta szerint szigorúan tilosak voltak. Mivel Raimund az orvosi előrejelzés ellenére jól viselte a normális étrendet, 1984 vége óta újra teljesen normálisan táplálta őt, mindenesetre anélkül, hogy ezt a rendszeres ellenőrzéseknél az orvosoknak megemlítette volna. Mivel kivétel nélkül betartott minden utóvizsgálati időpontot, majdnem két évig jól nyomomonkövethető a vér fehérjéértékének és az immunglobulinok értékének az alakulása.

Raimund 1984. márc.12 – ápr.5.-ig volt K.-ban kórházban, és onnan a G.-beli Egyetemi Klinikára utalták át, ahol 1984. ápr. 27.-ig kezelték fekvőbetegként. Az első járóbeteg-ellenőrzés 1984. június 8.-án történt. Azután 1984. október 19.-én, november 28.-án, 1985. február 20.-án, június 27.-én, nov. 25.-én és 1987. jan.29.-én.

1984 áprilisában Schreiber asszony ismerőse a gyógyulást kérve einstellezett Raimund érdekében. Orvosilag a fehérje- és immunértékek kezdeti emelkedését azok kórházbéli pótlásával és a szigorú diéta következményeként a hiányzó veszteséggel lehet magyarázni. Csakhogy 1984 április végén, a kórházból való elbocsátás után az azt követő járóbeteg-ellenőrzéseknél újra fel kellett volna lépnie a vérben levő fehérjék koncentrációja csökkenésének, mivel a normális táplálkozás által a nyirokérrendszer morfológiai elváltozásainak újra meg kellett volna mutatkozniuk. De a fehérjeérték az 1987-ben elvégzett utolsó ellenőrzésig a normális tartományban maradt. 1987.jan. 29.-én több, mint két év után, diéta nélkül normális összfehérje-érték volt kimutatható, 7,4 g/dl (normális 5,6-7,4 g/dl) jelentéktelen Elektrophorézis-értéknél (72 % Albumin) és normális immunglobulin-értéknél (IgG 642mg/dl). A kezelőorvos, G. Professzor 1984. június 5.-én még orvosi igazolást állított ki az adóhatóság számára:

„A fentnevezett gyermek olyan betegségben szenved, amely miatt [...] egész életén át diétáznia kell. Mivel ez a táplálkozás jelentősen több költséggel jár, mint a normális étrend, ezért ez a gyermek szüleinek komoly anyagi megterhelést jelent.“

Az utolsó járóbeteg-ellenőrzésnél, 1987 januárjában, tekintettel a váratlan lefolyásra, ezt írta az utókezelő gyermekorvosnak K.-ban:

„A diéta nem következetes betartása nem vezetett immunglobulin- vagy lymphocitavesztéshez. Természetesen most nagyon érdekes lenne még egyszer újra megnézni a bél nyálkahártyáját.“

Raimundnál a mai napig (1993) nem léptek fel újra panaszok, ez kétségtelen bizonyítéka annak, hogy a gyermek gyógyulása tartós.

Gyógyulás nagyothallásból

Jürgen Böhlendorf (53) beszámolója
Hamburgi Közösség

A bal fülemre legalább öt év óta nagyot hallottam, ami csak apránként tűnt fel nekem. A mindennapi életben gyakran előfordult, hogy valaki megszólított, és én csak többszöri megszólításra reagáltam. A közös TV-nézésnél nem értettem, hogy mit mondanak, és kérem kellett, hogy hangosítsák fel a készüléket. Menyasszonyom, akit négy és fél évvel ezelőtt ismertem meg, gyakran figyelmeztetett, hogy menjek el végre egy fül-orr-gégészhez.

Amikor azután 1991 májusában végre elmentem a fül-orr-gégészhez, hogy hallásvizsgálatot csináltassak, az eredmény egyértelmű volt. A diagnózis így szólt: halláskiesés velejáró nagyothallással a baloldalon. Az orvos szó szerint ezt mondta:

„Ha Önnek csak ez az egy füle lenne, akkor aztán benne lenne a pácban. A következő látogatásánál majd beszélünk a nagyothallókészülékről.“

Egy barátnőmtől megtudtam, hogy hallott valamit, amitől meggyógyulhatnék. Felhívta figyelmemet a Bruno Gröning Baráti Körre. Kíváncsiságom nem hagyott nyugton, és így 1991. augusztus 7.-én elmentem, hogy bevezessenek Bruno Gröning tanításába.

A bevezetést követő időszakban, szabadságomat nem számítva, rendszeresen látogattam a közösségi órákat. A bevezetés óta egész testemben éreztem az áramot.

A hallóképességem először ugyanolyan volt, mint a bevezetés előtt. Gyakorlatilag leadtam a fülproblémámat, és azt gondoltam: „Ezek most Regelungok.“

Kb. 2 hónappal később, miközben az autópályán vezettem az autót, negyedórán belül többször is hangos ropogást hallottam a bal fülemben, amit ugyancsak Regelungnak tekintettem.

Néhány héttel azután, úgy november elején, egy nap egy ügyfélnél ültem, és várakoznom kellett. Hirtelen hangot hallottam magamban:

„Jürgen, ezt a bal füleddel is hallod.“

Befogtam a bal fületem, hogy halljam. Azután váltottam, és a jobb fületem fogtam be, hogy össze tudjam hasonlítani, amit hallok. A zene nagyon halk volt, de mindkét fülemmel egyforma hangosan hallottam!

A meglepetéstől egy párszor még letakartam az egyik, majd a másik fületem - és az eredmény mindig ugyanaz volt. A zenét mindkét fülemmel egyformán hallottam!

Kézhezkaptam az orvosi bizonyítványt. Újra megvizsgáltattam magam, és az orvos igazolta nekem az újonnan visszanyert tökéletes hallóképességet.

Teljes szívből köszönöm Istennek és Bruno Gröningnek.

Orvosi kommentár:

A fülkagyló által felfogott hang a külső hallójáraton keresztül a dobhártyához érkezik. A hangnyomás hatására a dobhártya beremeg. A dobhártya mozgása a középfülben a hallócsontok segítségével az úgynevezett kengyelre vivődik át, amelynek mozgása a belsőfül folyadékának térfogateltolódásához vezet. Ezáltal a csigaformában felépített belső fülön áthúzódó membrán (Basilarmembran) a beérkező hanghullámok frekvenciájának megfelelően megmozdul, amely aztán bizonyos érzékelő sejtek ingerléséhez vezet, amelyek a hallóideggel állnak kapcsolatban.

Megkülönböztetjük a hangvezető- és a hangérzékelő-nagyothallást. A hangvezető-nagyothallás oka a hallójáratban vagy a középfülben van, míg a hangérzékelő-nagyothallásnál a belső fül vagy a hallóideg károsodása áll fenn.

Böhlendorf úrnak kifejezetten belsőfül nagyothallása volt (hangérzékelő-nagyothallás) a bal fülében, amelyet orvosi részről a kórelőzményben halláski-esésre vezettek vissza. Az általa leírt hallásvesztést hatásosan dokumentálja a fül-orr- gégész szakorvosának, Dr J.-nek a hallásküszöb-audiometriája 1991. május 21.-én:

„A hallási küszöb baloldalt a mély frekvenciákban 1000Hz-ig 35 dB hallásvesztéségnél volt, és 8000 Hz-ig 80-90 dB hallásvesztésre csökkent le.“

Ezenfelül a jobb oldalon is kimutattak belsőfül-nagyothallást, mégha jóval kisebb mértékben is:

„... jobboldalt 3000 Hz-től 50-60 dB hallásvesztésre csökkent“

Hallóképessége észrevehető károsodása környezetének is feltűnt.

Uta Thielke U.-ból eskü alatt megerősíti:

„Jürgen Böhlendorf urat kb négy és fél évvel ezelőtt ismertem meg, és akkoriban gyorsan megállapítottam, hogy nyilvánvalóan erős nagyothallásban szenved, amit abból lehetett észrevenni, hogy ha megszólították, először egyáltalán nem reagált, csak ismételt megszólításnál.

Ez állandóan így volt, a legkülönbözőbb helyzetekben, különösen, ha a bal oldalán ültem. Megkért engem és másokat is, hogy beszéljünk hangosan, a TV-t és zenehallgatás közben a hangszórókat állandóan nagyon hangosra állította be.

Kb. 1991 októberében és novemberében ezek a fent nevezett problémák megszűntek. Böhlendorf úr azóta teljesen normálisan reagál a hangokra.“

A Heilstrom hatását világosan fel lehet ismerni a megfelelő hallásküszöb audiometriájában, amelyet Jürgen Böhlendorf a gyógyulása után csináltatott. Két fül-orr- gégeész szakorvost keresett fel. Dr J. H.-ból a hallóképesség észrevehető javulását igazolta, és Dr L. H.-ból igazolta a páciens korának megfelelő normális hallóképességet:

„Az 1992. március 04.-i hallásküszöb-audiometriában a belsőfül teljesítménye mindkét oldalon 3 kHz-ig 10 dB, azután csökkenés jobboldalt 30 dB-re 6 kHz-nél, és baloldalt 40 dB-re 6 kHz-nél.“

Amíg a bal fül hallóképessége annyira csökkent volt, hogy Böhlendorf úr a beszédhang tartományban csak hangos beszédet tudott észlelni, most a suttoágást is meghallja.

Tüdőasztmából és allergiákból való gyógyulás

Anne-Marie Schwabe (51) beszámolója,
Braunschweigi Közösség

1. A 80-as évek közepe óta hörghurutban szenvedtem, amely legtöbbször ősszel vagy tavasszal annyira súlyosbodott, hogy több napig csak üve tudtam aludni, hogy elég levegőt kapjak. 1989 kezdetén azután jött az első asztmarohamom. Az azt követő időben légszomjam mindig akkor volt különösen erős, ha kutyákkal kerültem kapcsolatba, amit lehetőség szerint igyekeztem elkerülni. De a következő hónapokban megerőltető testmozgás után hamar észrevettem, hogy hol a határ. 1990-ben 13-15 lépcsőfok után meg kellett állnom a légszomj miatt, s csak azután tovább tudtam menni.

Tüdőorvosom 1989 márciusában felírt egy gyógyszert a légszomj ellen, amely enyhülést hozott, de 1989 őszén kiegészítésként már sprayre is volt szükségem, amit mindig akkor használtam, ha a légszomj fellépett nálam. Ez sokat segített rajtam.

1990 tavaszán, egy kerékpártúrán levegőhiány miatt többször is meg kellett állnom - azóta nem nyúltam egyetlen kerékpárhoz sem. A légszomjamon kívül, megerőltetésnél minden külső ok nélkül légzési panaszok léptek fel, éjjelente hétszer ébredtem fel a légszomj miatt. A köd és az autók kipufogógázai tovább súlyosbították a panaszokat.

Az asztmarohamoknál sípoló tüdővel kellett levegő után kapkodnom, és erős köhögés fogott el. A rohamokat kínzó, fulladásos érzés kísérte, akut légszomj miatt kétszer kellett kórházba beutalniuk.

1990 augusztusában bekerültem egy szanatóriumi klinikára. Mivel a panaszok az 1990-es év folyamán súlyosbodtak, ott megduplázták a gyógyszereket, légzőgyakorlatokat kaptam és inhalálnom kellett. A megemelt dózis állapotom javulásához vezetett. A légszomj alábbhagyott, és már csak napi egy-két alkalommal lépett fel. Éjjelente már csak egyszer ébresztett fel a légszomj, néha át is tudtam aludni az éjszakát. Egyedül 1990 őszén volt a ködös idő miatt újra erősebb légszomjam. De néha azon tűnődtem, hogy vajon meddig tartható ez anélkül, hogy a gyógyszerek mennyiségét újra emelni kellene.

2. 1976 óta szénanáthában szenvedtem, és minden nyáron szénanátha elleni tablettákat, Hismanal-t kellett szednem. Azok segítettek rajtam.

A tünetek május elejétől augusztus végéig jelentkeztek, szemeim bevörösödtek, viszkettek, égtek és folyt az orrom. Ha egy virágzó mezőn mentem át tabletták bevétele nélkül, szemeim teljesen bedagadtak. 1990 szeptemberében a szanatóriumi klinikán elvégeztek egy tesztet, amelyből kiderült, hogy a fűfélék virágorára, négy gabonafajtára és majdnem minden fafajtára, valamint atkákra és porra voltam allergiás.

Egy apróhirdetésben figyeltem fel a Bruno Gröning Baráti Körrre. 1990 december 15.-én vezettek be Bruno Gröning tanításába, miután kb. egy héttel azelőtt telefonon egy rövid bevezetést kaptam.

1. Az asztma azonnal elmúlt. A bevezetés alatt gondolatban választóvonalat húztam az eddigi és a jövőbeni életem között, és belsőleg megváltam minden nehézségtől. Már egyáltalán nem gondoltam az asztmára. Ezért is volt az, hogy eleinte fel sem tűnt, hogy a rohamok és a panaszok a bevezetés óta már egyáltalán nem léptek fel többé.

Nemrég részt vettem egy közösségi órán, és ahol az órát tartották, belebotlottam a család kutájába. A régi dolgok emléke fel akart támadni bennem, de én azt mondtam magamnak: „Ezt nem fogadom el.“ Odamentem a kutájához, és megsimogattam. A következő óra alatt a kutya ráadásul olyan helyen ült, hogy állandóan éreztem a kutyaszagot. Korábban éppen ez volt az, amit nem viseltem el. Ezen az estén semmi sem történt. Éjjel volt két köhögőrohamom. Ekkor ki tudtam valamit köhögni. Ez volt az összes Regelung. Azóta, mind a mai napig teljesen panaszmentes vagyok. Se lépcsőzéskor, se ködben vagy kutyákkal való találkozásakor nem lépnek fel a korábbi panaszok. Már nincs szükségem gyógyszerre. Sőt, vettem magamnak egy holland kerékpárt is, és még az emelkedőkkel is nehézségek nélkül meg tudok birkózni.

2. A bevezetésem után az első nyár örömeit azonnal szénanátha nélkül tudtam élvezni. 1992-ben sem mutatkoztak már panaszok. Mindennemű Regelung nélkül megszabadultam az évekig tartó szénanáthától.

Orvosi kommentár:

Az asztma a légutak megbetegedése, amelyet a hörgők számos kiváltó okra való reagálása jellemez. Legtöbbször rohamként fellépő légszomjra kerül sor, amely ziháló lélegzéssel, köhögési rohamokkal és legtöbbször sűrű váladékkal jár. A tipikus asztmaroham nagyon gyakran a légutak allergiáján alapul, amelyet

különösen a fák, füvek, gyógyfüvek virágpora, gombák spórái, háztartási poratkák, tollak és állatszőrök váltanak ki. Emellett megkülönböztetnek még egy ú.n. inger-asztmát, amelyet egy aspecifikus ingerlés (hőmérsékletváltozás, köd, kipufogógázok és sok más) vált ki. Fertőzés következtében ugyancsak jelentkezhetnek asztmás panaszok. A megerőltetés által kiváltott asztmát testi megerőltetés következtében ziháló, felgyorsult légzés okozza, és a légszomj gyakran lelki terhelésen is alapul, ilyenkor pszichogén asztmáról beszélünk. A legtöbb esetben azonban az asztma vegyes típusát figyelhetjük meg. A tüdőasztma esetében a légszomjat a hörgők izomgörcs következtében fellépő nagyfokú beszűkülése váltja ki, súlyosabb esetben ehhez nyálkahártya-duzzadás és sűrű váladékképződés járul. Az asztmás megbetegedés előrehaladtával gyakran súlyosbodást lehet megfigyelni. Kezdetben csak könnyű légszomj és ritka rohamok jelentkeznek, de ezek idővel súlyos, részben életveszélyes asztmás panaszokhoz is vezethetnek, amelyek kórházi kezelést tesznek szükségessé.

Asztmarohamnál a légszomj okától függően specifikusan ható gyógyszerek is állnak rendelkezésre, amelyek sok embernek az egyetlen lehetőséget jelentik a túlélésre. Az úgynevezett Bronchospasmolytikumok, mint a Theophyllin és annak a származékai - az úgynevezett Beta-2-Sympathomimetikumok - lazítólag hatnak a hörgők izomzatára. Az Antiallergikumok megakadályozzák bizonyos testi anyagok kiválasztását, amelyek elősegítik a hörgők beszűkülését, és ezáltal segítenek enyhíteni az asztmás rohamokat. Különösen súlyos légszomj esetén kortizonkészítményeket vetnek be, amelyek a nyálkahártya duzzanatára lelohasztólag és gyulladásgátlóan hatnak. Az úgynevezett Sekretolytikumokat és Mukolytikumokat arra használják, hogy folyékonyabbá tegyék a fellépő sűrű váladékot, hogy azáltal könnyebben ki lehessen köhögni.

De mindezek a gyógyszerek csupán csak enyhíteni tudják a tüneteket, és naponta többször kell bevenni őket, mert a hatásuk korlátozott. Roham esetén gyakran kis porlasztókészülékkel, finoman elosztott aerosol formájában juttatják közvetlenül a szájba, de a legtöbb esetben kiegészítőként tablettákkal történő tartós gyógykezelés is kell alkalmazni. Az esetek többségében a beteg egész életén át gyógyszereszedésre szorul. Az adagolást a betegség folyamán sokszor jelentősen emelni kell. Aki tudja, hogy milyen kínzó tud lenni a légszomj, az fogalmat tud arról alkotni magának, hogy milyen nyomással nehezedik a beteg emberekre a szenvedés a hosszabb levegő után kapkodás és a következő rohamtól való állandó félelem miatt.

Schwabe asszony nál kevert típusú tüdőasztma állt fenn.

A kezelő tüdőszakorvos egy 1989.október 27.-én ambulánsan elvégzett tüdő-funkció-vizsgálat során

„a hörgők kivethető beszűkülésé-“ t, és „a tüdőhólyagocskák (alveolus) súlyos mértékű felfúvódása“-t állapította meg.

A betegség kialakulása világosan nyomonkövethető a növekvő mértékű gyógyszerzedésben. Kezdetben (1989 március) elegendő volt egy Beta-2-Sympathomimetikum (Spiropent, naponta 2x1 tabl.), hét hónap után ehhez még a Dosieraerosol Berotec-et kapta. 10 hónap elteltével, kórházi tartózkodása alatt a gyógyszereket megduplázták. Kiegészítőleg Theophyllinkészítményt (Euphyllong Retard-ot) kapott. (350mg Theophyllin 2x1 tabl) és Aerosolt (porlasztót) (Ditec), Beta-2-sympathomimetikumot, egy megelőzően ható antiallergikumot, amelyből 8 Hub-ot vett be naponta (8x fújt be naponta). Először ezzel a dózissal sikerült állapotát valamelyest javítani.

Az ehhez kapcsolódó, 14 év óta fennálló allergiás Rhinitis (szénanátha) jellegzetes módon az évszakoknak megfelelő tünetekben nyilvánult meg. Tavasszal és nyáron, a pollen-kiszabadulás idején Schwabe asszonynál évről évre felléptek a tipikus szénanátha-panaszok: heves tüszögő-rohamok, könnyező, viszkető szemek, és megnövekedett vizes váladék.

Specifikus antiallergikumok beadása által a tünetek enyhültek, ezenkívül az egyetlen lehetőség az allergiát kiváltó anyagok kerülése, amit viszont nehezen lehet megvalósítani, ha az ember, mint Schwabe asszony, házon kívül tevékenykedik. Az ezenkívül fennálló terápiás lehetőségeire, a „Hyposensibilierung“-ra Schwabe asszony esetében nem került sor.

Tabletták szedésével próbálta a tüneteket enyhíteni, ez azonban nem volt elegendő ahhoz, hogy a tavasszal minden évben újra fellépő kellemetlen panaszokat el tudta volna kerülni.

Bár az orvosi mindennapokban egyes esetekben megfigyelhető a hosszú évekig tartó szénanátha visszafejlődése, de véleményem szerint ebben az esetben, akár csak más beszámolóik esetében is, nem valószínű, hogy véletlen, spontán átmeneti enyhülésről lenne szó, mert egy egész sor olyan gyógyulási beszámoló áll rendelkezésemre, amelyekben a legkülönbözőbb allergiák a Heilstrom felvétele után részben spontán elmúltak.

Egy asztmás megbetegedés spontán gyógyulása abban a formában, ahogyan az Schwabe asszony esetében történt, számomra orvosi szemszögből nem magyarázható meg, mivel a lefolyás során a betegség súlyosbodásánál nem ismerhető fel jelentős pszichikai komponens. Egy megkérdezett kolléga, egy tüdőszakorvos, miután leírtam neki a betegség lefolyását, ennek az asztmának a gyógyítását majdhogynem kizártnak tartotta. Egy másik úgy vélte, hogy a páciensnek egy életen át tartó gyógyszerezésre kell berendezkednie.

Anne-Marie Schwabe kezelőorvosa 1992 májusában egy utólagos ellenőrzés során – miután Schwabe asszony már két évig gyógyszerek nélkül volt panaszmentes – a tüdőfunkció-vizsgálat során normális értékeket állapított meg, és orvosi leletét a következő szavakkal zárta:

„Szakterületem részéről nincs már többé szükség gyógykezelésre.“

Függelék

Bruno Gröning előadása (1957)

Kedves Barátaim!

Ha a most elhangzottakra igazán odafigyeltek, akkor pontosan tudják, miről is van szó. Egyszerűen Önökről van itt szó. Minden egyes emberről, a valóban igaz hitről. Az Istenbe vetett hitről van szó, amely csak akkor kezdődik, ha az ember magába száll, akkor megtudja, mire van szüksége, mi szükséges teste számára. Tudom, hogy a legtöbb ember nem, tulajdonképpen úgy kéne mondanom, szinte egy ember sem tudja magáról a valóságot. De ha mi, kedves Barátaim, ezt a tanítást, [...] pontosan követjük, akkor mindnyájan megismerhetjük az igazságot.

Természetesen az évszázadok folyamán az ember egészen mást, csupán emberi, világi tanítást követett. S ma már semmit sem tud magáról, a természetet, az istenit félreállította, földadta saját magát. Nem tartotta szükségesnek, hogy testének figyelmet szenteljen. Egyszerűen csak azt tette, amit saját magától helyesnek tartott, saját felfogása szerint.

Kedves Barátaim, egész röviden szeretnék bemutatkozni ezen a mikrofonon keresztül, nehogy ismét beleessenek egy másik tévhitbe. Ezt szeretném értésükre adni: Én nem tudok sokat, nem tudok mást, csak azt, amit az ember ma már nem tud, nem tudhat, mivel, ahogy az előbb említettem, mindent emberi szemszögből néz, számára minden emberi, és nem isteni. Kedves Barátaim, ez nagyon szomorú, minden egyes emberért kár. Nem találja többé az utat, [...] már nem tudja, mi az igazság. Az ember egyre jobban felszínessé vált, bűnbe esett anélkül, hogy tudná ezt, anélkül, hogy észrevenné, anélkül, hogy lelkiismerete megszólalna, vagyis már egyáltalán nem érez semmit.

Amit érez, az egyrészt a sok ellenmondás, de nem csak körülötte, hanem a testében is, és mindenki, Ön is, kedves Barátom, felteszi magának a kérdést, hogyan lehetséges ez?

Hogyan történhetett egyáltalán, hogy a rossz megtámadta a testét, és így valóban nem érzi jól magát. Észrevette, hogy teste nem engedelmeskedik, nem azt teszi, amit kéne, vagy akár úgy is mondhatjuk, hogy sztrájkol. Itt is, ott is fáj, itt is, ott is akadnak szervek, amelyek már nem működnek együtt, pedig a test egy egységes

mű. Nekünk embereknek le kell szűrnünk ebből azt a tanulságot, hogy Isten testünkbe adta a művét, amiből megismerhetjük, milyen nagy és hatalmas Isten!

De tudom, hogy sokan, Önök is, kedves Barátaim, még a legkevesebbet sem veszik észre. Egészen más az életfelfogásuk. Úgy éltek, ahogy az elődeiktől tanulták; akik megmutatták az utat, amelyen tovább kell menniük. Az emberek többé-kevésbé már csak a földi törvények után igazodnak, és ha lehetséges, mindent megtesznek, hogy azok szerint éljenek. De most nem szeretnék nagyon messzire menni, mert akkor nem értenének meg engem.

Most csak egyre szorítkozom, és az újra és újra csak az, hogy az ember szálljon végre magába és ismerje el, hogy ő isteni teremtmény, isteni lény, hogy Isten maga ajándékozta neki erre a földi életre ezt a testet! Ez azt jelenti, hogy Isten minket ide küldött, és hogy erről a csodálatos világról nem valamit, hanem valami bizonyosat akar mondani és megmutatni.

De mi már csak földhözköttünk vagyunk, földhözköttünk a testünk által, s itt van az első kötelességünk, az első feladatunk, hogy ennek az egyedülálló testnek figyelmet szenteljünk, és azt juttassuk számára, amit Isten elrendelt. És ha én most bizonyos hasonlatokkal élek, kedves Barátaim, akkor még jobban meg fognak érteni. De ezt azért is meg kell tennem, hogy megmutassam Önöknek, hogy először magukat kell megértsék, hogy ezáltal önmegismeréshez jussanak.

De ez csak akkor lehetséges, ha saját maguknak, jobban mondva saját testüknek figyelmet szentelnek, amelyben a gonosz fellépett, amely, ahogy Önök mondják, nincs rendben. Egy szót mondanak erre: beteg, itt vagy ott fellépett a betegség. Sőt, állítják, hogy ez a saját betegségük! Igen, Barátaim, talán az Önök részéről nézve igazuk lehet, de az igazi, valódi isteni oldalról nézve egészen téves. Mert a baj körülöttünk van, és az ember könnyen, nagyon könnyen magába fogadja azt, hacsak egyetlen egyszer is elfelejtkezik magáról, ha még mindig csak más emberre hallgat, akár szerzett már tapasztalatokat vagy sem, mert itt az életben az emberek között már csak úgy van, hogy a legtöbben csak a véleményüket adják tovább, nem a meggyőződésüket.

Tovább menve megállapíthatják, hogy mindig azt hajtogatják az emberek: „Igen, minden lehetőséget megpróbáltam!” Megpróbált az ember mindent, hogy felebarátját megszabadítsa a bajtól. Önök maguk is, kedves Barátaim, biztosan mindent megpróbáltak, hogy ettől a bajtól megszabaduljanak, és ha fölteszik a kérdést, mit mindent hozott ez? Nem kellene mindjárt ahhoz fordulniuk, akihez tartoznak, és ami Önökhöz tartozik, hogy testükben rend uralkodjék?

Nem kellene inkább azonnal a helyeset tenniük a kísérletezések helyett? Embertársaik véleménye után igazodnak, és kiteszik magukat a kísérletezéseknek, mert Önök, vagyis az ember maga a baj, a betegség. Átadják magukat a bajnak, ahelyett, hogy attól meg akarnának szabadulni, mivel a betegséget kezelik, mivel csak kísérleteznek, hogy megszabaduljanak tőle, de soha nem gondoltak arra, hogy az a kötelességük és tartoznak azzal, hogy magától a bajtól szabaduljanak meg.

Soha nem tette ezt az ember, mert mindig a kísérletezés útján maradt. Tény azonban, amit Önök is mondanának, hogy ez a sok kísérletezés csak bajt hozott, hogy a betegség nem tűnt el a testükből, hanem egyre inkább elterjedt abban, ezáltal teljesen tönkretéve, úgy, hogy ma már nem tudják teljes mértékben használni.

Tudom, sokan azt mondanák: „Igen, de én hiszek, imádkozom, [...]”. Vagyis egyszerűen, hívő ember vagyok!“ Azt is mondják: „Keresztény ember vagyok.“ Igen, kedves Barátaim, ahhoz sokkal több tartozik, sokkal több [...]! Ez azt jelenti először, [...], hogy azt tegyék, amit tenniük kell, úgy menjenek az úton, ahogy azt Isten meghatározta számunkra, vagyis, az Istentől meghatározott úton kell haladnunk, és hinnünk kell, hogy akkor a célunkat el is érjük. És nem csak azzal vizsgálni magukat, amikor azt mondják, hogy hiszen hisznek, hívő emberek [...]. Nem Barátaim, kevesebbet mondani, s helyette inkább cselekedni. Cselekedni azt jelenti, hogy most valóban megszívlelik a jót, mert a jó azt akarja, hogy felvegyék magukba.

De lehetőleg nem fogják elhinni, hogy a jót, a tisztán istenit fel tudják magukba venni, mindig csak a gonosszal foglalkoznak, mindig csak azzal foglalkoznak, ami sohasem a rend, hanem a rendetlenség. Ezt mind a mai napig megállapíthatták, megtapasztalhatták, és éppen ezért jöttek ma össze kedves Barátaim, hogy végre egyszer az igazságot hallják. De én még tovább megyek! Nemcsak azért, hogy az igazságot hallják, hanem azért is, hogy érezzék azt, hogy megtapasztalhassák azt a saját testükön.

De ez csak akkor történhet meg, ha testüknek több figyelmet szentelnek, azt követik, akit követniük kell, és hiszik, hogy a testükben is ismét felléphet a rend. Mégegyszer szeretném kihangsúlyozni, ez nem történik meg addig, addig nem, amíg a gonoszt le nem rázzák magukról, amíg a gonosszal nincs többé dolguk, vagyis a gonosznak, ennek a rendetlenségnek nem adják oda magukat, hanem egyszerűen úgy mennek az úton, ahogy azt Isten előírta minden embernek, minden élőlénynek.

S ha ezt teszi az ember, vagyis ha ezen az úton marad, hamarosan észreveszi, hogy egyre jobban érzi magát, egyre szabadabban, hogy ezután valóban életvidám, életigenlő ember. De itt, kedves Barátaim, ha valóban ezen az úton akarnak menni, nem szabad a gonosszal foglalkozniuk, nem szabad tovább abban élniük, sőt mindig visszaidézniük a rosszat, újra és újra kételkedni a jóban vagy éppen, mint ami könnyen megtörténhet, hogy olyan barátokkal voltak és vannak körülvéve, akik messzemenően nem a jót hordozzák magukban, a jóban, az isteniben nem hisznek. Hisz maguk is azt mondják: „Amit nem ismerek, abban nem hiszek, amit nem látok és nem érzek, az nem létezik számomra.“ Vagyis az ember egyszerűen hitetlen, s mások azt tanácsolják: „Igen, próbálkozz ezzel meg azzal, próbálj meg mindent! Vagy kipróbáltad-e már ezt, vagy azt? Kísérelj meg mindent!“

Nézzék Barátaim, már mindnyájukat letámadták a felebarátaik, a legközelebbi hozzátartozóik, mindegy ki, akár az apa, anya, a báty, a testvér, a nagynéni, a nagybácsi, tudom is én, ki mindenki. Vagy esetleg egy jó barát, egy jó szomszéd, vagy egy felfuvalkodott alak, aki azt hiszi, hogy már mindent tud, mert az életében már rengeteg mindennel kísérletezett, mindent kipróbált.

De hisz nem minden egyforma, vagyis nem mindenki van egyformán hangolva, és nem mindenki van ugyanazzal a jóval vagy rosszal körülvéve, az egyikben kevesebb van, a másokban több. De hagyjuk most a környezetet, gondoljunk az ittlétünkre, földi életünkre, gondoljunk testünkre, gondoljunk saját magunkra és akkor, kedves Barátaim, hamarosan önismerethez jutnak.

Mert ígéretet kell tenniük, és ehhez az ígérethez kell tartaniuk magukat! És ha megígérték, ehhez az ígérethez, az adott szavukhoz tartásuk magukat és mondják ezt: „Igen, akarom! Először meg akarok a gonosztól szabadulni, nem akarok a gonosszal közösködni. Most a jóval, az igazi istenivel akarok kapcsolatba lépni, úgy, hogy azután közvetlen kapcsolatom legyen Istennel.“

Tudom, hogy az ember nem tud semmit sem magáról. Ma már beszélnek testről, lélekről és szellemről, és mégis vannak emberek, akik nem hisznek a lélekben. Noha ugyanakkor azt mondják, hogy lelki problémáik vannak. De éppen ezért nem volt ismeretes Önök előtt, mert hiszen nem adták át magukat a jónak, mert hiszen egyáltalán nem azt tették, amit tenniük kellett volna, vagyis saját maguknak több figyelmet szentelni, magukon, magukban az igazságot keresni, mert az érzés, amit most megtapasztalnak, - maguk is azt mondják - ez egy olyan érzés, ami teljesen idegen, egészen furcsa érzés. De hamarosan megint visszaváltanak a gonoszra. És azután kísérleteket tesznek, hogy még csikar-e vagy pedig meg tudnak-e már egyet-mást tenni. Itt, kedves Barátaim, ez bizonyíték számomra, hogy azonnal követelni akarnak – nem, Barátaim, ez túl sok!

Ez nem mehet ilyen messzire! Önök csak azért einstelleznek, hogy fogadják, jobban mondva elnyerjék az igazi, isteni küldeményt. Hogy hogyan nyerik el ezt a küldeményt, azt maguk állapítják meg. De újra meg újra el kell mondanom, hogy csak akkor, amennyiben valódi figyelmet szentelnek testüknek, amennyiben megfigyelik, hogy mi történik benne, nem körülötte, hanem csak benne, a saját testükben. Amennyiben környezetük eltereli a figyelmüket, egyszerűen hunyják be a szemüket és ne kívánják, hogy most ez, vagy az az érzés legyen magukban. Nem, kedves Barátaim, ez nem így van! Hanem ha testüknek figyelmet szentelnek, akkor nem valamit, hanem valóban azt állapítják meg, ami a testükben megmutatkozik, amennyiben érzik azt. És azt végre egyszer igaznak kell elfogadniuk, azt meg is kell szívlelniük, és az az, amit én már megmondtam, hogy azt mondják: „Ez egy idegen, furcsa érzés számomra!“

Igen, furcsa, hogy ezt most másképp kell tenniük, ahogy azt eddig tették. Igen, kedves Barátaim, csak így lehetséges és nem másképpen! – Ma fel tudnék sorolni egyes eseteket, – ez azt jelenti, hogy egy bizonyos elesett emberről, aki a jót először maga körül, azután magában is elvesztette – és hogy hogyan nyerte újra vissza a jót.

Egy ember, aki a rossz által a saját testén észlelte, hogy semmi se jó, hanem hogy ezt mint bajt okozták neki, hogy felismerésre jusson, hogy a rossz csak a Gonoszhoz vezet és soha sem a jóhoz, Istenhez.

De itt, kedves Barátaim, ez minden esetben mindig ugyanaz, ha azt mondom, esetek százai, ezrei, amikor az embereket felebarátaik biztosan feladták, akik maguk mondták: „Mí minden lehetségest megpróbáltunk, hogy megszabadítsuk őket ettől a bajtól, de nem vagyunk képesek rá.“

Ez azt jelenti, hogy az egyik is, úgy mint a másik, mégis igazat mond, amikor nekik, mint másoknak is tudtára adta: „Itt mi nem tudunk segíteni.“

Nézzék, Barátaim, itt kezdődik el az igazság! Az ember minden lehetségest megpróbált, nem csak Önöket egyenként tekintve, nem, az az ember is, aki mellettük volt, vagy akiről azt hitték, hogy mégis tudna segíteni. De azután rájöttek erre, ha jó későn is!

De maradjunk ennél, még egyszer mondom, ha egyszer megtudták az igazságot, amikor felebarátjuk azt mondta: „Igen, itt nem tudok semmit tenni, mindent megpróbáltam, és ez egyszerűen“ – na igen, ahogyan az emberek mondják, – „ez gyógyíthatatlan, ez ellen még nincs gyógyszer, ez ellen még nem tudunk semmit sem tenni.“ Igen, azt hiszem, hogy Önök is itt tartanak! Nos, kedves Barátaim, itt kezdődik az igazság, itt magukba szálltak, azaz azok az emberek, akik a saját

testükön tapasztalták a gyógyulást. Itt pontosan tudták: „Engem feladtak a felebarátaim, a hozzátartozóim és mindazok, akik törődtek velem és aggódtak értem, és minden lehetségest megpróbáltak, és mégis ők maguk mondták azt: „Nem tudunk!““ Ahogyan az anya mondja: „Mindent kipróbáltam a gyermekemen“, ahogy a férj mondja: „Mindent megpróbáltam, hogy segíteni tudjak a feleségemnek.“ De ez mindig csak egy kísérlet volt! Így van ez a fivérnél nővérével kapcsolatban és fordítva, és ez így megy tovább. Igen, kedves Barátaim, itt az egyik nem tudott segíteni a másikon, mert tanácstalan volt, és ezért nem tudott rátérni a tetre, tanácstalan és tétlen volt.

Nézzék, kedves Barátaim, ha az ember most megtette ezt a felismerést és most tudja, hogy miről van szó, azaz amennyiben magába szállt, akkor tudni fogja, és azután vissza fog találni ahhoz, akihez tartozik. Egyszerű kimondani – csak nehéz megtenni! Az Önök részéről nézve tudni fogja, hogy Istenhez tartozik, hogy most valóban ráésszám Istenre, aki őt teremtette és aki mindezt megadta neki, aki számára olyan sok jót rendelt el, amit fel kell vennie magába. Amennyiben ezt megteszi, akkor jó, de ha csak megkísérli, akkor minden kísérlet újra meg újra bajt hoz neki. „Minden kísérlet megghiúsult“ mondja azután. De kísérletezni kell? Nem istenkísértés ez? Tisztában vannak ezzel? Azt mondom: igen. De Önök is hamarosan igent fognak rá mondani, hogy az, amit eddig tettek, csak istenkísértés volt! Nem, Barátaim, ez így nem megy tovább!

És még egyszer visszatérek rá: Ezek az emberek, akik a testükön tapasztalják a gyógyulást, mindig ezek az emberek voltak azok, akik pontosan tudták, hogy mit akartak azzal, hogy újra visszataláltak Istenhez, hogy valóban hittek, hogy csak egy szívbéli kívánságuk volt, hogy testük mentes legyen a bajtól! De amíg ott van, ahol a baj már otthon van, soha nem szabadul meg tőle!

Ez ugyanaz, mintha azt mondom: Egy ember beleesett a verembe, kihúzzák onnan és a verem mellé állítják, és nincs ahhoz ereje, hogy megtartsa fenn magát, mert olyan gyenge, hanem újra beleesik. És minden ember, aki ebben nőtt fel, az be van mocskolva, szennyezve. És amennyiben ezek között élnek, Önök is be lesznek szennyezve, és soha nem lesznek mentesek ettől és soha nem lesznek tiszták! Igen, Barátaim, amint mondom, ez úgy igaz!

Ma nem akarok túl sok hasonlattal élni, mert az sok lenne, azért is lenne túl sok, mert azt a sok jót nem értenék még meg. Ezért adom ezt a jó tanácsot, tegyenek hasonló jót, amit sok ember már megtett, hogy ezáltal önismerethez jussanak és tudják meg miről van szó! Ha így tesznek, akkor jó! Akkor szabaduljanak meg mindattól, amit a testükben, mint bajt észleltek, úgy hogy a bajjal nem akarnak többé semmi közöset.

Tudom, hogy sokan azt mondták, hogy szükség van rá, hogy Gröning most itt megjelenjen. Nem, kedves Barátaim! Csak arra van szükség, hogy önfelismerésre jussanak! A személy, Gröning teste nem mond semmit Önöknek – de Isten mindent megmond nekünk! És amennyiben mi – mindenekelőtt Önök, én már ott tartok –, a jót, az istenit megszívleljük, akkor Önök is azt fogják mondani: „Igen, ez most más, ez egészen más érzés, – furcsa!“ Mégegyszer mondom – egy furcsa érzés!

Igen, ha most valóban hinnének, de valóban hinnének és valóban megtartanák Istennel a kapcsolatot, és valóban hallgatnának Istenre! Ezek a szavak [...], hogy valóban Istenre kell hallgatnunk és mi csak akkor követhetjük Őt, ha járunk is azon úton, ha meg is tesszük és nem csak mondjuk: „Akarom!“ vagy azzal vigasztalódnak és azt mondják: „Megteszem!“ Nem, most egyszerűen térjenek le a rossz útról! Felhívom mindannyiukat, kedves Barátaim, a nagy megfordulásra! Az út, amelyet eddig választottak, téves volt! Ezt nem kell annyira kihangsúlyoznom, mert ezt maguk is tudják. Az út, amelyen haladtak, téves volt – az a rossz út! Azon az úton minden rossz volt, nem csak Önök körül, hanem a rosszat magukba fel is kellett venniük, és így észlelték a rendetlenséget testükben. A rendetlenség a rossz és az is marad! A rend, kedves Barátaim, a jó, a rend maga Isten!

Tudom, hogy vannak emberek, akik azt mondják: Isten hozzánk tartozik! Nem, Barátaim, mint minden élőlény, mi tartozunk Istenhez, és Istennek van egy törvénye, azaz az Ő törvénye. Aki ezt nem ismeri, aki ezt nem szívleli meg, ennek nem engedelmessé válik, az nem jár sikerrel. Tehát mégis minden embernek magától kell a jót, a helyes tennie, de sohasem a rosszat! Csak egészen röviden mondom: Aki itt tiszta akar lenni, az ne menjen a piszokba és a mocsokba, és ne turkáljon a koszban, és ne turkáljon a mocsokban, mert ott beszennyezi magát. De amennyiben mindent megtesz, hogy tiszta maradjon, azaz tiszta és tiszta marad, akkor nem megy a szemégtödörhöz, hanem kikerüli, s akkor azt mondja: „Itt piszok van, itt mocsok van, ide nem akarok menni, én a jó, szilárd utat akarom, azt az utat, amit Isten elrendelt számunkra, minden élőlény számára, ami Őhöz, azaz Istenhez vezet.“ Tehát ezen az úton kell haladnunk!

És amennyiben most mindenki ezen az úton jár, itt védve van, itt támogatást kap, azaz itt megkapja az igazi, a valódi isteni erőt, ami nem romboló, nem, ami építő. Itt megerősödve érzi magát, érzi, hogy testén átáramlik, érzi, hogy ezen az úton valóban jól érzi magát, azaz hogy jóindulat van felette! Igen, és ez a jóindulat Isten! Isten azt akarja, hogy mi is megelégedettek legyünk. Ő minden jót megad nekünk, nekünk csak fel kell vennünk mindezt magunkba! Tehát tegyék meg ezt! Kedves Barátaim, most valóban rá kell térniük arra, hogy figyelmet szenteljenek a testüknek, és valóban meg kell válnak a rossztól, amit eddig észlelték, mert

tudják, hogy a rossz tönkreteszi Önöket. Én ezt már megmondtam, de újra meg újra mondom, hogy tudják, hogy min múlik, hogy miről van szó, az Önöknek ismeretes már: valóban az isteni rendről!

Tehát szenteljenek most figyelmet testüknek, ne vegyenek fel kívülről gondolatokat, hanem azt az érzést kövessék, hogy hogyan hat az testükben. Most ne gondoljanak otthonukra, ne gondoljanak üzletükre, ne gondoljanak üzemükre, ne gondoljanak munkájukra, sem felebarátjukra, nem, most csak saját magukra legyenek tekintettel. És ha most figyelmet szentelnek testüknek, akkor olyan sok felismerést kapnak, hogy már maguk fogják azt mondani: „Igen, amit éppen most mondtok nekünk, az úgy van, hiszen ezt megállapíthatom, ez új számomra! De tovább fogom követni, mert a jót akarom!”

Nos, Barátaim, de ehhez még több tartozik. A Gonosz, amely Önök körül van, nem fogja abbahagyni éppen most, amikor valóban Isten mellett tetek hitet, és készek rá, hogy ezen az Istenhez vezető úton járjanak – a Gonosz mindent meg fog tenni azért, hogy a befolyása alá vonja Önöket azáltal, hogy rossz gondolatokat vesznek fel, vagy hogy még egyik vagy másik felebarátjuktól rosszat hallanak, és hogy ebbe újra meg újra beleesnek és azt mondják: „Igen, ezt nem lehet elhinni, nem tudom elhinni és ez nem is marad ilyen jó, ez rossz lesz újra!” Mert eddig ezt tapasztalták. De eddig még igazából a rossz úton voltak. És ezért hívtam fel Önöket, hogy forduljanak most meg és járjanak a helyes úton, úgy járjanak az úton, ahogy az el van rendelve. Nem lefelé halad, hanem felfelé vezet!

Tehát, Barátaim, most valóban váljanak meg a bajtól, és szenteljenek figyelmet a testüknek! Csak azt vegyék fel, ami a jóhoz vezet Önöket. Szívleljék meg a jót, és ez a megszívlelés csak akkor tud létrejönni, ha már nem érdemtelennek, hanem érdemesnek tartják magukat rá, és ha most már valóban hajlandók arra, hogy felvegyék a jót, és ha betartják szavukat, ígéretüket azáltal, hogy azt mondják maguknak: „Már semmi közöset nem akarok a rosszal!”

Tehát erről nem tudunk tárgyalni, én nem tudok mást mondani, csak azt, ami az igazság. Tehát ne mondják nekem azt: „Jó, hogy Gröning most nincs itt személyesen, különben azt mondanám: Igen, Gröning, de muszáj rágondolnom, mert ez fáj, ez csikar és még nem tudom tagjaimat, végtagjaimat mozgatni, még nem érzek bennük életet és – valóra válhat ez? Szabad hinnem?” És ilyeneket.

Nem, Barátaim, Önök előtt messzemenően ismeretes kell legyen, hogy mindenkinek megtiltottam, hogy bármit is mondjon a bajról! Milyen gyakran fordultak hozzám emberek, akik abban a hitben éltek, hogy nekem a bajt, azaz világosan megmondva a betegségeiket fel kell sorolják. Beszélniük kellene róla, azután megkívnának tőlem, hogy kezeljem a betegséget. Nem, Barátaim, ez téves,

egészen téves! Ez a szokás hatalma, mert ebben éltek, ehhez vannak szokva, hogy beszéljenek a bajról, hogy még kezeltessék is azt! De itt pontosan fogják tudni, hogy nem akarok semmit sem tudni a rosszról, azért, mert a rosszal semmi közös dolgom nincs. Tehát itt már fell kellett tűnnie Önöknek, hogy azt mondják maguknak: „Igen, semmit sem akar tudni a betegségről, a bajról, ahogyan ő nevezi, ne mondjunk neki semmit!“ Itt Önök is egy nagy kérdés előtt álltak: „Hogyan lehetséges, hogy azután megszabadulok ettől a betegségtől?“ Már a betegség szót a számra sem akarom venni, de Önök ezt olyan gyakran kimondták és még ma is kimondják! Hagyják ezt abba, Barátaim! Ez a baj, nem a gyógyulás. A baj soha nem fog a gyógyuláshoz vezetni, hanem csak a bajhoz, a rosszhoz, az teszi Önöket tönkre!

Tehát amiben én különbözöm az emberektől, az az, hogy nincs közös dolgom a rosszal, és nem is kezelem a rosszat. Erre is azt fogják mondani: „Mit beszélsz újra meg újra a rosszról?“ Igen, ez alatt a betegséget értik, vagy a rosszat nevezik betegségnek. És felkérem Önöket, hogy váljanak meg most a rossztól, és ráadásul ne kezeljék a rosszat.

[...]

De az előfeltételt minden embernek önmagának kell megteremtenie. Neki magának kell megtennie az első lépést, neki magának kell hitet tennie amellett, akihez tartozik! Azaz önismeretre kell jutnia, azután, Barátaim, azután lehetséges! És most azt fogják mondani: „Igen, most valóban olyan érzésem van, ahogyan Gröning ezt éppen most mondja.“ Igen, és azután jön a második: „Vajon ez így marad-e?“ És azután tovább megy: „Vajon valóban meggyógyulok, vajon valóban tudok hinni?“ Igen, barátom, tudsz! De ezt a tudást akarnod is kell, azaz tette is kell váltanod, és nem csak hogy most figyelmet szentelsz a testednek, hanem mindig, és mindig is.

Az energiaelhasználódás nagyon nagy. Ahhoz, hogy csak egy gondolatot felvegyen az ember, erőre, energiára van szüksége. És éppen ezért mindig gondoskodnia kell arról, hogy naponta új energiát vegyen fel. Ez ahhoz hasonló, mintha csak egyszer vinne be az ember oxigént a testébe, mintha azt mondanák, hogy teletöltik egyszer levegővel, egyszer mélyen belélegeznek, magukba veszik a levegőt, és hogy a felhasznált levegőt ki kell lélegezzék, mivel a testük másképp nem tudna létezni. Nem, ezt nagyon sokszor teszik, mindig megteszik, és ez önmagától történik. Ha a testnek új oxigénre van szüksége, akkor mélyen belélegeznek, újra mélyen kilélegeznek, és azután újra jól érzik magukat, azután a test újra tud létezni. Azután újra tudnak rendelkezni felette, azután újra meg tudják mozgatni, meg tudják mozdítani, és ilyenkor a test a legnehezebb terheket is

hordozni tudja. De hogyan lehetséges, hogy a testünkbe oxigént tudunk felvenni? Csak akkor megy ez, ha mi még bizonyos energiákkal rendelkezünk, hogyha a szerv engedelmeskedik nekünk, ha mi a szerv által, azaz a test által, fel tudjuk venni a levegőt, az oxigént.

De hogy is van ez a gondolatok felvételével? És ezeket a gondolatokat Önök ki is mondták, jaj azonban, ha ezek rossz gondolatok voltak! Akkor az embernek rosszat kellett mondania! Jaj annak, aki felvette magába a rosszat, akkor rosszat kellett tennie! Ha valami rosszat hallott, akkor a hallott rosszat azonnal továbbmondta, és ezáltal ő is rossz lett! Hogy volna az, barátom, ha ez fordítva lenne, nos? Azt hiszem, hogy most felismerésre jutottak, azaz most az ellentétét teszik annak, amit eddig tettek, azáltal, hogy már nem a rosszat követik, hanem csak a jót, azaz Istent követik!

És fontos, hogy minden nap, ahogyan én korábban már megmondtam – nekem ezt gyakran el kell mondanom –, a testüknek valódi figyelmet szenteljenek, és hogy tudják, hogy az megéri, hogy megfigyeljék, mert szükségük van rá, rá vannak szorulva. Tudják azt is, hogy napközben sok erőt, sok energiát pazaroltak el, igen, azért, mert felesleges dolgokat vettek fel, hallottak, láttak vagy szagoltak, ízleltek vagy éreztek, az mindegy. Tehát ne tárgyaljanak, hanem cselekedjenek, az a helyes, Barátaim! Gondoljanak naponta a testükre! Vegyenek fel naponta új, azaz jó erőt, és ez abban a mértékben történik meg, amennyire elzárják magukat a környezetüktől.

Ha most önmagukba fordultak, akkor már automatikusan elzárják magukat a környezettől. Most gondoljanak magukra, most gondoljanak a testükre, gondoljanak most a testük jólétére, adják meg most neki a táplálékot, juttassanak most neki annyi erőt, amennyire szüksége van, és ezt tegyék meg naponta! És utána azt fogják mondani, hogy elegendő erőt vettek fel: „Most jól érzem magam, most szabadnak érzem magam!” Igen, a rosszat eltávolítani, Barátaim, ehhez sok, sőt nagyon sok jó erőre van szükség! Éppen azért nagyon sok jó erőre, hogy a rossz ne fészkelje úgy be magát a testbe, hogy most elegendő jó erőt vegyenek fel, azaz még erőfelesleget is, hogy rendelkezzenek egy tartalékkal, hogy azt mondhassák: „Igen, most hamarosan elérem ezt.”

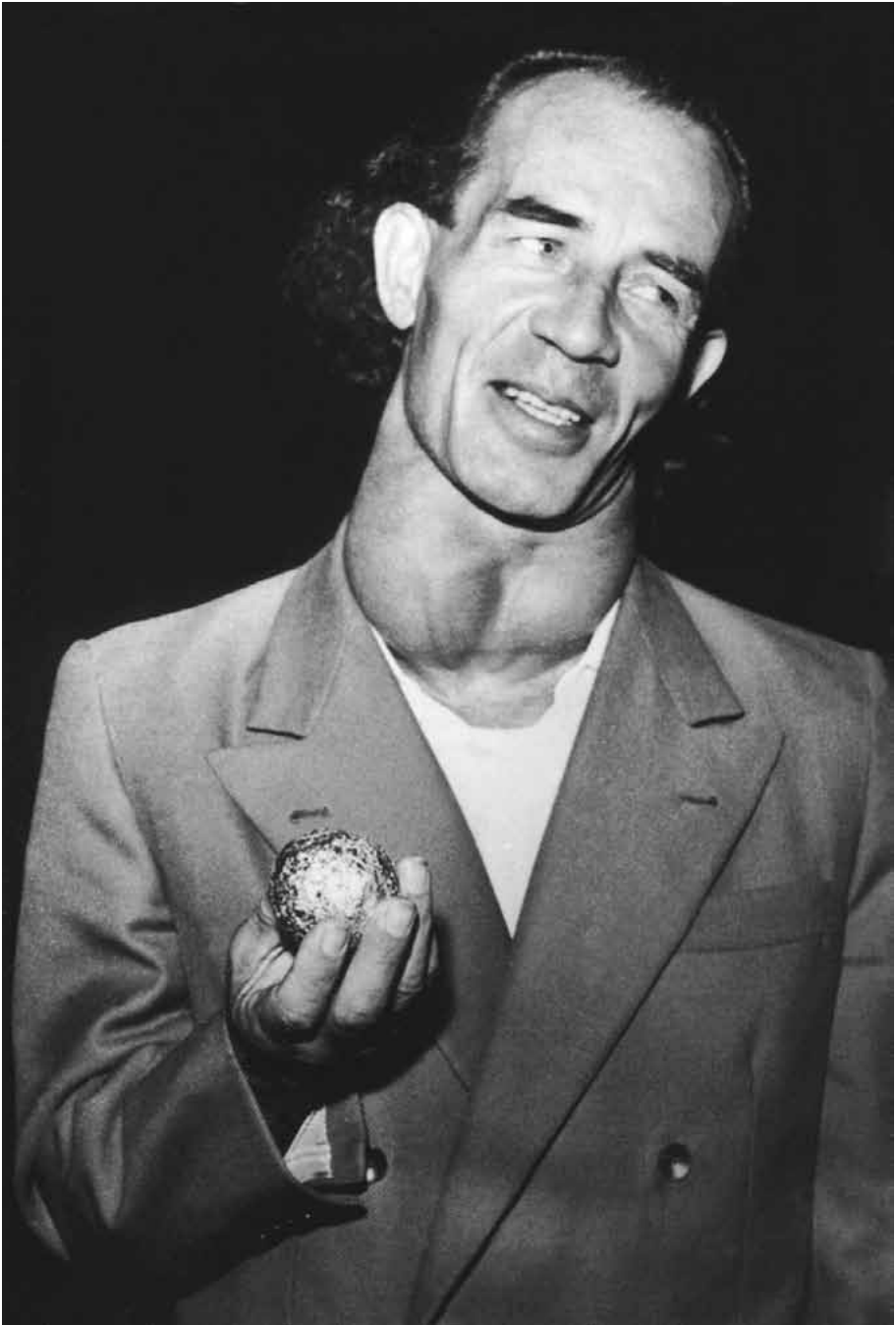
Tehát itt nem Gröningen múlik, hanem saját magukon, minden egyes emberen! És úgy tudom, hogy az emberek is abban a hitben éltek, hogy ha Istenhez imádkoznak, akkor Istennek meg kellene hallgatnia őket, és Istennek azt úgy kellene nekik megadnia, ahogyan ők akarják, ahogyan ők azt egy szóval megmondva megkövetelték! Barátaim, ez helytelen, a jót, az istenit mindenki csak elnyerni

tudja! És ez itt csak akkor lesz lehetséges, ha az ember a valódi, igazi, isteni adásra rá tud hangolódni és rá tud kapcsolódni! Tehát Isten adását mindenki fel tudja magába venni! És ha elegendő erőt, elegendő energiát vett fel, úgy meg is tud győződni arról, hogy a rendetlenség már nem uralkodik benne, sőt körülötte sem, mert most az igazi, isteni rendben él! És így azután elmondhatja a felebarátjának, amennyiben csak a színtiszta igazságot mondja neki, hogy hogyan érezte azt magán, a testén, és hogy hogyan szabadult meg a bajtól.

És így ezt felebarátjuk hallani fogja, és így el is kezdi hinni, mert érzi, hogy az igazat mondják neki, mert látta, hogy a testük egykor hogy le volt romolva, és most életigenlő, életvidám emberek, és ekkor azt fogja mondani: „Igen, kedves Barátom, ezt én is akarom, és hiszem, hogy most éppen az igazat mondtad!“ Igen, Barátaim, ez az igazság: Az igazságot nem csak körülötte, hanem rajta, önmagában kell keresni, ez ott kezdődik! És így, kedves Barátaim, így volt sok felebarátjuddal is. Isten adja, Isten meg is adja, és azt, amit Ő nekünk ad, azt fel kell vennünk!

Ha ma még nem tudnak hinni, úgy meg akarom azt Önök helyett tenni, amíg valóban hisznek majd. És ha ma még nem kérnek, még nem tudnak imádkozni, úgy szabaduljanak meg attól, amit mint szenvedést éreztek magukban.

Segíték Önöknek, és ez a segítség az üdvösségükhez vezet Önöket, és az a megszentelődés! És mindannyiuknak sok boldogságot kívánok, és Isten gazdag áldását! Isten áldja meg Önöket!

„A Földanya mégis meg lesz mentve“

Mein T^um und Wⁱcken dient lediglich
 nur dazu, alle Menschen dieser Erde
 wieder auf den rechten Weg, auf den
 göttlichen Weg zu führen.

Das ist die grosse Umkehr.

Ich heile nun alle Menschen wieder gut zu
 wissen (Liebe deinem Nächsten mehr wie dich
 selbst.) Nur mit guten Taten kann der
 Mensch beweisen das er mit Gott lebt.

Grätfelting, den 11. Oktober 1950.

Bruno Gröning kézírása

A tevékenységem és a munkám egyedül
 azt szolgálja, hogy ennek a Földnek
 minden emberét újra a helyes útra,
 az isteni útra vezessem.

Ez a nagy megfordulás.

Azért gyógyítok, hogy minden embert újra
 jónak tudjak (szeresd a felebarátodat,
 mint önmagadat). Az ember csak jó tettekkel
 tudja bebizonyítani, hogy Istennel él.

Grätfelting, 1950. október 11.

Gröning

Egyesek „Messiásnak“ nevezték, mások számára sarlatán volt Bruno Gröning. Hihetetlen dolgok történtek szavai által, bénák ismét jártak, vakok láttak, süketek hallottak. 1959-ben meghalt, de szavai: „Nincs gyógyíthatatlan, Isten a legnagyobb orvos“ - a mai napig bizonyítják hitelességüket az orvosilag dokumentált gyógyulások révén. A csodák továbbra is történnek. Ezek tapasztalhatnak meg a mai időkben is segítséget és gyógyulást tanítása által.

A szerző – hivatása orvos, aki maga is sok gyógyulást megvizsgált – utánnyomozott ennek az embernek. Többéves kutatás után felismerte Bruno Gröning mai napig tartó működésében a „forradalmat az orvostudományban“. Célul tűzte ki, hogy a félreismertet a nyilvánosság előtt rehabilitálja, és utat mutasson a gyógyuláshoz azoknak, akikről az orvosok lemondtak, és akiket manapság gyógyíthatatlannak neveznek.

ISBN 978-3-86769-086-7 ungarisch

(Bruno Gröning – Revolution in der Medizin)

Bruno Gröning Baráti Kör

